

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

@Çeviri Kitaplar

HORDES
OF THE
ELTHIKA
— BOOK 1 —

THE HORDE KING OF SHADOW

ZOEY DRAVEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÖLGE KRALI HORDE

ELTHIKA ORDULARI

BİRİNCİ KİTAP

ZOEY DRAVEN

Telif Hakkı © 2024 Zoey Draven'a aittir

Her hakkı saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz; kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması hariçtir.

Kapak Tasarımı JoY Author Design Studio'ya aittir

Inky Pen Editörlük Hizmetleri'nde Mandi Andrejka tarafından düzenlendi

Daha fazla bilgi için www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin

GÖLGE KRALI HORDE

Korkunç yaratık Drukkar Denizi'nin öte yanından gelmişti... ve sırtında bir binici vardı.

Dothik kütüphanesinde bir akademisyen olan Klara, hayatını çocukluğundan beri onu rahatsız eden tuhaf rüyaları anlamaya çalışarak geçirdi: ejderhalar ve yazılı kaydı olmayan bir dünya. Annesinin ölümünden sonra kraliyet ailesi tarafından reddedilen Klara, nadir büyüsünün onu öldürebileceğini bildiği için tüyler ürpertici sırrını saklıyor.

Ancak Dothik'te aniden bir ejderha belirince, bu hayaller korkunç bir gerçeğe dönüşür.

Sarrothian ordusunun kralı Sarkin Dirak'zar, tek derdi, saygıdeğer ejderhalarının giderek azalan güç kaynağı olan kalp taşlarını bulmaktır. Buz gibi soğuk ve acımasız olan Sarkin'in en son isteyeceği şey bir eş, özellikle de ejderha sırtında bir gece bile dayanamayacak zayıf ve istenmeyen bir prenestir. Ancak kalp taşlarını elde etmenin anahtarı

Klara'nın vizyonlarında yatmaktadır ve bu yüzden ona acımasız bir seçim sunar: halkını kurtarmak için onunla evlenmek... ya da Dothik'in yanmasına izin vermek.

Kraliçe olarak ilk görevi mi? Kendine ait bir ejderhaya sahip olmak. Daha da endişe verici olanı, baştan çıkarıcı ama mesafeli kocasının beklenmedik bir arzuyla kaynamaya başlaması... Oysa dikenli kafes gibi kalbinin tek amacı onu uzak tutmak.

İÇİNDEKİLER

İçerik Hususları
Karag Sözlüğü

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Sonsöz

Bonus Sonsöz

Teşekkürler

Zoey ile bağlantı kurun

Ayrıca Zoey Draven tarafından

Teşekkür ederim!

Yazar Hakkında

İÇERİK HUSUSLARI

Horde Gölge Kralı, bazı okuyucuların hassas bulabileceği bazı temalar ve tasvirler içermektedir. İçerikle ilgili tüm hususların listesi için lütfen buraya tıklayın.

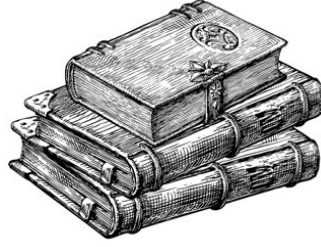
KARAG Sözlüğü

Akymor: Elthikan çiftleşme mevsiminden sonra tatil
Aralye: sevgili veya 'tatlı'
Arasykin: kalp taşları
Elthika: ejderha ırkı; Karag dilinde 'ölüm rüzgarı'
Endrassa: teşekkür ederim
Ethrall: ölüm sisi
Faryn: dur
Illa'rosh: Tharken kayalıklarında ritüel seçimi
Sy'asha: ejderha şarkısı
Karath: bölge lideri
Kya'rassa: binici ordusu
Lyiss: dinlenme
Mysar: ilahi, zorunlu kefarete emirleri
Naro: elma benzeri meyve
Osh'ila: acemi bir binici
Sen endrassa: teşekkür ederim (sen, bir Elthika'ya hitap ederken kullanılan saygılı bir terimdir)
Sethra: dalış komutu
Shy'rissa: uyku
Sorrina: kraliçe
Syn'ra: zevk yumruğu

Tarosh: iş
Thalara: kalp taşı ağacı
Thryn'ar: uçan komuta
Thryn'rosh: son taahhüt töreni
Trilikki: Dakkar'da biber baharatı

ÖNSÖZ

KLARA

Korkunç yaratık Drukkar Denizi'nin ötesinden geldi.

İlk görüldüğümde henüz doğmamıştım ama hikâyeleri hayatım boyunca dinlemiştim. Yıllar geçtikçe, o kader gününün -Dakkar'ın tamamının hiçbir şey bilmediğini anladığı günün- hikâyesi o kadar karmaşık ve çarpık bir hal almıştı ki, neyin gerçek, neyinse yalnızca iğrenç ve korkutucu bir fantezi olduğunu anlamak zorlaşmıştı.

Yaratık, Batı Toprakları'nın kayalık kıyılarına inip, seyahat eden bir sürüyü vahşice mi yutmuştu? Yoksa yaratık, yolculuğu boyunca sürüyü takip etmiş, tehdit altında hissettiği her an güçlü kanatlarını kaldırarak gözden kaybolmuş, bir hayalet gibi bulut örtüsünün içinde kaybolmuş muydu? Yoksa sürü, mızrak ve ok yağmuruyla, biri isabetli olmak üzere, kalbine saplamış ve büyük bir titremeye Kakkari'nin toprağına düşmüş, öldüğünde bedeni toprağı mı gömülmüştü?

Artık kimse gerçeğı bilmiyordu.

Ancak gerçek şu ki, o ilk gözlemiden neredeyse bir yıl sonra, başka bir yaratık keşfedilmişti. Yine Batı Toprakları'nda. Yine Drukkar Denizi'nin kayalık kıyılarına indiğı düşünülüyordu. Rath Hidri'nin küçük bir köyü olan

saruk yakındaydı. O kadim soydan gelen güvenilir ve büyük bir lider olan Sorakkar, krala gördüklerini anlatmıştı.

Yaratık, gökyüzünde uçarak saruk'un etrafında dönmüş, kocaman kanatlarını aşağıda girdap gibi esen rüzgarlar yaratacak kadar sert çırpıyordu. Üç gün boyunca saruk'un etrafında dönmüş, sabahları yoğun kıyı sisini kullanarak görünmez kalmıştı; kanat çırpışları güçlü bir kalbin atışları gibiydi. Kimse uyumamıştı. Birçoğu ormanlara çekilmiş, çocuklarını saklayıp kalın dalların altına sığınmıştı; ta ki yaratık gidene ve tekrar sessizleşene kadar.

Dakkar halkı arasında korku, histeri ve dehşete yol açan şey, Sorakkar'ın anlattıklarıdır. Haber, köyden köye, ordudan orduya hızla yayılmıştı.

Topraklarımızda tanık olunan ve kataloglananlardan daha büyük hangi büyük yaratık uçabilir?

Peki nereden gelmişti? Ülkemizin kıyılarının ötesinde ne vardı?

Gemiler bu soru üzerine inşa edilmiş, kâşifler ve savaşçılar sonraki birkaç yıl boyunca düzenli aralıklarla çalkantılı dalgaların ötesine gönderilmişti. Bazıları aylarca ortadan kaybolmuş, ancak sonunda çoğu keşif haberi olmadan geri dönmüştü. Bir gemi ise sonsuza dek kaybolmuş, bir daha asla geri dönmemişti.

Hafıza silindi. Birçok kişi her sabah endişeyle gökyüzüne bakmayı bıraktı. Yeni bir orda kralı seçildi ve ardından Dothik'te yapılan görkemli kutlama, korkumuzu yatıştırıp dikkatimizi dağıtmaya yardımcı oldu. Güney Toprakları'nda yeni bir saruk inşa edildi. Hayat devam etti, ancak unutmuş gibi davranmanın aptalca olduğuna inananlar vardı.

Yaratık yaklaşık yirmi yıl boyunca bir daha görülmedi.

Uzak bir anıya dönüşecek kadar uzun sürdü, zamanla kenarları yumuşadı.

On iki yaşına geldiğimde yaratık Dothik'e geldi. Başkenti batı kıyısından koruyan Bekkar Kalkanı adlı dağ sırasına tünedi. Pazar bölgesindeki küçük kule odamızdan,

onu çıplak gözle görebiliyordum, ama çok uzakta küçük görünüyordu.

Ertesi gün şehrin üzerinden uçuncaya kadar onu net bir şekilde göremeyecektim.

İnsan atalarımızın eski masalları gibi, yaratıklar ejderhalara benziyordu. Bakması korkutucuydu, boyutları ise göz korkutucu derecede hayranlık uyandırıcıydı. Sabahın erken saatlerindeki ışıktaki siyah pullarının parıltısı asla unutamayacağım bir şeydi. Bir pirokinin pulları gibi, ordularımızın vahşi topraklarda sürdüğü sadık yaratıklar, parlıyor ve ışıltıyor, sivri uçlara doğru dişler gibi inceliyordu, birbirlerinin üzerine biniyor, güzel yaratığın üzerinde doğal ve kalın bir zırh oluşturuyorlardı.

Gözleri, koyu renkli pullu yüzünden parıldayan kırmızı renkteydi. Çenesi genişti ve kafatasına yakın kıvrılan dört sivri boynuzu vardı. Uzuvarı kulelerden daha kalındı ve uçarken kıvrık tuttuğu tehlikeli pençelerle son buluyordu. Arkasındaki kuyruk, rüzgarda kararlı bir şekilde sallanırken, kanatları aniden eğilerek büyük şehrin güneyine doğru yönelen, aynı anda bir düzine Dakkari'yi kolayca delebilecek keskin bir dikenle son buluyordu.

Ejderha tepemden uçtuğunda pazardaydım. Panik çılgınlıklarını, kaosu ve telaşı duymuştum. Ama sıkışıp kalmıştım, olduğum yerde kök salmıştım, rüyaların parçaları gerçekliğime dönüşüyordu, sonunda aynı anda yerine oturmaya başlayan kopuk bir bulmacanın parçalarıydı hepsi.

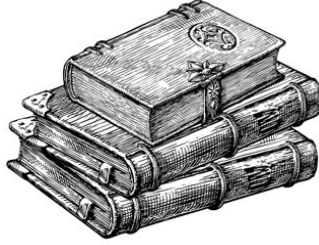
O sabah daha da korkunç bir şey gördüm. Çünkü ejderha güneye döndüğünde, tüm vücudu yana doğru kayarak, altından göremediğim şeyi açığa çıkardı.

Korkunç yaratık Drukkar Denizi'nin ötesinden geldi...

Ve sırtında bir binici vardı.

Bölüm I

KLARA

Siyah mumla kapatılmış cam şişenin içinde kızıl bir sis dönüyordu.

Satıcı tezgahına doğru yürürken, çığlık atan bir Dakkari dişi beni dirseğiyle iterek yolumdan çekilmeme neden oldu. Kadın, alt kısmı yuvarlak, üst kısmı sivrilen ay meyvesi şeklindeki bir şişeyi kaptı.

Yanımda Sora, "Dikkat et kendine" diye seslendi.

Dişinin kısık kırmızı gözleri Sora'ya döndü, ama cesur dostum sadece çenesini geriye attı. Sonra yabancı homurdandı, şişesini altınmış gibi sıkıca tuttu ve satıcının eline gerçek altın sıkıştırıp uzaklaştı.

"Grimalkin," diye mırıldandı Sora kendi kendine.

Karnımda bir çalkantı vardı, önümdeki kristal berraklığındaki camın altındaki kırmızı girdapta yansıyor. Gözlerim, incecik sallanmayı takip etti, bunu neyin yarattığını merak etti.

"Grimalkin mi?" diye tekrarlardım, yarı dalgın bir şekilde. "Bu senin yeni bir kelimen."

"On İkinci Uzuv'un yanındaki meyhanede bir insandan duydum. Bana, onların kadim dilinde "yaşlı fare" anlamına geldiğini söyledi."

"Ah," diye yorumladım, gözlerimi şişedeki kırmızı sisten ayırıp, altın gözlü, yaşlı bir Dakkari erkeğinin sabırla mallarını inceleyen satıcıya bakarak. Gülümsedim. "Ve sen de bu kelimeyi sevdin ve onu en sevdiğin hakaret sözlüğüne ekledin."

"On sekiz kelime ve daha fazlası. Söylemesi çok keyifli değil mi?" diye sordu Sora, kaba dilini gizleyen güzel bir kahkaha atarak. Satıcı bile aniden dönüp onu inceledi. "Grimalkin."

"Öyle," diye onayladım, göğsüme bastırdığım kitabı kolumla daha sıkı kavrarken.

Sora sonunda satıcı arabasına binip dikkatimi çeken şeye baktı. Alçak sesle ve yumuşak bir ıslık çaldı. Satıcıya, "Biraz ürkütücü, değil mi? Öldürdüğü insan sayısını düşününce?" dedi.

Burnunu çekti, sonra dik dik baktı. "Beğenmedin mi? O zaman git."

"Hadi," dedim, arkadaşım bir şeye başlamadan önce kolundan çekerek. Tekrar. Satıcı tezgahından uzaklaşınca, "Sahte olduğunu zaten biliyorsun. Sanki kırmızı sisi gerçekten şişelemiş gibi? Son iki yüz yıldır nereye saklamış?" dedim.

"Aslında, bir tane lazım," dedi Sora geri çekilmeden önce. Başımı sallayarak, ona satmayacakmış gibi görünen satıcıya masumca gülümsediğini izledim. Sonunda, tunik cebinden çıkardığı pırıltılı altını görünce pes etti.

Dönüp hareketli pazaryerini içime çektim, gözlerim fal taşı gibi açıldı, kaosu izlerken dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı.

Boynumda hissettiğim tutulma ve bacaklarımdaki uyuşukluk nedeniyle arşivlerin sessizliğinden kısa bir süreliğine uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Renklerin, kokuların ve seslerin bolluğunu içime çekerken pazarın heyecan dolu nabzını hissetmeye ihtiyacım vardı. Özel gün için canlı renkler, dalgalanan bayraklar, onları süsleyen ailemin çizgisi, uzaktaki davulların melodik ritmi, yakındaki

bir seyyar satıcıdan gelen fme ve baharatlı wrissan etinin kokusu.

Bir satıcı, kendi boyunun üç katı kadar kalın, dikey bir sıruk tutarak yanımdan geçti. Sırığa, titrek ellerinden sallanan zinelerce renkli ipek ve pelerin iliştirilmişti.

"İlginizi çeken bir şey var mı?" diye sordu, bakışları çoktan diğer müşterilere kaymıştı. "Altın eşarp ilginizi çekecektir..."

Sonunda bana dönüp baktığında sözleri yarım kaldı, gözleri yara izime odaklandı. Kaşları kalktı, şaşkınlıkla sırığı öne doğru sallandı.

Başımı aceleyle salladım, saçlarımı elmacık kemiğimin üzerine düşürdüm ve o da şükür ki yorum yapmadan gitti.

Yukarıda, iki bina arasına asılmış eğri büğrü bir pankart gördüm. Kızıl sisin l Topraklar'daki yenilgisinin iki yüzüncü yldnmn müjdeliyordu. Pazarın karşısındaki bir diğer pankartta ise, usta bir elin kusursuz bir şekilde çizdiği, rivalla lo'kılan şehrinin önündeki altın heykelden kopyalanmış güzel yüzler vardı.

Beşli.

Hepimizi öldürecek ve gezegenimizdeki tüm ırkları yok edecek olan kırmızı sis belasını ortadan kaldırmada rol oynayan beş kadın. Sadece onlar sayesinde hayatta kalabildik.

Göğsümde bir gurur ve umutsuzluk kıvılcımı aktı.

"Bak," diye emretti Sora, satıcının stokladığı en büyük şişeyi yüzüme doğru uzatarak. şişeyi salladı ve içindeki kırmızı dumanın hafifçe sallanmasını izledim. "Muhtemelen kırmızıya boyanmış ve su çözeltisinde asılı kalmış kreki mürekkebi. Aslında oldukça dahi, ama ahlakı şüpheli."

"Bu şüpheli ahlak kurallarını satın aldın," dedim, bakışlarım dönmeye devam eden kırmızı siste -mürekkebin üzerinde gezinirken. Ciğerlerim sıkışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, sesinde endişe vardı.

"Hiçbir şey," dedim başımı sallayarak, gözlerimi şişeden ayırıp onun gözlerine bakarak. Sönmeden önce ona kk

bir gülümseme sundum. "Sadece... bugün, nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Sis. Sanırım hiç gerçekten hayal etmeye çalışmadım, ya siz?"

İçinde sıkışıp kalmıştım. Onun tarafından boğuluyordum. Her nefesin boğazımdan aşağı bir parazit gibi dolaştığının, beslendiğinin, tükettiğinin farkına varmak beni mahvediyordu.

Neredeyse ürperiyordum.

"Belki de onlara sormalısın," diye belirtti Sora, pankartı başını sallayarak. Bakışlarım tekrar Beşli'ye, güzel yüzlerine kaydı. "Belki de büyük beyaz saçlı büyücü Vienne gibi, rüyalarında ona sorabilirsin," diye takıldı. "Herkesten çok sana."

Sesindeki hafif alaycı tonu duydum ve omuzlarım gerildi. "Rüyalarında vizyon gördüğüne inanmıyor musun?"

Sora alaycı bir tavırla, "Kanıtlar en iyi ihtimalle öznel. Büyük bir güce sahip olduğu inkâr edilemez. Ama bence bu söylentileri tetikleyen, kocasıyla ilgili efsanelerdi." dedi.

Ben gerçeği biliyordum. Sora ise bilmiyordu.

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi, bakışlarım kuveri ekmeği satan bir arabaya takıldı; küçük, koyu renkli meyveler, süngerimsi fırınlanmış yiyeceklerin içine sularını döküyordu. Hızla ilerleyip bir dilim aldım, yarısını Sora'ya uzattım, o da hevesle ağzına attı.

Pazarın ortasındaki çeşmenin karşısında bir satıcı bağırıyordu. Bu geceki gölge ay için bahis oynuyordu. Etrafında bir kalabalık toplanmıştı; dikkatini çekmek için altınlar havaya fırlatılıp sallanıyordu.

Sora kırmızı sis şişesini çantasına attı ve şişe bir tüy kalemin ucuna çarpıp şingırdadı. "Belki bir bahis oynamalıyız. Kesin bir sonuç gibi görünüyor. Ne dersin?"

"Hep gelirler," diye cevapladım ekmeğimi çekiştirerek. "Mesele gelip gelmeme meselesi değil."

Artık insanlar ne zaman olacağına dair bahis oynuyorlardı. Kesin zamanlara. Kaç kişinin geleceğine. Hangi ejderhanın önde olacağına. Yağmur yağacak mı

yağmayacak mı? Doğu Kapısı'na indiklerinde ayın üzerinden bulut geçip geçmeyeceğine.

Altın oradaydı.

"Onlarla tekrar konuşmayı dener misin?" diye sordu Sora. Dudakları kıvrıldı ve göğsümde bir utanç hissettim. Alaycı tavırlarının kötü niyetli olmasını istemediğini biliyordum... ama bazen benimle dalga geçiyormuş gibi hissediyordum. "Ya da gardiyanlar tarafından yakalanırsam? Bütün gece seni takip etmemi sağlama."

Tıpkı ailem gibi, Sora da ejderhalar ve Drukar Denizi'nin ötesinde olduğuna inandığım dünya hakkındaki teorilerime karşı sonsuz bir şüpheyile yaklaşıyordu. Dothik'in önde gelen bilginiydi. Zihni ve zihni sınırları sonsuzdu. Çocukken okuduğu bir kitabı kelimesi kelimesine anlatabilir, hangi sayfaların yırtıldığını, hangilerinde leke olduğunu söyleyebilirdi. Kitabı okurken ne yediğini ve annesinin o akşam hangi dersi verdiğini söyleyebilirdi.

Yine de bana inanmıyordu. Kendime en çok inanmak istediğim kişi oyken. Bazen bana acıdığını düşünüyordum. Sadece beklenmedik arkadaşlığımız yüzünden bana hoşgörülle yaklaştığını. Ya da belki de daha da kötüsü, kan bağım yüzünden.

"Daha önce de söylemiştim, bu bir yanlış anlaşılmaydı," dedim. "Doğadaydım. Gölge Ay olduğunu unutmuşum."

Sora'nın yalanlarıma inanmadığını biliyordum. Ama onlarla konuşmaya çalıştığım konusunda yanılıyordu. Deli değildim. Sadece onları yakından görmek istemiştim.

Meyhane çanları çalmaya başladı, pazar yeri coşkuyla doldu. Kısa süre sonra tapınağın çanı da çalacaktı.

"Geri dönmem gerek," dedim, gitmek için can atıyordum. Bu konuda tekrar kavga etmek istemiyordum.

"Klara," dedi Sora kolumu tutarak. "Sadece şaka yapıyorum..."

"Biliyorum," dedim, içten görüldüğünü umduğum bir gülümsemeyle. "Öyle değil. Ziyafet... Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişim."

Sora bana inanmadı. Benimle ilgili saygı duymadığı bir şey olduğunu biliyordum. Yerimde durmak yerine geri çekilip kaçmışım. O her zaman yerinde durdu. Sessiz arşivlerde saklanıp, akşam derslerini dinleyen herkese anlatmaktansa, Dothikkar'ın yüksek rütbeli bir muhafızı olmaya daha uygundu.

Sora burnundan keskin bir nefes verdi, kuyruğunu savurdu. "Onu kaybetme," diye emretti, gözleri göğsümde tuttuğum kitaba kaydı.

Arkasını dönüp, ortadaki bahisçiye doğru yürürken, kalabalığın arasından duyamadığım bir şeyler bağırırken cebinden altın çıkarıp başının üzerinde salladığında bir rahatsızlık hissettim.

Bir an için, giderek artan kalabalığı gözlemleyerek, hiç kıpırdamadan durdum. Pazar yerinde sıkışıp kalan, binalardan yansıyan ve yola doğru akan yüzlerce sesin yarattığı kakofoniye dinledim.

O an, neredeyse nefesimi kesecek bir anda, inanılmaz derecede yalnız hissettim.

Biri omzuma çarptı, sarhoş bir adam sendeleyerek üzerime doğru geldi, dudaklarında peltek bir küfür vardı. Bu hareket beni uzun boylu, heybetli bir figüre doğru itti ve kitap elimden düşünce göğsümün panikle kasıldığını hissettim.

Sarhoşun çizmeleri, arşivlerin en değerli kitaplarından biri olan kitaba çarptığında sendeledi ve kitap pis yolda kayarken ben de korkuyla soludum.

Tepki verme fırsatım olmadan, karşılaştığım adam onu geri aldı, iri vücuduyla eğilip onu yıpranmış kaldırım taşlarından kaptı.

Bana doğru döndüğünde gözlerim kitaba takıldı. Kitabın durumunu hızla kontrol ettiğimde, deri ciltli kapağında, en azından görebildiğim kadarıyla, önemli bir hasar olmadığını görünce rahatladım.

Sonra yabancıнын sayfaları çevirmesini izledim. Belki meraktan, ama neredeyse haykırarak itiraz edecektim,

ayaklarım beni hiç düşünmeden daha da yakınına taşıyordu. Kitaplara olan sevgim belki de Kraliçe Kara ile ortak noktamdı. Bu onun kitabıydı. Bekkar'ın geçmişinin orijinal metninden özenle elle kopyaladığı kitap. Paha biçilemezdi.

Ve elleri kirli, diye düşündüm telaşla, bakışlarım erkeğin avuçlarını kaplayan siyah tebeşir tozuna takıldı. Bir sayfa çevirdi ve narin parşömenin üzerinde siyah bir lekenin kaldığını gördüm.

Sora beni öldürürdü.

"Yapma," dedim hemen. "Lütfen yapma—"

İlk kez gözlerimiz buluştu. Söylemek üzere olduğum kelimeler boğazımda acınası bir şekilde öldü.

Karşımdaki erkek bana eski zamanların ordu krallarını, Dakkar'ın her köyünde, her karakolunda, hatta Kuzey Toprakları'ndaki rahibe tapınaklarında ve burada Dothik bölgelerinde dikilmiş olan heybetli heykellerini hatırlattı.

Ama o bir horda kralı değildi. Yaşasın ya da ölmesin, tarihimizdeki tüm Vorakkarları tanıyordum.

Bu gizemli yabancı, görüş alanımın dışında batı pazarını yavaşlatıyor gibiydi. Kalp atışlarım hem tembel, uyuşuk bir şeye dönüştü, hem de göğsümde kafese kapatılmış bir hindi gibi çırpınmaya başladı.

İpeksi siyah saçları kısa kesilmiş, ensesinde hafifçe kıvrılıyordu. Gözleri çok renkliydi; tam ortada altın mücevherler gibi parlıyordu, sonra dışa doğru açık kahverengiye dönüşüyor ve koyu yeşil bir daireyle sonlanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sivri kulakları olmasına rağmen arkasında sallanan bir kuyruk göremedim ve gözlerine bakılırsa damarlarında insan kanı aktığını düşündüm.

Teninin altın sarısı parlaklığı, gözlerini daha da parlatıyordu. Onu yüzlerce yıl önce, savaşta yetiştirilmiş bir pyroki'nin sırtında, kılıcını kınından çıkarmış, tıpkı kadim Dakkariler gibi vahşi topraklarda at sürerken hayal edebiliyordum.

Çenesi genişti. Koyu dudakları dolgundu, hemen altlarında küçük, gölgeli bir çukur oluşturacak kadar büyüktü. Benden neredeyse üç kafa uzundu, geniş omuzları vardı ve uylukları, onları saran dar siyah pantolonuna baskı yapıyordu. Siyah, vücuda oturan, uzun kollu bir tunik giymişti. Üzerinde, geniş göğsünün genişliğine göre şekil alan, esnek bir zırhı andıran siyah bir yelek vardı. Öğleden sonra güneş ışığını yansıtan üçgen pullarla parıldıyordu.

Kaşlarımı çattım. Pyroki pulları mı? Hayır. Pyroki pullarının üst kenarları daha düzdü.

"Bakmayı bıraktın mı aralye?" dedi sesi, derin ve toktu, ama ben yine de bir parça sinirlilik sezdiğimi sandım.

Yanaklarım ısındıkça bakışlarım kitaba kaydı. Başlangıçta kargaşayı merak eden seyirciler etrafımızda dağılmaya başladı, ama meraklı dedikodulardan saklanmak için koyu renk saçlarımın yüzüme daha da düşmesine izin verdim. Tek umudum beni tanımamalarıydı.

"Hanniva," diye boğuk bir sesle konuştum, gözlerine bakmadan. "Lütfen." "Şimdi lafımı geri alıyorum."

"Geri almak için çok hevesliydi," diye mırıldandı. Sözleri bana... dikkatli ama kasıtlı geldi. "Çaldın mı?"

"Ne?" diye fısıldadım kaşlarımı çatarak. "Hayır, elbette hayır."

Gözleri elindeki açık kitabı süzdü, ama başparmağının ucunu parşömenin üzerinde gezdirip ardında o siyah tozu bıraktığında sabrımın tükendiğini hissettim.

"Ellerin kirli," dedim ona, Sora'nın dehşetini hayal ederek öne doğru adım atıp kitabı sıkıca elinden alırken. "Ve bu kitap çok eski."

Yabancıнын gözleri kısıldı. "Özür dilerim, aralye. Bu kadar narin şeylerin etrafında ne kadar kaba olduğumu unutmuşum."

Kaskatı kesildim. Hayal mi görüyordum, yoksa sözleri uyarı mı içeriyordu?

"Dakkar'da konuşulan her lehçeyi biliyorum," diye dikkatlice, artık temkinli bir şekilde söyledim. "Bu kelimeyi

daha önce hiç duymamıştım. Aralye."

Erkeğin dudakları kıvrıldı. Küçük, alaycı sırıtış dizlerimin neredeyse çözülmesine neden oldu.

"Belki de ben uydurdum" diye cevap verdi sadece.

İçimden bir ses onun tehlikeli olduğunu söylüyordu. Güzelliğine rağmen, ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, hem de hemen.

"Yardımanın için teşekkür ederim," diye hızla dışarı fırladım ve kitabı göğsüme bastırdım. Dothik şehrini ikiye bölen ana yol olan Spine'dan esen bir rüzgar esintisi duyuldu. Rüzgar parmaklarını pazar yerinde gezdirdi ve gölgeli saç perdemi bir anlığına geriye savurdu. "Ama gitmeliyim."

Döndüğümde dizlerimin derisi yüzüldü, acı verici bir tepki verdi, ama sonra sıcak, güçlü bir elin aniden kolumu kavradığını hissettim. Yabancı beni kendisine çevirdi, gözleri tamamen bana odaklanmıştı. Odaklanmıştı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu; çok iyi bildiğim bir histi bu.

Donup kalmış bir halde, elinin öne doğru fırlayıp sol yanağımdaki saçları geriye doğru tarayarak oradaki yara izini ortaya çıkarmasını izledim.

Dudaklarının birbirine bastırıldığını gördüm. Şok mu? Tiksinti mi? Ne gördüğünü biliyordum: Sol şakağımdan başlayıp yanağımdan aşağı kıvrılarak bir kaşımı kesen, bir ağacın yabani köklerine benzeyen ten rengi bir yara.

"Sen gerçekte kimsin?" diye sordu, sözlerinin keskinliği bir bıçak gibi tehlikeliydi.

Beni bile şaşırtan bir güçle kendimi zorladım, bakışlarımı gizleyemeden keskin bir nefes verdim. Avucunun ardından üzerimde siyah bir leke bırakmıştı.

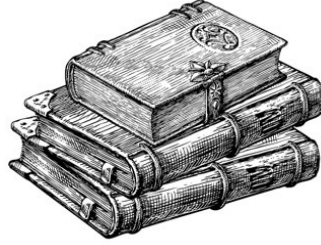
Cevap vermeden bir adım geri çekildim. Sonra bir adım daha, ziyafetten sonra akşamımı özenle temizleyeceğim kitabı sıkıca kavradım. Erkek hiç kıpırdamadı ve kendimi av gibi hissettim.

Aramızda yeterli mesafe olunca topuklarımın üzerinde dönüp kaçtım.

Omurga'ya varana kadar gözlerini üzerimde hissettim. Dothikkar'ın sarayına vardığımda, ancak o zaman tekrar nefes alabildim.

Bölüm 2

KLARA

"Telaşlanmayı bırak Klara," diye emretti Dannik, sesindeki keyif tonuna rağmen. Yanımdaki boşluğa kaydı, omzunu açık pencerenin sütununa yasladı. "Tek bir saç telin bile dağınık değil."

Derin bir nefes verdim ve elim, saçlarımı gergin bir şekilde düzelttiğim başımdan kaydı. "Bu değil—"

"Gardiyanlar bugün batı pazarında olduğunuzu söylediler," dedi sözümü keserek ve koluyla omzuma çarparak. "Neden oraya gittiniz?"

Kardeşime sert bir bakış attım. "Beni takip mi ettirdin?"

"Gölge ay," dedi sadece, sanki soruma cevap verecekmiş gibi bir omzunu silkerek. Ve... öyle de oldu.

"O zaman Sora'yla birlikte olduğumu anlarsın. Sabahtan beri arşivdeydim, bu gecedен önce biraz hava almak istedim," diye açıkladım, önümüzde el sallayarak.

Babamızın görkemli taht odasının uzak penceresine yaslanmıştık. Tüm o sohbet, müzik ve kahkahalar arasında kendi düşüncelerimi bile zar zor duyabiliyordum; sağ gözümün arkasında bir baş ağrısı baş göstermeye başlamıştı.

Bu gece kardeşimde bir gerginlik vardı. Bu kutlama için taht odasında yıl boyunca hiç olmadığı kadar çok muhafız

vardı. Konukların kahkahaları bile daha yüksek, daha yapmacık geliyordu.

Belki de hepimiz ejderhaların Doğu Kapısı'na her an inmeyeceğini varsaymaya çalışıyorduk, eğer daha önce inmemişlerse.

Odanın karşısında, Dothik'in baş rahibesi Laseta Kalliri'yi gördüm. Kalabalık bedenlerin arasından beni izliyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp saygıyla başımı eğdim. Sonra hızla bakışlarımı kaçırdım, kendime omuzlarımı gevşetmemi ve kimseye karşı yumuşak bir şekilde gülümsememi söyledim; sanki toplantının neşesinin tadını çıkarıyormuşum gibi, sanki onun delici bakışları üzerimdeymiş gibi rahatlamışım gibi. Sanki saklayacak hiçbir şeyim yokmuş gibi.

Göz ucuyla arkasını dönüp güçlü bir tüccar olduğunu bildiğim bir adamla konuşmasını bekledim ve dudaklarımdan yavaş ve düzenli bir nefes verdim.

"Nedir?" diye sordu Dannik.

"Hiçbir şey," dedim ve ona doğru hafifçe sırtarak döndüm.

Kardeşim kaşlarını çattı, altın rengi gözleri Laseta Kalliri'ye odaklandı ve sonra tekrar bana döndü. Dudakları aralandı ama daha bir şey söyleyemeden bir gardiyan yaklaştı.

"Rukkar, baban kürsüde bulunmanı istiyor," dedi. Prens, Dannik'e böyle seslenmişti. Asıl unvanı buydu.

Karnımdan bir sarsıntı geçti, hayal kırıklığının mızrağı beni delip geçti.

"Gel," diye emretti Dannik, elimi tutarak.

Muhafız, belli bir tereddütle, "Sadece sen. Dothikkar açıkça belirtti," dedi.

Kendisinden bir baş kısa olan gardiyana baktı, ta ki diğer erkek bakışlarını yere indirene kadar.

"Sorun değil," dedim ona, parmaklarımı yaralı elinin arkasına bastırarak. "Git."

Dannik'in bakışları bana kaydı. Orada öfkenin alevlendiğini görmeyi beklemiyordum.

"Gözlerinde hep bir yenilgi var, kardeşim," dedi yanaklarımı sıcak avuçlarının içine alarak. "Keşke kanınla sahip olduğun şey için daha çok savaşsan."

Sonra beni bıraktı. Boğazıma aniden oturan utancı yutmaya çalışırken arkasını döndü. Yine yalnızdım, kardeşimin kalabalığın arasından mızrak gibi geçişini izliyordum; kalabalık, sabahın perdeleri gibi aralanıyor, şafağı karşılıyordu.

Dothik için de öyleydi. Babamın gözde varisi olduğu herkesçe biliniyordu, ancak üvey kız kardeşim Alanis onun ilk oğluydu. Babamın önümüzdeki yıllarda tahttan çekilmesi bekleniyordu. Yeni bir yönetim gelecekti. Muhtemelen Dannik dümende olacaktı.

Taht odasındaki köşemden, ailemin kürsüde hep birlikte ayağa kalkışını izledim. Kırışmış saçları ve amansız yeşil gözleriyle babam; pembe, ince dudaklı; kırmızı, kırışık yanaklarıyla. Üvey annem onun yanındaydı, ama bu unvanı dile getirmemden nefret ederdi. Onun yerine, herkes gibi ona da Lakkari derdim. Dothik Kraliçesi. Ve üvey kardeşlerim.

Beline kadar uzanan sarı saçları ve kıyafetlerine zırhı andıran siyah piroki pullarıyla Alanis'in, pazardaki erkekten pek de farklı olmadığını fark ettim. Bana hiç ısınamamıştı, beni çizmesinin altındaki bir böcekten, göz koyduğu taht için bir başka rakipten başka bir şey olarak görmüyordu.

Lakkis, gardiyanların dillerini düğümleyen o uhrevi güzelliğiyle. Kız kardeşim -bana her zaman nazik davranmış olsa da- hâlâ neredeyse bir yabancıydı, asla aşamadığım aşılmaz bir duvardı.

Ve Dannik, tüm bunların söylenmeyen varisi.

Birlikte çok güzel bir resim oluşturdular. Onlara kürsüde katılma özlemi midemde öyle bir yandı ki midem bulandı.

Odanın karşısında, kardeşlerimin annesiyle göz göze geldim. Çenesi kalktı, kaşları kalktı. Alnındaki altın taç, taht

odası Dothikkar'ın karşılama konuşmasını duymak için sabırsızlanırken, ışıkların altında parıldıyordu.

Bu apaçık reddediliş her geçen yıl daha da aşağılayıcı hale geliyordu. Daha iyi olacağını düşünmüştüm. Ama her seferinde daha da kötüleşti.

Git, son aylarda giderek daha fazla yüzeye çıkan düşünce geldi aklıma. Meyhanenin üstündeki küçük odayı kirala ve istediğin gibi yaşa. Ya da Anne'yi en iyi hatırladığın, mutlu olduğumuz vahşi doğaya geri dön.

Ama o zaman gerçekten yalnız kalırdım... ve bu beni bu hayattaki her şeyden çok korkuturdu. En azından burada, bu soğuk sarayda Dannik vardı.

Taht odasından kaçtığımda Lakkari'nin dingin sırtışı beni takip etti, odanın dışına bir kemirgen gibi saklandım, kimsenin gözlerini üzerime çekmemeyi umarak.

Ne yazık ki, kapıdan içeri girerken onlarca insanın yakıcılığını hissettim, arkamda kıkırdayan fısıltılar yükseldi.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi kardeşimin sesi, sessiz ve karanlık odayı delerek.

Kafam karışmış bir halde başımı kaldırdım. Sonra irkildim ve sağ yanağımı elimin tersiyle sildim, elbisemi düzeltirken omurgam dikleşti.

"Sadece benim," dedi Dannik. "Bunu yapmak zorunda değilsin Klara."

Üzerinde parıldayan bir kılıç bulunan, sarsılmaz bir kaidenin karşısındaki bir bankta oturuyordum. Dannik bana dikkatle bakıyordu ve kaşlarımı çatmadan edemedim.

"Geldiler mi?" diye sordum hemen. "Bu sefer kaç kişi var?"

Kardeşimle hiç benzemiyorduk. Anneme benziyordum; koyu, dalgalı saçlarım ve küçük yüz hatlarımla. Peki ya Dannik? Evet, annesine benziyordu. Altın sarısı saçları ve

açık renk gözleriyle, güneşin ısıttığı ve kutsadığı teniyle, en az on farklı kadının kalbini kırmış, geniş ve cesur bir gülümsemeyle.

"Burada değerli arşivlerinde geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyorsun," diye homurdandı, çizmeli ayaklarını bana doğru uzatıp sorularımı duymazdan gelerek. "Arik'in kılıcının artık çekiciliğini yitirmiş olması gerekirdi."

"Önce Bekkar'ın kılıcıydı," dedim ona. Dothik'in ilk büyük kralı, kendi atama miras kalan. Kabzasında hâlâ beyaz, parlayan bir taş vardı, enerjisi elle tutulabiliyordu. Kalp taşı. Var olan son taş.

"Ve sonra Kara, kızıl sisin yenilgisinden sonra onu Arik'e hediye etti, Lysi," dedi Dannik, sesindeki sabırsızlık giderek artınca gülümsememi bastırdım. Tarihle, kadim soyumuzla, bizi buraya, bugüne getiren o küçük köklerle, yollarla ve hikâyelerle ilgilenmiyordu. Önemi yoktu. İkimizden daha çok önemsiyordum. "Hepimiz hikâyeyi biliyoruz. Bekkar'ın sefer yolunu ve Beşli'nin tarihini uyurken bile anlatabilirim."

Bakışlarımı tekrar kılıca çevirdim. Kalp taşının gücü sıcaktı. Bana kalp atışı gibi geldi. Rahatlatıcı. Elle tutulur. Tenimde süzülen güç kıvrımlarını hissedebiliyordum ve eğer annem hâlâ hayattaysa, belki ona nedenini sorabilirdim.

Dannik yanımdaki taş banka oturdu. Tam olarak anlayamadığım bir keskinliği vardı. Sarayın derinliklerindeydik. Bir zamanlar zindan olan burası yenilenmişti. Bekkar'ın kılıcı da dahil olmak üzere, ailemizin tarihinin geniş bir koleksiyonuna ev sahipliği yapıyordu.

Kral Arik'ten beri kimse kullanmamıştı. Dokunanı yakıyordu. Yine de yıllar boyunca parıldamaya devam etti; metalinde tek bir toz zerresi veya alacalı bir yaşlılık izi yoktu. Bıçak, Bekkar'ın elindeyken olduğu kadar keskindi.

"Sana nasıl hissettiriyor?" diye sordu Dannik aniden avucumu tutarak. Kaşlarımı çattım ama sonra diğer elini

kılıca doğru salladı. "Kalptaşı."

Yutkundum, omurgam çatırdadı. "Ne?"

"Annenle seni bir keresinde konuşurken duydum, gönderilmeden kısa bir süre önce," diye başladı, sesi kısıktı, sanki bu mahzen gibi yerde yalnız değilmişiz gibi. "Buraya yerleşmeye geldikten kısa bir süre sonra. Tam burada."

Yutkundum ve elini hemen bıraktım. "Dannik, bu çok uzun zaman önceydi."

"Ona rüyalarında gördüğünü söyledin. Yıllardır," dedi sessizce. "Ne demek istedin? Çünkü kılıç yarasını gördüğümde anlarım. Peki ya o yara? Kılıçtan kaynaklanmadı."

"Dannik," diye fısıldadım, bakışlarımı ondan kaçırıp yere düştüm. "Ben... Ben... Biliyorsun ki ben... Yapamam..."

"Seni orala sa'kılan'a götürmelerine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Seni Kuzey Toprakları'ndaki rahibelere götürmelerine, hayatının geri kalanını eğitim ve hizmet içinde geçirmene, daha fazla kalp taşı yaratmaya çalışmak için bir kanal olarak kullanılmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Dannik, sesi buruk ve dehşet içinde. "Annen onlara yalan söyledi. Seni korumak için de yalan söylemeyeceğimi nereden çıkardın? Beni tanırırsın Klara. Seni korumak için her şeyi yaparım. Sen benim kız kardeşimsin."

Kan kandır, Klara. Sen bendensin. O başkasından. Ona tam anlamıyla güvenemezsin.

Annemin sözleri. Aklıma kazınmıştı. Dannik'e söylemek istemiştim. Annem yasaklamıştı. Şimdi ölmüştü. Öyleyse neden sözlerinden kurtulamıyordum?

"Kendi annene bile karşı mı geliyorsun?" diye sordum. "Çünkü hepimiz onun ne yaptığını biliyoruz."

Dannik geri çekildi.

"Saray'a ilk geldiğimden beri gitmemi istiyordu," dedim ona. "En ufak bir zayıflık belirtisi... Beni ordulardan birindeki bir darukkarla evlendirmemiş olmasına

şaşıyorum. Keşke bir daha yüzüme bakmak zorunda kalmasaydı."

"Sen kraliyet soyundansın," diye itiraz etti Dannik. "Hepimizden bile daha fazla. O... bundan nefret ediyor. Alanis de öyle. Senden korkuyorlar."

Güldüm ama sesim boş çıktı. Kucağımda kurumuş gözyaşları gözlerimi yakıyordu. "Çünkü çok korkutucuyum. Tüm kitaplarım ve yarı çılgın teorilerimle."

"Soruma cevap vermedin."

"Hangisi?" diye sordum.

Gözleri tekrar kılıca kaydı, çenesindeki bir kas tik tak etti. Sinirliydi, kuyruğu taşların üzerinde sekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, bankta dönerek ona daha yakından bakmak için. Bir sorun vardı. Kutlama ziyafeti çoktan bitmiş miydi? "Dannik?"

"Süvariler Doğu Kapısı'na çıktılar."

Ancak sözleri beklenmedik değildi. Yine de ses tonunda, göğsümdeki sinirlerin gerilmesine, kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan bir şey vardı.

"Kaç tane?" diye sordum, daha önceki sorumu tekrarlayarak.

"Bu sefer çok fazla."

Doğrudum. "Bu ne anlama geliyor?"

Dannik kısık sesle, "Eğer onlar hakkında işine yarayabilecek bir şey biliyorsan, kraliyet soyundan gelen biri olarak ve halkına karşı bunu söylemek senin görevin. Bana güvenmelisin, Klara." dedi.

"Bunlar sadece rüya! Gerçek değiller," dedim, ihanete uğramış hissetmesine dayanamayarak. Sanki ona güvenmiyordum gibi. Çünkü güveniyordum. Ona hayatımı emanet etmiştim. Ve eğer rahibeler bunu duyarsa, hayatım onlara verilecekti. Tehlikede olan buydu. "Belirsizler. Hiçbir kelime konuşulmuyor. İçlerinde başka birini hiç görmedim. Sadece..."

Sadece ejderhalar.

Özellikle ikisi.

Güneş kadar altın gözleri ve kılıç kadar keskin dişleri olan korkunç siyah bir yaratık.

Diğeri...

Derin bir nefes verip Bekkar'ın kılıcına doğru yürüdüm. Kabzasında parıldayan beyaz kalp taşına baktım. Dakkar'da var olan son kalp taşı... bildiğimiz kadarıyla. Beşli'nin Ölü Topraklar'daki kızıl sisi dağıtmasına kalp taşları yardımcı olmuştu. Neredeyse hayatlarına mal oluyordu.

"Eğer," diye başladım sessizce, sözlerim fısıltıdan ibaretti, "atalarımızın büyüünün parçalarına sahipsem, bu işe yaramaz bir şey."

Dannik'in eli koluma geldi, pazardaki adamın beni tuttuğu, tenimde bıraktığı o tuhaf siyah kalıntının olduğu yere.

"Buna inanabilirsin," diye fısıldadı, sanki duyulabilecekmişiz gibi. "Ama ben inanmıyorum."

Dudaklarım aralandı—

"Babamız aracılığıyla, Kalp Taşları'nın Sürgün Edeni ve Sahibi Kraliçe Kara'nın ve Rath Serok Kralı Arik'in soyundan geliyorsun. Peki ya annenin Rath Drokka soyu? Deli Orda Kralı ve Beyaz Büyücü Vienne'den geliyorsun. Kanında elektrik yüklü bir güç var ve seni seçti. Alanis'i değil. Lakkis'i değil. Annen bile seni seçmedi. Sen, Klara."

Boğazım düğümlendi.

"Hissede biliyor musun?" diye sordu, sesi aniden gırtlaktan geliyordu. Sesindeki tedirginliği duyunca dudaklarım aralandı. "Topraktan sızan güç mü? Evimizden mi? Bu kalp taşı her geçen gün daha da sönükleşiyor. Fark ettin mi?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bakışlarım kalp taşına kaydı. Cevap olarak vızıldadı. Hissedebiliyordum. İlk kez, Dannik'in de hissedebilip hissetmediğini merak ettim.

"Bu ejderha binicileri mi?" diye devam etti ağabeyim başını sallayarak. Saçındaki altın boncukların birbirine çarptığını duydum. "Sanırım bizim onlara veremeyeceğimiz şeyi istiyorlar. Ve bunun yerine ne talep edeceklerinden

korkuyorum. Fazla rahatlar. Hiç korkuları yok. Korkuları olmamasının tek sebebi, buna gerek olmadığını bilmeleri. Çünkü bu şehri canavarlarının çeneleriyle ikiye bölebileceklerini biliyorlar. Sadece neden henüz yapmadıklarına şaşıyorum."

"Dannik, ne-"

"Drukkar Denizi'nin ötesinde hiçbir şey olmadığına inanmamız aptallıktı," diye devam etti, dudaklarını alaycı ve hüzünlü bir gülümsemeyle bükerek. "Hiçbir şey bilmediğimizi ve bunun bedelini zamanı gelince ödeyeceğimizi hissediyorum."

Kardeşim tekrar elimi tuttu. "Güçlü olmalısın Klara," dedi gözlerinde tedirginlikle. "Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Neden?" diye sordum, ses tonunda bir uyarı sezerek. "Dannik, neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

"Seni istediler."

"Ne?" diye sordum, yanlış duyduğumu düşünerek. "Kim?"

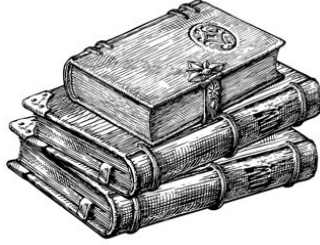
"Ejderha binicileri."

Nefesim kesildi. Dannik avucumu daha da sıkı kavradı.

"Liderleri. Doğu Kapısı'nda seni soruyor."

BöLüm 3

KLARA

Her yıl geliyorlardı.

Gölge ayından hemen sonraki onuncu ayda.

Bazen bir sürü ejderhayla, bazen de sadece birkaçıyla. Ama her zaman gelirlerdi. Her yıl neredeyse geldikleri kadar hızlı giderlerdi.

Ancak bu yıl daha uzun süre dayanabildiler.

Doğu Kapısı'ndan dışarı adım attığımda havadaki elle tutulur gerginliği, yoğun, kara bir duman gibi hissettim. Bacaklarım dondu, ayaklarım yeterince çabuk yetişemedi ve Dannik, sıkıca sarılmış koyu kahverengi toprağa düşmeden önce kolumu yakaladı.

Bakımlı ve taş döşeli kuzey girişinin aksine, Doğu Kapısı, tüm o vahşi ve acımasız güzelliğiyle Dakkar'ın vahşi doğasına bakıyordu. Başkentimize girip çıkarken çoğunlukla Vorakkarlar (ordu kralları) veya Sorakkarlar (karakol kralları) tarafından kullanılan bir girişti.

Sık sık gizlice geçerdim, Dannik'in bile bilmediği bir sır. Ve bazen gecenin geç saatlerine kadar vahşi doğada oturur, kum ve toprağın rüzgardan saçlarına bulaşmasına aldırış etmez, sessizliği dinler ve Dothik sınırları içinde hiç tatmadığım bir huzur hissederdim. Vahşi doğayı özlüyordum. Annemi özlüyordum.

Bir an gözlerim, yalnızca parlak yıldız ışııyla aydınlanan gecenin karanlığına takıldı. Ancak bu gece, dağların gölgeleri uğursuz, enginlikleri ise aşılmaz görünüyordu.

Açıklık, kimsenin aşmaya cesaret edemediği hatlarla oluşturulmuştu. Parlak meşale ışıkları geniş çemberi aydınlatıyordu; babam ve muhafız birliği bir tarafta konseyi, Lakkarileri ve üvey kız kardeşlerimi korurken, diğer tarafta bir grup yabancı vardı.

Arkalarında, karanlığın içinden büyük bir ejderha belirdi. Göğsümün sıkıştığını, şokun ciğerlerimi bir hançer gibi deldiğini hissettim.

"Güç," diye fısıldadı Dannik kulağıma. Bir hatırlatma. Yumuşakça söylenmiş bir kelimeydi ama tanıdığım ejderhanın altın gözlerine bakarken daha da güçlenmiş gibiydi. Yaram güçlü bir zonklamayla sızladı ve gözlerimi sımsıkı yumdum, içimde yükselen panik ve kafa karışıklığını hissettim, annemin beni kollarında susturmaya çalışırken çıkardığı sessiz dehşeti duydum.

"Dannik..." dedim, sesim yalvarış ve farkındalığın tuhaf bir karışımıydı. Bu doğru olamaz... çünkü o zaman her şeyin gerçek olduğu anlamına gelirdi, diye düşündüm.

Kardeşimin kolumu daha sıkı kavradığını hissettim, sonra önüme geçti.

Ejderha o kadar ani ve şiddetli bir şekilde kükredi ki, ayaklarımızın altındaki toprak sarsıldı ve babamın konseyinden gelen şaşkın çığlıkları duydum. Dannik donakaldı. Dudaklarının arasından bir nefesin gevşediğini duydum.

Vahşi doğada, diğer ejderhaların karşılık verdiğini duydum. Artık orada olduklarını biliyorduk, karanlığın içinde saklanıyorlardı, ağırlıkları toprağı sallıyordu ve uzuvlarını bir uyarı gürültüsü gibi yere vuruyorlardı. Gök gürültüsüne benziyordu.

Sonra birdenbire her şey sessizleşti. Sadece sessizlik değil... sessizlik.

"Zaridan seni tanıyor, aralye," dedi ses.

Gözlerim aniden açıldı ve bu gece gelen ejderha binicilerinin arasından sıyrılıp çemberin içine doğru ilerleyen adama takıldı. Tanıdık bakışlar gözlerimle buluştu ve birdenbire kolumda bıraktığı, parıldayan siyah bir toz bırakan elinin gücünü ve sıcaklığını hatırladım.

O'ydu.

Pazar yerinde onunla birlikteyken hissettiğim tehlike, omzunun üzerinden beliren ejderhayla birlikte daha da artmış gibiydi.

"Acaba onu tanıyıp tanımadığınızı merak ediyorum," diye devam etti, bana yaklaşırken gözlerini benden ayırmadan.

"Zaridan," diye fısıldadım, gözlerimi kırpıştıtararak, isim dilimin ucunda uzadı.

Göz ucuyla, ejderhaların kükremeleriyle yere düşen babamı doğrultmaya çalışan muhafızları gördüm. Alanis, muhafız çemberinin arkasına güvenle saklanan üvey annem ve Lakkis'ten uzakta duruyordu. Ablam, Laseta Kalliri'nin yanında duruyordu. Rahibe, güzel elbisesinin eteğinde koyu toprak lekeleriyle yabancıya bakarken dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Hayır," dedim boğazımdaki yumruyu yutarak. "Yapmıyorum."

"Seni reddediyor, Zaridan," diye duyurdu erkek, gözlerini benden hiç ayırmadan. Gözlerinde bir renk girdabı dönüyor, hepsi sıcak meşale ışığında yansıyor.

Arkasından ejderha sertçe vurdu ve sıcak nefesi çemberin içine üflendi, saçlarımı yüzümden savurdu ve tüm meşale ışığını söndürdü, ta ki karanlığa gözümü kırpıştıtarana kadar, elim Dannik'in elini bulmak için çabalayana kadar.

"Yakın şunları!" diye tısladı Alanis muhafızlara.

"O kadimlerden biri, anlamalısın," dedi yabancı'nın sesi karanlıkta yankılanarak ve arkasındaki o parlayan altın küreleri gördüm, üzerime yapışmış, soluk soluğa kalmamı engelliyordu. "Soyu ile gurur duyuyor. Bütün Elthikalar

öyle. Ama Zaridan çok daha uzun yaşadı ve saygını hak ediyor."

"Ben..." diye sesimi kısarak devam ettim ve meşaleler teker teker yanmaya başladı, ta ki erkek olanı, olduğundan daha yakınımda durana kadar.

Arkasında dokuz kişi daha vardı. Bir santim bile kıpırdamamışlardı ama elleri kalçalarındaki bir bıçağın kabzasındaydı. Hepsi farklı renklerde giyinmişti - koyu yeşiller ve maviler, gümüşler ve siyahlar - ama hepsi bu adamın giydiği pullu giysileri giyiyordu. Zırh, şimdi fark ettim. Ve bunlar pyroki pulları değildi. Ejderha pullarıydı.

"Sanırım öyle," diye cevapladım çenemi kaldırarak. Parmak uçlarımla kardeşimin eline bastırdım ve nazikçe elinden kurtulup erkeğe yaklaştım. "Yine de ona saygı duyulacak kadar kolay isim veriyorsun."

"İsimler saklanmamalı, Dakkari," dedi erkek, beni incelerken gözlerini kısarak. Kardeşimin korumasının dışına çıktığıma mı şaşırdın? "İsimlerden korkulmalı."

"Peki seninki ne, ejderha binicisi?"

Dudağının kenarı yukarı kalktı. Kıpırdadı. Kardeşimin kılıcını daha sıkı kavrarken, kabzasındaki derinin gıcırdadığını duydum.

Yabancı etrafımı sardı ve elini belimden aşağı kaydırıp kalçama değdirdiğinde kaskatı kesildim. Avucunu kalçamda gezdirdi ve kardeşim boğazının arkasından bir ses çıkardığında başımı salladım, elimle ona uzak durmasını işaret ettim.

Bu erkek beni ölçüp biçiyordu. Beni inceliyordu ve inceliyordu, sanki pazardan satın alınacak bir şeymişim gibi.

Avucu ince elbisemi yakıyordu. Güçlü ve emin. Belime baktığımda, meşale ışığında parıldayan aynı siyah tozun beyaz kumaşın üzerine bulaştığını gördüm. Bir işaret. Bir uyarı.

Karşıma dikildi ve dilimi tutmak, yüksek sesle yutkunmamak, bakışları altında titrememek için tüm

gücümü kullandım. Elini yanağıma koyup yüzümü geriye doğru eğerek yara izimi inceledi. Hareketsiz durmama rağmen içten içe ürperdim. Kimsenin yara izime bakmasına dayanamazdım. Saçlarımın perdesi yaramı gizliyordu ve odamın içinde yalnız olmadığım zamanlar dışında her zaman kısmen örtülü olduğundan emin olurdum.

Ama bu adam, sırtında bir ejderha varken bana istediğini yapabiliyordu. Bunu biliyordum. Dannik biliyordu. Babam bile biliyordu - Dothikkar, kral. Değişimi yakından ve dikkatlice izlediğini hayal ediyordum... ama müdahale etmeyecekti. Dannik'in yapacağından korktuğum gibi değil.

"Ben Sarkin Dirak'zar'ım," dedi, sesi bir âşığınkini hayal ettiğim kadar yumuşaktı. Ama bakışlarındaki kötü niyet apaçık ortadaydı. "Zaridan Süvarisi. Ve Sarrothian'ın Karag sürüsünün kralıyım."

Gözlerimi aralayıp bakarken, kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. O ismin açıklığa doğru yayılırken yarattığı dalgalanmayı hissedebiliyordum. Belki de dağların uzantısı bile onları duymuş ve güçlerinin sarsıntısını hissetmiştir diye düşündüm.

Hayır, bu bir isim değildi. Ona boyun eğmezsek başımıza geleceklerin bir uyarısıydı.

Rüyalarım bana onun ne istediğini söylüyordu. Damarlarımda bir goblen gibi örülmüşlerdi ve şimdi oluşturdukları görüntü aniden netleşmişti.

"Peki senin adın ne, aralye?" diye sordu, sesi hafif alaycıydı, bakışlarındaki tehlikeli parıltı dilimin ağzımda ağır bir taş gibi hissetmesine neden oldu.

"Bunu zaten bilmiyor musun?" diye sordum, farkındalık yerleştikçe.

Pazarda sormuştu, Sen gerçekte kimsin?

Bu sözler bana tuhaf gelmişti. Şimdi nedenini anlıyordum.

Ona çarptığım anda kim olduğumu anlamıştı. Soyumu biliyordu... ama yara izim onu şaşırtmış, hazırlıksız yakalamıştı. Neden?

Sarkin'in gözleri kısıldı. Arkasında ejderhası, yeri sarsarak gürültüyle ilerliyordu.

Güç, diye düşündüm.

"Rath Seroklu Klara ve Rath Drokka," dedim ona. "Senin gibi büyük bir ismim yok, Sarkin Dirak'zar, Zaridan binicisi, Sarrothian Karag ordusunun kralı."

Sarkin'in çenesi kalktı ve arkasındaki ejderha binicileri aynı anda derin, kısa bir gök gürültüsü gibi bir tezahürat sesi çıkardı. Bir Vorakkar döndüğünde orduların atacağı bir savaş çılgılığı gibiydi.

Bakışlarım onlara kaydı. Altı erkek ve üç dişi olduklarını fark ettim.

Sarkin parmağını çenemin altına sokup gözlerimi geri aldı.

"Büyük bir ismim yok, ama yüceliğin soyundan geliyorum. Hem büyük Dakkari'lerden hem de bu krallığı şu anki haline getiren insanlardan. Ne istediğini biliyorum Sarkin Dirak'zar. Ve eğer onu alırsan, ardında sadece yıkım getireceğini biliyorum." diye devam ettim.

"Ne istediğimi tahmin etmek o kadar da zor değil Klara," dedi, dudaklarını büzmüş, bakışlarında sert bir ifadeyle. Çenemi bıraktı ve başım kuvvetten geriye doğru kaydı, bacaklarım altımda sallandı, gözlerinin çekimi baş döndürücü bir sihir gibiydi.

"Kalp taşlarından oluşan ormanlarını gördüm," diye fısıldadım ona. "Belki de sadece bir tane daha istiyorsundur."

Dannik bana sert bir bakış attı ama Sarkin'in gözlerindeki yanma tüm dikkatimi çekti.

Boşboğazlığım başımı belaya sokardı ama hayatımın çoğunu sessiz, gözden uzak ve güvende yerlerde geçirmiştım. Bir kez olsun, üzerimde parlayan altın rengi bir ejderhanın gözleriyle korkusuz olmak istiyordum. Laseta Kalliri'nin delici bakışları üzerimdeyken -gözleri bir hırsızın eli gibi aç- kaderimin çoktan mühürlendiğini

biliyordum. Bu geceden sonra, tıpkı annemin hep korktuğu gibi, Kuzey Toprakları'ndaki rahibelere gönderilecektim.

"Dothikkar," diye aniden seslendi Sarkin, beni irkiltti. Babam hiçbir şey söylemeyince devam etti: "Halkın için bir seçim yapman gerekiyor."

"Dakkari, kendini kral ilan etsen bile tehditleri kabul etmez, binici. Sen burada kral değilsin," diye tısladı babam. "Ben kralım. Artık Kakkari'nin diyarındasın ve tanrıçamız..."

Zaridan'ın kükremesi babamın sözlerini bastırdı ve güçlü kuyruğu arkasındaki yere çarptı. Uzun anlar sonra yankısı kayboldu, ancak uzaktaki dağlar onunla birlikte şarkı söylüyordu ve babam sessizdi. Hâlâ keskin homurtular çıkarıyordu, boğazından alçak bir hırıltı geliyordu.

"Elthika'ya, Dothikkar'a hesap verimiz," dedi Sarkin, gözleri yüzümde gezinirken soğuk bir sabırla. Bir zayıflık aradığı veya her kusuru ezberlemeye çalıştığı izlenimine kapıldım. "Onlar bizim tanrılarımız ve tanrıçalarımız. Biz Dakkari değiliz."

Gözlerinin değiştiğini gördüm ve babamın bakışlarıyla buluşmak için döndü, Sarkin yaklaşırken gardiyanlar kılıçlarını çekse de ona doğru yürüdü. Hiç kıpırdamadı bile.

"Biz Karag'ız, kudretli Elthika'nın binicileriyiz," diye homurdandı, ejderhasının sesini yansıtan alçak bir uğultu. "Gökyüzünün tanrılarıyız. Yukarıdan gelen ölüm. Benimle konuşmadan önce bunu hatırlasan iyi edersin. Kral olabilirsin ama sadece soyundan geldiğin için. Bunda onur nerede? Bunda fedakarlık nerede? Karag kralları... tahtımızı biz hak ediyoruz."

Karag.

"Bir seçim yapman gerekiyor, kral," dedi Sarkin, dilinden alaycı bir tiksinti akarak. "Bana kalp taşını ver..."

Açıklıkta bir mırıltı duyuldu, babamın konseyindeki üyeler şaşkınlıktan dillerini çözdüler.

"Ya da kızını bana ver."

Dünya dönüyordu, görüşüm bulanıklaşırken yıldız ışığı yukarıda parlıyordu.

İlk tepkiyi Dannik verdi.

"Hayır," diye homurdandı kardeşimin dudaklarından kelime. "Kesinlikle hayır."

Ve yine de... babam, Karag'ın teklifini duyunca gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sanki bu kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibiydi. İşte, sadece utanç ve mahcubiyet getiren, doğumuyla neredeyse mirasını yerle bir eden kızını devretme fırsatı karşısına çıkmıştı. Peki ya kalp taşını koruyabilir miydi?

Yaşadığı şok, sevgi dolu bir babanın şokuyla karıştırılabilirdi. Belki de Sarkin bunu görecekti. Hatta belki bundan zevk bile alacaktı.

Babam bunu biliyordu.

"Hayır," dedi hemen, Dannik'in reddini taklit ederek. Kız kardeşim Alanis'in dudaklarını birbirine bastırarak ona sert bir bakış attığını gördüm.

"O zaman belki ikisini de alırım," diye yanıtladı Sarkin'in basit cevabı.

Açıklıktan boğuk nefesler ve mırıltılar yükseldi ve ben orada öylece durdum, ayaklarımın yere sağlam bastığını hissedemiyordum. Garip bir şekilde, odamdaki Kraliçe Kara'nın kitabını, Sora'nın arşivlerden ödünç verdiği kitabı düşündüm ve eğer ben yokken onu nasıl geri alabileceğini merak ettim.

"Elthika'lardan neden korkulduğunu biliyor musun?" diye sordu Sarkin. "Güçlerinden mi? Kudretlerinden mi? Hayır. Ethika'nın esaretinden."

Kaşlarım çatıldı. Ethrall mı?

"Krallıkları devirdi ve medeniyetler yarattı. Onu görmek ister misin, Dothikkar? Neler yapabileceğini hatırlamak ister misin?"

"Hatırlattın mı?" diye sordu babam hırıltılı bir sesle.

"Halkınız bunu daha önce de gördü. Sonuncusu iki yüzyıl önceydi. Gezegeninizdeki tüm bir ırkı yok etti... Parıldayan şehrinize ne yapacağını merak ediyorum."

"İmkansız," diye fısıldadı Dannik. Ama onun dışında kimse kıpırdamadı.

Korku beni olduğum yere çiviledi.

Sarkin'in dudaklarının yıkıcı bir sırtışa dönüştüğünü gördüm. "Bizden korkmayı öğreneceksin. Ve ancak o zaman birbirimizi anlayabiliriz, Dakkari."

Çok hızlı gerçekleşti.

Sarkin'in gözleri bana kaydı, tekrar beni inceledi.

"Zari, ethrall," diye emretti.

Sarkin'in atlılarının arkasında, Zaridan geriye doğru kalakaldı; derin bir nefes alırken göğsündeki pullar parıltıyor, içine çektiği rüzgar saçlarımı yüzümde savuruyordu. Sessiz bir kükreme görene kadar anlamadım... çenesi genişlemiş, jilet gibi siyah dişleri ortaya çıkmıştı.

Kendisinden yayılan kızıl sis, deniz kayalığına çarpan şiddetli dalgalar gibi açıklığa çarpıyordu.

"Klara!" Dannik'in sesini duydum ama onu göremiyordum. Kırmızı sis bizi tuzağa düşürüp etrafımızda sonu olmayan bir nehir gibi akarken olduğum yerde donakaldım. Lakkis'in çığlığını, dehşet dolu haykırışını duydum. Havaya yükselen seslerin kakofonisini, paniği ve karmaşayı, ardından da gerçeğin verdiği çaresizliği duydum. Kınından çekilen kılıçlar, metal çınlamaları, sanki buna karşı bir şansları varmış gibi.

Bu Karagların ne kadar güçlü olduklarını bilmiyorduk... ve şimdi biliyorduk.

Elthika, iki yüz yıl önce neredeyse tüm ırkımızı yok eden kırmızı sisi yaratabilirdi. Benim atalarımın yenmek için savaştığı ve bu süreçte onları neredeyse öldüren kırmızı sis.

Etrafımda gördüğüm tek şey kan kırmızısıydı. Nasıl bir his olduğunu, nasıl bir şey olduğunu sık sık merak etmiştim. Hayal ettiğim kadar korkunçtu.

Dannik beni çağırıyordu... ama sanki bambaşka bir alemdeydim. Kaybolmuştum. Yüzyıllarca dolaşabilir ve

burada asla bulunamazdım. Ama sis ciğerlerime işliyordu. Bir zehir.

Sonra arkamdan onun sesi geldi.

"Korkuyor musun aralye?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Güzel," dedi önüme geçerek. Siste yüzünü seçebiliyordum, görebildiğim tek yüz oydu ve etrafımızda kaos patlak verirken aniden boyun eğmez bir sütun gibi hissettim. "Baban cevap vermediği için, ona verdiğim seçeneği sana da vereceğim."

"Lütfen buna son verin," diye yalvardım, Dannik'i düşünerek. Kız kardeşlerim. Kırmızı sisin bedeni zehirlemesinin ne kadar sürdüğünü kimse bilmiyordu. Bazıları saniyeler içinde, bazıları günler içinde yenik düşüyordu. Riske girmek istemiyordum. "Lütfen!"

"Ya kalp taşı ya da sen. Seçimini yap."

"Ben," diye bağırdım hemen. "Seninle geleceğim! Durdur şunu!"

Sarkin, "Faryn" diye seslendi.

Bir esinti daha geldi. Gözlerimi kırptırdım ve gözlerimin önündeki kızıl sis bir anda kayboldu. Gözlerim karanlığa alışırken, gardiyanların elinden sarkan gevşek kılıçları gördüm, babamın yavaşça yerden kalktığını ve gözlerinde öfkeyle Sarkin'e dikilmiş Dannik'i gördüm. Annesi onu sakinleştirmeye çalışırken Lakkis'in hıçkırıkları sessizliği doldurdu. Üvey annemin çenesi sımsıkı kapalıydı ama herkesten daha az sarsılmış görünüyordu. Onun bu özelliğine her zaman hayrandım; her türlü fırtınaya göğüs gerebilmesine ve yine de sarsılmaz kalmasına. Babamın onu kraliçe yapmasının nedenlerinden biri de buydu, gerçi o zamanlar başka birini seviyordu.

"Klara," dedi Dannik. "Nik."

"Ben de seninle geliyorum," diye tekrarladım, bakışlarımı kardeşimin gözlerinden ayırmaya çalışarak.

"Bir şartla," dedi Sarkin'in sesi, kolumu kavrayıp beni öne doğru çekerken, tuhaf bir şekilde mesafeli bir şekilde.

Nefesimi zar zor toparlamıştım ki, "Önce Zaridan seni onaylamalı," dedi.

Açıklığın kenarındaki atlıların arasından geçerken ayaklarım sendeledi, onlar da bizim için ayrıldılar. Sonra Sarkin beni öne doğru itti ve ejderhasının önünde sendeleye sendeleye durdum.

Alçak sesli hırıltısı kulaklarıma ulaştığında ciğerlerimden nefesim hışırdadı. Gözlerine bakmak için yavaşça boynumu geriye doğru uzattım ve zaman durmuş gibiydi. Gücü hayranlık uyandırıcıydı... ve beni anında öldürebileceğinden son derece emindim. Siyah pullarının parıltısında neredeyse kendi yansımamı seçebiliyordum.

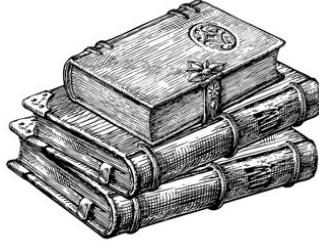
"Seni olduğun yerde öldürmezse, yaşayacaksın," dedi Sarkin'in sesi, omurgamı bir bıçağın keskin kenarı gibi kesse de ipek kadar yumuşaktı. Süvarilerinden alçak sesli kahkahalar yükseldi.

Zaridan, gözlerimiz neredeyse aynı hizaya gelene kadar yavaşça başını eğdi. Kokusunu alabiliyordum; fırtınadan sonraki vahşi topraklar gibi topraksıydı. Derin mağaralardaki yeraltı nehirlerinin ve nemli, kara toprağın kokusu. Boynuzlu başı tüm vücudumun beş katı büyüklüğündeydi ve sıcak bir nefes verdiğinde saçlarım yüzümden geriye doğru savrularak yara izimi açığa çıkardı.

"Ve eğer yaşarsan, Rath Serok ve Rath Drokka'lı Klara," diye devam etti Sarkin, sesi giderek sertleşerek, "o zaman seni karım yapacağım."

Bölüm 4

KLARA

Zaridan, gecenin gölgesi gibi hareket etti. Bu kadar büyük bir yaratık için şaşırtıcı derecede zarif bir şekilde yaklaştı. Uzunlarının ağırlığı dünyayı sarstı, kalp atışlarımı hızlandıran küçük sarsıntılar yarattı.

Bu sabah uyandığımda, bu gece ölebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bir ejderhanın altın rengi, parıldayan gözlerine bakmak, bir fırın gibi yayılan ısıyı hissetmek ve nefesinin ılık havasını içime çekmek, aramızdaki mesafeyi paylaşıyordu... artık çok yüksek bir olasılıktı. Hatta belki de muhtemeldi.

"Klara, geri çekil," diye Dannik'in çok nadiren kullandığı bir sesle emrettiğini duydum. Bir kralın sesi, boyun eğmez ve soğuk.

"Karışmak canına mal olur Dakkari," dedi Sarkin'in atlılarından birinin sesi. Zaridan başını hızla çevirip kardeşime baktı, boğazından uyarıcı bir hırıltı yükseldi. Arkasında, kılıç gibi sivri uçlu, güçlü bir kuyruk yere çarparak beni sıçrattı.

Panik oldum.

"Uzak dur. Bana güven Dannik," diye seslendim, sesim titriyordu, kaldırdığımda elim titriyordu. Kardeşimi göremiyordum ama sesimi duyan Zaridan yavaşça dikkatini

bana çevirdi ve sinirlerimin biraz gevşediğini hissettim. Bir adım öne çıktım. Sonra bir adım daha. Sonra bir adım daha, kendimi diğerlerinden, ailemden uzaklaştırdım.

Zaridan arkamda belirene ve gece beni yutana kadar yürümeye devam ettim. Arkamda sinsice dolaştığını, havayı kokladığını, pullarının hasat mevsiminde rüzgarla şiddetle savrulan yapraklar gibi hışırdadıklarını hissettim.

Kalbim, kemiklere çarpan kafese kapatılmış küçük bir canavardı. Arşivleri, parşömen kokusunu düşündüm. Vahşi doğayı, kapılardan gizlice girdiğim o sessiz anları, özgür olabildiğim, kimsenin beni izlemediğini, kimsenin fısıldamadığını bildiğim, nefes alabildiğimi hissettiğim anları düşündüm.

Sırtımdaki ejderhayla aynı anda keskin bir nefes verdim, o kadar sıcaktı ki ateş gibiydi ve dişlerimi sıkarken yüzümdeki yara izi zonkluyordu.

"Bunu bana neden yaptın?" diye fısıldadım ona.

Bir başka sert nefes veriş.

Zaridan dönerken yeri titretti. Yanımdan geçerken ona baktım. Uzun, kaslı ve zarif vücudu bir yılanınki gibiydi, obsidyen pulları karanlıkta bile parlıyordu. Vücuduna, kanatlarının eklem yerlerindeki çentiklere sabitlenmiş, esnek olmayan bir koşum takımı bağlanmıştı. Gümüşle süslenmişti, göz alıcıydı ama bir o kadar da yıpranmıştı.

Arkamdan ayak sesleri duydum. Beni takip etmişti. Sarkin'in sıcaklığı sırtıma vurduğunda, elini boğazımın hemen altına koyduğunu hissettim, gevşek bir şekilde. Çenemi geriye doğru itti.

"Gözlerinin içine bak ki seni görsün, aralye," diye emretti. Onun gibi koktuğunu fark ettim. Güzel toprak gibi. "Böylece seni tekrar tanıyabilir."

Yine mi? diye düşündüm, dünya dönüyordu.

Gözlerim Zaridan'ınkilerle buluştu. Siyah gözbebeklerinin daralıp yarıklar gibi olduğunu gördüm. Gözlerindeki altın alevler gibi dans ediyordu ve Sarkin'in

başparmağının, kalbimin çılgınca çarptığı boynumdaki noktayı okşadığını hissettim. Tekrar tekrar, ileri geri.

Sonra garip bir şey oldu. Nasırlı başparmağının tekrarlayan dokunuşu kalp atışlarımı yavaşlattı. Zaridan uzuvları ve kuyruğuyla yere vururken beni incelerken, nefeslerimi dokunuşuyla zamanlamaya başladım. İçinde büyüyen huzursuzluğu, büyümeye başlayan bir enerji topunu hissettim. Pullarının hareket etmeye başladığını, neredeyse bir sese benzeyen hışırtılı bir mırıltı yarattığını gördüm.

Hayır, bir şarkı.

Güzel, uhrevi bir şarkı.

Arkamda Sarkin "Sy'asha" diye mırıldandı.

Sesinde sessiz bir hayranlık vardı.

Vücuduma bir sakinlik çöktü. Onun ve Sarkin'in kokusu, saçlarımı parmaklar gibi okşayan vahşi doğanın hafif rüzgârı, atalarımın bir zamanlar kendi yanaklarında hissettiği rüzgârlar ve o şarkının sesi içimi dolduruyordu... Bu an, kaderin bir parçasının yerine oturması gibiydi.

Anlamadım. O kadar saf, o kadar kadersel hissettiriyordu ki, göğsümde elle tutulur bir korkunun kök saldiğını, beni sımsıkı kavradığını hissettim. Hiçbir şey bilmediğimi fark etmeye başladım.

Zaridan başını geriye attı, ama kızıl sisi serbest bırakmak yerine, gece göğüne doğru öyle gürültülü ve gür bir kükremeyle yükseldi ki kemiklerim sızladı. Bir an için gece daha da karardı sanki ve yıldızların bile böylesine korkunç bir yaratıktan saklanmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Sarkin beni bıraktı. Zaridan'ın yaptığı gibi etrafımda dolandı ve önümde durduğunda, gördüğüm tek şey oydu ve arkasındaki gölgeli ejderhanın altın rengi gözleriydi.

Eliyle saçlarımı geriye doğru taradı. Yüzümdeki yara izinin kıvrımlı kenarlarını takip ettiğini hissettim.

Yüzündeki çekingen ifadeyi okuyamadım. Hem şaşkın hem de boyun eğmiş bir ifadeydi.

"Pekala. O zaman sen olacaksın," dedi yumuşak ve keskin bir sesle. İçinde belirgin bir hayal kırıklığı hissettim. "Anlayamadığım sebeplerden dolayı."

Zaten başımı sallamaya başlamıştım, panik yükseliyordu. Başka bir yolu olmalı, diye düşündüm.

"Ailene ve vatanına veda et karıcığım," diye emretti Sarkin, eli yüzümden çekilip binicilerine doğru yürümeye başlamıştı bile. "Şafakta Karak'a gidiyoruz."

Şok beni bir ağaç gibi yerimde sabitledi, beni derinlere gömdü, ta ki tanrıçamızın toprağının beni tamamen yutabileceğini düşünene kadar.

"Ve Klara," dedi arkamdan Sarkin, "ondan önce kaçmaya çalışmamamı tavsiye ederim."

Ejderha keskin bir nefes verdi, pulları hışırdıyordu, ama artık şarkı söylemiyordu.

"Zaridan artık kokunu aldı," dedi bana. "Seni bulamayacağımız hiçbir yer yok."

Bölüm 5

SARKIN

"Bu gece misilleme yapmaya çalışacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Feranos, Vorna'nın sırtından kayarken. Elthika'sı gökyüzüne fırlayıp yukarıdaki kara bulutların arasında kayboldu. Zaridan da tepemizdeydi, etrafımızı çevreliyor, inceliyor, bekliyordu. Evinden bu kadar uzaktayken sabırsızlanıyordu.

"Hayır," diye cevapladım ve bakışlarımı çocukken görmeyi hayal ettiğim o ışıltılı şehir Dothik'e çevirdim. Dakkari'nin başkenti etkileyiciydi, ama hayal kırıklığına uğramıştım. Fantastik hikâyeler gerçek gerçeklikle asla iyi uyuşmazdı.

Dothik yorgun görünüyordu. Yorgun ve misafirperver değildi. Bu kıtanın ortası kurak, sıcak ve kasvetliydi. Çoğu Dakkari'nin burada, bu yerin misafirperver olmayan vahşi doğasında nasıl yaşadığını bilmiyordum. Ülkelerinin gölleri ve tepeleriyle Batı Toprakları daha fazla umut vadeliyordu. Bana daha çok evimi hatırlatıyordu.

"Dothikkar'ın tüm kusurlarına rağmen, aptal olduğunu düşünmüyorum. Varisi de öyle," diye devam ettim. Şehrin batısındaki bir dağın yamacına oturmıştım. Geceyi diğer tarafta geçirmiştik. Feranos'un beni nasıl bulduğu ise bir

muammaydı. "Hartanlar Elthika'nın önünde diz çökmeyi öğrendi. Dakkariler de aynısını yapmayı öğrenecek."

Feranos, "Yaşlılar, bir kalp taşı yerine bir Dakkari prensesiyle eve dönmemizden memnun olmayacaklar," diye uyardı.

"Ben her zaman söz verdiğim şeyi yaparım, değil mi?" diye sordum, ona kısa bir bakış atarak.

"Ama kalp taşı-"

"Sadece bir tane," diye sözünü kestim. "Ölmekte olan tek bir kalp taşı. İhtiyacımız olan bu değil. Biraz daha sabırlı olmalıyız."

Feranos sessizleşti. "Prenses mi?"

"Evet," dedim. "Zaridan ne yaptığını biliyor. Henüz tam olarak anlamamış olabilirim ama anlamaya başlıyorum. Her Sarrothian gibi ben de Elthika'ma her şeyden çok güveniyorum. Vorna'nın senin için seçtiği eşe güvenmez misin?"

"Evet," dedi Feranos, sesi sessiz ve saygılı bir şekilde kısıktı. "Yapardım."

Feranos'un aksine, kadere asla inanmamıştım... ama bugünden sonra yanılmış olabileceğimi düşündüm. Ejderhamın şarkısını duymuştum - sy'asha - ve müstakbel eşimin sözlerinin baş döndürücü sarsıntısını hatırladım.

Kalp taşlarından oluşan ormanlarını gördüm. Belki de sadece bir tane daha istiyorsundur.

Bizi açgözlü mü sandı? Yanılıyordu.

Sadece kırıntılarla açlıktan ölüyorduk.

Burada kadim Elthikan büyüü vardı; hissedebiliyordum. Kalptaşları güçlerini bu topraklara aşlamıştı. Buraya hayat vermiş, oğullarında ve kızlarında kendini yetiştirmişti. Nehirlerde akıyor, toprağı zenginleştiriyor, kuzeyden esen rüzgarda ve güneydeki kayalıklara çarpan dalgalarda idi.

Ancak bir şey benim için açıktı. Karak'ta olduğu gibi burada da azalmıştı. Dakkariler, bu güç tamamen tükendiğinde ne olacağının farkında değil gibiydi.

Ama yaptık.

"Yine de kalp taşını almamız gerektiğini düşünüyorum Sarkin," dedi Feranos başını sallayarak. "En azından Arsadia'ya götürmeyi denemeliyiz. Tutar mı diye bakalım."

"Hayır," dedim, keskin ve kararlı bir kelimeydi bu. Derin bir nefes aldım ve Dothik'e baktım. "Dakkariler hakkında bildiğimiz bir şey var: Ruhani bir halktırlar. Kalp taşını almak, tanrıçalarını gücendirmektir. Onu asla affetmeyecekler. Bir zamanlar buradaki büyük krallara aitti. Bırakın burada dinlensin ve ölsün. Zaten yakında ihtiyacımız olmayacak. Barış içinde bir yol açmak, kan içinde olmaktan daha kolaydır."

"Hartanlar bunu biliyor," dedi Feranos, kısık kahkahası dağlarda yankılanırken. Elthika'mızın üzerinden geçen güçlü kanat seslerini duydum.

Başımı eğdim. "Ve eğer Elysom'un konseyi bu bölgeyi Karak için fethetmemize karar verirse... o zaman Dakkari çoktan diz çökmüş olur."

"Bazen nasıl olduğunu unutuyorum," dedi arkadaşım aniden. "Zorlukla karşılaşmayalı çok uzun zaman oldu. Zorluk yaşamayınca huzursuz oluyorsun."

Sırıtarak Dothik'e baktım. Müstakbel eşimin hangi pırıltılı kulede olduğunu merak ettim. Bu gece uyuyup uyumayacağını merak ettim. İçimdeki o huzursuz taraf - Feranos'un bahsettiği taraf- neredeyse onun kaçmasını diledi... keşke onu avlayabilseydim.

"Biraz dinlen," diye emrettim ikinci binicime. "Yarın fırtınalar yaklaşırken eve dönüş yolculuğumuz uzun olacak."

Feranoş başını salladı... ama kıpırdamadı.

"Yüzündeki yara izi, Sarkin," dedi sonunda sessizce. "Daha önce hiç böyle bir bağlanma izi görmemiştim. Sen... emin misin?"

İlk defa olmasa da, zihnimi Zaridan'a açabilmeyi diledim. Ama bu, Heartstone büyüsünün tükenmesiyle kaybettiğimiz güçlerden biriydi. Ona nedenini sormak istedim. Neden bu kadın?

"Hayır," dedim, gerçek sert bir nefesle dudaklarımdan dökülürken. "Ama Elthika'm öyle. Beni asla yanlış yola sürüklemedi."

Feranos'un endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Ve şimdi de yapmayacak."

"Zaridan yanılıyorsa, ne olacağını biliyorsun," dedi Feranos, sanki birileri duyacakmış ya da gücenecekmişim gibi dikkatli ve alçak bir sesle. Çünkü biliyordu. En eski dostlarımdan biri olabilirdi... ama ben yine de onun Karath'ıydım. Kralıydım.

Çenem gıdıklandı.

"Kaleyi kaybetmeyeceğim. Ve orduyu da kaybetmeyeceğim. Zaridan yanımdayken, sen varken, atlılar varken olmaz. Elysom onu almaya cesaret edemez," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Feranos başını eğdi. "Teyzen sadece onu senden almak için fırsat kolluyor. Bununla bir şey kastetmiyorum Sarkin. Daha önce kendin düşünmediğin bir şey değil."

"Daha kötülerini de atlattık," dedim ona, endişeden kaynaklandığını bildiğim için kelimeleri savsaklayarak. "Öyle değil mi?"

Yaralı dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Evet, Karath, öyle yaptık."

"Bu da farklı olmayacak," dedim, uzaktaki Dothik'e başımı sallayarak. "Ölüm döşeğindeki kalp taşları kalacak. Görevimi söz verdiğim gibi ve eksiksiz bir şekilde yerine getireceğim. Elysom'ı sonsuza dek susturacağım."

"Ve bu sefer güzel bir eşin olacak."

Moralim bozuldu, alaycı bir tavır takındım.

Ayağa kalkıp bileğimin iç kısmına, kendi kulaklarımızın duyamayacağı bir ses çıkaran siyah kelepçeye vurdum. Ama Zari'nin yaklaşarak karşılık verdiğini duydum.

"Sadece ünvan olarak," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Onu gördün. Benim yanımda duracak kadar güçlü değil, kendi Elthika'sıyla bağ kuracak kadar bile değil. Sarrothian onu asla gerçek kraliçeleri olarak kabul etmeyecek."

Zaten evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Asla.

"O zaman neden—"

"Çünkü Zaridan onu kullanabileceğimizi biliyor," dedim Feranos'un şaşkın ifadesine bakarak. Eninde sonunda öğrenmesi gerekecekti. "Daha fazla kalp taşının nerede olduğunu biliyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Feranos sessizce, hareketsiz kalarak.

Başımı salladım.

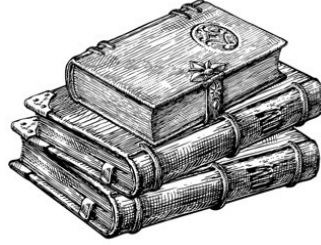
"Öyleyse Dothik'in can çekişen çocuğuna sahip olmasına izin ver. Çok yakında ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok şeye sahip olacağız. Ve sonra bu gezegende hiç kimse -Dakkariler, Hartanlar veya Selkavarlar- bir daha Karag gücüne karşı koyamayacak. Evimiz, ömrümüzün geri kalanında korunacak ve güvende olacak. Benim istediğim bu."

Zaridan, dağ yamacındaki bir çıkıntıya inmeden önce tepede daireler çizdi.

"Bitinceye kadar durmayacağım" diye söz verdim.

Bölüm 6

KLARA

Doğu Kapısı'ndan çıktığımda vahşi topraklar hâlâ karanlıktı. Sarkin -ya da ejderha ordusu- ortalıkta görünmüyordu ve kısa, baş döndürücü, aptalca bir rahatlama anı için belki de fikrini değiştirdiğini düşündüm.

Dannik yanımdaydı, metanetli ve kaskatıydı. Beni kapıya kadar geçirirken neredeyse tek kelime etmemişti. Ölüm yürüyüşü gibiydi.

Dün gece odama gelmişti. Dothik'ten ayrılmam için yalvarmıştı; hatta babamızın darukkarlarından bir grup bile hazırda tutmuştu, beni vahşi topraklarda sürükleyip dış ordulardan birinin arasına saklamak için. Karag'la konuşacağına söz vermişti. Sarkin Dirak'zar'ın fikrini değiştirecekti; benim yerime başka bir kadın teklif edecekti. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

Kardeşimi inkar etmiştim. Sadece Sarkin'in tehdidi değildi bu, ejderhası artık kokumu almıştı ve beni her yerde bulabilirlerdi; hatta muhtemelen beni barındıranlar da dahil olmak üzere, önlerine çıkan her şeyi yok edebilirlerdi.

Bu da Zaridan'ın şarkısıydı. Dün geceki o saf an ve tam da olmam gereken yerde olduğum hissi.

Dehşete kapılmış olsam da bunu yapmak zorundaydım. Yeni kocamın elinde yeni hayatımın acımasız mı yoksa iyi

mi olacağını bilmesem de. Karag'la beni nasıl bir hayat bekliyordu? Drukkar Denizi'nin ötesinde ne bulacaktım?

Tıpkı beyaz saçlı büyücü Vienne gibi, atalarım... Hayatım boyunca rüyalar görmüştüm. Vizyonlar olduğunu varsayıyordum. Arşivlerde bir daha asla kopyasını bulamadığım, yabancı bir yer görmüştüm. Ejderhaları görmüştüm. Kalp taşlarından oluşan bir orman. Peki ya annemin bana hayatı boyunca anlattığı hikâyeler? Vizyonları mı? Bilmesi imkânsız şeyler mi?

Her şey birbirine bağlıydı. Biliyordum. Sonunda, on yıldan uzun süredir umutsuzca aradığım cevaplara kavuşacaktım.

Dannik haklıydı; son kalp taşımız ölüyor, her geçen gün daha da soluyordu. Arik'in kılıcı kısa sürede körelecek ve kararacak, büyük bir miras da onunla birlikte çürümeye başlayacaktı.

Drukkar Denizi'nde daha fazla kalp taşı bulabilseydim ne olurdu? Kalp taşları bizi kızıl sisten kurtarmıştı. Eğer hiç kalp taşımız kalmamışsa, ejderhalarıyla Karag'a karşı bizi ne kurtarabilirdi? Başkente, ordulara, karakollara esthrallerini salsalardı? Karşı koyacak gücümüz yokken, Dakkar'ı fethetmelerini hiçbir şey engelleyemezdi.

Babam ve kraliçesi beni istememiş olabilirlerdi. Alanis sarayda yanından her geçtiğimde alaycı bir şekilde sırıtabilirdi. Soyumu inkâr etmiş olabilirlerdi... ama Dannik haklıydı. Damarlarımda hem büyük Dakkarilerin hem de insanların kanı akıyordu ve halkıma karşı bir görevim vardı. Burası benim yuvamdı. Bildiğim tek şey buydu.

Bu yüzden karanlık vahşi doğaya adım attığımda ve Sarkin'i ya da ejderhalarını göremediğimde hem bencilce rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

Ancak bu durum uzun sürmedi. Güneşin ilk ışıkları gökyüzünü yumuşak bir mora boyamaya başladığında, Bekkar Kalkanı'ndan -batıdaki sıradağlardan- uçan koyu renkli bir kütle gördüm.

Doğu Kapısı'nın ötesinde toplanan grup beklediğimden daha kalabalıktı. Dannik ve ben. Babam ve kraliçe. Tapınağın baş rahibesi, sanki beni bırakmaya yanaşmıyormuş gibi bana dik dik bakan keskin gözleriyle. Babamın birkaç konseyi üyesi. Ve muhafızlar. Çok, çok muhafız.

Surların kenarında okçular vardı ve onların varlığını gülünç buluyordum.

"Bana kızgın olduğumu biliyorum," dedim Dannik'e, herkesten yeterince uzakta, rahatça konuşabilecek kadar. Ayaklarımın dibinde bir sandık dolusu giysi, sahip olduğum her şey ve sırtıma bağlı deri bir çanta vardı, içinde bir hançer vardı. "Ama böyle veda etmek istemiyorum."

Dannik derin bir nefes verdi. Önüme geçti ve yükselen güneşte giderek yaklaşan ejderha grubunu görmemi engelledi. Böyle bir oluşuma ne ad verdiklerini merak ettim. Karag'ın buna bir adı vardı herhalde.

"Seni eve getirmenin bir yolunu bulacağım," diye sessizce yemin etti kardeşim. "Ne gerekiyorsa. Vorakkarlar bizimle buluşmak için vahşi topraklardan geliyorlar. Bir plan yapıyoruz—"

Kaşlarım çatıldı ve ona hafifçe gülümseyip omzuna uzandım. "Dannik. Neler yapabileceklerini gördün. En iyi plan mı? Onları anlamak, onlar hakkında bilgi edinmek. Körü körüne saldırmak değil. Bizi bir anda yok edebilecek güçlü yaratıklara ev sahipliği yapan, keşfedilmemiş bir kıtayı aramak için denizde yelken açmak."

"Seni koruyacağımı söylemiştim. Annene söz vermiştim," diye itiraf etti Dannik yumuşak bir sesle.

Kalbim sıkıştı. "Ne? Ne zaman?"

"Gönderilmeden önce. Bana söz verdirdi, Klara. O yemini çoktan bozdum."

Acıyla karışık bir sevgi dalgası beni ayak parmaklarımın ucunda yükseltti ve yanağına bir öpücük kondurdum. Ona sarıldım.

Kulağına fısıldadım: "Bana güven kardeşim. Bu yarayı bana Zaridan verdi. Onu ilk kez rüyamda gördüğümde, henüz on beş yaşındayken vermişti. O zamandan beri de onu rüyamda görüyorum."

Dannik, rüyamda gördüğüm diğer her şeyi anlatmasam da, altımda kaskatı kesildi. Özellikle diğer ejderhayı. Zaridan'dan önce gördüklerimi bile.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. Kollarını tuttum, sımsıkı sıktım, sesim kararlı ve tavizsizdi. "Korkuyorum. Ama amacımın bu olduğunu biliyorum. Neredeyse tüm hayatım boyunca buna hazırlandım. Onlarla gitmeme izin ver. Tarihimiz boyunca siyasi evlilikler hep yapılır; bunu biliyorsun. Babam bunu herkesten iyi bilir. Dakkar'ın kızı olarak gitmeme izin ver, çünkü belki bu Karag'ın bize karşı olan iradesini yumuşatır. Belki düşman olarak değil, müttefik olarak pazarlık edebiliriz. Onlara, ejderhalarının gücüne karşı koyamayız. Tek yol bu. Hatta merhamet bile olabilir."

Dannik bana baktı, altın gözlerinde karmaşa dönüyordu.

"Benden daha iyi bir hükümdar olacağını hep düşünmüştüm," dedi sonunda.

Ejderha kanatlarının esintisini duydum, ardından biri yere indiğinde yerin kudretinin sarsıldığını hissettim. Diğer dokuzu, binicileriyle birlikte havada, başımızın üzerinde daireler çizerek kaldı. Dannik kenara çekildiğinde, yükselen güneşin aydınlattığı, simsiyah parlayan ve gücüyle inkâr edilemez derecede güzel olan Zaridan'ı gördüm.

Gözlerim Sarkin'in gözlerine takıldı, avucunu geniş boynundan aşağı doğru gezdirmesini izledim. Bacağını savurdu ve sol kanadının önüne doğru uzun bir sıçrayışla ustalıklarla atından indi. Çömelerek yere indi ve sonra ayağa kalktı.

Sabah bir ejderhaya bineceğim, diye aniden bir düşünce geldi aklıma, o kadar anlaşılmazdı ki, tam şu ana kadar gerçek gibi gelmiyordu.

Yaklaştığında enem kalktı. Sarkin'in gözleri kardeşime kaydı, Zaridan kanatlarını ırttığında sol gözünün nnden bir tutam siyah sa geçti. Babamın meclis yelerinden Orak'ın sıkıntılı bir ses çıkardığını duydum. Zaridan'ın bunu bilerek yaptığı izlenimine kapıldım.

Sarkin'in açıklığı değerlendirmesini izledim; benden arkamızdaki gruba, oradan surlardaki oklara ve kilitli Doğu Kapısı'na doğru titreşiyordu. Gerçi önemli değildi. Dn pazardaydı. şehre girmenin başka bir yolunu biliyordu. Dothik'in altında, Kral Arik'in bir zamanlar kullandığı tüneller olduğuna dair söylentiler vardı. Belki de onlar?

Karağ'ın aramızda ne kadar süredir olduğunu merak ettim. İlk ejderhaları görüldüğünden beri? Dakkariler hakkında ne kadar süredir bilgi topluyor, saldırmak için mükemmel anı bekliyorlardı?

Peki bu grev neden benimle başladı?

"İyi uykular, aralye?" diye sordu, sesi sert ve alaycıydı, kaşını kaldırarak.

"Mükemmel," diye yalan söyledim. Rüyalarım ilk defa tuhaf bir şekilde sessizdi.

O güzel gözler ayaklarımın dibindeki sandığa kaydı. "Onu nereye koymayı düşünüyorsun?"

Kahverengi deri çantamın askısını sıkıca kavradım. "Bu benim kıyafetim."

Sarkin boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Kalır. Hadi gidelim."

Dannik ne çıktı ve Sarkin'in bakışları ona kaydı. İçlerindeki buz gibi soğukluk, kardeşimin bileğini sıkmak için uzanmama neden oldu; bana baktığında bakışlarımda bir uyarı vardı.

Sarkin arkama, babama baktı ve aralarına koyduğu mesafeyi değerlendirdi. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyordum. Dothikkarlar hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu.

"En azından sen, varis, gözlerimin içine bakabiliyorsun," dedi Sarkin, kardeşime bakarken sesi yükselerek. "Babana

yakında iletişime geçeceğimizi söyle."

"Ne hakkında iletişime geçeceksiniz?" diye homurdandı Dannik.

Sarkin sadece "Bizim şartlarımız" dedi ve kardeşimin hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Şartların siktir olsun. Ona zarar verirsen," dedi Dannik, sesi o kadar kısık ve ölümcüldü ki Sarkin bile ona bakmak için durdu. "Ejderhalarının arkanda olması umurunda değil. Seni bulana kadar durmayacağım, Sarkin Dirak'zar."

Sarkin'in sırtışının yavaşça yayılması nefesimi tutmama neden oldu. Kardeşimin öfkesinin alevlendiğini hissettim. Zaridan'ın kanatları tekrar çırpındı ve küçük açıklıktaki elle tutulur gerginliği hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Yeter," dedim sessizce, kavga başlamadan önce kardeşimin önüne geçerek. Ona baktığımda Sarkin'in gözleri bana kilitlendi. "Hazırım. Hadi gidelim."

Şaşkınlık belirtisi mi yakaladım? Sinirlerim gerilmeye, yapmak üzere olduğum şeyin farkına varınca uzuvlarım titremeye başladığından emin olamadım. Dün gecedan beri bir kez bile ağlamamıştım ve şimdi de ağlamayı reddediyordum... ama tek istediğim, kırlarda küçük bir top gibi kıvrılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamaktı. Annemle birlikte olduğum, onun gömüldüğü evimden ayrılıyordum. Dannik'i, şehri, arşivleri, veda edemeyeceğim Sora'yı, tüm araştırmalarımı, rutinimin rahatlığını geride bırakıyordum. Spine boyunca yaptığım sessiz sabah yürüyüşlerim. Alacakaranlık akşamları kırlara gizlice sızmam.

Sarkin çenemi avuçlarının arasına aldı, yanağını çevirip yara izime baktı. Yutkundum, içimde bir rahatsızlık hissi vardı. Bu sabah saçlarımı geriye doğru toplamıştım, yara izim tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Ve içimde herkesin görmesini isteyen pervasız bir yanımdı. Yıllardır saçlarımın arkasına saklamıştım çünkü başkalarını rahatsız ediyordu.

Şimdi mi? Bir zamanlar annemi seven ama bana bakmaya dayanamayan babamın görmesini istiyordum. İnşa

ettiği her şeyi tehdit ettiğim için benden nefret eden üvey annemin. Yeteneklerimin her zaman farkında olduğunu ve beni Kuzey Toprakları'na götürmek için kendi mükemmel anını beklediğini düşündüğüm baş rahibe Laseta Kalliri'nin. Şimdi Dannik'in beni onun pençesinden koruduğundan güçlü bir şekilde şüpheleniyordum.

Sarkin'in başparmağı, Zaridan'ın üzerimde bıraktığı izin alt kenarına değdi. Onu tanıdı. Ve ben aptal değildim; bunun götürülmemle bir ilgisi olduğunu biliyordum.

Dokunuşunun altında işaret zonkladı, irkildim.

Dudakları birbirine bastırdı ve bir an öfkeli göründü. Belimi kavrayıp beni Zaridan'a doğru itti ve neredeyse ona çarpıyordum. Antik Koru'daki ağaç gövdeleri kadar kalın, ön pençeli bacaklarının yanında durup, korku ve hayretten ağzım kupkuru halde ejderhaya bakmak için başımı uzattım.

Altın rengi, kısık gözlerine baktığımda sıcak bir nefes verdi. Zaridan hareket etti, sol kanadını indirdi ve Sarkin'in gümüş mandallı, yıpranmış binek hayvanına oturmadan önce kanadına tırmanmasını izledim.

Dannik'e dönüp baktığımda ona küçük bir gülümseme vermeye çalıştım ama bunun bir yüz buruşturma olarak algılanmasından korktum.

"Güç," diye hatırlattı bana, benim için söylediği bu yumuşak kelime aramızdaki mesafeyi aşarak kayboldu.

Başımı eğdim, bakışlarım ayaklarının dibindeki sandığa takıldı. Geride bırakacağım bir parçam daha vardı, yıllardır her gün giydiğim kıyafetler. Bu... yanlış hissettiriyordu. Her parçam parça parça soyuluyordu.

"Yüksel," diye bağırdı Sarkin, sesi soğuk ve keskindi. "Gitmemiz gerek. Hemen."

Sanki bedenimin dışındaymışım gibi hareket ettiğimi hissettim. Zaridan'ın kanadı, ayaklarımın altında, gücünün bir kanıtı olarak, şaşırtıcı derecede sabit, amansız bir toprak gibiydi. Tırmanış dik, bastığım yer belirsiz, sırtımdaki çantamın ağırlığı dengemi bozuyordu.

Sarkin'in keskin, sabırsız nefesini duyduğumda neredeyse sendeliyordum, nefesinin altında anlamadığım kelimeler duyuyordum.

Zaridan derin bir nefes alıp kanadını kaldırdı ve ben çığlık atarak sertçe binek hayvanının üzerine, tam Sarkin'in yan tarafına düştüm. Çantam neredeyse omzumdan düşecekti. Ailemin bu acınası sahneye tanık olduğunu bildiğim için yüzüm korku ve utançla yanıyordu. Bu kadar teşhir edilmeye alışık değildim ama düzinelerce gözün doğrudan üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Arkamda otur. Dengeni bul ve belime sıkıca sarıl. Düşersen ölürsün. Bunu unutma prenses," diye hırıltılı bir sesle söyledi Sarkin. Binme eyeri bacaklarımın arasında bir kaya kadar sertti, ama Zaridan'ın pullarından biraz daha iyi olduğunu tahmin ediyordum. Bir an hiçbir şey söylemedi, kollarım vücudunu sardı ve amansız gücüne saplandı.

Nefesim hızlı hızlı ve kesik kesik çıkıyordu... ve daha yerden bile havalanmamıştık. Üstümde diğerlerinin uçtuğunu duydum.

"Çabuk öğren," dedi Sarkin. Sesi kısık olabilirdi ama içindeki tehdit apaçık ortadaydı. "Sarrothlu seni başka türlü asla kabul etmeyecek."

Bu sözler sanki bir vaat gibiydi.

Bunun üzerine Sarkin'in eli, yerine sabitlenmiş iki siyah ipi daha sıkı kavradı.

"Thryn'ar."

Zaridan'ın bedeninin emrine tepki verdiğini hissettim. Sanki hayata dönüyor, o inkâr edilemez gücüyle titriyordu. Ateş yükseldi. Kalp atışlarını hissedebildiğime yemin edebilirdim ve bir an için korkumun yerini hayranlık aldı.

Yerden fırladığını hissettim. Bir an hareketsizdik. Bir sonraki an, hava etrafımızda hızla dönüyordu ve dik, korkutucu bir açıyla gittikçe yükseğe tırmanıyorduk. Midem akıl almaz bir hızla bulandı, saçlarımdaki tokalar anında fırladı.

Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki kendi çılgılığını duyamıyordum.

Ama sonra dengeye geldik. Zaten nefes nefese kalmıştım ve kalp atışlarımın şiddeti yüzünden zar zor duyabiliyordum.

Dünya tekrar sessizleştğinde Sarkin, "O pençelerinle bende kendi yaranı bırakacaksın," diye homurdandı. Onu o kadar sıkı tutuyordum ki, kanını akıtamadığıma şaşırdım.

Ama yine de tutuşumu gevşetmedim. Ona zarar verip vermediğimi umursamadım.

Diğer dokuz ejderha etrafımızda bir formasyona girdiğinde, Zaridan öndeydi ama diğerlerinden daha alçaktan uçuyordu, arkama bakmadan edemedim.

İşte Dakkar. Tüm uçsuz bucaksız, vahşi güzelliğiyle. Doğan güneşte, hiç bu kadar güzel görüldüğünü düşünmemiştim. Dağlar, ovalar, Dothik'ten kıyıya doğru akan nehir...

Doğu Kapısı'nın dışında kardeşim yeryüzünde küçücük bir noktaydı, her an daha da küçülüyordu.

Ve o zaman anladım ki... Karag bizi böyle görüyordu. Sadece noktalardık. Nasıl olur da güçlü ejderhalarının sırtında olmazlardı ki?

Sallandım, başım dönüyordu. Yüksekliği bir türlü kavrayamıyordum. Düşüğümü hayal ettim. Yere ulaşmam ne kadar sürecekti?

Sarkin bana, "İleri dön," diye emretti.

Karşımızda ıslıl ıslıl ve uçsuz bucaksız görünen Drukkar Denizi vardı.

Geleceğim bunun ötesindeydi.

Kıtanın kıyı şeridinin eşiğini geçtiğimiz anda, Bekkar Kalkanı'nın ötesindeki engebeli uçurumların ve kayalık kıyıların üzerinden uçarken... yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı durduramadım, rüzgâr onları acımasızca savursa da. Onların aşağıdaki denize düştüğünü hayal ettim.

Sarkin bana ileri dönmemi emretmişti ama ben ona itaat etmedim.

Vatanımın da arkamızda bir nokta haline geldiğini gördükçe yüreğim sızlıyordu.

BöLüm 7

SARKIN

Fırtına öğleden sonra şiddetli bir şekilde vurdu.

Seyirci filom Levanth, gece boyunca fırtına sistemini takip ediyordu; neredeyse hiç uyumadığını biliyordum. Ve tam Dakkari denizinin bizimkiyle buluştuğu yerden geçerken, kara bulutlar gündüzü geceye çevirdi; tam da tahmin ettiği yerde.

Mor şimşekler gökyüzünü deldi ve her çakmada Klara'nın elinin karnıma daha da gömüldüğünü hissettim. Yarın sabah sadece onun tutuşundan dolayı, yıllar önce binicilik eğitimimde aldığım morluklardan bile daha kötü morluklar oluşacağını hayal ettim.

Üzerimize yavaşça yağan yağmur, tutuşunu kayganlaştırdı, binek hayvanı ıslandı. Giysileri binicilik için uygun değildi, çizmelerinin tabanları Zaridan'ın pulları üzerinde kayıyordu.

Elthika'm aniden yön değiştirip yıldırımın çakmasını kıl payı atlattığında, Klara kaydı. Sağır edici rüzgar ve yağmur uğultusuna rağmen panikle soluduğunu duydum ve çaresizlik içinde ellerinin bulabildiği her şeye -yeleşime, uyluklarıma- uzandığını, kör pençelerinin kazdığını hissettim.

Hızla döndüm ve bacakları tekmeler savurarak kendini doğrultmaya çalışırken kolundan yakaladım. Gözlerine baktığımda korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Bir elimle Zaridan'ın iplerini tutarken, diğer elimle de müstakbel eşimin Elthika'mın sırtından düşmesini engellemeye çalışıyordum.

"Benimle dövüşmeyi bırak!" diye homurdandım, sinirden çıldırıyordum. Bir çocuk ejderha sırtına ondan daha iyi binebilirdi. Bir çocuk, uçarken bir Elthika'ya nasıl yaslanacağını, bacaklarını ne zaman destekleyeceğini, ne zaman gevşeteceğini bilirdi. "Onunla dövüşmeyi bırak!"

Zaridan keskin bir şekilde sola doğru yöneldi ve Klara'ya kendini düzeltmesi için daha fazla kontrol sağladı.

"Kahretsin," dedim dişlerimi sıkarak, gözlerimi kırıştıtararak yağmurdan kurtulmaya çalışırken. "Buraya gel!"

Zaridan'ın bağlarını bıraktım, iç uyluklarımı sıkarak dağa tutunmamı sağladım ve oturduğum yerde döndüm. Klara sırlıklam titriyordu, sırlıklamdı ve onu belinden yakalayıp kolayca kaldırdım.

Zaridan'ın kenarından havada sallanırken bir çığlık sesi geldi, ama ben onu hemen bacaklarımın arasına bırakarak çığlık sesini susturdum.

"Bacaklarını sık ve şunu tut," diye kulağına hırladım, ellerini bulup Zaridan'ın bineğinin üzerinden geçen deri kaplı, kavisli çubuğa doğru yönlendirdim. Çubuk, küçük avuçları için biraz büyüktü ama sanki hayatı buna bağlıymış gibi kavradı -ki aklına göre, durum pekâlâ böyle olabilirdi- parmak eklemleri bembeyaz oldu.

Titriyordu, sırtına bastırdım, iri ve sert, ıslak çantası göğsüme değdi. Öğleden sonra hava kararmıştı. Gece yarısına kadar kaleye varmak istemiştim ama o zamana kadar dayanamazdı. Bu fırtınada değil.

Kanatta Feranos'u aradım ve onu aşağıda uçarken buldum. Bileğimdeki küçük çıkıntıya bastığımda tek bir ışık parladı ve ona doğru parladı. Başının buna karşılık aniden

yukarı kalktığını ve Elthika'sının yükselişini yönlendirmek için ipleri çektiğini gördüm.

Bileğime mesajımı yazdım, bir dizi ışık yanıp söndü, sadece sürücülerin anlayabileceği bir dilde. O da iki ışık çaktı ve mesajımı filonun geri kalanına iletmek için Levanth'a doğru manevra yapmasını izledim.

Nihayet uzakta Karak sahilini gördüğümde akşam yaklaşıyordu. Klara hâlâ titriyordu. Seyahat erzaklarını yemeyi ya da eline tutuşturmaya çalıştığım su matarasından içmeyi reddetmişti. Denge çubuğunu bırakmayı reddetmişti ve bunun sebebinin ben olduğumu bildiğim için içimde acıma dolu bir rahatsızlık hissettim.

Karak diyarını geçtiğimizde eğilip yumruğumu Zaridan'ın yan tarafına üç kez vurdum. Pullarının sertliği ve gücü metale çarpıyormuş gibi hissettirdi, yankısı kemiklerime kadar yükseliyor, beni rahatsız ediyordu, ama Zaridan bunu neredeyse hiç hissetmezdi. Ancak o, sinyali biliyordu. Uygun bir açıklık arayarak geri dönmeye başladığında, kuyruğunun güçlü salınımında tepkiyi hissettim.

Etrafımızda, filomun geri kalanı Sarroth'a doğru devam etti. Kalabalığımıza ulaşmak için dört saatlik bir uçuşları daha vardı, ama hava koşullarının yıpranmaya başlamasından önce bir hafta daha dayanabilirlerdi. Dakkari prensesi -şu anda Zaridan'ın üzerine bindiği kadar eğilmiş, gözleri sıkıca kapalıydı- dayanamadı.

Zaridan, ormanın kenarındaki kayalık bir uçuruma indiğinde yeri sarstı. Ağaçlar gümbürtüyle sallandı, yapraklar çanlar gibi parlak bir şekilde hışırdadı ve sonra Klara'nın kesik kesik nefesleri dışında her yer sessizliğe gömüldü.

"Bırak," diye emrettim, sesim planladığımdan daha sert çıkmıştı. Barda duran parmak eklemleri hâlâ beyazdı, omuzları titriyordu.

Öne doğru uzanıp avuçlarını ayırdım ve Zaridan'ın yanından kayarak taş çıkıntıya sertçe indim.

"Aşağı atla. Isınman gerek," diye emrettim. Kıpırdamayınca, içimi bir öfke kapladı. "Hadi prenses. Kaleye varmadan önce rüzgarın soğuşundan ölmene ihtiyacım yok."

"Öyleyse neden beni aldın ki?" diye çıkıştı, başını bana doğru hızla çevirirken, gözlerindeki yaşlar onları donuklaştırıyordu. Gri renkli gözlerinin beyazları -insansı bir özellik olduğunu biliyordum, kökenini yalanlıyordu- kan çanağına dönmüştü, kırmızı damarlar ağaç kökleri gibi fışkırıyordu. Öfkeliydi, hatta ıslaktı, titriyordu ve Zari'nin sırtında donup kalmıştı. Soğuktan sesi titrerken, "Beni istedin. Bunu istedin. Amacın ne?" diye ekledi.

Ona baktığımda, sakinleşmeye çalıştığını gördüm. Derin nefesler alıyordu, yavaşça alıp veriyordu, uzuvları canlanıyordu.

"Aşağı atla," diye tekrar emrettim, ama yumuşak tutmaya çalıştım, oysa teselli etmek doğamda yoktu. Yine de kulağıma bile sert geldi. "Isınman gerek. Bunun farkındasın, değil mi?"

Dudakları birbirine kenetlendi. Bir an sessiz kaldıktan sonra başını salladı ve uzaktaki bacağını yavaşça direğe doğru savurdu, ancak bacağı kısa bir süreliğine bara takıldı ve neredeyse dengesini kaybedecekti.

Öne doğru bir adım atarak homurdandım. "Dikkatli ol!"

"Biliyorum," diye çıkıştı.

Kaşlarım çatıldı ve kısa, ürkütücü bir an için gülme isteği duydum. Sırılsıklam ve sinirli haliyle gerçekten eğlenceli bir görüntü oluşturunuyordu.

Zaridan homurdandı ve bu hareket Klara'nın kaymasına neden oldu. Düşmeden önce hafifçe nefes aldığını duydum.

Yere düşmeden önce onu yakaladım, müthiş bir güçle homurdanıyordu. Buz gibiydi. Ve kollarımda... şaşırtıcı derecede küçüktü. Bir an için onu inceleme fırsatını kaçırmadım.

Binici eğitimi aldığımdan beri kıtalarını, dillerini, kültürlerini, şehirlerini ve üslerini derinlemesine incelemiş

olmama rağmen, bir Dakkari'yi ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Daha o zamandan, küçük çiftçi köyümde çocukken, herkese Dakkari hakkında sorular sorardım.

Gerçi tam bir Dakkari sayılmazdı, değil mi? Son iki yüzyıldır soylarını insanlarla karıştırmışlardı. İnsana benziyordu; küçük, savunmasız ve zayıf.

Ne kadar küçük, diye düşündüm tekrar, gözlerim onu yere koyduğumda vücudunun ön kısmını tararken. Sanki bir biniciymiş gibi kuyruğu yoktu. Kısa uzuvları, pürüzsüz teni, yıpranmış kahverengi pantolonu ve fırtınadan ıslanmış yeşil işlemeli bir tunik giymişti. Diğer kadınlardan pek de farklı değildi, ama onun... yumuşak olduğu izlenimine kapıldım. Bu hayata karşı katılaşmamıştı.

Ve kolayca kırılır.

Daha kötü bir eş seçemezdim.

Bir binicilik sezonu bile dayanamazdı. Sarrothian ordusu onu asla kabul etmezdi. Gülünçtü.

Yine de... bu tuhaf sessizlik anında bana bakarken, yara izleriyle birlikte bakmanın hoş olduğunu kabul edebiliyordum. Pürüzsüz -ama rüzgardan ıslanmış- teni, kalkık burnu, yuvarlak yüzü ve dolgun pembe dudaklarıyla, hatta güzeldi. Kulak uçları hafifçe sivriydi. Farklıydı. Karag'ın değer verdiğinden çok farklı, yumuşak bir güzelliğe sahipti ve bu tezat bana tuhaf geldi...

Ve gözleri. Gri ve parlaktı, sanki beni delip geçecek gibiydiler. Daha önce hiç renklerine benzeyen bir şey görmemiştim.

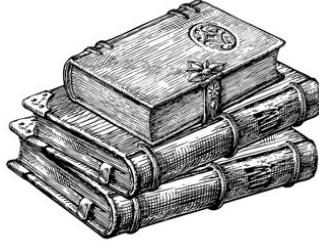
İlgi çekici.

Onun da beni benzer bir şekilde, dikkatli bir merakla izlediğini hissettim ve onu hemen bırakıp geri çekildim. Zaridan'ın indirdiği kanadına hafifçe vurdum ve kalın bir keseyi açmak için yanına gidip ikincisine geçmeden önce onu yere attım.

Döndüğümde, "Git, ağaçların altında bekle. Geceyi burada geçirip fırtınanın geçmesini bekleyeceğiz," dedim.

Bölüm 8

KLARA

Kısa bir süre sonra, ormanın koruması altında daha kuru bir yer bulduğumuzda, Sarkin deri bir çantadan, alt kısmı geniş ve yuvarlak, üste doğru sivrilen, siyah bir kayaya benzeyen bir şey çıkardı.

Parıldayan ve pürüzsüzdü ama içeride... kırmızı bir parıltı yakaladım.

Tüm vücudumun zonklayan acısını görmezden gelmeye çalışıyordum. Her küçük hareketim ağrıyor ve yanıyor, kaslarım isyan edercesine çılgık atıyordu. Giysilerimin örtmediği her yerim tahriş olmuş ve tahriş olmuştu. Bacaklarımın arasında, Zaridan'ın inatçı derisinden sıyrılmış kanlı bir deri olduğunu biliyordum. Avuçlarım, çubuğu kavradığım yerden su toplamaya başlamıştı.

"Bu bir ejderha yumurtası mı?" diye sordum inanmazlıkla, dişlerimin birbirine çarpmasını ve uzuvlarımın titremesini engellemeye çalışarak... çünkü titremek canımı yakıyordu.

Sarkin'in bakışları benimkilere kaydı ve onu orman zeminine yerleştirdiğini gördüm. Nemli zemine değdiğinde cızırdadı, buhar yükseldi, ama içindeki kırmızı parıltıyı söndürmeye yetmedi.

"Hayır" diye cevap verdi.

Açıklamasını bekledim ama başka bir şey söylemedi. Merakımdan dişlerimi sıkarak öne doğru yürüdüm, eğildim ama daha yakından bakmak istiyordum. Yaydığı ısı akıl almazdı.

"Dokunma," diye homurdandı. Nasıl dokunmuştu ki? Onu yakmalıydı. "Soyun."

Nefes nefese kaldım, hızla doğruldum, ardından yakıcı bir ağrı hissettim. "Ne?"

Diğer paketten bana bir tomar kıyafet fırlattı. "Bu kıyafetlerle ısınamazsın."

Elimdeki kumaş ağır ama yumuşaktı. İyice eskimiş, kalın bir pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek. Sade ve süssüz, halkımın giydiği kıyafetlerden çok farklıydı.

Ama kuruydular. Önemli olan buydu.

Açıklığa doğru baktığımda, bana mahremiyet sağlayacak kadar geniş bir ağaç gördüm ve dikkatlice ona doğru yürüdüm.

İndiğimiz orman yemyeşil ve nemliydi, zemin yumuşak koyu mavi bir yosunla kaplıydı. Ağaçların gövdeleri pürüzsüz ve siyahtı; kadifemsi yapraklarla dolu kalın, kıvrımlı dallara doğru uzanıyordu; koyu yeşiller, maviler ve morlar gibi farklı renklerden oluşan bir kaleydoskop. Gün ışığında veya gün batımının altın rengi parıltısında, bu ormanın nefes kesici olacağını hayal ettim.

Garip bir bitki örtüsü ormanı aydınlatıyordu; çalılar, çalılıklar ve sarmaşıklar parlıyordu. Bir an için bunların Dakkar'a dair umutlarımın gerçekleştiğini, kalp taşları olduğunu düşündüm. Ama aslında, çiçeklerin tam ortasında açık mavi renkte parlayan erkek organlarıymış gibi geldi ve hayal kırıklığı beni sardı.

Yine de umudum vardı. Kalptaşı ormanlarını hayal etmiştim. Burada olmalıydılar.

"Kaçmaya çalışma," diye geldi karanlık uyarı, ama Sarkin'in sesi kayıtsızdı. "Burada benden daha kötü şeyler var."

Omurgamdan aşığı bir ürperti indi, karanlık ormanın güzelliğı birdenbire uğursuz bir hal aldı. Çabucak, olabildiğince çabuk soyundum. İç uyluklarımı kısaca inceledim ve sıyrılmış, küçük kırmızı kan damlalarının çoktan kuruduğunu görünce irkildim.

Sarkin'den yardım isteme düşüncesi - çünkü muhtemelen bana alaycı bir şekilde bakacaktı, o anlamlı hayal kırıklığı gözlerine yansımıştı - bana çok büyük olsalar da temiz, kuru ve temiz pantolonumu giydirdi. Kendi kıyafetlerimden kemeri çıkarıp belime sıkıca sardım, kumaşın düşmesini engelledim. Sonra gömleğı giydim ve Sarkin ağaç gövdesinin arasından başını uzatırsa diye göğüslerimi korumak için eğildim.

Dışarı çıktığımda Sarkin'in bir uyku tulumu serdiğini gördüm. Dışı deriydi ama içi siyah kürkle kaplı gibiydi.

İçimden bir endişe geçti ama uyku tulumunu... şimdilik görmezden geldim. Bunun yerine, yavaşça parlayan yumurtaya en yakın yosuna doğru indim. Sıcaklık onu çoktan kurutmuştu ve sıcaklığın üşümüş tenime işlemeye başladığını hissederek iç çektim. Islak kıyafetlerimi ve çantamı yanına koydum, sabaha kadar, gecenin soğuşunda bile kuruyacaklarını biliyordum. Çanta için endişelenmiyordum. Bveri derisinden yapılmıştı ve dikişlerinin sıkı olduğundan emin olmuştum.

Karşımda Sarkin, bir torba kurutulmuş et, ardından da ağır bir su tulumu fırlatıyordu.

"İç ki, gidip dereden doldurayım," diye emretti, sanki itaatsizlik etmeye cesaret edercesine beni izliyordu. Artık kuruyup ısındığım için susamıştım. Ve açlıktan ölüyordum.

"Peki ya Zaridan?" diye sordum. Onu uçurumda bırakmıştık, ama kısa bir süre sonra uzaklaştığını duymuştum.

Sarkin durakladı, kendi tayınlarını yerken eli havada kaldı. "İyi olacak."

Başımı salladım, derin bir yudum aldım ve neredeyse tüm tulumu bitirene kadar içtim. Sonra kesedeki tüm

erzakları yedim, bu arada gözlerinin bana olan yakıcı bakışlarının da farkındaydım. Bitirdiğimde, üstü siyah çekirdeklerle dolu, kalın bir dilim kırmızı ekmek uzattı.

Onu da bitirip bitirdiğimde başparmağımın ucuyla dudaklarımı sildim.

"Neredeyiz?" diye sordum sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzadığında. "Karag'da mı? Buraya böyle mi diyorsunuz?"

"Karak," diye düzeltti beni izlerken. "Seni gergin mi ediyorum prenses?"

Bacaklarını kendine çekmiş, kollarını dizlerinin etrafına dolamıştı. Elinde bir dilim ekmek sallanıyordu ve bir ısırık daha almak için dudaklarına götürdü. Tam bir rahatlık abidesiydi ve ben de gergin hissediyordum.

Çiğnerken güçlü çenesini izledim.

"Elbette öyle," dedim sessizce. Çenesi geriye doğru kaydı. Şaşırmış mıydı? "Başka bir cevap mı bekliyordun?"

Yemeğinin sonunu bitirirken, "Yalan söylemeni bekliyordum," dedi. "Çoğu öyle yapardı."

"Yalan söylemekten hiçbir kazancım yok, sadece biraz gururumu kaybederim," diye cevapladım. "Bugünden sonra, o da seninle çoktan gitti. Öyleyse bana ne?"

Sarkin'in dudaklarından boğuk bir ses çıktı. Bir kahkaha mı? Belki de benimle en yakın olduğu kahkahaydı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum, dün geceden beri aklımda dönüp duran soruya doğrudan değinerek. Ejderhasından akan kırmızı sisi gördüğümünden ve geleceğimizin ne kadar kasvetli olacağını düşündüğümünden beri. Ethrall rüzgarının boğazımdan aşağı doğru akıp onu sıkıca sıkmasının acılığını tattığımdan beri.

Kafamda bir milyon soru dönüp duruyordu; umarım bu soruların cevabını burada bulabilirim.

Ancak bu gece onlara bunu sormanın ne zamanı ne de yeriydi. Bunu ben de biliyordum ama Sarkin'in ne diyeceğini merak ediyordum.

"Seni kullanmak istiyorum."

Sözlerini duymak nedense daha da kötü hissettirdi. En azından dürüstlerdi ama aslında ona karşı ne kadar çaresiz olduğumu bana gösterdiler.

"Ne için?" diye sordum dikkatlice.

"Pek çok şey için," diye hırıltılı bir sesle söyledi. İçimde bir ürperti hissettim. "Ama en çok da bahsettiğin kalp taşı ormanını bulmak için."

Korku yayıldı.

"Ama... ama o burada. Sende var, değil mi? Nerede olduğunu biliyorsun!"

Acaba tamamen yanlış mı anladım?

"İyi bir kaynağımız var," diye yanıtladı Sarkin, gözleri sımsıkı bana dikilmişti. "Ama Karak çok geniş ve krallıklarımız da geniş bir alana yayılmış. Elthika yüzünden Kalptaşları hızla tükeniyor."

Çok ama çok yanılmışım.

Hemen sordum: "Yalan söylemediğimi nereden biliyorsun?"

Sarkin sırttı ve manzara o kadar şaşırtıcıydı ki neredeyse ağzım açık kalmıştı. "Öyle olduğunu söyle bana, aralye. Bunu duymayı çok isterim."

Alaycılığı apaçıktı.

"Bana bu kadar kolay mı inanıyorsun? Senin için bir yabancıyım! Kapımıza dayanmış, kendimizi senin gibilerden korumak için elimizde kalan tek güç kaynağını talep ediyordun. Son kalp taşımız. Seni buradan göndermek için her şeyi söyledim."

"Ah, ama yanlış bir şey söyledin, Rath Serok ve Rath Drokka'lı Klara," dedi. "Ve şimdi buradasın. Benim kontrolüm altındasın. Yalan söylemediğini biliyorum."

"Nasıl?"

"Yüzündeki o yara izi yüzünden," diye cevapladı sadece, onu işaret ederek, gözlerini ona dikerek.

"Peki bu neyi kanıtlayacak?" diye sordum sessizce, kalbim göğsümde hoplayıp zıplarken. Umutsuzluk ve hayal kırıklığının yakıcı ateşi beni içten içe yaksa da, onunla

gelmeyi kabul etmemin başka nedenleri de vardı. Cevaplar için. Sonunda.

Ben sadece onun beni kalp taşları için kullanmayı amaçlamasını ironik buldum... tıpkı rahibelerin istediği gibi, annemin hayatım boyunca beni bundan korumak için çok uğraştığı gibi.

"Elthikan gücüne sahip olduğunu kanıtlıyor," dedi bana. "Rüyalarda gerçeklikleri aşabildiğini kanıtlıyor, Karag'ların uzun zamandır sahip olduğu bir yetenek."

"Eğer bu doğruysa, bana ihtiyacın yok," diye belirttim. Bana bir şey söylemiyordu. "İçinizden biri ormanı bulabilir."

Aramızdaki parlayan taş kısa bir bakış attı.

"Elthikan gücü tahmin edilemez. Farklı şekillerde ortaya çıkar," diye yanıtladı basitçe. "Senin yeteneğine sahip birini duymayalı uzun zaman oldu. Ve ayağımın dibine konan bir yeteneği görmezden gelecek kadar aptal değilim."

"Demek beni aldın," diye tamamladım. "Yeteneğimi kullanarak sana daha fazla kalp taşı bulmam için."

"Açık olarak."

"O zaman neden beni karın yapmakla tehdit ediyorsun? Bu tamamen gereksiz."

"Tehdit mi?" diye tekrarladı. Sarkin'in kaşları çatıldı, yüzünde hem eğlenceli hem de korkutucu bir ifade vardı. "Karag'ı hiç tanımıyorsun. Ama tanıyacaksın."

Sesindeki uyarı neredeyse ürpermeme neden oldu.

"Biraz uyu," diye emretti, ayağa kalkarken kürk rulosunu işaret ederek, tam o sırada uzaktan bir gök gürültüsü duydum. "Bakalım bu gece rüyada ne görüyorsun karıcığım."

"Nerede yatacaksın?" diye sordum. Sesimdeki tedirginliği ben bile duyabiliyordum.

"Endişeli misin?" diye sordu, sorusu kesik kesik duyuluyordu.

"Sana güvenmiyorum."

Sırıttı. "Güzel," dedi. "Ama neyse ki senin iyiliğin için, şu anda becermek isteyeceğim son şeylerden birisin."

Omurgam kaskatı kesildi, kelimelerin kabalığı ve çirkinliği karşısında sert bir nefes verdim. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Sanki kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi.

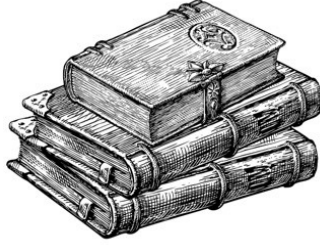
"Varken biraz uyu prenses. Fırtına biter bitmez yola çıkıyoruz," dedi yanımdaki boş su tulumunu kaparak. Ormanın karanlığına doğru, şüphesiz bir su kaynağı aramak için uzaklaştığını izledim.

Gerçekten de benim ayrılmaya çalışacağımdan hiç korkmuyordu.

Ve ne yazık ki, kürk rulosunun içine kayarken, ağrıyan kaslarım ve uyluklarımın arasındaki yanma hissiyle irkilirken, bunu deneyecek durumda bile olmadığını düşündüm.

BöLüm 9

KLARA

Sarkin'in "kale"den bahsettiğini duyduğumda ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Ama şafak sökmeden önce kalkmıştık, fırtına geceye yayılmıştı. Ve tam gün doğumu ufukta belirirken, derin bir dağ vadisinin üzerinden uçtuk, vadinin dibinde kıvrılarak akan pırıltılı bir nehir vardı.

Vadinin en sonunda, çok uzaktan bile yüzeyine oyulmuş dekoratif işaretler görebilmeme rağmen, yüksek ve engebeli bir dağ vardı. Elthika kayasına oyulmuş kabartmaların kuyrukları, dağın etrafında bir kucaklama gibi kıvrılıyordu.

O dağın altında, düz araziye doğru uzanan engebeli tepelerin arasında bir şehir vardı. Gri taştan yapılmış, yüksek bir kale her şeye tepeden bakıyordu.

İşte kale, diye düşündüm, gözlerim manzara karşısında fal taşı gibi açılmıştı. Bir anlığına, Zaridan'ın sırtında otururken korkumu unuttum, vücudumun her kasının isyan edercesine ağrıdığını hissediyordum. Bir anlığına, acımı ve bacaklarımın sanki etlerime iğneler batıyormuş gibi hissettirdiğini unuttum.

Hayran kalmıştım. Doğan güneşte, her yer yemyeşil ve canlıydı; memleketimin vahşi doğasından çok farklıydı.

Şehri ikiye bölen vadi nehri, uzakta geniş bir göle dökülüyordu ve orada bile kıyıya yakın yerlerde yapılar görüyordum. Geniş, uçsuz bucaksız bir şehirdi... ve Sarkin kralı mıydı?

"Buna ordu mu diyorsun?" diye sordum. "Dothik'ten daha büyük."

Sarkin'in rüzgarın esintisi yüzünden beni duyabileceğini sanmıyordum.

Ama o, "Sarroth. Güney Toprakları'nın kalesi." diye cevap verdi.

"Neye karşı bir kale?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Bana cevap vermedi.

Bunun yerine bir ejderhanın kükremesini duydum. Hayır, tam olarak bir kükreme değildi. Bir çağrı. Kanat sesleri bize doğru yöneldi ve başımızın üzerinde formasyon halinde uçan üç Elthika gördüm. Altımda Zaridan karşılık verdi. Sesi taklit etmeden önce ciğerlerinin nasıl genişlediğini hissedebiliyordum; gökyüzüne doğru yükselen parlak ve tiz bir sestir bu; Dothik'te serbest bıraktığı ölümcül ve güçlü kükremeden çok farklıydı.

Güç buydu, diye düşündüm. Tüm bir medeniyeti yerle bir edebilecek bir yaratığı kontrol etmek değil. Biriyle birlikte olmak. Biriyle bağ kurmak. O gücü hissetmek ve bunu sana karşı kullanmayacaklarına güvenmek.

Karag da böyle mi hissediyordu? Dannik'in sözleri aklıma geldi, hiç korkmadıklarını söylemişti. İşte bu yüzden. Nasıl bir şeydi? Hiçbir tehlikenin onunla boy ölçüşemeyeceğini bilerek, güvende hissetmek?

Dağın ötesinde, Elthika'nın uçtuğunu görebiliyordum. Birinin kayanın yan yüzüne tutunup gizli bir girişte kayboluşunu izledim. Dudaklarım aralandı. Onların evi mi?

Sarroth'a yaklaşıp alçaktan uçmaya başladığımızda, doğrudan kaleye doğru giderken aşağıdan gelen boru seslerini duydum. Belki de Sarkin'in dönüşünü müjdeliyordu? Zaridan'ın yan tarafına gözlerimi kısarak

bakarken, yere olan uzaklığı, başımın dönmesine neden olan şeyi görmezden geldim çünkü her şeyi görmek istiyordum. Görmem gerekiyordu.

Karag, bu kadar erken bir saatte bile şehrin dört bir yanında dolaşıyordu. Boynuzlar, ana yol olduğunu düşündüğüm yol boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş, küçük platformlar üzerine kurulmuştu ve tek amaçlarının bu olup olmadığını merak ettim.

Şehrin nüfusu muhtemelen Dothik'ten daha azdı, ama kesinlikle daha büyüktü. Şehrin Elthika'lara ev sahipliği yapmak için yaygın olduğunu fark edince, şehrin dışındaki ekili araziye bakan geniş bir çıkıntının üzerinde gelişigüzel tünleyen bir ejderhaya baktım.

Yapılar ve evler, sanki büyük şehrin içinde daha küçük köyler oluşturuyormuş gibi, geniş ve dolambaçlı bir yola bağlıydı. Tıpkı Dothik'teki Spine gibi. Yol, köprüden nehri geçip diğer taraftaki tepelere doğru kıvrılıyor, birkaçından dumanlar yükseliyordu. Kaleye en yakın yapılar daha sıkışık, hatta birkaç kat yüksekliğindeydiler. Asfalt bir yol boyunca pazarlar, eğitim alanları ve dükkanlar için alanlar gördüğümü sandım.

Bunu daha önce de görmüştüm, diye düşündüm, irkildim.

Kale, ana şehirden dik ve kıvrımlı bir yokuşla ayrılıyordu. Dağa en yakın olanıydı, arka kısmı dağa yaslanıyordu. Dothik'teki Dothikkar sarayından daha küçük ve çok daha gösterişsizdi, ama kalenin çok daha uzun süredir ayakta olduğunu hissettim. Sağlam sütunlar ve gri taşlardan oluşan yapısının çizgilerinde uzun ömürlülük vardı. Zamansız bir havası vardı.

Yaklaştıkça, kalenin cephesindeki taşların da, tıpkı üzerindeki dağ gibi Elthika'nın gravürlerini taşıdığını gördüm. Belki de incelemek ve incelemek için can attığım bir tarihti.

Ancak beni en çok şaşırtan, kalenin arkasındaki geniş bahçelerdi. Zaridan taş kalenin üzerinden uçup etrafında

dönerek karaya doğru inişine başladı. Kalenin arka kapılarından çıkan boş taş levhaya bakılırsa, burası devasa bir alandı ve birden fazla ejderhaya ev sahipliği yapması için tasarlanmıştı. Hatta dağın en yakınında özel bir eğitim sahası bile vardı.

Ancak taş levhanın ötesinde, çalılar, ağaçlar ve sarmaşıklarla dolu geniş bir arazi vardı. Bahçenin en arkasında, mimari olarak kaleye benzeyen ancak ondan ayrı tutulan daha küçük bir yapı vardı.

Zaridan, bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı derecede zarif bir şekilde taş levhanın üzerine indi. Tam o sırada, kaleye kadar bize eşlik eden üç Elthika'dan biri indi; tanıdığım bir Elthika ve binicisi.

Diğer ikisi ise yollarına devam ederek ana şehre doğru geri döndüler.

Arkamda Sarkin'in indiğini hissettim. Bunu ona asla itiraf etmezdim ama sırtımda uçarken kendimi daha güvende hissetmişim. Kendimi daha güvende hissetmişim ve yolculuğun geri kalanında pozisyonumuzu değiştirdiği için içten içe minnettardım.

"Yere yat," diye aşağıdan tısladı. Dilimi ısırdım, dudaklarımı birbirine bastırdım. Dothik'teki kraliyet soyundan dışlanmış biri olmama rağmen, yıllardır bu kadar emir almamıştım.

Öfkelendim ama Zaridan'dan kaymak yerine -ona inmek için çabalamamı izleme zevkini yaşatmayacaktım- uzanıp kanadının eklemine vurdum, tıpkı bir önceki gece yaptığı gibi.

Cevap olarak uzattığında içimden zafer ve rahatlama geçti. Bacaklarımı savurduğumda yüzümü buruşturmamı gizledim, uzuvlarım kayalar gibiydi ve sonra Zaridan'ın kanadının en düz kısmından dikkatlice aşağı indim, Sarkin'in gözlerindeki yanma hissine rağmen acele etmeden ilerledim.

Arabadan inip ona hafif bir kibirle baktığımda, beni inceliyordu; ifadesi nötrdü, çenesi kenetlenmişti. En

azından dik dik bakmıyordu ve neredeyse onaylar gibi bir ifade yakaladım.

Sarkin çantaları almak için bakışlarımızı ayırdı ve bunu yaparken Zaridan'ın bakışlarını hissettim. Başımı çevirdiğimde dilimin ucunu ısırdım, ona dikkatlice baktım. Bir zamanlar kabusumdu. Rüyalarımda beni öldüreceğinden korktuğum için uyumaktan korkardım. Ama şimdi yanılmış mıyım diye merak ediyordum. Bana zarar vermemişti. Beni işaretlemişti. Neden? Beni buraya getirmek için mi?

Bana Sarroth'u daha önce göstermişti. Nehrin, şehrin anlık görüntülerini yakalamıştım, ama bunlar anıların ufak parçaları gibiydi, belirsiz ve bulanıktı. Bana göstermişti... ama ne amaçla?

Peki ya rüyalarımın giren diğer ejderha?

Sarkin aramıza girdi ve tekrar nefes alabildiğimi hissettim. Elini geniş burnuna koydu, gözlerini inceledi, onu bir o yana bir bu yana çevirdi, sanki endişeli bir ebeveynmiş gibi.

Sonra Dakkari dilinin sertliğinden çok farklı, güzel, yumuşak fısıltılara benzeyen Karag dilinde bir şeyler mırıldandı.

Konuşmayı büyülenmiş ve merakla izledim, ama tuhaf bir şekilde casusluk yapıyormuşum gibi hissettim. Birbirlerine bağlılar, diye düşündüm. Nasıl bir şeydi bu? Dakkariler, vahşi topraklarda ordularımızla birlikte dolaşan büyük ve güçlü yaratıklarımız olan pirokilere saygı duyardı. Ama bu farklıydı. Kaderin bir cilvesiydi sanki.

Sarkin geniş, nasırlı avucunu burnundan aşağı doğru gezdirdi ve geri adım atarken çenesini kaldırdı.

"Thryn'ar esh lyiss" dedi. "Sen endrassa."

"Thryn'ar," diye fısıldadım içimden, Sarkin'in dudaklarının kelimeleri nasıl oluşturduğunu inceleyerek. Bu kelimeyi daha önce de söylemişti, bu yüzden ezberledim. "Esh lyiss."

Zaridan yere doğru eğildi, kasları gerildi, her küçük, minik hareketinde güç vardı. Sonra kendini gökyüzüne fırlattı, ardından gelen rüzgar beni neredeyse geriye savuruyordu.

Bir çift el beni doğrulttu ve irkilerek omzumun üzerinden baktığımda Sarkin'in binicisini orada buldum. Ejderhası Zaridan'ı takip etti ve uçümüzü kalenin arka kapısının yakınında bıraktı.

Beni bıraktı, sonra Sarkin'e yaklaştı ve kulağına bir şeyler mırıldanmak için öne eğildi. Sarkin'in başını sallamadan önce ağzının kısa bir süreliğine nasıl gerildiğini fark ettim.

Sonra arkamdan bir kargaşa geldi; ayak sesleri ve gevezelik sesleri. Uzuvarımdaki tutukluk nedeniyle hareketlerim kısıtlıydı, ama yine de geri çekildim ve küçük bir Karag grubunun yaklaştığını gördüm.

Hepsi farklı yaşlardaydı; kimisi yaşlı, kimisi gençti. Kimisi koyu mor veya koyu yeşil cüppeler giymişti, kimisi ise zırh gibi işlenmiş ejderha pullarıyla daha dar giysiler giymişti.

Her birinin gözlerindeki yanmayı hissedebiliyordum, yaklaştıklarında açıklıktaki elle tutulur gerginliği hissedebiliyordum. Beni süzdüklerini hissedebiliyordum ve yaşlı bir kadın gözlerini kısarak Sarkin'e baktı, dudaklarından Karag sözcükleri dökölüyordu.

Sarkin soğuk ve kararlı bir sesle cevap verdi.

Sonra gözleri bana kaydı. Benim dilimden sordu: "Sen. Dakkari. Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Tepki vermedim. Hissetmediğim bir sakinlikle, sadece "Sarkin Dirak'zar ile evlenmeyi kabul ettiğimi sanıyorum," diye cevap verdim.

Sarkin'den bir ses yükseldi. Grup bir anda kaosa sürüklendi ve ben geri çekilerek bir adım attım, ancak müstakbel kocamın omurgamı sıkan, beni yerinde tutan, boyun eğmez eliyle karşılaştım.

"Korkak," diye hırıltılı bir sesle söylendi. Bir an nefesim kesildi, boynum ona bakmak için sertçe dönerken sırtım dimdik oldu. Dönen gözler gruba bakıyordu ve bakışlarında neşeli bir kötülük sezdiğimi sandım. Onları düzensiz görmeyi mi seviyordu? Kimdi onlar? "Asla kaçmaz."

"Değilim," diye hırıltıyla söyledim. "Değilim, değil mi?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Hayır. Görmedin prenses."

"Bunun anlamı ne?" diye sordu yaşlı kadın, bize doğru adım atarak. Taşlara değen açık mor bir cüppe giymişti. "Sarkin. Bu senin için bile pervasızlık."

Sarkin'in başparmağı omurgamda gezindi. Bir kez. İki kez. Gözlerimi hızla kırptırdım.

"Yeni gelinimle tanışmak için Elysom'dan bu kadar yol katetmeniz benim için onur," diye yanıtladı Sarkin. "Ama boşuna geldiniz. Şafakta Arsadia'ya doğru yola çıkıyoruz."

Daha fazla seyahat mi? diye düşündüm dehşetle, vücudumun buna karşılık acı verici bir şekilde zonkladığını hissederek.

"Muron'da yapamazsın," diye çıkıştı. "Elysom, temas kurana kadar bu birlikteliği yasakladı—"

Sarkin öne doğru bir adım attı ve onu görmemi engelledi.

"Ben bir Karath'ım," diye homurdandı. "Karımı sen seçemezsin. Yoksa yerini mi unuttun, Teyze?"

Onun...teyzesi mi?

"Seni inatçı piç," dedi sessizce, o kadar sessizce ki grubun geri kalanının duyamayacağını sandım. Sözleri sadece Sarkin'e yönelikti. "Buna dayanamadın, değil mi? Ne yapacağının söylenmesinden hiç hoşlanmadın. Hem de kimsenin."

Arkasında, taşları süpüren uzun bir kuyruk fark ettim. Demek Karag'ın da kuyruğu vardı... tıpkı safkan Dakkari gibi. Peki Sarkin'in ya da gördüğüm diğer binicilerin neden kuyruğu yoktu? Gözlerim arkasındaki gruba kaydı. Bir avuç dışında çoğunun da kuyruğu vardı.

"Sadece yanıldıklarında," diye düzeltti Sarkin, sesi de aynı derecede kısıktı ve iki Karag arasında çok köklü meselelere rastladığımı hissettim. Sarkin, aralarında sadece bir kol boyu mesafe kalana kadar öne çıktığında teyzesi alaycı bir şekilde sırttı. "Elysom, babamın yaptıklarının karşılığını vermek için bana iki mysar emri verdi. Şimdi ikisini de yerine getirdim. Dakkari devriyelerinin sonuncusu da bitti. Kendi seçtiğim bir eş buldum. Elysom artık bana emir vermeyecek. Özgürlüğüm benim, Sarroth'un da. Bunu unutma. Yoksa Muron'un gazabına uğrarsın."

Dudaklarım aralandı, Sarkin'in sesinde beklemediğim ateşli bir tutku duydum. Artık soğuk ya da mesafeli değildi.

"Böyle bir eş seçerek Karag'ı utandırıyorusun. Ve bunu biliyorsun," diye karşılık verdi teyzesi. Sarkin bana, "Asla kaçma," dedi. Eh, o da geri adım atmıyordu. "Konsey, Elysom'a döndüğümüzde buna karar verecek."

"Çoktan bitti," dedi Sarkin hırıltılı bir sesle. Teyzesi donakaldı, yüzünde bir öfke belirdi. "Zaridan onu kabul etti. Sy'asha'yı duydum. An Elthika'nın şarkısı, bu ölümlü hayattaki herhangi bir bağlama töreninden daha güçlüdür. Ama sen bunu bilemezsin, değil mi?"

Sy'asha mı?

Bir Elthika şarkısı mı?

Neyi kastettiğini hemen anladım. Doğu Kapısı'nın dışındaki o vahşi doğadaki an. Sanki Zaridan'ın pulları fısıldamıştı, sadece bizim duyabildiğimiz bir şarkı. Büyüleyici, uyuşturan bir şarkıydı. Sarkin'in sırtımdaki sıcaklığını, başparmağının boynuma dokunuşunu, ritmini ve yumuşaklığını hâlâ hatırlıyorum.

Nefesim kesildi. Ne diyordu? Zaten evli olduğumuzu mu? O beklenmedik, tekil an yüzünden mi?

"Onu bağlamak için yine de Arsadia'ya gitmen gerekiyor," dedi sessizce.

"Bu yüzden şafak vakti yola çıkıyoruz," diye cevapladı Sarkin ve sesindeki kibirli tonu duyabiliyordum. "Yoksa onu

daha önce öldürmeye mi çalışacaksınız?"

Kaskatı kesildim.

"Beni kışkırtma," diye cevapladı teyzesi, sesi sertti ve bakışları neredeyse Sarkin'in kafasına delikler açıyordu. Aralarındaki düşmanlık, üvey annemin bana olan nefretinden bile daha büyüktü.

"Eğer denersen, onun ölümünden sorumlu üç krala hesap vermek zorunda kalacaksın. Biri eski, biri yeni... ve kocası," diye yanıtladı Sarkin. Yutkundum, nefesim titreyerek kesildi. Biri eski... babam mı? Biri yeni mi? Dannik'ten bahsediyor olmalıydı. "Kraliyet soyundan geliyor. Dakkari, evet, ama yine de kadim soydan."

Teyzenin bakışları bana kaydı. "Adın ne, Dakkari?"

Dilim damağıma yapışmış gibiydi. Uzun bir sessizlik oldu. Arkasındaki grup bile susmuş, konuşmamı bekliyordu. Yabancılar adımı bu kadar açıkça söylemek rahatsız ediciydi, diye düşündüm. Ama Karag'ın yolu buydu, diye hatırladım.

İsimler saklanmamalı, Dakkari. İsimlerden korkulmalı. Sarkin'in sözleri bunlardı. İçimden bir ses bu duyguyu sevmiştir.

"Rath Serok'lu Klara," diye cevap verdim, "ve Rath Drokka."

Grubun geri kalanından mırıltılar yükseldi. Bahsettiği konsey miydi bunlar? Onun danışmanları mıydı? Yoksa Sarkin'in mi?

"Dothikkar'ın kızı," dedi teyze, sesi soğuk ve ölçülüydü. Altın gibi sarı gözleri beni baştan aşağı süzdü, hesaplar yapıyordu. Yüzüme kilitlendiler ve yara izime değdiklerini hissettim. Dudakları aralandı ve öne doğru hareket etti. Yüzüme uzandığında bir bıçağın ıslığını duydum. Sarkin'in refleksleri hızlıydı, elinde hazır bir hançer, elinde parlıyordu. Sanki bu sıradan bir olaymış gibi, hiç aldırış etmedi.

Bildiğim kadarıyla öyleydi.

"Kendine dikkat et, Kethra," diye uyardı Sarkin alçak sesle.

"Kanımı meclisin görmesi için burada mı döneceksin?" diye cevapladı. "Tıpkı babanın annene yaptığı gibi mi?"

Derin bir nefes aldım, ama sonra parmakları yara izime bastırdı. Dudakları aralandı, kaşları kalktı.

"Anlıyorum," diye fısıldadı, gözleri kısılmıştı. Sonra Kethra güldü, sesi gürleyerek bir adım geri çekildi. Arkasını döndüğünde kuyruğunun savruluşu bileklerime değdi. "Böyle sıradan bir kız, böyle bir iz taşıyor."

Karnıma bir çukur saplandı. Burada da dışlanacak mıydım? Bir kenara mı atılacaktım? Aşağılanacak mıydım? Dakkar'dan çok uzaktaydım ve yine de... sorunlarım aynı mıydı?

"Umarım ne yaptığını biliyordur, Sarkin," diye lafını kesti Kethra.

Kısa ve seri adımlarla uzaklaştı. Grubun birkaç üyesi onu takip etti, ta ki sadece birkaç kişi kalana kadar.

Esmer tenli bir erkek yanımıza doğru geldi, mavi gözleri önce bana, sonra Sarkin'e dikildi. Başını hafifçe eğdi, gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, her iki gözünün altındaki gümüş lekelere dokundu; önce sağ, sonra sol. Alnının ortasına dokundu ve sonra Sarkin'i işaret etti.

"Karath," dedi erkek.

"Endrassa, Gevanth," dedi Sarkin, parmaklarını alnına bastırarak. Sanırım bir Karag selamlama işaretiydi.

Erkeğin sesi gür ve zengindi, "Ve onu kızdırdığın için teşekkür ederim. Artık eve dönüş yolculuğumuz uzun olacak." dedi.

"Eski alışkanlıkları kırmak zordur," diye cevapladı Sarkin. Öne doğru bir adım atıp Gevanth'ın uzattığı ön kolunu kendi koluyla kavradı.

"Onları kırmaya çalışmadığın zaman," diye yanıtladı Gevanth. "Bunu herkesten daha iyi bilir. İkinizin de itiraf edebileceğinden çok daha fazla ortak noktanız var."

"Kan kandır," diye hırıltılı bir sesle söyledi Sarkin.

"Devriye raporuna ihtiyacım olacak. Elimize ulaştığında konsey toplantı düzenleyecek."

Rapor... evim hakkında mı? Dakkari hakkında mı? Zayıflık bulmak için mi?

Sarkin, "Gönderirim," diye cevap verdi. "Senden kalıp dinlenmeni rica ediyorum dostum, ama tüm saygımla, Sarroth'tan defolup git. Elysom'la yeterince sorunum var. Kalemde bir düzine daha kalmasına gerek yok."

Gevanth sert ve kısa bir kahkaha attı. "Kethra'nın ejderha sırtında Elysom'a gittiğinden eminim."

"O zaman orada kalmasını sağla," diye karşılık verdi Sarkin. "Söylediklerimde ciddiye aldım, Gevanth."

"Biliyorum," diye cevapladı adam başını eğerek. Gözleri benimkilerle kesişti, yara izimi incelediğini hissettim ve sonra döndü. Sarkin'in hoşuna gitmese de, bir veda bile etmeden gitti, konseyin son üyeleri de onunla birlikte ayrıldı. Ta ki taş teras temizlenene kadar, sadece ben, Sarkin ve adını hâlâ bilmediğim binicisi dışında.

"İyi gitti," dedi binici, sesindeki alaycılık akıyordu.

"Bir dahaki sefere," dedi Sarkin, "kale kapılarını kilitli tut. Dışarıda çürüseler bile umurumda değil."

"Ben de sizin kadar şaşırımdım."

"Nereden bildiler?" diye homurdandı Sarkin.

"Bunu anlamaya çalışıyordum. Belki bir saat. Güney kıyısında. Ama bölgemizden geçen atlılara dair hiçbir rapor almadık."

Sarkin keskin bir nefes verdi. "Elysom her zaman bilmemesi gereken şeyleri bilir. Ve bunun genellikle nasıl olduğunu bilirsin ya? Bir silah. Ama artık bizim de kendi silahımız var."

Omurgam sızladı ve kaşlarımı çattım. "Beni kullanamazsın."

"Sen tam olarak busun," diye cevapladı Sarkin, tüylerimi diken diken edecek kadar küçümseyici bir tavırla. "Benimkini uygun gördüğüm şekilde kullanabilirim."

İmkansız erkek! diye düşündüm, hayal kırıklığı çenemi sıkıyordu. Yorgundum, açtım ve o kadar ağrıyordum ki kıpırdamak istemiyordum.

"Neden beni bayılıp senin için rüya görmemi sağlamıyorsun?" diye sordum, sesim özellikle tatlıydı.

Sarkin yaklaştı, gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar alçaldı. Başparmağını yara izimin üzerinde gezdirip mırıldandı, "Cazip. Yapmalı mıyım?"

Ben ona dik dik bakarken binici boğazını temizledi.

Sarkin ayağa kalktı. Bahçenin uzak köşesine, dağın taşlarının arasına sıkışmış küçük bir yapıyı işaret etti.

"Konaklama yerinize, prenses," dedi. "Yatağının tadını çıkarabildiğin kadar çıkar. Şafakta yola çıkıyoruz ve vahşi bölgede kalacağız. Tıpkı eski ordularınız ve Vorakkar'larınız gibi."

"Bunun beni korkuttuğunu sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Bir sürünün içinde büyüdüm," dedim çenemi kaldırarak. "Dakkar'ın vahşi topraklarında."

"Ama sen hiç böyle vahşi doğa görmedin," dedi sessizce, sanki bu keşif karşısında şaşırmış gibi beni süzerek. Yumuşak bir sesle, bir âşık gibi mırıldandı, "Sana söz veriyorum."

BöLüm 10

KLARA

Sarkin'in beni tek başıma bırakmasına şaşırmıştım, oysa şaşırmamalıydım. Ona göre Zaridan kokumu almıştı. Beni her yerde bulabilirdi. Ve ben buna inanıyordum. Bir zindanın parmaklıkları olmadan, ejderhası tarafından bağlı ve tasmalı bir şekilde tutuluyordum.

Gidecek başka bir yerim yoktu gerçi. Bunu kabul etmiştim. Sarroth'a giderken de kendi kendime bu gerçeküstü durumdan faydalanıp Karag hakkında, Elthika hakkında ve buradaki amacım hakkında her şeyi öğreneceğime yemin etmiştim.

Çünkü burada bir amacım vardı. Sarkin bunu açıkça belirtmişti. Ama bu amacı onun için araştırmayacaktım. Sadece kendim içindi. Yıllardır aklımda olan soruları cevaplamak için. Annemin hayatım boyunca fısıldadığı tuhaf hikâyeleri anlamak için.

Şimdi daha büyük bir şey oluyordu. Artık kendi kaderimin kontrolü bende değildi ve bunu kabullendim.

Küçük yapının içine adım attığımda, sade de olsa temiz olduğunu gördüm. Belki de bir bahçivana aitti... Bir zamanlar aşırı büyümüş bahçeyle ilgilenen kişi.

İçerisi, tıpkı Dothikkar sarayındaki gibi yükseltilmiş bir yatağın bulunduğu sade bir odadan oluşuyordu; ancak ben,

saraydakiler gibi yerde bir kürk yuvasını tercih ederdim. Yüksek bir masa, sandalyeler ve karşı tarafta taş bir ocak vardı. Arka duvarda bir oda vardı ve onu incelediğimde, zemine sıfır, gömme bir yüzme havuzu olan bir tuvalet olduğunu gördüm. Buharı tütüyordu ve suyla doluydu. Daha önce hiç bu kadar büyük bir tane görmemiştim.

Hemen soyunup çantamı yavaşça yere bıraktım. Buradaki duvarlar siyah bir taştan yapılmıştı, o kadar cilalıydı ki yansımamı görebiliyordum. Etimde koyu morluklar gördüm. Çantanın omuzlarıma battığı yerlerde, ejderha uçuşunun gücü ve hızı işkence gibiydi. Karnımda, emniyet kemerinin üzerine eğildiğim ve yuvarlak metal bir topuzun kemere bastırdığı morluklar vardı. Avuç içlerim yara bere içindeydi. Uyluklarımın arasındaki deri dokunulduğunda o kadar sıcaktı ki, tahriş olmuş ve tahriş olmuştu.

Bütün vücudum ağrıyordu ve buharlı havuza adım attığımda, su yaralarımaya değdiğinde neredeyse çığlık attım. Ama ilk yakıcı acı geçtikten sonra, sıcaklık ağrıyan kaslarımı gevşetmeye başlayınca rahat bir nefes aldım.

Daha sabahtı ama sanki gündüzü ve geceyi uyuyarak geçirebilirmişim gibi hissediyordum. Göz kapaklarım düşmeye, boynum geriye doğru sarkmaya başladı.

Uyandığımda cildim buruşmuş ve buruşmuştu, ama hâlâ inanılmaz derecede yorgundum. Banyodan sürünerek çıktım, bulduğum siyah bir bezle ıslak tenimi kuruladım ve sendeleyerek yatağa ulaşmayı başardım. Pencereleden içeri parlak ve acımasız güneş ışığı süzülüyordu ve ben de ince battaniyelerin üzerine yığıldım.

Hiç de rahat değildi ama bu, gözlerimin kaymasını engellemedi. Serin hava kuruyan cildimin üzerinden geçerken, bir anlığına sakinleştirici bir dokunuş gibi geldi. Hoş bir histi.

Uyudum.

Orman zemini parlıyordu. Sanki yanardöner bir sis zemini süpürüp dönüyor gibiydi, ama çömelip parmaklarımı toprağa bastırduğımda serin ve nemliydi. Ormanın sesleri kesilmişti. Burada saygılı bir sessizlik, ilahi bir huzur vardı. Dengeyi bozacağım korkusuyla nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Etrafımı ağaçlar sarmıştı; mavi damarlı beyaz yapraklarla kaplı, yüksek gölgelikler. Ağaç gövdeleri kalın, Dothik'i süsleyen altın heykeller kadar geniş ve hareketsizdi. Üstümde gökyüzü karanlıktı ve bunun bir rüya olduğunu biliyordum.

Sadece farklı hissettiriyordu. Gerçek gibiydi. Rüya gördüğümde hep farkındaydım. O anda ne olduğunun hep farkındaydım ama bunu hiç deneyimlememiştim.

Kendimi bir ormanın içine atılmış gibi hissettim. Tenime dokundum, banyodan kalma çıplaklığını fark ettim. Karanlık bir ormanda çıplaktım ama Zaridan'a binmenin verdiği sertlik ve acıyı artık hissetmiyordum. Hiç acı hissetmiyordum.

Yakındaki bir ağacın gövdesine elimi uzattığımda, avucuma sürtündü, dokusu pürüzlüydü.

Uyan, diye düşündüm, aniden paniğe kapıldım. Çünkü bu çok yoğundu. Vizyonlarımda yerlerin sadece ufak parçalarını görmüştüm. Kenarları hep bulanıktı, asla net değillerdi. Bu şekilde idare edilebilirlerdi çünkü içimdeki bir parça onları her zaman hayal ürünü olarak değerlendirebiliyordu.

Bu farklıydı. Nefes aldığımda, çürüyen yaprakların ve nemli toprağın kokusunu alabiliyordum. Ağaçların arasından esen hafif bir esinti meme uçlarıma sımsıkı yapıştı ve titrememi bastırıp kollarımı ovuşturdu.

Ayaklarımın hemen altında, toprağın altında parlayan parlak bir nokta vardı. Çömeldim, kalbim göğsümde bir

davul gibi gümbürdüyordu.

Kazmaya başladım, tırnaklarım toprağı kazıyordu, toprağın kokusu burnuma geliyordu. Daha da derine kazdım ta ki—

şimdiye kadar gördüğüm veya araştırdığım en büyük kalp taşının parıltısı, ortaya çıkardığım boynuzlu bir böceği aydınlattı ve böcek hemen toprak duvarının içine doğru kıvrılarak kayboldu.

Hafif bir nefes verdim ve parmak uçlarımı kalp taşının üzerinde gezdirmek için aşağı uzandım. Yerine kök salmıştı. Ağacın köklerine bağlı olduğunu fark ettim. Bir asmadaki meyve gibi. Kökler ışıkla nabız gibi atıyor, kalp taşına enerji veriyor, ona hayat veriyordu.

Ağaç mı?

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktım ve başımı geriye atıp dikkatlice inceledim. Neden bu kadar tanıdıktı? Daha önce görmüştüm, değil mi? Ama bir rüyada olup olmadığını anlayamadım. Daha önce burada mıydım?

Sol gözümün arkasında bir baş ağrısı baş gösterdi, kaç kemiğime parmaklarımı bastırarak tısladım.

Başımın üstünde, bir Elthika'nın kendine özgü kanatlarının sesini duydum ve kalın kanopilerin arasından gökyüzünü tararken boynum geriye doğru savruldu, boğazım ortaya ıktı. Zaridan mı?

Hayır, diye düşündüm, gümüş pulların tanıdık parıltısını görünce. O'ydu.

"Bekle!" diye bağırdım, ani bir çaresizlik beni onu takip ederek koşmaya itti. Ayaklarım yumuşak toprağa saplandı, kaygan yapraklarda kaydım ve neredeyse kalın, açıkta kalan köklere takılıp düşüyordum. "Lütfen! Thryn'ar... esh lyiss!"

Hatırlayabildiğim tek Karag buydu ve ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama belki de—

Ejderha kükredi ama durmadı. Kalbim ayaklarımın vuruşlarıyla aynı anda çarpıyordu ve başımın üstündeki

ejderhayı takip etmeye çalıştım, dar bir ağaca çarptı ve son anda ondan kaçtım.

"Beklemek!"

Bu ejderhayı onlarca yıldır rüyalarımnda neden gördüğümü bilmem gerekiyordu. Zaridan'ı görmek gibi bir anlamı olmalıydı.

Orman, yerini açık bir uçuruma bırakıyordu. Onun ötesinde, ay ışığında parıldayan uçsuz bucaksız bir okyanus vardı ve gümüş pullu ejderhanın gittikçe daha da uzağa uçtuğunu izlerken göğsümde bir umutsuzluk hissettim. Ulaşamayacağım kadar uzağa. Yine.

Kayalığa ulaşmadan önce, "Klara!" sesini duydum.

Bir anda rüya aniden sona erdi, bir perde gibi düştü.

Rüzgâr saçlarımı ve açıkta kalan tenimi soğuk ve buz gibi savuruyordu; vücudumdaki acı baş döndürücü bir hızla geri dönüyordu. Aşağıda Sarroth'a doğru sonsuz bir uçurum uzanıyordu. Tepemde hilal şeklinde bir ay parçası dışında her yer zifiri karanlıktı.

"Ne yapıyorsun?" Sarkin'in kükremesi arkamdan geldi. "Uyan, Klara!"

Sese döndüğümde, ayaklarımın uçurumun kenarında kaydığını hissederek nefes nefese kaldım. Bir an nefes nefese, bana doğru koşan Sarkin'in vahşi bakışlarıyla karşılaştım...

Ama sonra uçurumun kenarından aşağı yuvarlanmaya başladım.

Çığlığım sessizdi, şiddetle çırpınırken, uzuvlarımı ve kollarımı savurarak, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Bir kayanın çıkıntısına tutunmayı başardım, avucum pürüzlü bir kenarın üzerinden ikiye ayrıldı ve yanımda delici bir bıçak darbesi hissettim.

Hayvan sesleri kulağıma geliyordu, dehşet beni nefes nefese bırakıyordu, nefes almaya çalışıyordum.

Bir ejderhanın kükremesi dağda yankılandı ve rüzgarın estiğini hissettim. Zaridan mı?

Sarkin belirdi, elimi tuttu.

"Al bunu!" diye emretti.

Ama kanlı tutuşum kaygandı. Kaydığını hissettim.

"Klara!"

Sonra düşüyordum.

BöLüm II

SARKIN

Tereddüt etmedim. Tereddüt, birinin ölümüne sebep olan şeylerden biriydi. Ve Klara'nın da onlardan biri olmasına izin vermezdim.

Onun peşinden uçurumdan atladım. Zaridan'ın pozisyonuna güvenmişim ama Klara havada bir Elthika'ya binebilecek kadar yetenekli değildi. Bu, yeni binicilerin ustalaşmasının yıllar aldığı bir manevraydı ve bu süreçte onlarca kişi hayatını kaybetmişti.

Uçurumdan dağın eteğine doğru iniş uzun sürmedi ve onu yakalamak için fazla zamanım olmadı. Havada çırpınıyordu, dudaklarında sessiz bir çığlık vardı. Hızımı artırmak için uzuvlarımı vücuduma daha sıkı bastırdım ve yeterince yaklaştığımda, gözlerindeki vahşi paniği gördüm.

Bedenlerimiz birbirine çarptı ve o beni tutmak için çırpındı. Onu öyle sıkı kavradım ki hiçbir şey, ölüm bile onu benden ayıramazdı.

"Hazırlan," diye bağırdım, göz ucuyla Zaridan'ı gördüğümde, hızımıza olabildiğince yetişmeye çalışıyordu ve ardından altımızda bir açılışturmaya başladı.

Üzerime doğru süzüldü. Nefesimi tuttum, bacaklarımı sıktım.

Sırtına indiğimizde sert bir iniş yaptık. Hemen harekete geçip Klara'yı yerine yerleştirdim. Nefes nefese kalmıştı, nefesi kesilmişti ama onu Zaridan'ın sırtına bastırdım, bacaklarımı vücuduna doladım ve ipleri yakaladım.

Zaridan bizi kale inişine geri götürene kadar rahatlamama izin vermedim. Kanadını uzattı ve ben Klara'nın beline yapıştım, bizi tekrar sağlam zemine çıkarırken onun kontrolsüzce titrediğini hissettim.

Öfkem sıcak ve parlak bir şekilde yükseldi, ama özellikle yanaklarının ıslaklığını gördüğümde bunu gizledim.

"Aptal," diye hırıltılı bir sesle bağırdım ama bu sert sözün ona yönelik olduğunu düşünmemiştim. Tamamen çıplaktı ama yürümeye çalışırsa yere yığılacağını bildiğim için onu kollarıma aldım. Eli kanlıydı ve sağ karnında uzun bir kesik vardı.

Gecenin bu saatinde sessiz ve karanlık olan kaleye doğru yürüdüm. Soldaki merdivenden yukarı çıkıp bizi en üst kata, özel odama çıkardım ve odamın kapısını tekmeleyerek açtım.

Şöminedeki mavi ateş hâlâ yanıyordu. Onu masaya oturttum, beni sıkıca tutan ellerini çözdüm.

"Bandaj almam lazım," diye bilgi verdim.

"Ne için?" diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmış ve donuklaşmıştı. Şoktaydı.

"Yaraların için," diye cevapladım, sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. Kanı kırmızıydı. Siyah değil. İnsan kanı gibi mi? Bu gerçeğin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum.

"Rüya görüyordum," dedi sessizce. "Hiç... Hiç uçurumun kenarını görmedim."

"Biliyorum," dedim, huzursuzluk göğsümü kemiriyordu. Tuvaletimden bir şifa paketi almak için dışarı çıktım.

Yeni bulduğum mahremiyetle derin, hırıltılı bir nefes verdim ve yumruklarımdan biriyle duvara defalarca vurdum, ta ki göğsümdeki girdabı yatıştırana kadar. Kemiklerim zonkluyordu. Onu asla yalnız bırakmamalıydım.

Bir dikkatsizlikti bu. Neredeyse ölümüne sebep oluyordu. Gururum neredeyse hayatına mal oluyordu.

Ve bir daha buna izin vermeyeceğim.

Onu kendimden uzak tutma isteğime rağmen, o benim sorumluluğumdaydı. Ve Arsadia'da bağımızı mühürlediğimiz anda, o benim lanet olası karım olacaktı.

Kenardan yuvarlandığında gözlerindeki korku... Bundan asla kurtulamayacaktım. Bu benim cezamdı. Zihnime sonsuza dek kazındı, tıpkı birçok korkunç, sarsılmaz anı gibi. Tıpkı Haden'ın Elthika'sından atılması, ilk uçuştan sonra reddedilmesi gibi. Babam onu gönderdiğinde Tyzar'ın hüznü kükremesi gibi. Annemle babamın öldüğünü söylediğinde yüzündeki sert ifade gibi.

Klara'ya döndüğümde, masanın kenarında oturduğunu gördüm ve suçluluk duygum üç katına çıktı. Vücudu sadece düşmekten değil, ata binmekten de morarmıştı. Buraya gelirken onu çok zorlamıştım. Ben de uzun zaman önce genç bir biniciydim. Ne kadar bitkin olursam olayım uyuyamadığım kadar yoğun bir acıyı hatırladım. Kırgınlığımı hatırladım.

Bu ben değildim. Onu böyle cezalandırmanın neresi onurluydu? Ve ben de bunu mu yapıyordum? Verdiğim bir karar yüzünden onu cezalandırıyor muydum?

Bir kez daha yanına yaklaştığımda yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"İyi misin?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Şaşkınlığımla başını salladı. "Evet."

Ben seti geri getirirken o sakinleşmiş gibi görünüyordu, oysa benim huzursuzluğum daha da artmıştı.

"Battaniyeniz var mı?" diye sordu.

Bakışlarım vücudunda gezindi. Kıvrımlı hatlarına, dolgun göğüslerine, yumuşak karnına ve kalçalarına hayran kalmanın vakti değildi... ama bunu yapmamak için ya kör ya da ölü olmam gerekirdi.

"Önce şunu halledeyim," diye bildirdim, ona karşı fiziksel tepkimi kontrol ederek. Altımda bir kadınla olmayalı çok

uzun zaman olmuştu, diye düşündüm. Yumuşak ve sıcaktı. Sıcak bir hasat gününde nare çiçekleri gibi kokuyordu ve dişlerimi sıkarak hissettiğim ani ihtiyacı bastırmaya çalıştım. Tepkime şaşırmadım. Adrenalin ve hayal kırıklığı çoğu zaman şehvetle birleşiyordu. Ama bu çıldırtıcı Dakkari prensesini güzel bulmak tamamen sakıncalıydı. Kendi başına bir sürü sorun yaratacaktı.

Yan tarafındaki yara çok derin değildi ama bir bezle temizlediğimde tıslama bile yapmadı.

"Neden çıplaksın?" diye sordum hırıltılı bir sesle.

Yanaklarının kızardığını fark ettim. Büyüleyici.

"Banyodan sonra çok yorgundum. Hemen yatağa gittim," diye cevapladı. Kolu göğüslerini korumak için yukarı kalktı, diğeri kucağına düştü. Bacaklarının arasında hiç kıl yoktu ve burun deliklerim genişledi. Bakışlarımı zorla kaçırdım. "Neden?"

Bu beni hafifçe kızdırdı. Aşağı baktığımda, gerçekten çıplak olduğumu gördüm. Unutmuşum. Bu da yarı sertleşmiş penisimi daha da endişe verici hale getirdi.

"Uyuyordum," diye cevapladım, gözlerinin benden başka her yerde nasıl gezindiğini izlerken. "Seni rahatsız ediyor mu?"

Cevap vermedi. Belki de Dakkariler bu tür şeylerden utanıyordu, Karaglar ise değildi. Yeni gelininin benim türümden olmadığını hatırlamalıydım. Birbirimizden bu kadar farklı olamazdık.

Yataktan battanileri kapıp uzaklaştım. Birini belime düzgün bir düğümle bağladım. Diğeri ona uzattım, o da hemen kucağına açtı. Uzun, zarif parmaklarının yumuşak tüyleri okşamasını izledim ve boğazımı temizleyip kaburgalarının üzerindeki yarığı incelemek için eğildim.

Temizlendikten sonra merhem ve temiz bir bandaj sürdüm. Kendi yaralarımı sayamayacağım kadar çok kez sarmıştım, bu yüzden hızlı davrandım. İşim bittiğinde, battanileyi vücuduna daha sıkı sardı ve ben de kanlı avucunu avucuma alıp kuruladım.

Aramızda sessizlik vardı, odadaki enerji yükselmışti.

"Kalp taşları tohum gibidir, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Duraksadım, ona uzun ve değerlendirci bir bakış attım. Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Ya da belki tohum gibi değil. Daha çok... bir ağacın meyvesi gibi."

"İkisi de öyle," diye mırıldandım. "Eskiden Arsadia denen bir yerde yetişirlerdi. Talara ağaçları yetiştirmek için kalp taşları ekilirdi. Sonra ağaçlar kök sistemlerinde daha fazla kalp taşı oluşturdu."

"Eskiden büyür müydüler?" diye sordu, yanlış adımı fark ederek. "Artık büyümüyorlar mı?"

Çenem kasıldı.

"Rüyanda bunu mu gördün?" diye sordum. "Gördüğün bu muydu?"

Yüzlerimiz birbirine yakındı. Gözlerindeki altın telleri görebiliyordum.

"Evet," diye itiraf etti.

"Nerede?"

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" dedi. "Üstelik bu bir yer değil, bir farkındalıktı. Bana gösteriliyordu. Ama ağaçları daha önce görmüştüm. En azından... sanırım görmüştüm."

"Talara ağacı," dedim ona, duraksayarak. "Dakkar'da gördün mü?"

"Vatanıma Dakkar dersiniz, bu gezegenin tamamına ne ad verirsiniz acaba?"

"Kolay. Thikana," diye cevapladım. "Ve bizim milletimiz Karak."

İçini çekti. "Biz gezegenimize Dakkar diyoruz. Siz ona Thikana diyorsunuz. Kim haklı?"

"Önemi var mı?" diye merak ettim. "Belki de sadece dünya dışı varlıklar için önemlidir."

"Sen dünyanın kendi tarafında kaldın, biz de kendi tarafımızda," dedi. "Ama artık değil. Aynı dili konuşabiliyoruz. Aynı şeyi arıyoruz. Ve şu anda tenine

dokunabiliyor ve daha önce mümkün olmayan o bağı hissedebiliyorum."

Parmakları bileğimin iç kısmına değdiğinde kalbim küt küt attı. Kısa, şaşkın bir nefes verdim, dokunuşunu çıldırtıcı derecede şehvetli buldum. Sesi boğuk ve yumuşaktı. Büyüleyiciydi.

"Peki iki ulusumuz çarpıştığında, iki kültürümüz iç içe geçtiğinde, o zaman gezegenimize ne ad vereceğiz?"

Şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

"Thikana," diye cevapladım sonunda.

Kıkırdadı, sesi çok güzel ve melodikti. Ancak ben ona katılmadım ve kahkahası yavaş yavaş söndü.

"Anlıyorum," dedi ama ciddi olduğumu görünce sesi bana hüzünlü geldi. "Seninle pazarlık şansımız yok mu?"

"Tarih sana söyleyecektir ki, aralye," dedim, temizlenmiş avucuna soğuk merhem sürerken, kavanozun kapağını kapattığımda kavanoz şingırdıyordu, "miras yaratan egemen ırktır."

"Siz Elthika'nız nedeniyle baskın bir ırksınız" diye belirtti.

"Peki, sence gezegenin adı neden Thikana? Karak değil de?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hiçbir Karag, Elthika'nın talihimizde oynadığı rolü asla inkâr edemez," dedim ona. Çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Ama hiçbir ırk, Elthika ile Karag kadar bağ kurmadı. Hiçbir ırk denemeye cesaret edemedi. Şimdi Zaridan'ın sırtında olduğuna göre, bu senin saygını hak etmiyor mu? Şimdi onun yeteneklerini ilk elden gördün ve kendi korkunun onun kudretiyle iç içe geçmesinin verdiği o alçakgönüllülük hissini hissettin."

"Onunla her uçtuğunda korkuyor musun yani?" diye sordu. Zeki kız. "Bunca zamandan sonra bile mi?"

"Elbette öyleyim," dedim. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, sanki itiraf etmem onu şaşırtmış gibiydi. Anlamadığı şey, tüm binicilerin aynı şeyi yapacağıydı. "Eğer değılsen,

Elthika'na saygı duymuyorsun demektir. Ama zamanla bu kavramı öğreneceksin. Sarroth, Karag için diğer tüm uluslarımızdan daha fazla binici yetiştiriyor. Eğer Sarroth kraliçesi olacaksan, bu korkuyu çoğundan daha iyi öğreneceksin. Halkın bunu senden bekleyecek... ve seni başka türlü asla kabul etmeyecekler."

Yumuşak bir nefes verdi.

Bu gece bilmem gerekeni kanıtlamıştı. Bu gece, Klara konusunda içgüdülerime neden güvendiğimi, yara izini gördüğüm anda neden farklı bir karar verdiğimi kanıtlamıştı - kendi Elthika'mın bağıını oluşturan, görmem gereken iz.

Bu gece derin bir uykudan garip bir halde uyandım, boynumun dibinde bir baskı hissediyordum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama bunun Zaridan'ın çağrısı olduğunu biliyordum, gerçi daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O yetenek -bir Elthika ile olan o bağ- kalp taşlarının azalan gücüyle çoktan kaybolmuştu. Binicilerin bu bağı tekrar hissetmesi ancak bir sonraki nesilde, hatta belki de iki nesilde mümkün olabilirdi... ve bu da ancak daha fazla kalp taşı bulabilirsek mümkündü.

Ama bu gece hissetmiştim. Zaridan'ın huzursuzluğunu hissetmiştim ve bu beni hemen yataktan kaldırmıştı, bir şeylerin ters gittiğini hissetmiştim.

Klara'nın hayatını kurtaran ben değil, Zaridan'dı.

Klara, Karak topraklarında çok uzun zamandır yoktu ve ben Zaridan'la daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir bağ hissettim. Bu gece, bunun doğru seçim olduğunu kanıtlamıştı. İstedğim her şeye rağmen, Klara, Karak'ın bir zamanlar olduğu haline dönmesine yardımcı olan önemli bir parçaydı.

Zaridan bunu biliyordu. Şimdi ben de biliyordum.

Ama Klara'nın hayatına neredeyse mal olan şey benim kendi dikkatsizliğimdi. Bu gece düşseydi ne kaybederdik ki?

"Uykunuzda sık sık gezinir misiniz?" diye sordum, sesim beklediğimden daha sertti. "Sarroth, özellikle de kalesi,

yüce bir şehir."

"Bu gece ilk defa," dedi, avucuna bir bandaj sarmamı izlerken. "Sanırım uykudan korkmak için bir sebep daha."

Sözcükler sessizdi. Göğsümde bir rahatsızlık hissi uyandırıyordu.

"Artık korkmana gerek yok," dedim ve derin bir nefes verdim.

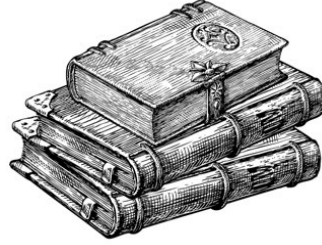
"Neden?"

Şifa çantasını toplamadan önce göz göze geldik, yaralarının temizlenip bakılmış olmasından memnundum.

"Bundan sonra benimle yatacaksın. Gerekirse geceleri seni kendime bağlarım," diye bilgilendirdim onu. Dudakları aralandı, yanakları kırmızı, baştan çıkarıcı bir kızarıklıkla renklendi. "Şimdi dinlenelim. Bu geceki olaylardan sonra bile, şafak vakti Arsadia'ya doğru yola çıkıyoruz."

Bölüm 12

KLARA

"Zaridan'la kal," diye emretti Sarkin. "Geceyi burada kamp kurarak geçireceğiz."

Beni ejderhasının sırtında bıraktı ama itiraz edemeyecek kadar bitkindim. Başkalarının gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum; Dothik'te çok iyi bildiğim bir histi bu.

İçimde ani bir özlem uğultusu, keskin bir sızı hissettim. Evimi özlemiştim. Hayatımı özlemiştim. Dannik ve Sora'yı, arşivlerin sessizliğini, şehir henüz uykudayken sabahın erken saatlerinde Spine'da yürümeyi ve akşamları vahşi doğanın ıssız güzelliğini özlemiştim. Kakkari'nin dokunuşu gibi saçlarımın arasında kıvrılan yumuşak rüzgarı özlemiştim.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ama ağlamayı reddettim. Sadece yorgundum, diye düşündüm. Bütün gün yol almıştık, arada sadece tek bir mola vermiştik. Dört gün önce Dothik'ten ayrıldığımdan beri Zaridan'ın sırtından pek az zaman geçirebilmişim. Dün gece, Sarkin'in kalesinde geçirdiğim en uzun molaydı ve huzursuz bir geceydi. Cezalandırıcıydı... ama etrafımdaki herkes buna alışkındı.

Sarkin uzaklaşırken atlı ordusu beni inceliyordu. Hissedebiliyordum. Bütün gün, hatta uçuşun ortasında bile

gözlerini üzerimde hissetmişim. Beni ölçüp biçiyor, bir engel olup olmayacağımı anlamaya çalışıyorlardı... ölü bir ağırlık.

Zaridan altımda vızıldıyordu ve ben de kanadına vurdum. Kanatını uzattı, ben de sırtından manevra yaptım. Sarkin'in ordusunun önünde tökezleyip rezil olmayınca rahat bir nefes aldım.

İlk adımımı attığımda bu his hızla keskin bir nefes almaya dönüştü. Acıyı görmezden gel, diye kendime telkin ettim. Yüzümü buruşturdum, bacaklarım uyuştu, sırtım zonkladı.

Dikkatimi dağıtmak için yoldan geçen bir adama, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Bir biniciydi, ama Sarkin'in en önemli grubundan biri olmadığını biliyordum; rütbelerini ve düzenlerini hâlâ tam olarak anlayamıyordum. İki kova su taşıyor, seyahat eden sürüye taze et hazırlayan küçük bir gruba doğru gidiyordu.

Gözlerini bana dikti. "Hayır," diye homurdandı.

Sonra sanki hiç konuşmamışım gibi yanımdan geçip gitti. Boğazım düğümlendi, utanç kök saldı. Tüm vücudum itiraz çığlıkları atsa da kendimi faydalı kılmaya kararlı bir şekilde kısa bir mesafe yürüdüm.

Kampta canlılık ve hareketlilik vardı. Karag dilinin konuşulduğunu, neşeli kahkahaların ve emirlerin yükseldiğini duydum. Su tulumlarını dolduran genç bir kadının dikkatini çektim.

"Bu konuda size yardımcı olabilir miyim?"

Kaşlarını çattı. Bana tuhaf bir bakış attı, Karag dilinde bir şeyler mırıldandı ve sonra yanımdan geçip gitti.

Sarkin'in bakışlarının üzerimde karıncalandığını hissettim ve bakışlarımı ona doğru kaldırdığımda, çenesini geriye doğru eğmiş, toprağa çoktan yakılmış bir ateşin üzerinden bana bakıyordu. Bir Dakkari'nin asla yapmayacağı bir şeydi bu. Ateş asla toprağa değmemeliydi. Bu, Kakkari'ye bir hakaretti.

Ama artık Dakkar'da değilsin, diye düşündüm hüznle.

Sarkin, Dakkar'dan bizimle birlikte uçan, dün terasta bulunan komutanıyla konuşuyordu. Adının Feranos olduğunu, gün boyunca çeşitli zamanlarda söylendiğini duyduğumdan anlamıştım. Bu da garip bir şeydi: Neredeyse hiç konuşmadığım ordu üyelerinin isimlerini bilmek.

Neden ona bir şey kanıtlamam gerektiğini hissediyordum? Bu insanlara?

Çünkü yapmazsan seni kabul etmeyecekler, diye hatırlattım kendime. Sarkin dün gece bana benzer bir şey söylemişti. Sarkin'in beni kraliçesi yapmayı amaçlaması, Sarrothian'ın beni kollarını açarak karşılayacağı anlamına gelmiyordu.

Ama artık hayatım buydu. Yaşayacağım yer burasıydı. Onlar tarafından kabul görmek istiyordum. Dakkar'ın vahşi topraklarında büyürken kendi sürümüzle olduğum gibi onlarla da rahat olmak istiyordum. Sürü bir aile gibiydi. Birlikte çalışan güçlü bir topluluk. Annemle Dothik'e taşındığımızda, sanki bir uzvumu kaybetmiş gibiydim.

"Şunlara yardım edeyim," dedim ve yaşlı bir dişinin dağıttığı kürklere dokunmak için uzandım. Kürkleri hızla çekti ve ben de arkasını döndüğünde, sendeleyip mahcup bir şekilde orada öylece durdum.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettiğimde topuklarımın üzerinde Zaridan'a doğru döndüm. İstedğim son şey, kalabalığın beni ağlarken görmesiydi. Buna dayanamazdım.

"Sadece uzun bir gündü," diye fısıldadım içimden. "Daha iyi olacak."

Bu sefer kimin gördüğünü umursamadan, temkinli bir şekilde Zaridan'ın yanında teselli aradım. Sarkin'in ejderhasından da bir reddedilmeye dayanabileceğimi sanmıyordum... ama Zaridan dokunuşumu kabul etti. Yanında manevra yapabilmem için kanadını kaldırdı, sırtımda onu tutarak kendimi dengeledim ve yavaşça yan tarafına, ön ayaklarına doğru kaydım. Oturuyordu, kanatları neredeyse çekingen bir şekilde etrafına kıvrılmıştı

ve yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordum. Başını kaldırmış, tıpkı benim gibi, ormanın kenarında sessiz bir nöbetçi gibi kampı inceliyordu.

Omzum itiraz etse de, elimi onun yanına uzattım, göğsünün güçlü nefesleriyle inip kalktığını hissettim. Karag değirmeninin karararı kampın etrafında dönmesini izlerken, "Sen endrassa," diye fısıldadım.

Sarkin'in ona mırıldandığı şey buydu. O anki ses tonundan ve beden dilinden, bunun bir saygı ifadesi olduğunu anladım.

Açıklığı bir hışırtı doldurdu; daha önce duyduğum ama daha sessiz olan bir sestir bu. Zaridan'ın pulları. Ses bir şarkı gibiydi.

Sy'asha, Sarkin Dakkar'ın vahşi topraklarında benzer bir şey duyduğumuzda söylemişti. Sarroth'a indiğinde teyzesiyle konuşurken de aynı kelimeyi duymuştum. Elthika'sının şarkısını duyduğunu ve herhangi bir bağlama töreninden daha güçlü olduğunu söylemişti.

Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Sy'asha.

Açıklığın sessizleştğini fark ettim. Sarrothian ordusunun çoğu, Zaridan'a bakmak için yerlerinde donup kalmış bir şekilde durdu. Şarkısı tüm kampı kaplarken bana baktılar.

Bir kalabalığın ani dikkati üzerime gelince güçlükle yutkundum ve elimi çekip omurgamı dikleştirdim. Üvey annem, otururken bile kambur durmamdan her zaman nefret ederdi.

Bir hata yaptığımı sandım ama Sarkin'in bakışlarını tekrar üzerime çektiğimde, yüz hatlarında onaylayıcı bir ifade gördüğümü sandım. Kaşları çatılmış, dolgun dudakları büzülmüş, alev yüzünün keskinliğini ortaya çıkarmıştı ve bu mesafeden bakıldığında gözleri sanki yıldızsız bir gece gibi simsiyah görünüyordu.

"Taroş," diye aniden bağırdı ve sürü yeniden harekete geçti, ama ben hâlâ sürünün farklı grupları arasında fısıldaşmalar ve uzun bakışlar duyuyordum.

Kısa bir süre sonra, hareketlilik azalmaya başladığında ve açıklığı pişen etin ve fokurdayan çorbanın nefis kokusu doldurduğunda, bir dişi bana yaklaştı. Onu daha önce fark etmiştim çünkü daha ince yapılı ve düz siyah saçlarıyla Karag'dan çok Dakkari'ye benzediğini düşünmüştüm. Teni koyuydu ve Karag binicilerinin aksine, safkan bir Dakkari gibi bir kuyruğu vardı. Ama yüz hatları Karag'ı andırıyordu; düz ve keskin, sert, çok az yumuşaklıkla keskin çizgiler çiziyordu.

Ama yuvarlak bir çenesi vardı ve bu çene sadece bana gülümsediğinde keskinleşiyordu. Karag'ın bana gülümsemesine alışkın değildim, bu yüzden neredeyse inanmaz bir şekilde ona gözlerimi kırptırdım.

"Acıktın mı?" diye sordu. Zaridan'dan epey uzakta durdu. Zaridan geniş başını çevirip yeni dişiye baktı. Keskin bir nefes verip kanadını hafifçe kaldırdı. Dişi yaklaştı ve bunun Elthika'nın ona izin vermesi yüzünden olduğunu anladım.

Zaridan'ın pullarının amansız sertliğine sırtımı dayayarak daha dik oturmaya çalıştım. Ama Karag'ın bana karşı soğuk tavrı göz önüne alındığında, onları hâlâ çok daha fazla tercih ediyordum. En azından Zaridan'ın vücudu sıcaktı, tenime ve ağrıyan kaslarıma işliyordu.

"Et, et suyu ve ekmek," diye ekledi genç kadın, kucağıma getirdiği tepsiyi koymak için önüme çömelirken. "Seyahatin enfes yemeği. Belki alışkınsındır."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Gerçek bir Dakkari sürüsünde yaşadığına dair söylentiler duymuştum." Sanki bir sır olacakmış gibi sesini alçalttı.

"Ah," dedim, dudaklarımı hafifçe kıvrarak ona ısındım. Belki de sadece Karag arkadaşları için bilgi almak istiyordu, ama bir Sarrothian'ın benimle -gönüllü bir şekilde- ilk kez konuşmasıydı, bu yüzden aldırış etmedim. Bu bir sır değildi. "Vahşi topraklarda bir sürünün içinde büyüdüm."

"Peki orası neresi?" diye sordu kız.

"Şey... her yerde," diye cevapladım dürüstçe. "Dakkar'ın vahşi doğası her yerde. Sürüler mevsimler boyunca farklı av hayvanlarının izini sürerek bir yerden bir yere taşınır. Wrissan sürüleri Doğu Toprakları'na, bveriler Kuzey'e. Gerekirse yılda üç, dört, beş kez seyahat ederdik."

Kız beni dinliyordu, sanki büyülenmiş gibiydi. Belki de Karag'lar Dakkari'ler hakkında bizim kadar meraklıydı. Ama bizden bizim onlardan korktuğumuz kadar korktuklarını sanmıyordum. Arkalarında Zaridan gibi yaratıklar varken buna gerek yoktu.

Kuyruğu yere doğru savrulurken gözlerim ona takıldı. "Sana bir soru sorabilir miyim? Ama umarım seni rahatsız etmez," dediğimde merakım galip geldi.

Kız kaşlarını çattı. "Beni rahatsız edecek çok az şey var. Neden izin isteyeyim ki? Zaman kaybı. Sor yeter."

"Başkalarının kuyruğu yokken senin neden kuyruğun var? Çoğu sürücünün kuyruğu olmadığını fark ettim."

Sarkin de dahil.

"Kuyruğun yok ki" diye belirtti.

"Hayır," dedim. "Ama bunun sebebi atalarımın çoğunun insan olması. Karag'da durumun böyle olduğunu sanmıyorum."

Bu bilgiyi yavaşça içine çekti. Bunun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum ama aniden, "Binicilerin kuyrukları kesilir. Buna thryn'rosh denir. Son teslimiyet." dedi.

Donakaldım. "Ne?"

"Çoğu, kadim ailelerden gelen biniciler için gençken bunu yapar. Biz onlara kan bağıyla doğanlar deriz. Kolayca kurtulurlar. Bazıları bunu hatırlamaz bile. Ama bizim Karath gibi biniciliğe yeni başlayan veya binmesi beklenmeyen diğerleri, Elthika'ya olan bağlılıklarının ve onurlarının bir göstergesi olarak yemin töreni sırasında onları keserler."

"Bu...bu..."

Barbar mı? Söyleyecek olduğum kelime bu muydu?

Ama ben kimdim ki yargılayacaktım? Halkımızın Vorakkar'da yaşadığı eski sınavlar, aşılmaz engeller, fiziksel güç sınavları ve acıya ne kadar dayanabileceği göz önüne alındığında.

"Bu Elthika'nın kaplaması. İnan bana, bu en iyisi. Yemin törenim gelecek sezon. Benimkinden kurtulmaktan mutluluk duyarım. Neredeyse her uçuşta o kadar endişeleniyorum ki kuyruğumu dış bacağıma bağlamaya başladım."

"Kaplama mı?" diye sordum.

"Zaridan'da fark etmiş olabilirsin," dedi kız, çenesini Elthika'ya doğru çevirerek. "Pullarının kuyruğunun başlangıcına yakın bir yerde nasıl üst üste geldiğini. Sürücü dikkatli olmazsa bizim kuyruklarımız da oraya takılabilir. Uçuş sırasında kopabilir. Elthika'nın sırtında kan kaybından ölebilirsin. Bu şekilde ölen çok kişi oldu. Olur böyle şeyler."

İlk defa, bir sürünün içinde büyürken kuyruğum olduğu için acımasızca alay konusu olmama rağmen, kuyruğum olmadığı için mutlu oldum.

Zaridan'ın üzerindeki kaplamayı fark etmemiştim ama şimdi kesinlikle arardım. Gerçi önemi yoktu; Sarkin'in önünde, güçlü göğsü sırtıma yaslanmış bir şekilde at sürüyordum.

"Sence sen de özleyecek misin?" diye sordum, daha durduramadan soru aklıma geldi.

Kız sırtıttı, hafif bir kahkaha koptu. "Pek düşünmedim. Ama sanırım düşüneceğim. Ama onsuz yaşamayı öğreneceğim. İlk birkaç hafta dengesiz olduğumu duydum."

Açıklığın karşısında, Dakkar'a seyahat etmiş kadın atlılardan birinin Sarkin'e yaklaştığını gördüm. Kadının eli adamın koluna değdi ve adam ona bakmak için döndü. Kısa bir konuşmanın ardından adam başını sallayıp, açıklığın ötesindeki ormanın karanlığına doğru tek başına onu takip etti. Nedenini bilmiyordum ama birlikte gözden

kaybolduklarını, yan yana ne kadar yakın yürüdüklerini izlerken karnımda bir karıncalanma hissettim.

Sonra Sarkin'in sürücüsünün tepkilerini fark etmemek elde değildi. Birbirlerine bakışları, kibirli sırtışları.

Yutkundum, bakışlarımı kaçırdım. Kızın bakışlarıyla karşılaştığımda, onun da gördüğünü anladım. Bana yumuşak, bilgiç bir gülümsemeyle baktı. "Bunun için endişelenmene gerek yok. O çoktan geçti."

Yani bir şey mi olmuştu?

Umursamamalıydım. Ama üvey annemin acısına on yıldan fazla bir süredir tanık olmuştum. Doğumum öğrenildiğinde küçük düşmüştü. Bu, ona karşı bir leke, asla kurtulamadığı bir hakaretti.

İçimden, onun ve Sarkin'in yalnız başlarına gitmelerini izlerken boğazımda bir yumru hissetmemin tek nedeninin bu olduğunu savundum.

"Bu evlilik, halkımı öldürmekle tehdit ettiği için gerçekleşiyor," dedim içimden. Sesim oldukça ciddi, neredeyse yumuşaktı. Karag kadını kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırdı. "Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum."

Ama başkalarının da aynı şeyi yapabileceği düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Üvey anneme dönüşebileceğim, tüm gücüne, iyi aile ismine, başardığı her şeye rağmen... bunların hepsinin kocasının elinde lekelenebileceği düşüncesi.

İşte bu yüzden onun bana olan nefretini asla suçlayamadım.

Aramızdaki havayı gergin ve rahatsız edici hale getirmiştim. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben... Ben tam olarak öyle demek istememiştim."

"Karath iyi bir lider," dedi bana. "Herhangi birimiz onu takip etmekten memnuniyet duyarız. O da şerefle bağlı. Sana verilen tüm yeminleri de kapsıyor." Sesini alçalttı. "Eminim bunaltıcıdır. Dürüst olmak gerekirse, sen

olmadığım için memnunum. Senin gibi yeni bir hayata atıldım."

Yutkundum, başımı çevirip Sarkin'in kaybolduğu ormanın kenarına baktım, sonra kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Sormak garip olsa da, sorabileceğimi fark ettim. "Adın ne?"

Kız gülümsedi. "Sammenth."

Güzel isim. Anlamını merak ettim.

"Ben Klara," dedim. "Bana çok iyi davrandın. Bunu asla unutmayacağım."

El değmemiş yemek tepsiye baktı. "Sarrothlular, biliyorum, iletişim kurması zor insanlardır. Yabancılardan hoşlanmazlar. Ve kraliçeleri olacak yabancılardan kesinlikle hoşlanmazlar."

"Peki Sammenth, bana neden bu kadar iyi davrandın?" diye sordum anlamaya çalışarak.

"Çünkü yabancı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diye itiraf etti. "Gerçek bir Sarrothian değilim. Atalarımın yarısı Dakkari'ydi."

İçimde bir ürperti hissettim. Kendimden keskin, küçük bir nefes verdiğimi duydum.

Aklımda milyonlarca soru dönüp duruyordu ama dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Onu soru yağmuruna tutarsam korkuturdum.

Bunun yerine tek bir kişiye sordum. "Nasıl?"

"Sammenth!" diye seslendi biri. Bir grup binici ona beklentiyle bakıyordu, biri elindeki ekmeği havaya kaldırmıştı. Hepsi gençti, fark ettim. Sarkin'in binicilerinin ciddiyeti ve yoğunluğu yüzlerinde belirgin bir çizgi oluşturmamıştı. Acemi biniciler mi acaba? diye düşündüm.

Sammenth bana döndüğünde yüzünde bir heyecan vardı. "Tekrar konuşuruz, sana anlatırım. Söz veriyorum. Şimdi ye. Ve dinlen. Yarın yine uzun bir yolculuk var."

Ve ben itiraz edemeden ayağa kalkıp gruba doğru yürüdü; yan yatmış ya da etrafımızdaki ormandan

kopardıkları ağaç kütüklerinin üzerinde oturuyorlardı. Sammenth sırttı ve göğsüne uzatılan bir kase çorbayı memnuniyetle kabul etti. Kütüğün üzerinden bir erkeği itti, erkek keskin bir kahkaha atarak yere devrildi ve yerine oturdu.

Kabul görmeyi öğrenmişti. Bir Dakkari... tıpkı benim gibi.

İnanmakta güçlük çekiyordum. Ama bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Gerçi şüphelerim vardı... Annemin bana hayatım boyunca anlattığı hikâyeler tarafından yönlendiriliyordum. Hep hayal ürünü hikâyeler olduğunu düşünürdüm. Ama ölümünden beri... onları gerçek olarak görmeye başlamıştım, özellikle de kendi yeteneğim yaşlandıkça daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde ortaya çıktığı için.

"Yemeği bitirdin mi?" diye sert bir soru geldi.

Sarkin belirdi, bana ve dolu tepsime baktı. Çömeldi, ekmeğimi kaptı, dudaklarına götürdü ve bir ısırık aldı.

"Öyle mi?" diye karşılık verdim, ekmeği tepsiye geri bıraktığında kaşlarımı kaldırarak. Dağınık giysilerini veya çözülmüş bağcıklarını arayarak onu inceledim.

Çenesini indirip bana baktı. "Ne?"

"Mühim değil."

"Ses tonunuz tam tersini ima ediyor."

Özellikle ne hissettiğimi bilmediğim için bu konuda konuşmak istemiyordum. "Dakkariler buraya nasıl geldi? Karak'a mı?"

Sarkin keskin bir nefes verdi. "Gemilerle geldiler. Uzun zaman önce. Güney kıyılarında neredeyse bir asır boyunca ordular vardı. Bildiğinizi tahmin etmiştim."

Ağzım açık kaldı. "Elbette hayır. Arşivlerimizde bununla ilgili hiçbir kayıt yok."

"Ah, ama sen biliyordun, değil mi?"

Burun deliklerim genişledi. Eli çenemi kavramak için uzandı, beni inceledi, gözleri yara izime kayd.

Bu yara izi olmasaydı, bana iki kez bakmazdı, diye düşündüm. Bu yara izi sayesinde buradaydım.

Ve belki de minnettar olmalıydım çünkü o, ethrall'ı tüm Dothik'te kullanmaya hazırdı.

"Yemeği bitir. Bu gece uçurumun kenarında uyuyacağız."

Ağzım açık kalmıştı. "Neden?"

Dün geceden sonra mı? Delirmiş miydi?

"Zaridan yeryüzünde uyumuyor, ben de ilk nöbeti tutuyorum. Madem benimle yatıyorsun, sen de git. İstisnasız."

Bölüm 13

SARKIN

"Neye dikkat etmen gerekiyor?" diye sordu Klara sessizce.

Onu uçurumun kenarında dururken izliyordum, gözlerim onu bir rakip... ya da bir sevgili gibi inceliyordu. Dikkatli, temkinli ve açtı.

O açık gri gözleriyle bana bakmak için döndü. Elleri arkasında mahcup bir şekilde kenetlenmişti. Saçları düzgün bir örgü halinde örülmüş, incecik bukleleri buraya uçarken kaçmış, yumuşak yüz hatlarını çerçevelemişti. Sivri kulaklarının dikkat dağıtacak kadar narin, küçük uçlarını gördüm. Yara izini bu açıdan göremiyordum. İlk defa, onu Dothik'teki bir sevgiliden mi çaldığımı merak ettim. Bir eşten.

Güzel, diye ani, başıboş ve şaşırtıcı bir düşünce geldi aklıma. Bana ait olduğunu düşündüğüm şeylere karşı sahiplenici hissetmeye alışkındım ama bu kontrol edilemez duyguların ona da yansıtacağını tahmin etmemiştim.

O benim sorumluluğum. Bu yüzden böyle hissediyorum, diye düşündüm.

Kaşlarımı çattığımda, "İlk nöbeti sen alacaktın, ne için?" diye sordu.

Et dolu ekmek parçasını ısırırken homurdandım. Zaridan işin çoğunu yapsa da uçmak beni her zaman acıktırırdı.

"Elthika," diye cevap verdim.

Kaşları çatıldı. "Anlamıyorum. Elthikaların Karaglara dost olduğunu sanıyordum."

"Bağlı olanlar, evet," diye cevapladım, burun deliklerim hafif bir hayal kırıklığıyla şişerek. Çocuk gibiydi, değil mi? Bizim türümüz, bizim ırkımız hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama ona karşı sabırlı olmam gerekiyordu ki bu asla güçlü bir yanımlı olmadı. "Elysom kanalının kuzey sınırına yaklaşıyoruz. Doğu, Elthika toprakları. Sarrothianların da orada toprakları var ama hâlâ vahşi topraklar ve Elthikan egemenliği altında."

Klara bana bakmak için tam olarak döndü, ay ışığı yüzündeki yara izini -Muron'un işaretini- aydınlatıyordu.

"Dış diyarlardayız," dedim, elimi hayranlıkla izlediği manzaraya doğru uzatarak. "Bu bölgede yaşayan Elthikalar geleneksel Elthika yasalarına bağlı değiller. Onlar burayı terk etmiş ejderhalar ve bu yüzden uzun süre orada kalmak tehlikeli. Zaridan'ın burada etkisi var, Levanth'ın da öyle. Ama hoş karşılanmazsak bu etki ancak bir yere kadar devam edebilir."

"Öğrenecek çok şey var," dedi yumuşak bir sesle. Sırtı dikleşti. Çenesi kalktı. "Ama bu görevi yerine getirebilirim. Dothik'te bir alimdim, biliyorsun."

"Bu konuda parşömenlerin ve kitaplarının sana yardımcı olacağını mı sanıyorsun?" diye homurdandım.

"Hayır, belki de hayır. Ama bilgiye olan ihtiyacım azalacak," diye cevapladı, beni şaşırtarak. Sesindeki o sakin özgüveni duydum.

"Onun eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramıyor musun?" diye bilmek istiyordum.

"Elbette öyleyim. Ama bilginin yavaş yavaş geldiğini biliyorum. Bir şarap gibi emilir ve tadına varılır. O amansız, çıldırtıcı susuzluğu gidermek için onu bir dikişte içmek cazip gelebilir, ama bir şeyi tam olarak, hak ettiği takdirle anlamak için... bilgi, eksiksiz bilgi, sabır gerektirir. Ve o zaman bile, sürekli değişir. Annem hep böyle derdi."

Yemeyi bırakıp ona bakmaya başlamıştım, sözleri beni bir mengene gibi tutuyordu.

"O zaman müstakbel kocanın hayatında hiç kitap okumadığını öğrenmek seni üzecektir," diye yalan söyledim, ne diyeceğini görmek için. "Sarrothlular fiziksel ve zihinsel güç, sarsılmaz onur ve iradeyle övünürler. Belki de Elysom'daki bir soyluya daha uygundun."

Onunla ilk kez Dothik'teki pazar yerinde tanıştığımda, elinde bir kitap vardı. Zaridan'ın pul tozuna bulanmış kirli ellerimle ona dokunmaya cesaret ettiğimde dehşete düşmüştü.

"Bilgi her zaman kitaplarla ilgili değildir," diye yanıtladı gözleri karanlıkta parlayarak. Güzel bir kadındı, içimdeki şaşırtıcı arzuyu bastırıyordu. "Benden çok daha fazla bilgiye sahipsin, bundan eminim."

Kaşlarımı çattım. "Bilgiyle övünüyorsun ve bu başarıyı bana bu kadar kolay mı veriyorsun? Neden?"

"Çünkü bilgi... aşk gibidir," diye cevapladı, o kelimeye karar verirken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bağışla verilmelidir. Bencilce bir şey olmamalı."

Sözleri beni etkiledi ve etkisi devam etti. Sanki yumruğunu göğsüme saplamış, küçük parmaklarını buruşuk kalbimin etrafına dolamış, sıkıca sıkıyordu.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Karag bu tür şeylerden bu kadar açıkça bahsetmezdi. Ama belki de Dakkariler konuşuyordu.

"Zaridan'ın bu bölgede söz sahibi olduğunu mu söyledin? Ne demek istedin?" diye sordu, bana doğru adım atarak.

Söz konusu Elthika, uçurumun kenarında kıvrılmış, en solda bir yerde duruyordu. Ancak, uçarken genellikle kafatasına yapışan kulaklarının sivri uçları, en ufak bir seste dikleşip seğiriyordu.

Klara, bana bakarken ayak bileklerini çaprazlayarak kayalık bir kayaya yaslandı. Bu poz, dar pantolonunun içinde bacaklarını uzatmıştı. Bakmadan edemedim. Acaba yanakları bu yüzden mi pembeleşti?

"Zaridan, Muron'un kalan torunlarından biri," dedim yutkunarak, ona bakarken göğsümde tanıdık bir gururun kabardığını hissederek. "Eskilerden biri."

"Muron mu?" diye sordu sessizce, gözleri benimkilerle gidip geliyordu. O zaman anladım... Bilgiye olan tutkusunu. Bilgiye olan ihtiyacını. En şaşırtıcı olanı ise içimde bir ateş yakmasıydı. Bir eşte çekici bir özellikti, daha önce hiç üzerinde durmadığım bir şeydi.

"Kadim," diye cevapladım bakışlarımı ondan ayırmadan. "Elthikalar bir zamanlar ona bir tanrı gibi saygı duyardı. Kemikleri kuzey yarımadasının bir bölümünü oluşturur; Elthikalar için kutsal bir yer."

"Zaridan ona benziyor mu?" diye beklenmedik bir soru geldi.

Neredeyse gülecektim. "Söylemesi zor," dedim. Sonra çenemi geriye atıp, "Yüzündeki o yara izi... Muron'un izi. Zaridan'ın çizgisi," dedim.

Klara'nın eli yanağındaki yara izine dokundu. "Nereden anladın?"

Muron, ırklarına düzen getirmek için bir zamanlar Elthika'nın düşman bir grubuna karşı savaş açtı. İmkansız bir başarı. Ejderha ordusu sayıca çok azdı, şans onlara karşıydı. Hikayelere göre, savaş sırasında yıldırım çarpmış ve açtığı yara vücuduna, tam kalbinin üzerine kalıcı olarak kazınmış. Garip olan şu ki, yıldırım ona zarar vermemiş, onu daha güçlü kılmış. Bir kalp taşı hediyesi. Tarihimizde ethral'in kullanıldığı ilk kayda geçmiş an bu.

Klara'nın dudakları aralandı ama onun dışında kayanın üzerinde donup kalmıştı.

"Siz buna kırmızı sis diyorsunuz. Biz ona ethrall diyoruz. Ama ikisi de kalp taşlarının gücüne kök salmış ve bu güç bir ağacın dalları gibi büyüyor. Vahşi ve evcilleştirilmemiş. Senin armağanın gibi farklı şekillerde kendini gösteriyor," dedim ona başımı sallayarak. "O gün, o kalp taşı gücü Muron'dan aktı. Kardeşlerinin çoğu çoktan düşmüşken, o tek başına düşman grubunu ethrall ile yendi. Aniden yeni

bir Elthikan yönetimi ortaya çıktı. Ama Muron'un yarası asla silinmedi. Soyundan gelenlere geçti. Bunu Zaridan'da, buradan bile görebilirsiniz. Sırtında."

Klara'nın nefesi kesildi ve gözleri hevesle onu aradı. Tanıdık işarete baktıklarında gözleri büyüdü. "Ama... o zaman Zaridan neden bana verdi?"

Milenyumun sorusu, diye düşündüm. Zaridan neden rüyalara girip bir Dakkari prensesi bulup onu benim prensesim olarak işaretlesin ki? Bizim prensesimiz olarak?

"Sadece o biliyor," dedim bunun yerine.

"Ve sen onu tereddüt etmeden dinliyorsun?"

"Evet," diye cevapladım. "Ve beni dinliyor. Bir Elthika ile bağın doğası budur."

"İletişim kuramasanız bile mi?"

"Ah, ama biz yapıyoruz," dedim kaşlarımı çatarak. "Ordularınız yüzyıllardır pirokilerin sırtında gezdi, değil mi? Bugün bile hâlâ onlara güveniyorlar, değil mi?"

Başını salladı.

"Ve bir pyroki ile Dakkari binicisi arasındaki bağın güçlü olduğunu iddia etmez misin? Belki kelimelerle iletişim kuramazlar ama sen gücünün yettiği her şeyle iletişim kurarsın. Elthika'da da durum aynı. Söylenmeyen her şeyi bir kalp atışında duymayı öğrenirsin. Bir kanat çırpışının esintisini. Elthika, farklı şekillerde bir araya getirilmiş, görünüşte sonsuz sayıda ses çıkarabilir. Tıpkı dil gibi, kelimeler gibi. Dikkatle dinlemeyi öğrenirsin. Bizden çok daha zekiler, bu yüzden onlar da dikkatle dinler."

Klara bana baktı. "Syasha gibi mi?"

Çenem geriye doğru eğildi. "Evet. İletişim kurmanın bir yolu bu. Hem de etkili bir şekilde."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Ona söylemek isteyip istemediğimden henüz emin değildim. Ama yakında Lishara tapınağının derinliklerindeki Arsadia'da evliliğimizi kutlayacağımız için aldatmanın bir anlamı olmadığını düşündüm.

"Kabul edilmiş bir bağın şarkısı," dedim. "Zaridan seni Dothik'in ötesindeki vahşi topraklarda kabul etti. Sana şarkısını verdi. Ben onun binicisiyim ve bu bağ asla değiştirilemez. Ama seni koruması altına aldı, yeminini verdi; Elthika'nın binicisinin seçtiği eşle yapması gereken de bu."

"Ah," diye fısıldadı Klara. "Ve... bir Elthika hiç bir binicinin eşini reddetti mi?"

Dudaklarım pişmanlık dolu bir sırtışıyla yukarı doğru kaydı. "Her zaman. Elthikalar sahiplenici yaratıklardır, özellikle de binicilerine karşı. Yabancıları kolay kolay kabul etmezler. Ve eğer bir binici, müstakbel eşi olarak Elthika'sının sy'asha'sına sahip değilse... bu durum asla mutlu sonla bitmez."

Yutkundum, gözlerim Klara'nın vücudunu dikkatlice taradı. "Zaridan seninle tanıştığında sana şarkısını vermişti," dedim sessizce.

"Bu...nadir mi?"

"Nadir mi?" diye tekrarladım. Başımı iki yana sallayıp gerinmek için ayağa kalktım. Klara'nın boynu geriye doğru uzanıp gözlerime baktı. "Tarihimizde daha önce hiç böyle bir şey olmadı."

İlk başta hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım bu senin benimle birlikte kalacağın anlamına geliyor," dedi sonunda.

Aramızda sessizlik çöktü. Zaridan'a baktığımda, başını kaldırmış, uçurumdaki yerinden ikimize baktığını gördüm; artık konuşmamızı dinlediğini gizlemiyordu.

Klara'ya doğru bir adım atıp, saç tutamını yara izinden geriye ittim, Dothik'teki pazar yerinde ilk gördüğümde hissettiğim sarsıntıyı hatırladım. Vücudumdaki tüm hava çekilmiş gibi hissetmişim, tuhaf bir tanıdıklık ve bilme hissi şehri sallıyordu. Sanki daha önce oradaymışım gibi. Sanki onu hatırlıyormuşum gibi.

Heartstone büyüü öngörülemez, tehlikeli ve güçlü bir şeydi. Rath Serok ve Rath Drokka'lı Klara her şeyin

kökenindeydi.

Aramızdaki sessizlik çok uzadığında boğazını temizledi, yanağını indirdi ve dokunuşumun kayıp gitmesini sağladı.

"Sen, şey, Zaridan'ın burada Muron sayesinde söz sahibi olduğunu söyledin. Peki ya diğer Elthika? Levanth'ın mıydı?"

"Levanth binicilerimden biri," diye düzelttim. "Navigatör kanadını hatırlarsınız herhalde."

Duraksadı. "Ah. Bu gece ormana birlikte gittiğin kadın. Yalnız."

Bu, ses tonunda daha önce tanıdığım tuhaf bir ton duyunca doğrulmama neden oldu. "Ne?" diye sordum sessizce, içimdeki öfke yanmaya başlamıştı. Korkaklığa dayanamıyordum. "Bana bir şey sormak ister misin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra ağzı açıldı. "Herkes gördü."

"Hiçbir şey olmadı," diye hırıltılı bir sesle, yaklaştım ve gözlerimiz paralel olana kadar başımı eğdim. "Ben sadece Sarrothian halkının bir Karath'ı değil, aynı zamanda bir atlı ordusunun başkomutanıyım, Klara. Sana yeminimi ettikten sonra böyle bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Seni tanımıyorum Sarkin," diye fısıldadı. "Ne yapıp ne yapmayacağını bilmiyorum. Karag hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elthika hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Ne gördüğümü biliyorum. Ve onunla birlikte gittiğinde kendi atlı ordunun belirli bir şekilde tepki verdiğini gördüm. Tek başına," dedi tekrar. "Karanlık bir ormana. Ne düşünmemi istiyorsun?"

Göğsümdeki parlak öfke sıkıştı. Bana yapabileceğini düşündüğü onursuzluk... çıldırtıcıydı!

"Bu ormanları çoğundan daha iyi tanıyorum Klara," diye çıkıştım. "Levanth'ın su kaynağımız için en yakın dereyi bulmakta yardımına ihtiyacı vardı. Başkalarını yönlendirebilmesi için ona gösterdim ve sonra kampa geri döndüm. Sana."

Keskin bir nefes aldı. "Ah."

"Sana şunu sorayım," diye başladım, öfkemi sıkı sıkıya kontrol etmeye çalışarak. "Kocanın yatağında yalnız olmasını mı bekliyorsun? Asla ayrılmamasını mı? Bu evliliğin koşulları göz önüne alındığında bile mi?"

Kaşları çatıldı. Gözlerinde kendi öfkesinin kıvılcımı parladı ve sadece bu görüntü bile karnımı ağrıttı. "Buna nasıl cevap verebilirim ki? Cevaplanması gereken çok fazla etken var..."

"Öyleyse kalbinin tepkisi," diye bağırdım, sesim yükselmeye başlayarak, elimi göğsünün gürleyen ritmine bastırdım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Düşünme. Bana bir cevap ver. Hemen!"

"Evet," diye fısıldadı, dik dik bakarak. "Öyleyse evet."

"Bana nedenini söyle."

"Çünkü ben bir ilişkinin, Kakkari'nin önünde edilen bozulmuş kutsal bir yeminin çocuğuyum!" diye karşılık verdi. "Ben de dahil olmak üzere birçok insanı yaraladı."

Şok oldum. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve geriye yaslandım, ne olduğunu anlamaya başladım.

"Sen... sen de biliyor olmalısın. Uzun zamandır bizi izliyordun."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Orada gözlemlemek için vardık, ifşa olmamıza neden olacak sorular sormak için değil."

Karag'a, özellikle de Sarrothian'a... Gerçek ortaya çıkarsa, doğumu Klara'yı kesinlikle kötü bir üne kavuşturacaktı. Sarrothian'lar neredeyse kusurlu, disiplinli bir halktı. Bu hayatta nadiren gri tonları görürlerdi. Ya doğruyu görürlerdi ya da yanlış. Ve eğer bu ayrımın yanlış tarafına düşerseniz... tekrar eşit olarak görülmeniz yıllar alırdı.

Sarrothian'da anılar uzun, sarsılmaz şeylerdi.

Bunu herkesten iyi ben bilirim.

"O zaman anlaştık," diye homurdandım sonunda.

Dudakları inanmazlıkla aralandı. "Ne? Ne hakkında anlaşma?"

"Yakında Arsadia'ya varacağız. Bu evliliği imzalayacağız ve senden, kocan olan bana verdiğin yeminleri yerine getirmeni bekliyorum," dedim. "Tıpkı sana yapacağım gibi."

Gerçekleşme, yüz ifadesinde belirmeye başlıyordu.

"Levanth ve ben bir zamanlar birlikteydik. Gençtik, daha iyisini bilecek kadar büyük değildik ve o zamandan beri de olmadı. Ama hayatımı ona emanet ediyorum, tıpkı kya'rassa'daki -süvari sürüsündeki- herkese güvendiğim gibi," dedim ona. "İster inan ister inanma. Bu sana kalmış. Ama neye değer verdiğimi bilmeden, keyfine göre beni suçlama."

Klara gözlerime baktı. Sözlerimde bir doğruluk payı olduğunu anlamış olmalı ki, sessizce, "Özür dilerim," dedi.

"Elthikalar," diye başladım, gayet doğal bir şekilde, "ömür boyu eş olurlar ve bu yüzden, eğer seçerlerse, çok dikkatli seçerler. Bağlı oldukları eşlerinden asla ayrılmazlar. Bu, miras içinde gereksiz bir bölünme yaratır. Romantik değil Klara, o yüzden bunu aklından çıkar. Eş bağı mantıklıdır, soğukluğun sınırındadır ve disiplin gerektirir. Sarrothian, Elthika'nın inandığına, diğer Karag'lardan daha çok inanır."

Bir anlık hayal kırıklığı mı gördüm? "Bilmiyordum," dedi.

"Şimdi yapıyorsun," dedim basitçe, onu bırakıp uzaklaştım.

Her şeyi ona anlatmıştım. Aramızda tutkulu ve yıpratıcı bir birliktelik olacağını düşünmesini istemiyordum. Belki de böyle bir evlilik istemişti. Belki de değerli tarih kitaplarındaki, eski Vorakkarlar ve eşlerinin olduğu gibi bir aşk istemişti... ama onu bende bulamazdı. Buna izin veremezdim. Aşk bir dikkat dağıtıcıydı, başka bir şey değildi.

Şimdi onu hayal kırıklığına uğratmak daha iyi olur, böylece Arsadia'dan önce tam olarak neye gireceğini bilir, diye düşündüm.

"Başka sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Serin bir esinti titremesine neden olurken ön kolunu ovuşturdu. "Halkının beni nasıl... nasıl kabul etmesini bekliyorsun?"

Yavaşça nefes aldım. Garip ve savunmasız sorusuna şaşırmamalıydım. Göğsüm bile hafifçe sızladı, içgüdülerim onu rahatlatmamı söylüyordu. Bu gece sayısız Sarrothian tarafından reddedilişini izlemiştim.

"Klara," dedim, gözlerimin içine bakana kadar bekledim. Orada bir hüznü sezdim. Yalnızlık. Ve bu, göğsümde daha da fazla huzursuzluk yarattı. "Kalabalık yüzünden cesaretin kırılmasın. Ve bu gece... beklediğimden daha iyi idare ettin."

Kollarını göğsünde kavuşturarak homurdandı. "Zaridan'a gizlice geri dönerek mi?"

"Sana sy'asha'sını tüm kalabalığın duyabileceği şekilde kim sundu?" diye homurdandım. Gözlerini kırptırdı ve sonra Elthika'ya baktı. "Bu gece seni onurlandırdı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"Ama neden bunu yapmıyorsun?" diye sordu. "Eğer senin kraliçen olacaksam ve sen beni bu kadar çabuk kendi halime bırakacaksan, sanki benden kurtulmak için sabırsızlanıyormuşsun gibi, bu Sarrothlu'ya nasıl bir imaj çiziyor?"

"Klara," diye çıktım. "Sürü güce değer verir. İster gör ister görme, sana bir iyilik yapıyorum. Kendi başına ayakta durduğunu görmeleri gerek. Zaridan'la rahat olduğunu, emirlerine uyman için sana saygı duyduğunu görmeleri gerek. Ve bu sadece başlangıç."

"Sen... beni nasıl gördüklerini hesaplıyorsun," diye yumuşak bir sesle fark etti. "Bunu sen planladın. Bir test miydi?"

"Bir fırsat," diye düzelttim. "Sana yalan söylemeyeceğim. Sen bir yabancısın, bir Dakkari'sin; kimsenin güvenmediği bir Dakkari'sin çünkü ne bana ne de Sarrothian'a sadık olmadığını biliyorlar."

Ağzını açtı, kaşları çatıldı.

"Gerçek bu," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Çünkü şu anda seçme şansın olsa, sırtını dönüp gerçek evine dönmez miydin? Seni bir evlilikten kurtaracağıma ve halkına hiçbir zarar gelmeyeceğine söz versem? Yarın Dothik'e dönmek istemez miydin? Hemen şimdi gidebiliriz."

"Neyi seçeceğimi bilmiyorsun," diye yumuşak bir sesle itiraz etti ve sesindeki şaşırtıcı dürüstlük karşısında donakaldım. "Burada olmamın birçok nedeni var ve bazıları seni hiç ilgilendirmiyor. Ne de halkını."

"Öyle olabilir, ama bu benim iddiamı doğruluyor. Sebeplerinin hiçbirisi sadakatten kaynaklanmıyor."

Cevap vermedi, sadece hafifçe çenesini kaldırdı, sanki meydan okuyormuş gibi. Ve onun küstahlığının yakıcılığının doğrudan penisime doğru yayıldığını hissettim.

Çok uzun zamandır bir dişiyle birlikte olmadım diye düşündüm, sinirlenerek.

"Gücünü gösterebilirsin," diye hırıldadım. "Bu binicilik sezonu senin için zorlu geçecek. Ama Sarrothian'ın kraliçesi olarak, görmezden gelemeyeceğin köklü bir beklenti var. Ve ilk sınav, gücün ve iraden olacak. Kendi Elthika'nı talep edemeyecek kadar küçük ve zayıfsın."

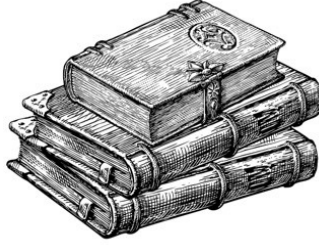
Gözleri kocaman açılmış bir halde kekeledi. "Affedersiniz?"

"Ama bunu yapmazsanız sizi asla kabul etmeyeceklerdir, bu yüzden... her halükarda bir tane talep etmek zorunda kalacaksınız."

Çenesi düştü. "Ne?"

BÖLÜM 14

KLARA

Zaridan'ın kanadından aşağı indiğimde Sarkin kulağıma "Uykuya ihtiyacın var," diye homurdandı. Yere ayak bastığımda neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim, vücudumdaki her kas pes etmek üzereydi.

"Benim için endişelenme," dedim, ama göz kapaklarımın ağırlığının kapanmak üzere olduğunu hissediyordum.

"Sana söylemiştim, uykudan korkmana gerek yok. Bir daha başıboş dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye itiraz etti Sarkin. "Aynı hataları iki kez yapmam."

Ona inandım. Yine de... Rüyalarımda kalptaşı ormanını gördüğüm geceden beri neredeyse hiç uyumamıştım. Son iki gün iki gecedir Arsadia'ya seyahat ediyorduk. Dün gece, şelaleye dökülen uçsuz bucaksız, geniş bir gölün kenarında yine mola vermiştik. Zaridan uğruna kamptan uzakta, başka bir uçurumun kenarına uçmuş olsak da, dinlenecek kadar rahatlayamıyordum ve konuşamayacak kadar bitkindim.

"İyiyim," diye bildirdim, gözlerine baktığımda sesim kararlıydı. Ben de huysuzdum, sinirlilik ve kaygı bugün uçuşumuz boyunca sürekli yanımdaydı. Aç kalmaktan yorulmuştum. Her adımda vücudumun yanmasından ve

ağrısından yorulmuştum. Yorgun olmaktan yorulmuştum.

Önümüzdeki gelecekte tek bir yerde kalmak istiyordum.

Ve gözlerim önümüzde uzanan, geniş ve sağlam bir zeminde uzanan bir kalabalığa takıldığında, sonunda dileğimin gerçekleşeceğini düşündüm.

"Lütfen bana bir süre burada kalacağımızı söyle," diye sessizce yalvardım, Zaridan'dan uzaklaşırken ilk adımlarımızı attığımızda neredeyse Sarkin'e çarpıyordum. Kaşlarını çattı, beni sabitlemek için uzandı ve elinin sıcaklığı sırtımda çok iyi hissettirdi. Sıcak bir taş gibi, vücudumun ağrısını hafifletiyordu.

"Binicilik sezonu boyunca burada olacağız," diye cevapladı. "Evet."

İçimde bir rahatlama ve bir korku dalgası vardı. Aslında kendi ejderhamı sahiplenmem gerektiğini öğrendiğimden beri, Zaridan'ın sırtına binmek yeni bir tedirginlik yaratmıştı. Diğer binicileri incelemeye, yapılarını ve güçlerini tartmaya başlamıştım ki, müstakbel kocamın değerlendirmesinde haklı olduğunu fark ettim...

Onlara kıyasla küçük ve zayıftım. Belki de arşivlerin sessiz kıvrımlarına bu kadar yıl sığmamalıydım; tek fiziksel aktivitem sabah ve akşam Dothik Omurgası'nda yürümek ve yüksek yerlerden kitap ve rulolar çıkarmaktı.

Sarrothian'lar, çocukluğumda hayranlık duyduğum darukkarlar, yani ordu savaşçıları gibiydiler. Sadece onlar kendilerine son derece saygılı davranıyor ve işlerinde taviz vermiyorlardı. Kampta etkileşimlerini izlerken, ejderha sırtında uzun günler geçirdikten sonra bile yorulmadan ve şikayet etmeden çalıştıklarını gördüm. Onların yanında kendimi çocuk gibi hissediyordum ve acımı daha da gizlemeye, Sarkin'den af dilemenin eşliğindeyken dilimi ısırmaya çalışmıştım.

Beni zayıf sanmalarını istemiyordum. Buna izin veremezdim.

Gözlerimin önünde bir kalabalık gördüm. Ama çok farklı bir yerde, bambaşka bir kıtadaydı. Bugün Arsadia'ya ulaşmak için başka bir okyanusu geçtiğimizi düşününce, hayatımın üçüncü kıtasına mı ayak bastığımı merak ettim. Memleketimdeki kaç Dakkari bunu söyleyebilirdi ki? Sarroth kıyılarındaki kalabalıkların gizemine rağmen, bildiğim kadarıyla hiçbirisi.

Bir sürü olabilirdi ama bu bir Karag sürüsüydü ve Dakkari sürüsünden çok belirgin farkları vardı.

"Burası kalıcı bir karakol," dedim, Dakkari karakollarındaki taş solikilere benzeyen yapıları, vahşi doğaya yayılmış kalıcı köyleri gördüğümde gerçekte yüzleştim.

"Lysi," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve gözlerimiz buluştuğunda dudaklarım aralandı. Lysi, Dakkari dilinde "evet" demek istiyordu. Bu kelimeyi burada duymak, dudaklarından dökülüşünü duymak tuhaf bir histi... ama hoşuma gitmişti. Evimden ne kadar uzakta olduğumu vurgulasa da, rahatlatıcıydı. "Dağ köyü. Biz ona Rysar diyoruz; Arsadia'daki Sarrothian karakolu."

"Rysar," diye tekrarladım yumuşak bir sesle.

Dakkari ordularındaki volikis adı verilen kubbeli çadır benzeri yapıların aksine, burada daha yüksek yapılar vardı. Koyu gri-mavi dokulu taştan yapılmışlardı ve içlerinden geçen siyah mermer çizgiler, batan güneşte parıldayan bir nehir gibi akıyordu. Tıpkı Sarroth'taki Sarkin kalesinin arkasındaki yabani bahçelere yerleşmiş küçük evden pek de farklı değildi.

Taş yapıların bazılarında, kaledeki gibi, Elthika ve Karag'ın ayrıntılı tasvirleri olan oymalar bile vardı. Bazı evler yere kadar düzdü, bazıları ise arazinin yüksekliğine bağlı olarak hafifçe yüksekti ve girişlerine kıvrımlı merdivenlerle ulaşılabilirdi.

Uzakta, kalabalığın arkasında, Sarroth'takine çok benzeyen yüksek bir dağ vardı. Tepesini bile göremiyordum çünkü bulutların arasında kaybolmuştu. Hafif bir sis havada

uçuşuyordu, hava nemli ve canlıydı; gördüğüm tüm o koyu mavi ve yeşil yosunların sebebi muhtemelen buydu.

Doğuda, buradaki diğer binalardan daha yüksek ve daha büyük, dairesel bir bina gördüm. Batıda ise, eğitim alanı olduğunu düşündüğüm, ormanın geniş bir bölümünün temizlendiğini gördüm. Süvarilerin Elthika'larının çoğu, uzun yolculuğun ardından orada dinleniyorlardı. Diğerleri çoktan dağa uçmuş veya kuzeye doğru uçmuş, sanki evlerinde olmaktan memnunmuş gibi gökyüzünde süzülüyordu.

Karag'ın Elthika'ların anavatanı dediği Arsadia'nın üzerinden uçarken, buranın yemyeşil ve canlı bir yer olduğunu gördüm. Sarroth, göllere ve kıyı şeritlerine doğru akan nehirlerin aktığı derin, karanlık ormanlar ve dağlık vadilerle kaplıydı. Daha kuzeye doğru uçtukça manzara hafifçe değişmişti. Hayatım boyunca gördüğüm en yüksek dağlardan bazılarıyla çevrili açık ovalar veya uçsuz bucaksız engebeli araziler vardı.

Peki ya Arsadia? Ormanlık alanlarla kaplıydı ama aynı zamanda üzerinden uçtuğumuz açık ovalar da vardı. Bu dağın eteği, neredeyse memleketimdeki Trikki gibiydi. Yemyeşil bir yağmur ormanı, çağlayan şelalelere ve canlı bir yaşama yer veriyordu.

Şelaleyi göremiyordum ama duyuyordum; akan suyun şiddetli ve güçlü sesini. Havanın bu kadar nemli olmasının sebebi bu muydu acaba diye merak ettim.

Burası güzel kokuyor, diye düşündüm. Vahşi, taze ve canlı.

"Bu bir saruk," dedim yumuşak bir sesle, bu bakış açısından görebildiğim her şeyi gördükten sonra Sarkin'e bakarak. "Belki de o kadar da farklı değilizdir."

"Belki."

"Burada sürekli insanlar mı yaşıyor?" diye sordum, bu küçük ayrıntı kafamı karıştırmıştı ama Rysar'ın yıl boyunca yerleşim yeri olduğu belliydi. İnsanlar etrafta dolaşıyor, atlı ordusunu eski dostlarıymış gibi karşılıyor, erzak

taşımalarına yardım ediyorlardı. Sammenth'in arkadaşı olan acemi atlılardan biri, annesi olabileceğini düşündüğüm birinin yanına gidip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu sımsıkı kucakladı.

Onların yarattığı güzel manzara karşısında yüreğim burkuluyor, özlem duygusu içimden geçiyordu.

"Evet," dedi Sarkin. "Yılın neredeyse yarısını burada yaşıyorum. Binici sezonu ve çiftleşme sezonu için."

Durdum ve dikkatlice sordum, "Çiftleşme mevsimi mi?"

Sarkin bana sert bir bakış attı. "Elthika için." Elini sürünün doğusuna doğru salladı. "Kuluçkahane."

Şaşkınlık beni sardı, bir anlığına vücudumdaki acıyı ve yanımdan geçerken kalabalığın dikkatini ve fısıltılarını nasıl çektiğimi unutturdu. Aklımda milyonlarca soru uçuşuyordu.

"Ah, ah, aralye," dedi Sarkin, beni şaşırtarak. Eli hâlâ sırtımdaydı ve beni taş bir patikada yönlendiriyordu. Merakım bu kadar belirgin miydi? "Bu gece önceliğim sorularınızı cevaplamak değil. Yaralarınızı kontrol ettirip dinlenmenizi sağlamak, böylece sizin dediğiniz gibi saruk'umla ilgilenebilirim."

"Yaralarım yok" diye yalan söyledim.

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Bir zamanlar benim de yeni bir sürücü olduğumu çok kolay unutuyorsun."

"Ben bir sürücü değilim," dedim hemen, içimdeki büyük bir kısım hâlâ benden beklenen şeyi reddediyordu.

"Ama öyle olacaksın, Klara. Eğitimin sabah başlıyor, bu yüzden bu gece uyuman gerek."

Yokuşu tırmanmaya başladığımızda derin bir nefes aldım. "Ciddi olamazsın."

"Son derece ciddiym," diye cevapladı, bana sert bir bakış atarak. "Ve konu Elthika olunca asla şaka yapmam. Bunu aklında tutsan iyi olur."

"Dinlenmek için bir günüm olamaz mı Sarkin?" diye sordum, bacaklarımdaki kaslar o kadar acı verici bir şekilde kasılıp spazm geçirmeye başlayınca yolun ortasında durup.

Çenemi sıktım. "Lütfen," diye fısıldadım, böylece izleyenler yalvarışlarımı duymasın.

Sarkin yüz hatlarımı inceledi, o renkli gözler bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Ne aradığını merak ettim.

Sonunda başını salladı. "Pekala. Bir günlük dinlenme. Yarından itibaren senin talimatın yerine, Lishara tapınağında evlilik bağımızı mühürleyeceğiz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu bu kadar çabuk yapmak için acele mi gerekiyor?"

Yarın evleniyor muyum?

Sarkin omuz silkti. "Sana soruyorum, neden bekliyorsun? Bunun yapılmasını istiyorum. Elysom'a verdiğim bir yemini yerine getirmek için can atıyorum."

Bunu teyzesine söylediğini hatırladım. Mysar emirleriyle ilgili bir şeydi, ne anlama geliyorsa artık. Elysom'un Karag'ın yönetim organı olduğunu biliyordum ve teyzesi de konseydeydi.

"Kararımı verdim ve değiştirmeyeceğim," diye ekledi, göz göze geldiğimizde sesi alçaldı. "Seni karım olarak seçtim Klara. Beklemek bunu değiştirmeyecek."

Kalbim çılgınca çarpıyordu, dudaklarım aralanıyordu. O sözleri duymanın şoku... başlangıçta sakinleşmem gerektiğini hiç bilmediğim ilkel bir yanıma memnun etmişti.

Ama annem ve Dannik dışında, hiç kimse tarafından seçilmemiştim. Kendi kanımdan olanlar bile. Üvey kız kardeşlerim, babam... hepsi üvey annemin ısrarıyla bana sırt çevirmişti ve yıllardır onların reddini ve acısını hissetmiştim. Dothik'te kendimi hiçbir zaman yeterli hissetmemiştim. Hiçbiri için. Bir hayal kırıklığıydım. Acı verici bir hatırlatıcı.

Sarkin'in beni seçtiğini ve bunun değişmeyeceğini söylediğini duymak... bu sözler içimdeki çaresiz, derin bir sızıyı doldurdu, farkına varmadığım inanılmaz, yalnız bir boşluk.

"Lysi?" diye sordu yumuşak bir sesle, nasırlı işaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak.

Gözlerimi kırptırdım, gerçeklik bir anda geri geldi. Sözlerini sindirirken, açıkta kalan boynuna bakıp oradaki küçük yara izlerini takip ediyordum.

"Lysi," diye fısıldadım.

Memnun bir şekilde başını salladı, ama düşüncelerim hızla akıp gidiyordu. Geçen haftaya kadar evlilik konusunu pek düşünmemiştim. Günlerimi araştırma ve bilgiyle, rüyalarımı ve annemin hikâyelerini daha iyi anlamaya çalışarak geçirmiştim. Drukkar Denizi'nin ötesinden gelen ejderha binicilerine karşı hep bir takıntım vardı, daha on iki yaşındayken Dothik'in üzerinden uçan bir ejderha gördüğümünden beri.

Bir hafta içinde hayatım o kadar değişti ve dönüştü ki, buna inanmak neredeyse imkânsızdı.

"Ne oldu?" diye homurdandı Sarkin, beni tekrar yürümeye teşvik ederek.

"Geçen hafta bu zamanlar, ben..." Derin bir nefes aldım. "Arşivlerde geçirdiğim bir günün ardından Dothik'teki evime yürüyordum. Bu yeri. Senin halkını. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum. Hayatımın on yıldan fazlasını buna anlam vermeye çalışarak geçirdim. Ve bunun bir israf olabileceğini anlamaya başlıyorum. Çünkü hiçbir şey anlamıyorum."

Buna hiç hazırlıklı değilim ve bu beni korkutuyor, diye düşündüm ama bu düşünceyi dile getirmedim.

"Ama yapacaksın," dedi Sarkin. Karmaşık bir endişeye kolay bir cevap.

Gözlerim yaşlarla doldu ama onları hemen silmeye çalıştım ve bir grup izleyicinin yanından geçerken başımı eğdim. Sarkin, selam verdiklerinde başını salladı. Yanlarından geçtikten sonra yukarı baktım ve kalabalığın arkasına, cephesindeki karmaşık oymalardan Sarkin'in buradaki evi olduğunu anladığım bir yapıya doğru ilerlediğimizi fark ettim. Küçüktü ama kalabalığın tamamına tepeden bakıyordu, küçük bir tepede konumlanmıştı ve patika hafif bir eğimle yukarı çıkıyordu.

Yukarı yürürken kaslarım isyan edercesine çığlık atıyordu. Ama zirveye ulaştığımızda, dönmeden edemedim. Güneş ormanın üzerinde batıyordu ve dudaklarım inanmazlıkla aralandı. Sürünün yapıları veya ötesindeki orman yüzünden göremediğim şeyi gördüm.

Yükseklerdeydik. Görünüşe göre Arsadia'da ani yükseklik değişiklikleri olmuştu. Şimdi şelaleyi görüyordum. Ormanın doğusunda, Sarkin'in kuluçkahane dediği yerden çok da uzak olmayan bir yerde, kalın, beyaz bir su sütunu yükseliyordu. Dağdan gelen su, sürüye doğru akıyor, orada geniş, ısıltılı bir nehre dönüşüyor ve ardından dik bir yamaçtan aşağı, aşağıdaki ormanın derinliklerine doğru akıyordu. Sürüyü çevreleyen orman bizim yüksekliğimizdeyken, göz alabildiğine derin vadilerde, ötemizde uzanan uçsuz bucaksız bir vahşi doğa görüyordum.

"Çok güzel," diye fısıldadım. Uzakta dağ sıralarını, gökyüzünde karanlık şekiller çizen vahşi Elthika'yı kilometrelerce uzakta gördüm. Kıydan çok uzakta olmadığımızı biliyordum ama bu bakış açısından göremiyordum.

Ve orası benim yeni evim olacaktı.

Patıkada ayak sesleri yankılandı ve bakışlarımı öne çevirdiğimde, Sarkin'in yaklaşmak için izin vermesini bekleyen tanımadığım bir erkek gördüm. Uzun boylu ve iri yapılı, kollarını arkasında kavuşturmuştu. Ama bir binici değildi, çünkü arkasında kuyruğunun sallandığını görebiliyordum. Belki de bir savaşçıydı? Yapısı kesinlikle bir savaşçıya benziyordu.

"İçeri gir ve dinlen," diye emretti Sarkin. "Banyo için sıcak su var. Yiyecek getiren ve yaralarına bakacak birini göndereceğim. Sonra da uyumani istiyorum - bu gece soru yok. Anladın mı?"

Ses tonu sırtımı dikleştirdi. "Ben çocuk değilim."

Dudakları, karnımın çırpınıp aşağı inmesine neden olan, oldukça sorgulayıcı ve çileden çıkarıcı, mizahtan uzak bir

sırıtişla hafifçe kıvrıldı.

"Syndras bu girişı koruyacak, o yüzden bu gece uyumaktan korkma," diye cevapladı Sarkin, başını bana doğru eğen Sarrothian'a. Sarrothian ise gözlerini kısarak meraklı gözlerle bana baktı.

"Nerede olacaksın?"

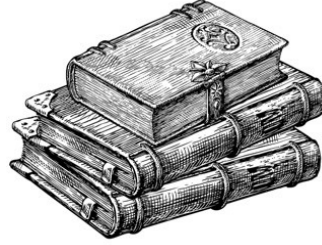
"Arsadia'ya döndüğümüzde yapılacak çok şey vardır," dedi Sarkin. "Muhtemelen bu gece dönmeyeceğim. Seni sabah alırım."

Ve ardından arkasını döndü, Syndras'ın yanından kısa bir anlığına geçti, başını eğerek duyamadığım bir şeyler söyledi.

Bir an bile geri dönmedi.

Bölüm 15

KLARA

Sarkin'in Arsadian evine eleştirel gözlerle bakarken, sıcak banyoda ıslanırken, "Tahmin ettiğim kadar sert ve soğuk," diye düşündüm.

Ev, kalenin dışındaki evle aynı tasarıma sahipti. Üzerinde kürk örtü olmayan yükseltilmiş bir yatak. Dothik'teki meyhanelere benzeyen, ancak ejderha pullarını andıran ısıtılı bir malzemeden yapılmış, banklı yuvarlak bir masa.

Yatağın karşısında uzun, siyah bir dolap vardı ve ilk incelememden itibaren içinde sadece giysi olduğunu anladım.

Yıkanma alanı evin en arkasındaydı ve tamamen işe yaramaz görünen ince bir perdeyle ayrılmıştı. Çamaşır teknesi yere gömülmüştü ve evdeki en gösterişli şeydi. Akan su vardı, şüphesiz şelalenin çok yakın olmasından kaynaklanıyordu, ama beni şaşırtan şey, suyun metal borulardan sıcacık akmasıydı. Küvete adım attığımda, sıcak suyun tahriş olmuş, iltihaplı cildime değmesiyle hissettiğim ilk acıdan sonra, mutlulukla iç çektim. Küvetin sınırlarından bir daha asla çıkmak istemiyordum.

Başımı geriye yaslayıp içerideki su altındaki çıkıntıya oturdum ve gözlerimi kapattım. Uyuyakalmış olmalıyım ki,

bir anda ön metal kapıdan gelen yüksek bir gıcırtı ve odayı dolduran bir yabancınn sesi duyuldu.

İçeriye tanımadığım bir kadının girdiğini görünce küçük bir şaşkınlık çılgılığı attım.

"Ne... ne... sen kimsin?" diye kekeledim, küvetin altına doğru süzülürken, kalbim şaşkınlıktan gümbür gümbür atıyordu.

"Özür dilerim," dedi kadın, sesi neşeliydi, pişmanlık duyulmuyordu. "Seni uyandırmak istememiştim, ama iyi ki de uyandırmışım. Banyoda uyuyakalmak inanılmaz derecede tehlikeli, yoksa sana bunu hiç kimse söylemedi mi?"

Gözlerimi kırpıştırarak, sıcak yemek dolu bir tepsiyi masaya koyup, çeşitli tabakların kapaklarını gösterişli bir şekilde açmasını izledim; sanki benden etkileneceğimi bekliyordu.

Bana beklentiyle baktığında boğazımı temizleyip, "Bu... lezzetli görünüyor," dedim, ama bu açıdan her şeyi göremiyordum.

"Gel ve ye," diye emretti, bank sandalyesine vurarak omzuna asılı siyah çantadan bir şey daha çıkarırken. "Bu gece senin yemek dağıtıcın ve şifacın benim. Bana Ryena diyebilirsin."

Kalbim normal ritmine dönüyordu. Evet. Sarkin birini göndereceğini söylemişti.

"Ryena," diye tekrarlardım, tanıdık geldiğini düşünerek ama yüzünü hatırlayamayarak. Süvari sürüsüyle seyahat etmemişti, değil mi? Bir an sonra kıyafetlerine bakarken, "Hayır," diye karar verdim. Bol kesimliydiler, yumuşak derilerden ve nefes alan kumaşlardan yapılmışlardı. Çizmelerinin uçları çamur içindeydi; en azından çamur olmasını umuyordum.

Başını salladı. "Köydeki iki şifacıdan biriyim, ama uzmanlık alanım yavrular, geleceğin kraliçeleri değil."

Kendi yaptığı şakaya kendisi gülüyordu ama ben katılmayınca şakası da bitti.

"Yavrular mı?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Ne yazık ki senin için, diğer şifacımız şu anda arkadaşlarının cesareti sayesinde şelaleden atlamayı denemenin iyi bir fikir olacağını düşünen genç bir çocuğun bacağını dikiyor," diye açıkladı Ryena. "Hâlâ banyoda ne yapıyorsun? Gel, gel. Ye de binici yanığına biraz ilaç uygulayayım."

Yabancı olmasına rağmen, sesindeki ciddi ve acil ton, itaat etmemi sağladı. Küvetten çıkarken üzerimden sular akarak ayağa kalktım, serin hava tenime çarptığında yüzümü buruşturdum.

"Zavallı şey," diye tısladı, morluklarıma ve iltihaplı cildime bakarak. "İşte bu yüzden, eğer elimden gelirse beni asla bir Elthika'nın sırtında yakalayamazsın. Ayaklarımın yere sağlam basmasını severim, ya sen?"

"Evet," dedim, çantasına tekrar uzandığında derin bir nefes verdim. Pembe renkli bir macun kavanozu ve kalın bir rulo halinde bandaj çıkarmasını izledim. Uçurumdan düşmemden kaynaklanan yaralarım hâlâ iyileşiyordu, ıslatıldıktan sonra cildim buruşmuştu. "Ama birçok Karag'ın binici olmayı tercih ettiğini sanıyordum."

"Bu çekiciliği hiç anlamadım," diye itiraf etti, "gerçi ben bu hissi yaşayan azınlıktanım. Öte yandan kız kardeşim buna fazlasıyla katılıyor."

O zaman neden tanıdık geldiğini anladım.

"Sen Sammenth'in kız kardeşisin," dedim, masaya doğru yürürken vücudumu kurulumak için ince bir bezle sardım. Bana sevinçli bir şaşkınlıkla baktı. "Tanıdık geldiğini düşündüm ama nedenini anlayamadım."

"Bizim ortak bir babamız var," dedi bana Ryena.

"Yani sen... sen Dakkari'sin," diye sordum. Ya da en azından kısmen Dakkari, diye düşündüm.

"Babamız aracılığıyla, evet, gerçi onun soyu da Sarrothian kanıyla karışmış durumda," diye yanıtladı. "Güney'in dış sınırlarında hâlâ birkaç Dakkari köyü var, bu

da Elysom'ın canını sıkıyor. Çoğunlukla kendi hallerindeler, ama nerede arayacağını bilersen oradalar."

"Bunca yıldır sizin kıyılarınızda Dakkari'lerin olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye itiraf ettim, o günün ardından bacaklarım o bilginin ağırlığıyla titrerken. Neyse ki banka yeterince yakındım ki düşüşümü yakaladı. Ryena, elindeki güçlü kokulu merhem kavanozuyla bana doğru döndü. "Bildiğimiz her şey... dünya hakkında bildiğimizi sandığımız her şey, sizin halkınız tarafından tamamen sorgulandı."

"Sanırım o ilk birkaç Elthika'yı görmek büyük bir şok olmuştur," dedi bana. "Kız kardeşimle bir Dakkari köyünde büyüdük ve orada pek fazla yabancı Elthika yok. İlk gördüğümde neredeyse altıma işeyecektim." Bu kelimelerin kuru bir şekilde söylenmesiyle şaşkınlıkla güldüm. "Ve sonra yakından görünce daha da korkutucu oluyor."

Ryena gözlerini -kırmızı gözlerini, Dakkari gözlerini- yüzüme kaldırdı. Gözbebeklerinin yara izimin üzerinde gezindiğini ve dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördüm. "Demek söylentiler doğru. Gerçekten Muron'un izini taşıyorsun."

Bunun ne anlama geldiğini hâlâ tam olarak bilmiyordum ama tek yapabildiğim, Ryena bezi çekip çıplak vücudumu ortaya çıkarırken kıpırdamadan oturmaktı. Morluklar bugün morarmıştı ve bacaklarımın arasında da tam bir karmaşa vardı. Ryena bile irkildi.

"Karath bunu gördü mü?" diye sordu.

Yanaklarım kızardı. "Elbette hayır."

Uçurumdan düştüğüm gece beni sardığında bacaklarım sıkıca kapalıydı.

"Dikkatli olsan iyi olur," diye uyardı. "Özellikle eğitimin yakında başlayacağı için, bu enfeksiyona ihtiyacımız yok. Ama merhem çok işe yarayacak. Sammenth binicilik eğitiminin başlangıcındayken kendi yaptığım bir merhemdi. Hızlı iyileşmesine yardımcı olan tek şeyin bu olduğunu söyledi," dedi gururla.

Gülümsedim. İki kız kardeşin de, son birkaç gündür karşılaştığım diğer Karag'ların hiçbirinde görmediğim bir açık sözlülük, bir nezaket sergilediklerini fark ettim.

"Ama bunlar iyi iyileşecek," dedi Ryena, başını yana yatırıp kaburgalarındaki kesiklere hafifçe bastırarak. Kavanozu uzattı. "Bu şerefi sen mi taşımak istiyorsun?"

Başımı sallayıp minnettarlıkla aldım.

"Sakla," dedi bana. "Sabah da biraz daha giy. Karath'la konuşup sana binicilik için daha fazla koruyucu kıyafet alacağım." Deri pantolonumu alıp sürtünmenin açtığı delikten parmağını soktu. "Bunlar belli ki işe yaramaz. Daha iyisini bilmeli... ama Karag'lar, uylukların iç kısmındaki deri ne kadar çabuk kalınlaşırsa, binici için o kadar kolay olacağına inanır. Şimdi acı, sonra rahatlama, ya da öyle derler. Karag'da söylenmesi kulağa daha hoş geliyor."

Merhemi iç bacaklarıma sürmeden önce parmağımı merheme batırırken yutkundum. Acıya tısladım ama yavaş yavaş yerini hoş, uyuşturan bir sıcaklığa bıraktı.

"Sanırım haksız değiller," diye devam etti Ryena, bandajları açarken. "Deri, tekrarlanan travma ve tahrişle sertleşecektir. Yönteme katılmıyorum."

Acı veren macunu sürerken sesini dinledim ve çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcı olduğunu fark ettim... ama tüm deriyi kapladığımda, sadece birkaç nefes geçti ve sonra mutluluktan uyuştum. Derim zonklamadı. Acı kayboldu.

"Teşekkür ederim," diye nefes verdim ve rahatlayarak gözlerimi kapattım.

Ryena bana baktı. "Bir dahaki sefere ona söylemelisin. Buna katlanmak zorunda kalmamalısın. Acıda gurur olmaz."

Sarrothian için de durum tam olarak böyle görünüyor, diye düşünmeden edemedim.

İç bacaklarımı kalın, temiz bandaj şeritleriyle sarmasına yardım ettim. Sardıktan sonra, doğru düzgün tadını çıkaramayacak kadar yorgun olmama rağmen, beni yemek

yemeye teşvik etti. Bana bir kavanoz daha macun uzattı ve bana, "Buna ihtiyacın olacak, güven bana," diyen bir bakış attı.

"Yarın seni kontrol edeceğim, onun dışında dinlen. İyi uykular Klara."

"Kakkira vor, Kerisa," dedim sessizce. Dakkari, Teşekkür ederim, Şifacı.

Kapının eşiğinde durdu, bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı. Başını salladı.

"Veekor," diye emretti bana. Dakkari dilinde uyku anlamına geliyordu.

Bunu söyledikten sonra oradan ayrıldı.

Yaralarım tedavi edildikten ve vücudum temizlendikten sonra, Sarkin'in dolabından dizlerime kadar uzanan yeni bir tunik buldum ve sonra ince battaniyeyi yataktan çekip sert zemine kıvrılıp uyudum.

Ve bir kereliğine hiçbir şey hayal etmedim.

Ellerin ve öfkeli görünen Sarkin'in sesiyle uyandım. Yüzü kesinlikle yakmadığım şöminenin ışığıyla aydınlanmıştı; mavi, altın ve mor renk değiştiren titretilen bir ateş.

Bacaklarımı açıp açtığımda gerildim ve ona tekme attım. "Ne yapıyorsun?" diye sersem sersem bağırdım.

Onları açık tuttu, tuniğim karnıma kadar sokuldu, nasırlı elleri baldırlarımdaydı. Nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve bacaklarımın arasına baktığımda bandajların gece boyunca kana bulandığını gördüm.

Sarkin onları çözdü ve ben ona karşı koymaya çalıştığımda, "Faryn" diye homurdandı.

Hemen hareketsizleştim, içimdeki ilkel bir parça o tonda duyduğum her neyse ona itaat ediyordu. O kelimeyi tanımıştım. Zaridan'ın Dothik'in dışındaki vahşi topraklarda köleliğini geri çekmesine neden olan kelimeydi bu.

Artık bunun dur veya ara anlamına geldiğini varsaydım.

"Zaridan'ın koşum takımında kan buldum. Kurumuş kırmızı kan," diye homurdandı. "Sonra Ryena gelip bana söyledi. Öyleyse neden söylemedin?"

Sargılar düştüğünde ve kırmızı çizgileri, öfkeli ve tahriş olmuş bir şekilde gördüğünde, sert bir küfür mırıldandı, geriye doğru kayarak yatağın ayak ucundaki dengeleyici direklerden birine yaslandı, uzun bir bacağını önüne uzattı.

"Bu acıları çekmeni istediğimden daha mı canavar olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu, daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli bir şekilde bana bakarken.

Başını direğe yasladı ve ellerini yorgun, şüphesiz rüzgardan kızarmış gözlerini ovuşturmadan önce hırıltılı bir nefes verdi.

"Ne senin ne de binicilerinin benim zayıf olduğumu düşünmesini istemedim," diye mırıldandım, tamamen uyanarak.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, yarı çıplak bir şekilde yerde uzandığımı, bacaklarımı iki yana açtığımı fark ettim. Doğrulup gözlerimi kapatmaya çalıştım.

"Yapma," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Yine de merhemi tekrar sürmeliyiz. Birkaç saat oldu."

Zarif ve güçlü bir şekilde vücudunu yukarı doğru sürükledi, masaya doğru yürüdü ve kavanozlardan birini kaptı. Kapağını açarken geri döndü, önümde çömeldi.

"Ben yaparım," dedim hemen, utanarak.

Sadece homurdandı. Bu bir uyarıydı, dilimi ısırılmama neden oldu. Onu hiç böyle görmemiştim. Kontrolcü, metanetli ve soğuk olmasına alışmıştım.

"Aç Klara," diye emretti ve ben de ona itaatsizlik etmeye cesaret edemedim.

Gürültülü bir yutkunmayla bacaklarımı ayırdım ve macunu deriye sürerken başımı yana çevirdim. Uyuşukluk geçmiş, tenim yeniden hassaslaşmıştı ve derin bir nefes aldım. Dokunuşu hiç durmadı. Metodik ve dikkatliydi. Hatta... hiç beklemediğim kadar nazikti.

Başımı arkaya çevirdiğimde, gözlerimiz bir anlığına buluştu. O an, gerilim dolu, elle tutulur bir an gibiydi. Acı çekmek garip bir histi ama... dokunuşu içimi ısıtıyordu. Dokunuşu dikkatimi dağıtıyordu.

Burun delikleri genişledi, gözlerinde bir şeyler parladı, öyle eridiler ki neredeyse nefesim kesilecekti. Hafif bir küfürle bitirdi, topuklarının üzerine yaslandı ve ben ondan önce bandaj rulosuna uzanıp uyluklarımın üst kısmını tekrar sardım.

"Seni yine yerde buldum," dedi uzun, çok uzun bir sessizlikten sonra.

"Ama en azından bu sefer uyuyordum," diye karşılık verdim.

Kalesindeki geceden bahsediyordu. Beni yaralarımı sarmak için özel odasına geri götürdüğü ve sonra uykumda kaybolmayayım diye ayak bileklerimizi uzun bir iple birbirine bağladığı geceden. Ama o gece uyuyamamıştım.

Sarkin uyumuştı. Ama ben yatağa bile girmemiştım, fazla samimi bulmuştım. Kordon, Sarkin uyurken yatağın yanındaki yumuşak koltuğa tüneyebileceğim kadar uzundu. Ama birkaç saat sonra uyumaya çalışmak için yere uzandım.

"Benim yatağında uyumak gerçekten bu kadar kötü mü?" diye sordu, sesi yorgun geliyordu.

Kaşlarım çatıldı. Anlamadı.

Hiçbir zaman bir erkeğin yanında yatmamıştım, bu doğrudu.

"Öyle değil. Mümkün olduğunca yere en yakın yerde uyumayı severim," dedim ona, dizlerimi dikkatlice göğsüme çekerek.

"Neden?"

"Çünkü Kakkari dünyadır," diye cevap verdim.

"Tanrıçan," dedi, ses tonunda belli belirsiz bir farkındalık belirirken. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, alalye, ama burada vadilerin ve ormanların çok

yukarısındayız. Birkaç metre yukarıda, daha rahat bir yatakta olmak pek fark yaratmaz."

"Biliyorum," dedim, son derece sabırlı bir şekilde. "Nerede olduğumuzu gördüm. Ama bu," diye başladım, elimi yere değdirmek için uzatarak, "bana evimi hatırlatıyor. Annem hayattayken, vahşi doğada yaşadığım günleri. Bu... bana huzur veriyor," diye itiraf ettim.

Sarkin, titrek loş ışıktaki bana baktı. Burada sessizlik olduğunu fark ettim. İnanılmaz derecede sessizdi. Taş yapının duvarlarının ötesinde hiçbir şey duyamıyordum. Ne bir rüzgar ıslığı ne de bir ejderhanın cıglığı.

"Kendimi kök salmış hissediyorum. Güvende hissediyorum," diye ekledim. "Benden daha büyük bir şeye bağlıyım. Benim halkım dünyadan, senin halkın ise gökyüzünden. Bu garip değil mi?"

İfadesi okunaksızdı ama gözlerindeki yoğunluk neredeyse ürpermeme neden oluyordu. Meraktan, ne düşündüğünü duymak için çok şey verirdim.

"Bütün gece çıplak zeminde uyuyamazsın," dedi sonunda. "Arkamızdaki dağdan çıkarılan Arsadian taşı."

Banyo alanı ile masa arasında, duvara yaslanmış bir sandığa doğru gidişini izledim. Sandığın derinliklerinden kürkler, postlar ve inceliklerle dokunmuş battaniyeler çıkardı.

Yanıma döndüğünde, ben yana doğru kayarken onları yatağın yanına serdi. Tıpkı bir sürüdeki gibi, şirin, küçük bir kürk yuvası.

Kalp atışlarım tekrar hızlanmış, zıplamaya başlamıştı. Bir yanımda, beni yatağa yatırmak yerine kucaklayıp yatırmasını bekliyordu.

Sonra ağzım kurudu, botlarını fırlatıp ejderha pullu yeleğinin esnek zırhını çözüp metal kancaları çıkardığında keskin bir nefes ısıklığı gibi çıktı. Çıplak göğsü ortaya çıktığında, yeleğinin yere düşerken çıkardığı ağır sesi duydum.

Göğsünü daha önce görmüştüm, ama neredeyse ölüme sürüklendiğim düşüşün etkisi altında yarı yarıya kalmıştım.

Ama şimdi... yumuşak ışıktaki parıldarken, kaslarının sert düzlemler ve derin gölgeli vadiler oluşturmalarına hayran kalmıştım. Bir savaşçının bedeni.

"Yıkanacağım," dedi. "Uyuyacağım."

Pantolonunu çıkarırken döndü. Bir zamanlar kuyruğunun olduğu yerde, gümüş rengi bir yara izi olan sert kalçasının parıltısını gördüğümde yüzüm kızardı, kalbim göğsümde hızla çarparak atmaya başladı.

Sammenth'in ima ettiği şeyi düşündüm; Sarkin'in Elthika'ya binmek için yaratılmadığını ve bununla ne demek istediğini merak ettim.

Suyun şıptısını ve Sarkin'in derin, memnun iç çekişini duyduğumda dudakımı ısırdım. Onu yıkanırken izleme arzusu şaşırtıcı derecede baskındı, merakım ellerimin seğirmesine neden oluyordu.

Bazen onun da bizim gibi sıradan bir ölümlü olduğunu unutmak kolaydı, azmi ve disiplini olağanüstü görünse de. Son birkaç gündür, binicileri arasında gösterdiği saygıya bizzat tanık olmuştum. Emri altındayken büyüleyiciydi. Neden Karath rütbesine yükseldiğini anlayabiliyordum ama nasıl olduğunu merak ediyordum. Neden? Onu tanımak istiyordum.

Uyumaya çalıştım ama suyun narin sesleriyle ne kadar dikkatim dağılmış olsa da, uyuyamadım. Zihnimde onu yıkanırken, nasırlı avuçlarını yara izleriyle dolu, sıcak ve sert teninde gezdirirken hayal ettim. Kürklerin arasında kıvrandım, hava çok sıcak hissettiğinde saçlarımı boynumdan geriye ittim. Yine de çalıntı tünığimin altında, meme uçlarım çakıl taşı gibi sımsıkıydı.

Onunla evlenmenin ve beklediği sadakatin ne anlama geleceğini pek düşünmemiştim. Tabii ki seks. Bir Sarrothian kraliçesi olarak varis yetiştirmek beklenen bir şeydi, değil mi? Gerçi buradaki miras hakkında bir bilgim yoktu; sürünün soydan gelip gelmediğini veya liderlerinin Dakkar Vorakkar'ı gibi başka yollarla seçilip seçilmediğini bilmiyordum.

"Düşündüğünü duyabiliyorum prenses," dedi boğuk sesiyle. "Sana uyumani söylediğimi sanıyordum."

Banyodan çıkmıştı ve yerdeki bakış açımdan onu göremesem de, yatağın görüşümü engellemesi nedeniyle, masanın yanındaki bir bezle yarı yenmiş yemeğimi kuruladığını duydum. Bezi ıslak saçlarına sertçe sürüyordu.

"Kabaca uyandırılmadan önce çok güzel uyuyordum," diye hatırlattım ona, ama sesimde en ufak bir sertlik yoktu.

"Sürücünün yanmasının ne kadar ciddi olduğunu bana anlatmalıydın," diye rahatlıkla cevap verdi. "O zaman anlatmama gerek kalmazdı."

Tam yatağın etrafından dolanırken derin bir nefes verdim. Gözlerimi hızla kırıştırdım ve bronzlaşmış tenin gölgeli bir görüntüsünü yakaladım. Çıplak, bronzlaşmış ten. Ve tutuşunda bir şey vardı. Deri bir kelepçe mi?

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladım yanıma çöktüğünde. Yere. Bana yaptığı kürk ve battaniyelerden oluşan yuvaya.

"Uyuyorum," diye cevapladı. O kibirli adam, sormadan bileğimi kendine doğru çekip deri bileziği sabitledi. Bu ip, son iki gecedir kalede ve uçurumların tepelerinde kullandığı ipten daha kısıydı; gerçi yolculuğumuz boyunca bir kez bile uyumamıştım.

Diğer kelepçeyi de bileğine bağladı ve ipin sağlamlığını test etmek için çekiştirdi.

Tatmin olunca derin bir iç çekti ve yanıma çöktü. Ve ben de açgözlü bir merakla vücudunu incelememek için var gücümle mücadele ettim, tenim neredeyse ihtiyaçla uğulduyordu. Daha önce çıplak erkek heykelleri görmüştüm... ama hiçbirisi Sarkin'e benzememişti. Hayatım boyunca birçok çıplak beden de görmüştüm. Çoğu Dakkari çıplaklıktan çekinmezdi ama ben, vahşi doğada yaşadığımız zamanlarda bile, çoğundan daha korunaklı büyümüştüm.

Yorgun kelime "Shy'rissa," dedi. "Uyku," diye tercüme etti.

Vücudunun sıcaklığını hissettim, bu beni daha da ısıttı. Bileğimdeki çekiş tuhaf bir şekilde... rahatlatıcıydı.

Ama bir de pençe gibi hissediyordum. Görmezden gelmek imkânsızdı.

"Sen...sen..."

"Çıplak mı?" diye sordu, sesi sersemlemişti. "Yarın gece bu saatlerde karım olacaksın. Alışacaksın. Shy'rissa."

İşte böyle söyleyince...

O kelimeleri mırıldandığında karnımda bir dalgalanma hissettim, sanki yine uçurumun kenarından düşüyordum.

"Veekor," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Veekor. Eski Dakkari dilinde uyku anlamına gelir."

Sarkin kıpırdandı. Üstümüzde, şöminedeki ateşin alevlerinin duvarlar boyunca titreştiğini izledim. Sadece bakışlarımı ondan uzak tutmak için.

"Öyleyse Veekor," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Başımı çevirdiğimde gülümsememi sakladım.

"Shy'rissa," dedim.

BÖLÜM 16

SARKIN

"Bugün mü?" diye sordu Mazra, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacakmış gibi. "Karath, herhalde demek istediğin bu olamaz—"

"Bugün," dedim, sesim son sestti. "Bu hafta binici eğitimine başlıyor. Ondan önce Lishara'nın onayını istiyorum."

Mazra elindeki kirli havluyu sıktı. "Ben—Ben—"

Arkasındaki mutfaklar çoktan hareketlenmişti, emrindeki Karag'lar bana itaat eder gibi ona itaat ediyorlardı. Mazra, istediği zaman doğanın bir gücü oluyordu.

"Büyük bir ziyafete gerek yok Mazra," dedim, kolunu sıkmak için öne doğru uzanarak. Yaşlı aşçı, kalabalık için kutlamalar düzenleme becerisiyle gurur duyuyordu. Arsadia'ya dönüşümüzü kutlamak için yavaş yavaş bir ziyafet hazırlıyordu... ama hemen haber vermeden bir düşün ziyafeti vereceğini düşünmemişti. "Basit bir yemek yeterli olurdu."

"Elbette bir ziyafet olmalı!" dedi Mazra, kafasını hızla kaldırıp şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Ah, Muron'da, Karath'ta bir ziyafet olacak."

Feranos bu konuşmayı kaşlarını çatarak izliyordu ama dilini dişlerinin arkasında tutuyordu.

"Ama hiçbir süslememiz yok. Ne pankartımız, ne de kıvılcım duşumuz var," diye hayıflandı.

Havluyu fazla sıkmaya başlayınca elimi onun elinin üzerine koydum. Acaba bugün bir eş alacağımı ona bu kadar az fark ettirdiğim için boynumun benim boynum olmasını mı diledi diye düşündüm.

"Bu sıra dışı bir durum Mazra," dedim ona. "Eminim anlıyorsundur."

Gözlerini kırptırdı. Dudakları büzülmüş, ağzının kenarlarından uzanan çizgileri inceliyordum. Mazra'nın gördüğüm iki duygusu vardı: hoşnutsuzluk ya da neşeli bir mutluluk. Hiçbir zaman ikisinin arasında bir şey değildi.

"Elimden geleni yapacağım Karath. Ama... tanıklara bile izin vermiyorsun?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. Sabırsızlık içimi kemirdi ve onu bastırmaya çalıştım. Elbette sürü de dahil olmak isteyecekti. Elbette merak edeceklerdi, diye düşündüm. Sonuçta sadece bir kez evlenecektim ve bir Elthika'nın, özellikle de Zaridan gibi birinin, bir binicinin eşine bu kadar çabuk onay vermesi gerçekten nadir görülen bir şeydi. Halkım nedenini bilmek istiyordu. Denizaşırı ülkelerden gelen bu tuhaf melez Dakkari insanı Klara hakkında öğrenebilecekleri her şeyi bilmek istiyorlardı.

Kısa bir süre sonra Mazra'nın yanından ayrıldım, aşçılarına emirler yağdırıyordu, çünkü bu geceye kadar kalabalık için tüm bir düğün ziyafeti hazırlaması gerekiyordu ve zaten sabahın geç saatleriydi.

"Gelinin şahit bulundurmamasını hakaret olarak görmüyor musun? Böyle hızlı bir tören düzenlemek? Kalabalığın seni kutlamak istiyor Sarkin. Bu hepimiz için yeni bir çağ olacak," diye düşündü Feranos. "Belki de bunu şu ana kadar ertelemelisin—"

"Elysom'a onayı gönderebilmem için sana sadece tanık olarak ihtiyacım var," dedim. "Diğer herkes sadece dikkat

dağıtıcı olacak. Ona hakaret etmek için değil. Sadece bunun yapılmasını istiyorum."

Tarlaya doğru yürürken Feranos derin bir nefes verdi.

"Lishara'nın tapınaktan kutsamasını aldığımıza dair onay mektubunla birlikte Dakkar keşif raporunu da göndereceğim," dedim, Zaridan'ın bizi beklediğini, siyah pullarının ılık öğleden sonra güneşinde parladığını görünce. Feranos'a döndüm. "İki mysar emri yerine getirildi. O zaman Elysom'un etkisinden kurtulacağız. Sonsuza dek. Özgür..."

Utanç, diyecektim neredeyse. Ya da belki de babamın karmaşık mirasından kurtulmak, ki bu miras neredeyse geleceğime mal olacaktı.

Ama Feranos eski bir dostumdu ve ne demek istediğimi anlamıştı.

Başını eğdi. Anlayış ve kabul, omuzlarının çizgisinde, gözlerinin parıltısında. "Karath."

Dudaklarından dökülen ünvanım bir anlaşılmıyordu. Uzun süredir devam eden dostluğumuza rağmen, onun için kim olduğumun bir hatırlatıcısıydı.

Gökyüzünde güneşi takip ederek yola çıkmak için can atıyordum. Lishara tapınağına varmamız uzun saatler alacaktı, ancak hava bizim lehimizeydi. Şaşırtıcı derecede parlak ve sıcak bir gündü, şelalelerden gelen havadaki nemin çoğunu dağıtacak kadar sıcaktı.

"Ben önden keşif yapacağım," dedi Feranos, Zaridan'ın diğer tarafındaki Elthika'sı Vorna'ya doğru yürürken. "Orada buluşuruz."

Zaridan'a yaklaştığımda, geniş avucumu burnuna koydum ve parmaklarım neredeyse görünmez bir yara izinin uzun çentiğine gelene kadar yukarı doğru gezdirdim. Zaridan bu öğleden sonra gergin görünüyordu; başı sürekli göğe yükseliyor, arıyor, kulakları duyulmayan bir şeyle dikilip seğiriyordu. Bunu sadece kardeşi yakınındayken yapardı.

"Onu burada hissediyor musun?" diye sordum sessizce. Lygath. Bir başka Vyrin, Muron'un bir başka soyundan ve Zaridan'ın yavru kardeşi. "Yakınlarda olduğunu hissetmiş olmalı."

Zaridan'ın gözleri gözlerime dikildi ve geniş çenesinin yan tarafını okşadım, sıcak havasının saçlarımda hışırdadığını hissettim. Gözbebekleri omzumun üzerinden kaydı ve ben döndüm.

Klara, bu sabah erken saatlerde ona emanet ettiğim iki kadın -Bezeth ve Yar'la- önderliğinde yaklaştı.

Burun deliklerim genişledi ve ona bakmak için döndüm, Zaridan yanımda dikilip gururla ve dimdik duruyordu. Kalbim göğsümde hızla atıyordu.

Törensel yavru pulu elbisesiyle Klara, görülmeye değer bir manzaraydı. Kumaş, vücudunun üzerinden hafif bir şelale gibi akıyor, güzel, yumuşak kıvrımlarını okşuyor ve sıyrıp geçiyordu. Yavru pulları ince ama neredeyse yok edilemezdi; genç Elthika'dan büyürken dökülüyor ve Karaglar arasında değerli bir kaynaktı. Sabahın geç saatlerindeki ışıktaki yansıyor, Klara'nın attığı her adımda ısıltılı bir şekilde parlıyor, yumuşak mavilerden parlak gümüşlere ve yumuşak morlara dönüşüyordu.

Saçlarının yarısı geriye doğru toplanmış, karmaşık bir örgüyle tutturulmuş ve ejderha pulları ve gümüş tokalarla örülmüş. Geri kalanı sırtından aşağı doğru, vahşi dalgalardan oluşan koyu bir yığın halinde iniyordu; ellerimi içine gömmek istiyordum.

Gördüğüm tüm Karag güzellerinden çok farklıydı. Sarrothialılar, kadınlarında fiziksel güce değer verirdi; sert hatlar ve çarpıcı biçimler. Oysa Klara ufak tefek, zayıf ve... yumuşaktı. Yüzündeki yara izinin sertliği dışında vücudunda tek bir sertlik yoktu ama bu, her hoş santimini keşfetme dürtüsüyle savaşıyor yumruklarımı iki yanımda sıkımda neden oldu.

Kendi karısına bu kadar ilgi duymanın ne kadar rahatsız edici olduğunu fark ettim. Özellikle de bu evlilik bir

alışveriş olacaktı; hem Elysom'dan gelen bir emri yerine getirmek hem de halkımın daha fazla kalp taşı elde etmesine yardımcı olmak için. Soğukkanlı ve mantıklı bir karar olması gerekiyordu. Ancak onu gördüğümde içimde alevlenen ateş, bunun tam tersini kanıtlıyordu.

Kahretsin.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Zaridan homurdandı. Klara giderek yaklaştı ve önümde durduğunda utangaç bir şekilde gözlerimin içine baktı. Elimi salladığımda Bezeth ve Yar'la geri çekildiler.

Bakışlarım, kıpırdanırken vücudunun çizgisini takip etti. Tarlanın dışında toplanmış kalabalık bir grup vardı; meraklıydılar ve bizi uğurlamak istiyorlardı. Evliliği duyurmamıştım ama haberi birkaç kişiyle paylaşmıştım. Ateş gibi yayılmıştı. Bu sabah hiçbir yere gitmediğimde fısıltıları duyuyordum.

"Elbise pek de pratik bir seçim değilmiş," diye homurdandım.

Bu sabah seçebileceği iki giysi bırakmıştım. Biri bu elbiseydi. Diğeri ise çok daha mantıklı bir seçim olan, bir ejderha binicisi için tasarlanmış pantolon ve dar bir tunikti.

"O zaman neden bana bu seçeneği sunuyorsun?" diye sordu kaşını kaldırarak. Zeki kadın.

"Çünkü seni hangisinde görmek istediğimi biliyordum," diye bildirdim sesimi alçak tutarak. "Ve bu pratik bir seçim değildi," diye eklerken, pervasız yanım, derinlere gömdüğüm eski yanım yüzeye çıktı.

Klara'nın pembe dudakları keskin bir nefesle aralandı. Bakışlarımız kenetlendi. Omuzlarına narin gümüş zincirlerden yapılmış ince dokuma askılar dolanmıştı. Elbiseyi ayakta tutan tek şey onlardı. Hızlı bir çekişle ne kadar kolay kopacaklarını düşündüm.

"Çok güzel," dedi sessizce, yumruklarımı sıkmama neden olan o utangaç gülümsemesini yine bana bahsetti. "O kadar pratik olmayan bir güzelliğe sahip ki karşı koyamadım."

Ona ne kadar güzel göründüğünü söylemeliydim. Bir damat, düğün duasının hemen öncesinde gelinine böyle söylerdi, değil mi?

Ama yapmadım, nazik sözler boğazımda düğümlendi. Klara'nın hâlâ temkinli yürüdüğünü fark etmiştim ve bacaklarının muhtemelen yeni bandajlanmış olduğunu, Zaridan'a eskisi gibi binemeyeceğini biliyordum.

Bunun yerine, saçlarının vahşi bir dalgasını parmaklarımın arasına alıp ipeksi tutamları parmaklarımın arasında ovuşturdum. Yaklaştığımda, hafif bir koku beni karşıladı. Şelalenin kenarında, uçurumun kenarında yetişen yabani çiçeklerin kokusu. Bezeth'in ona değerli sabununu hediye etmiş olabileceğini düşündüm.

"Uzak mı?" diye sordu Klara yumuşak bir sesle.

"Hayır," dedim, saçlarını savurarak. Ne olduğunu anlamadan önce eğilip onu kollarıma aldım. Zaridan'a doğru dönerken pullu elbisesinin izi bacaklarımın etrafında uçuşuyordu.

Nefes nefese kalmış gibiydi. "Ne yapıyorsun? Sürün..."

Zaridan'a binip Lishara tapınağına doğru düzgün gidememesi bazıları tarafından hoş karşılanmaz mıydı? Evet. Şu anda umursuyor muydum acaba? Pek sayılmaz.

"Binici yanığını bu kadar çabuk tahriş edersen asla iyileşmez," diye düşündüm. Kollarımda çok hafifti. "Ne kadar çabuk iyileşirsen, binici eğitimine o kadar çabuk başlarsın."

Bu onu susturdu.

"Düşünüyordum da... belki de ata binmek bana göre değil," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de saruk çevresinde başka işlerim vardır."

"Saruk mu?" diye sordum homurdanarak. "Hayır. Bir kraliçenin bir Elthika ile bağ kurması gerekir. Bağ kurmak için ata binmeyi öğrenmen gerekir. İşte yolu bu. Bu konuda hiçbir tartışma duymayacağım. Ayrıca, düşündüğün kadar zor değil. O zaman, senin için diğer görevleri konuşabiliriz."

İçini çekti ve dilini ısırdığı izlenimini edindim. Güzel.

Zaridan, halkımın tezahüratları ve çığlıkları arasında kanadını indirdi ve kanatlar arkamızda havaya yükseldi. Tüm dikkati üzerine çekerek neredeyse kendini beğenmiş bir tavır takındı, boynunu sallayıp doğruldu. Ben de alışkın olsam da, gururuyla başımı salladım.

Klara'nın yanakları hafifçe pembeleşmişti, yakınlığımızdan mı yoksa tezahüratlardan mı emin olamadım. Deri koltuğa rahatça kaydım ve Klara'yı kucağıma aldım, böylece yan yatmış, küçük ayakları sallanıyordu.

"Böyle mi?" diye sordu sessizce, endişeli bir sesle. "Güvenli olduğundan emin misin?"

"Seni düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Elleri uzun tören yeleğimi kavramıştı. Onunkilerden farklı olarak, benimkiler Arsadian taşı kadar sert ve insan yapımı çelik tarafından tamamen delinemeyen Elthikan pullarından yapılmıştı. Pulları delebilen tek şey pençelerdi.

Sorumu düşünürken, tutuşu hafifçe gevşedi. Zaridan'ın iplerini aldım; sabah şafak vakti tarlaya gelip beklediğinde onları tekrar yerine takmıştım.

"Hayır, sanırım hayır," diye sonunda yumuşadı Klara. "Ölü olarak sana bir faydam olmaz."

"Bunu söyleme," diye homurdandım hemen.

Sözleri şaka amaçlıydı ama göğsüm sıkıştı, acaba bu sözlerde doğruluk payı var mı diye merak ettim. Sanırım onu başka türlü düşünmeye ben yönlendirmemiştim, ama yine de... onu hiçbir şey kalmayana kadar kullanmaya niyetli zalim bir canavar değildim. O da beni öyle mi sanıyordu?

Bana ne kadar acı çektiğini söylemediğini kendime hatırlattım.

"Zari," diye seslendim, dikkatimi dağıtmak, kalbimin çılgınca çarpıntısından kurtulmak için. "Thryn'ar!"

Kelimenin tam anlamıyla, Karag dilinde serbest bırakmak anlamına geliyordu. Bu kelimenin etkilerini

hisseden biri, nedenini anlardı. Ancak özünde, bağlı bir Elthika'ya uçma emriydi ve bu yüzden iki anlam birbirinin yerine kullanılabilirdi. Uçmak, bu dünyaya bağlı kalmadan kendini serbest bırakmaktı.

En üst düzey özgürlük.

Zaridan gücünü kullandı, kasları karmaşık bir makine gibi altımızda gerilip kasıldı ve onu serbest bırakıp kendini gökyüzüne fırlattığında, aşağıdan gelen tezahüratlar neredeyse aniden esen rüzgar kadar yüksekti.

Zaridan'a rehberlik etmeme gerek yoktu. Tam olarak nereye gittiğimizi biliyordu. Bunun yerine, Klara'ya odaklandım ve gözlerini korumak için yüzünü göğsüme çevirdiğinde destek olmak için kolumu sırtına doladım.

Teyzem haklıydı. Bana ne yapacağımın söylenmesinden hiç hoşlanmamıştım. Bundan nefret ediyordum. Her zaman kendi yolumu, kendi yolumu çizmiştim. Yol boyunca hatalar yaptım - bu kesin bir şeydi - ama Klara'ya da söylediğim gibi, aynı hataları bir daha yapmadım.

Sadece onunla ikinci bir şansım olmayacaktı. Söylediklerimde ciddiydim. Evlilik yeminlerimi, Elthika'mla olan bağım kadar kutsal bir şekilde ettim. Klara, Zaridan'ın şarkısını, kutsamasını almıştı. Bana kalırsa, aramızdaki bağlar çoktan kurulmuştu. Tapınaktaki bu tören sadece bir formaliteydi.

Bakışlarımı kuzeye, tüm vahşi güzelliğiyle Arsadia'ya çevirdim ve Elysom konseyinin bana evlenmem için verdiği mysar emrini düşündüm. Elysom, Güney'in güvence altına alınmasını istiyordu - Sarroth'un güvence altına alınmasını. Bunun bir parçası da bir kraliçeydi. Varisler. Reddedeceğimi düşünmüşlerdi. Belki de teyzem, halkıma, topraklarıma liderlik edecek başka birini atayabilmek için buna güvenmişti. Asla evlenmek istemediğimi biliyordu - bunu Karath olduğum yıllarda gayet açık bir şekilde belirtmiştim.

Ve belki de bir Dakkari kraliçesini almak içimde tuhaf, asi ve kindar bir heyecan yaratmıştı. Ama Klara

kollarımdayken...

İşte bu, diye düşündüm, burun deliklerim genişledi.

Geleceğimin çok büyük bir parçası olacaktı.

Elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyordu. Güçlü bir miras saygı gerektirirdi. Birbirimizi asla sevmeyebiliriz... ama en azından birbirimize saygı duyabilirdik.

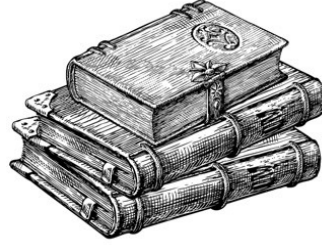
Belki birbirimizden memnun bile olabilirdik. Tarihimizde daha tuhaf şeyler de olmuştu elbette.

Ve böylece, Lishara'da evliliğimiz mühürlendikten sonra, ona en gerçek haliyle karım gibi davranmaya karar verdim.

Torununun sırtında, geleceğimize doğru uçarken, Muron'a yemin ettim.

Bölüm 17

KLARA

Zaridan, engebeli bir vadide, geniş ve ışıldayan bir gölün kenarına indi. Tepemde Elthika'nın sesini duydum. Vahşi Elthika, diye düşündüm, kalbim heyecanlı ama bir o kadar da endişeli bir şekilde çarpıyordu. Başımı kaldırdığımda, başımızın üzerinden uçan koca bir Elthika sürüsü gördüm, batıya doğru uçarken yanımızdan geçiyorlardı.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordum Sarkin, bizi Zaridan'ın kanadından aşağı doğru yönlendirirken hâlâ kollarındaydı. Başımı uzatıp, onları biraz daha izlemek için. Çok güzellerdi. Güçleriyle hem güzel hem de hayranlık uyandırıcıydılar.

"Batı kıyısına doğru bazı yuvalama alanları var," dedi. Rüzgârın kulaklarımda çınlaması yavaş yavaş azalıyordu. Çok keyifli bir yolculuktu, çünkü çok az acı çekmiştim. Sarkin beni kucığında tuttuğu için şaşırtıcı derecede güvende hissetmiştim. Keyif almıştım. Zamanla bir Elthika'ya binmekten keyif alıp almayacağımı merak ediyordum.

Öncelikle şu sinir bozucu sürücü yanığını atlatmam gerekiyordu.

Ve vücudumun her kasında dişlerimi sıkan bir ağrı ve sızı. Sarkin ve diğer sürücülerin bu kadar yapılı olmasına

şaşmamalı. Elthika sürmek aldatıcı derecede zordu ve asla sahip olabileceğimden emin olmadığım bir fiziksel güç ve dayanıklılık gerektiriyordu.

"Neredeyiz?"

"Lishara tapınağı," dedi bana.

Kaşlarımı çatarak merak ve şaşkınlıkla etrafa baktım. "Tapınak göremiyorum."

Beni süngerimsi, parlak turkuaz otların üzerine bıraktı. Uzundu, baldırlarıma doğru süzülüyor, hafif bir esintiyle sallanırken tüy gibi hafifti. Göl, alçalan güneşte parılıyordu. Uzun bir yolculuk olmamıştı ama kısa da değildi. Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Sürüden ne kadar uzakta olduğumuzu bilmiyordum ama midemin açlıktan guruldadığını biliyordum. Ancak sinirlerimle savaştı ve sonunda sinirlerim galip gelerek onu sakinleştirdi.

Zaridan'ın kulakları seğirmesine rağmen garip bir şekilde hareketsiz kaldığını fark ettim. Yukarıda tanıdık bir ejderha belirdi ve arkamıza konana kadar daireler çizdi. Sarkin'in komutanı Feranos atından indi ve yaklaşırken ikimize de başıyla selam verdi.

Sarkin, Zaridan'a doğru gitti, Karag dilinde anlayamadığım sözler mırıldandı, ama sonra Elthika'nın göl kenarına doğru yürüyüp içeri adım attığını izledim.

"Gel," dedi Sarkin. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, tenim karıncalandı. Burada bir şey vardı. Hissedebiliyordum. Sanki... Bekkar ve Arik'in kılıcı gibiydi. Dothik'teki sarayın derinliklerinde. Güç ve büyü'nün o sessiz uğultusu.

Beni gölün kenarına kadar götürdü ve su ayak bileklerime kadar gelene kadar beni suya çekti.

"Bir eş bağının kanı," dedi Sarkin yumuşak bir sesle, "Elthika'larının kutsamasıyla. Tapınağı açan şey budur. Bu yüzden onu göremiyorsun. Henüz."

Hançerlerinden birini çektiğinde kaşlarım çatıldı, kalbim onu görünce güçlü bir şekilde gümlledi. Yine de Sarkin'in

avucunu kestiğini, siyah kanın fışkırdığını izledim. Eli düştü ve kanın göle damlamasını, durgun yüzeyde parşömen üzerine sıçrayan mürekkep gibi çiçek açmasını izledim.

Zaridan'a gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye soludum, hançerini kullanarak göğsündeki pullardan birinin altına girmesini izlerken. Zaridan keskin bir homurtu çıkardı ama Sarkin neredeyse avucu kadar genişliğindeki pulu kopardığında başka bir hareket yapmadı. Oniks siyahı ve kalındı.

"Elthika büyüü bir zamanlar var olan en güçlü şeydi," dedi Sarkin, teraziyi bana doğru uzatarak. Kenarını kaplayan küçük bir damla ışıltılı gümüş kan gördüm. Elthika kanı.

Teraziye vurdu ve damla göle düştü.

Kan, bu kadar hafif bir şey için mümkün olandan daha büyük bir dalgalanma yaratmış gibiydi. Havada bir elektriklenme hissi vardı, sanki bir fırtına yaklaşıyordu. Kokusunu alabiliyordum. Sanki bir uğultu, toprağın canlanması gibiydi.

Mesela... kalp taşları.

Feranos'un Elthika'sı ön ayaklarını yere vuruyor, kuyruğunu sallıyordu ama binicisi kıpırdamıyordu. Kıyıdaki yerinden bizi izliyordu, o kadar uzaktaydı ki bizi duyup duymadığını merak ettim.

"Bir zamanlar bolca vardı," diye devam etti Sarkin bana yaklaşarak. "Bu topraklardaki her şeyden kanıyordu. Esintide kokusunu alabiliyor, toprakta nabzını hissedebiliyordunuz. Ama atalarımız ve Elthika'ları açgözlü oldu. Onu, bizim mümkün olduğunu düşündüğümüzden daha ileri bir teknoloji yaratmak, ulusumuzu yıldırım hızıyla ilerletmek, sınırlarımızı korumak ve onu bizden almaya çalışan düşmanları ezmek için kullandılar. Yenilenmeden çok fazla tükettiler ve böylece o güç yavaş yavaş öldü."

"Kalp taşları," diye fark ettim. Arkasında Zaridan syasha'sına başlamıştı ve ben derin bir nefes aldım, uğultu giderek yükselirken, gölün ortasından dalgalar yükselirken

onun güzel şarkısını duydum, sanki... sanki bir şey yükseliyormuş gibi.

"Hikâyenin anlatılış biçimine göre, ilk Elthika Mokag, yalnızlıktan ağlayarak bir eş ve uzun hayatını paylaşacağı bir yoldaş aramış," dedi Sarkin. Hikâyenin büyüüne kapılmış, aç gözlerle baktım. "Ve gözyaşlarından ağaçlar büyüdü. Köklerinde güçlü kalp taşlarıyla yüklü Thalara ağaçları. Bu kalp taşlarının büyüyle Lishara ortaya çıktı. İlk dişi Elthika, Mokag'ın eşi."

Anlayış benden geçti.

"Ve bu da onun tapınağı," dedim yumuşak bir sesle.

"Öldüğü yer," diye düzeltti Sarkin, gözlerini bir anlığına gözlerimden ayırıp göle baktı. "Birlikte öldükleri yer. Tapınak çok daha sonra, kalp taşlarımızı neredeyse yok eden aynı teknolojiyle inşa edildi, ama... Elthikan büyüünü burada hâlâ hissedebiliyorsunuz. Sadece burada, kutsal bir yerde, kutsal topraklarda, hâlâ geliyor. Nedenini göreceksiniz."

Kalbim göğsümde zonkluyor, kemiklerime çarpıyordu ama korkmuyordum.

Elini uzattı ve ne dediğini hatırlıyorum. Bir dost bağının kanı. Avucumu uzattım, hançerini kaydırarak hızlı ve temiz bir kesik attı. Kırmızı kanım avucumun damarlarına yayıldı ve eğilip elimi göle bastırdım, kanın etrafında kırmızı bir sis gibi süzülmesini izledim.

Uzak bir anıyı anımsatan bu görüntü karşısında derin bir nefes verdim... ve sonra ayağa kalktım.

Göl ayaklarımızın altında titremeye başladı.

"Sarkin," dedim, içimde bir endişeyle ona doğru adım atarak. Zaridan'ın syaşası giderek yükseldi. Feranos'un Elthika'sının ayak sesleri davullar gibi, sürekli bir ritim tutturuyordu. Müzik gibi.

Sudan karanlık bir şey yükseliyor, üzerimize doğru daha büyük dalgalar gönderiyordu. Elbisemin alt kısmı sıırıslıklam olmuştu. Kısa süre sonra göl, baldırımın ortasına kadar ulaştı.

Dudaklarım aralanmış bir şekilde, gölün üzerinde yükselen taş bir yapıyı izliyordum. Tek bir kapı.

Bir giriş, diye düşündüm. Suyun üzerinde yankılanan gürleme sesleri vadi boyunca dalgalanıyor, doğudaki yüksek dağlara çarpıyor ve geri sekiyordu. Ardından akan suyun sesi geldi, taştan kayıyor ama aynı zamanda kemerli girişin kara ağzına da düşüyordu; içerisi zifiri karanlıktı ve göl yüzeyinin altındaki gizli bir tünele iniyordu.

Taşa oymalar kazınmıştı. İki Elthika'dan -Mokag ve Lishara- biliyordum.

Sonra sessizlik oldu.

Sarkin'in sıcak eli sırtımın alt kısmına gitti ve beni gölün girişine doğru götürdü. Su hiç derinleşmedi ve ayaklarımızın altında bizi doğrudan oraya götüren bir yol, bir patika olduğunu fark ettim.

Bu gölün yanından uçmuş olsaydık, gördüğüm diğer göllerden herhangi birine benzeyeceğini düşünerek hayrete düştüm. Yukarıdan bakıldığında onu uhrevi bir yer olarak gösteren hiçbir şey yoktu, ama yine de...

Sarkin'in bahsettiği teknolojiyle mi yaratılmıştı bu? Yoksa bu, en basit ve en saf haliyle sihir miydi?

Belki de aynı şeydir, diye düşündüm.

Kapının ağzından önce Sarkin girdi. Omzumun üzerinden, göl kıyısından bizi izleyen Zaridan'a baktım. Bir pulu eksikti ve altındaki koyu gri, korumasız et görünüyordu. Onun fedakarlığı. Feranos, tapınağa kadar bizi takip etmek niyetiyle bize doğru yürüyordu.

"Klara," diye seslendi Sarkin. Döndüğümde merdivenler olduğunu ve onun çoktan yarıya kadar indiğini gördüm. "Gel."

Derin bir nefes aldım, sonra da peşinden gittim.

Bölüm 18

SARKIN

Gölün derinliklerinde Lishara'nın tapınağı vardı. Merdivenler, dairesel büyüklükte küçük bir odaya çıkıyordu.

Klara'yı odanın eşiğine gelene kadar aşağı indirdim. Arkamızdan Feranos içeri girdi, ama merdiven boşluğunun gölgesinde kalıp, kısa törene sadece tanıklık edecekti; sadece Elysom'a Lishara'nın kutsamasını aldığımızı bildirmek için. Konuşmayacaktı. Müdahale etmeyecekti.

Odanın etrafında bir daire çizen beş oyma taş sütun, her biri içine gömülmüş bir kalp taşıyla parlıyordu. Sütunların ortasında küçük bir su birikintisi vardı. Her bir sütuna, odanın tavanından uzanan tek bir dikey çizgi oyulmuştu. Gölden gelen su, kalp taşının etrafından bir dere gibi akmadan önce oradan aşağı sızıyordu. Oyma kanal, suyu doğrudan zemine yönlendiriyordu. Orada, sütunlardan su birikintisine doğru beş küçük nehir akıyor ve düzenli bir hızla akıyordu.

Böylece küçük havuz, beş kalp taşının da gücüyle dolmuştu. Beş kadim kalp taşının da gücüyle -Karag'ın deyimiyle arasykin. Bir zamanlar bu topraklar onlarla doluydu. Şimdi bunlar, var olan son kalp taşlarından bazılarıydı ve sonsuza dek burada kalacaklardı. Onları daha

nce çalmaya çalışanlar korkunç bir sonla karşılaşmıştı. Lanetli bir sonla.

"Kalptaşları," dedi Klara hayranlıkla, en yakın sütuna doğru ilerleyerek, dudakları aralandı. Elbisesinin alt yarısı ıslaktı, tenine yapışmıştı ve neredeyse şeffaftı. Gözlerimi yukarı kaldırdım ve o bakarken yanında durdum.

Mavi, parlayan ışık yüzünü güzelce aydınlatıyor, Muron'un izini aydınlatıyor ve gri gözlerinin yavru pullarının ışıltısı gibi parlamasını sağlıyordu.

"Hiç bu kadar çoğunu görmemiştim," dedi hayretle, sanki dokunmaya korkuyormuş gibi elini dikkatlice kaldırarak. "Fısıltılarını duyuyorum."

Onu izlerken tüylerim diken diken oldu. Burada büyünün acısını hissedebiliyordum. Her ne kadar alışık olmasam da, beni hep rahatsız etmişti. Ama eskiden tüm ejderha binicileri büyünün acısını hissetmişti. Sadece yeni nesiller büyüye aşına değildi.

Parmakları kalp taşının yüzeyine bastırdı, su sıçradı ve kolundan aşağı küçük bir akıntı aktı. Dikkatlice baktığımda kalp taşının parlak mavi bir şekilde titreştiğini, sanki güneş doldurmuş gibi karanlık odanın tamamını bir anlığına aydınlattığını gördüm.

Klara nefesini tuttu ve elini hızla çekti.

"Ama bunlar farklı," diye fısıldadı gözlerime bakarak. Gözlerim sıkıntılı ve odaklanamıyordu.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordum sessizce.

"Görebiliyorum," dedi başını sallayarak.

"Bunlar kadim kalp taşları, ilk Elthika Mokag'ın sevgili eşi için kullandığı kalp taşlarıyla aynı. Glerinin asla tkenmeyeceğine inanıyoruz ama bir daha asla onların eşini göremeyeceğiz. Zamanımızda değil. Asla."

"Sanırım haklısın," dedi sessizce, gözlerimin içine bakarak. Yere baktığımda, avularımızdan hâlâ yavaşça akan kanımızın ayaklarımızın dibindeki akıntılardan birine karıştığını gördüm. Zaridan'ın pulu hâlâ elimde sıcaktı.

İçinde, kalp atışlarını hissedebildiğime yemin edebilirdim. "Hissediyor musun?"

Havada elle tutulur bir enerji vardı. Gerçekten de tüm bu topraklara nüfuz etmişti. Eski dünyanın hissettirdiği şey buydu. Sürekli bir farkındalık. Sürekli bir sihir.

Daha erken bir zamanda yaşasaydım bundan hoşlanıp hoşlanmayacağımdan emin değildim, ama aksi takdirde bunu bilemezdim sanırım.

"Evet," diye cevapladım, ama Klara'nın bunu benden daha güçlü hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Elthikan büyüyle olan bağlantısını inkâr etmek mümkün değildi. Bazı varlıklar buna karşı daha hassastı, bu başlı başına bir yetenektir.

Klara sallanıyordu, ben de onu sabitlemek için uzandım.

"Elimi tut," dedim ve itiraz etmeden elimi tuttu, kesik avuçlarımızın sıcaklığı birbirine değdi. "Bu kadarı çabuk olacak, sonra gidebiliriz."

Hızlı olmalı, diye düzelttim içimden.

Çünkü bundan sonra ne olacağını kestirmek neredeyse imkânsızdı.

"Lishara'nın kutsaması için buradayız," dedim onu taş sütun çemberinin ortasındaki havuza doğru yönlendirirken. Buradaki ışık maviydi, tüm kalp taşları tam buraya bakıyordu. Hatta sanki Elthika tanrıçasının dokunuşu gibi sıcaktı. "Ama seni uyarmalıyım, kutsaması tahmin edilemez olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Klara, gözleri ayaklarımızın dibindeki su dolu leğene ve elimdeki Zaridan'ın terazisine kayarak. "Onu mu içeceğiz?"

Başımı eğdim. "Elysom'lu akademisyenlerin farklı teorileri var. Lishara'nın bir eşin bağ kurmasını, istekleriyle değil, ihtiyaçlarıyla kutsadığına inanıyorlar. Bazen bu bir sabır armağanıdır. Bazen de... doğurganlık armağanıdır."

"Bu... bu büyüleyici," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde havuza dönüp onu farklı bir şekilde değerlendirirken, kaşları çatık, ağzı büzülmüş bir halde.

Acaba bu, değerli arşivlerinde, dağlarca cilt ve tomarla çevrili haldeyken kullandığı ifade miydi?

Meraklı Klara, diye düşündüm, ona karşı şaşırtıcı bir sevgi hissettim.

"Hiç kötü bir şey oldu mu?" diye düşündü sonra.

"Birkaç kez," dedim ona.

"Ne gibi?"

"Lishara çiftleşmeyi onaylamıyorsa, çifti suyla hasta eder," dedim ona.

"Ah," diye fısıldadı Klara. "Yani bizi onaylamama ihtimali var mı?"

"Evet," dedim ona.

"Öyleyse öğrenelim," dedi gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturarak. "Lysi?"

Bu kelimenin eski Dakkari dilinde "evet" anlamına geldiğini biliyordum. Dudaklarımın yukarı doğru gerildiğini hissettim ama ifademi nötr tutmak için mücadele ettim.

"Lysi," dedim yumuşak bir sesle, kutsal havuzdaki sudan bir miktar almak için çömelirken, Zaridan'ın pullarının kıvrımını sığ bir kase gibi kullandım.

Ayağa kalktığımda, Klara'nın gözlerinin aramızdaki suda olduğunu, Zari'nin kanının kalıntılarının suya karıştığını gördüm. Sonuç ne olursa olsun, artık Klara'nın bir parçası olacaktı.

"Ne olursa olsun, aralye," diye başladım, kirpiklerinin titrediğini ve gözlerinin bana döndüğünü görünce, "ona karşı koyma. Bize ne verirse, onu sonuna kadar yaşamalıyız."

Başını salladı. Oda sanki dev bir kalp atışı gibiydi, benimkiyle, Klara'nınkiyle aynı anda atıyordu. Kalp taşlarının enerjisi ve sıcaklığı dikkatimi dağıtıyordu; sihir tenimde bir dokunuş gibi yükseliyor, aldığım her nefesle ciğerlerime işliyordu.

Teraziyi önce dudaklarıma götürdüm, ilk yudumu alırken bakışlarını üzerimde tuttum. Su berrak ve berraktı, buz gibiydi. Klara'ya uzattım. Yavaşça içine çektikten sonra,

sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını salladı ve dudakları Zaridan'ın terazisinin kenarıyla buluştu. Kalanını içene kadar yavaşça geriye doğru eğdim, sonra Zaridan'ın terazisini havuza attım. Son yudum.

Bekledik. Ve bekledik. Feranos'un merdiven boşluğunun karanlığında her zamanki sabırlı tavrıyla ayağa kalktığını duyabiliyordum.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi sonunda kaşlarını çatarak. "Sence işe yaradı mı?"

Sonra tapınağın içindeki hava sanki ateş yakılmış gibi ısındı.

Hayır, tapınakta değil, bir an sonra fark ettim. Kendimde.

İlk başta, sıcaklık beni kavururken, Lishara'nın eş bağımızı reddettiğini düşündüm. Belki de bizi reddetmiş ve bunun yerine bize hastalık, ceza olarak içimizde alevlenen bir ateş vermişti.

Ancak, kalbimin atışları boğazımda zonklamaya başladığında ve Klara'nın yanakları kızardığında, gözlerinde yavaş yavaş ne olduğunu anlamaya başlayan vahşi bir bakış belirlediğinde... bunun bir hastalık olmadığını anladım.

Lishara bize bir nimet vermişti.

Sadece... arzunun bir ürünüydü.

Sütunlardan birine doğru sendeledim, şehvet ve ihtiyaç bedenimi parçalayıp geçerken ellerimi ona bastırdım; bu dünya dışı ve baskıcıydı. Neredeyse onunla birlikte bağıracaktım. Derin ve hırıltılı bir nefes alıp alnımı serin taşa yaslardım. Dokunuşu iyi hissettirdi, ama içimdeki fırtınayı yatıştırmaya hiçbir faydası olmadı.

Kahretsin, diye içimden küfrettim. Bu olmayacaktı. Bu, neredeyse hiç beklemediğim bir şeydi.

Klara'nın kokusunu alabiliyordum. Küçük odadaki baştan çıkarıcı ve coşkulu uyanışının, tapınağın serin, topraksı nemli havasıyla karıştığını hissedebiliyordum. Baş döndürücüydü.

Siktir. Sihirden nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum çünkü bu, kişinin kendi kaderi üzerinde ne kadar kontrolden çıkabileceğini kanıtlıyordu.

Az önceki sözlerim beni yine etkiledi. Ne olursa olsun, aralye, ona karşı koyma. Bize ne verirse, onu sonuna kadar yaşamalıyız.

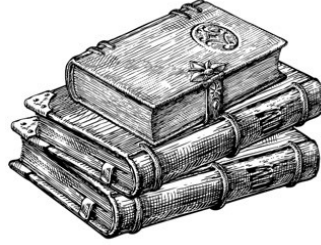
"Sarkin," diye soludu Klara, daha çok bir miyavlama. Bir yalvarış.

Ve siktir et, muhtaç ve arzu doluydu. Aletim öyle bir hızla sertleşti ki neredeyse acı veriyordu. Kalbimin her atışı, onun uyarılmasından aldığım her nefes karnımda yanıyordu. Kan hızla akıyor, kulaklarımda zonkluyordu, duyabildiğim tek şey buydu.

"Feranós," diye homurdandım. "Bizi bırak! Hemen!"

BöLüm 19

KLARA

Ne oluyor? diye düşündüm, içimdeki arzu ve istek beni sertçe sararken, içimin zonkladığını ve ısındığını hissediyordum.

Feranos'un merdiven boşluğundan hızla geri çekildiğini duydum ve Sarkin'le benim Lishara'nın tapınağında yalnız olduğumuzu anladım.

"Sarkin," diye bağırdım, vücudumda cezalandırıcı bir şehvet dalgası dalgalanırken, dizlerim titredi ve nefes nefese kaldım. Tetik o kadar hızlı tepmişti ki korkutucuydu.

Sarkin bana Elthikan büyüsünün bir zamanlar var olan en güçlü şey olduğunu söylemişti.

Şimdi hissediyordum. İnanıyordum. Ama bu kadar hissedeceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Karanlık ve gürleyen bir hırıltı duydum. Hayvansıydı, sanki Sarrothian erkekten değil de Zaridan'dan geliyordu; Sarrothian'ın artık kocam olduğunu fark ettim.

Arkadaşım.

Bir ömür boyu. Çünkü artık bu bağları hiçbir şey koparamazdı; sadece ölüm.

Bu düşünce beni ayıltmış olmalıydı ama Sarkin'in bana doğru yaklaştığını gördüğümde hissettiğim tek şey, nabız gibi atan bir beklentiydi. Her adımın göğsümde

yankılandığını, korkunun içime bir hançer gibi saplandığını hissediyordum.

Bana dokunmadan önce bile vücudunun sıcaklığını hissettim ve bana dokunduğunda neredeyse rahatlatarak ağlayacaktım.

Elleri vücudumda kaydı ve ben utanmazca ona doğru eğildim, sanki bir kuklaymışım da iplerimi o kontrol ediyormuş gibi. Erkeklerle hiç deneyimim yoktu... böyle değil, arşivlerdeki erotik kitapları yalayıp yutmuş olsam da. Seks ve tanrıçamız Kakkari'yi nasıl yücelttiği hakkında yazılmış koca bir cilt vardı. İçinde talimatlar, eskizler ve çizimler vardı ve sonsuz merakımla eve sayılamayacak kadar çok kez getirmiştım, her seferinde narin sayfalarını incelerken heyecan verici bir heyecan hissediyordum.

Artık kocamdı. Bu yeni, baştan çıkarıcı hissi biriyle keşfedebileceğimi düşündüm. Ve madem başkası olmasını istemedi, o da kendisi olacaktı.

Tören yeleğinin altında, sonsuz bronz teninin, sıcak ve özenle işlenmiş, bir silah gibi dövülmüş olduğunu biliyordum. Neredeyse inledim, parmaklarım yeleğine gitti, onu görmek istiyordum. Görmek zorundaydım. Tırnaklarımı ona batırmayı, onu işaretleme fikrini sevmeyi hayal ettim. Benimkini.

"Aralye, beni dinle," diye hırıltılı bir sesle söyledi. Elleri saçlarıma gitti ve dokunuşunu her bir telimde hissettiğime yemin edebilirdim. Önce kafa derim, sonra boynum karıncalandı, tüm vücudum titredi ve bacaklarımın arasında titreşti.

Onları birbirine bastırdım. "Bu... bu normal mi?"

"Bununla savaşıabiliriz," dedi bana. Sözler sanki ağzından sert ve boğuk bir şekilde dökülmüş gibiydi.

"Tanrılar aşkına, hayır!" diye düşündüm, içimden bir çığlık koptu, ama yüksek sesle haykırdığımı fark etmem biraz zaman aldı. Odada yankılandı. Lishara'nın odasının nemli, taş duvarları, sanki canlı bir varlıkmış gibi nabız gibi atıyordu. Kalp taşları, her şey yumuşak, uhrevi bir maviye

bürünene kadar daha da parlak bir şekilde parladı. "Benden bunu isteme. Lütfen. Yapamam."

"Bunun için benden nefret edeceksin," diye savundu. "Sonra."

Başımı sallıyordum, çaresizlik neredeyse boğazımda bir hıçkırık yükselmesine neden oluyordu. "Yapmayacağım. Söz veriyorum," diye yalvardım. "Dokun bana. Tanrılar aşkına, Sarkin, lütfen!"

Elleri saçlarımdan boynuma doğru kaydığında, başparmakları boynumun gürleyen nabzını okşadığında içimde tatlı bir rahatlama hissettim. Bir tanesi alt dudağıma sürtündü ve dilim dışarı fırlayıp sıcak teninin kenarına değdi, ondan alçak, gürleyen bir inilti yükseldi. Bacaklarımin arasında bir sıcaklık hissettim, giydiğim elbise o kadar ağırdı ki boğucuydu. Tenimin dokusu dayanılmaz hale geliyordu. Beni tırmalıyor ve tırmalıyordu.

Çok hassas, diye düşündüm. Çıkarmam gerek.

Sarkin elini yanağıma doğru uzattığında dişlerimi sıktım ve nefesim kesildi, göğsümdeki dokunuşuyla kavislendim. Ne zaman bu kadar hassas hissetmişlerdi ki? Sadece okşayarak bile orgazm olabileceğimi düşündüm.

"Siktir," diye tısladı, meme uçlarımin kumaşa sürtündüğünü hissederek. Başparmağı bir tanesinin altına daldı, yukarı doğru hafifçe vurarak itti ve bacaklarımin titredi. Çok sıkı, fazla sıkı sarılmıştım. Başını eğdi ve göz kapaklarımin kapandı, kulağıma hırıltılı bir sesle, "Sana karşı en azından biraz daha kontrollü olmaya çalışıp çalışmamaya karar veremiyorum. Ama korkarım bunun için çok geç, prenses," dediğinde omurgamdan yukarı bir ürperti yayıldı.

"Bu noktada kesinlikle kısıtlamaya karşıyım," diye nefes nefese söyledim.

Kulağıma fısıldadığı küfürü duydum. Karag dilinde bir şeyler söyledi, anlayamadığım bir şey. Sonra dişlerinin hassas teninde ısırıldığını hissettim. Ellerim omuzlarına doğru uçtu, tıpkı onunkiler her yerdeymiş gibi hissettiğim gibi. Hepsi birden.

"Lysi," diye bağırdım, kelime odanın içinde yankılanıyordu. Evet, Dakkari dilinde. "Hanniva."

Lütfen.

"Bu tatlı sözlerle beni boşatacaksın, aralye," diye tısladı. "Tekrar söyle. Tekrar yalvar."

"Hanniva," diye sızlandım. "Hanniva, rei kassi."

Lütfen dostum.

Sözlerimle içinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissettim ve anladığımı biliyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bir sevgiliden bana dokunmasını dileyeceğimi hiç düşünmüş müydüm? Sarkin'in o yaramaz sözleri tenimde titreteceğini hiç düşünmüş müydüm?

Hayır. Ama aramızdaki ilişki doğaldı. Bunda utanılacak bir şey yoktu. Sadece istek vardı.

Elleri elbisemin askılarına gitti ve ince, narin zincirleri kolayca kopardı.

"Seni bu lanet elbiseyle ilk gördüğümünden beri bunu yapmayı düşünüyordum," diye homurdandı.

Elbiseyi yırttı, ama neyse ki hangi malzemeden yapılmış olursa olsun -ki bir tür ejderha pulu olduğundan şüpheleniyordum- dayanıklı ve güçlüydü. Vahşice yırtmadı ama çabucak çekip çıkardı, kalçalarımın anı bir çekişle çekti. Ayaklarımın dibinde birikti ve beni çıplak ve savunmasız bıraktı.

Sarkin'in burun delikleri genişledi, o koyu gözleri her santimimi süzdü. Arkama geçti, eli belimden kaydı. Fısıldayarak söylediği küfürü, yumuşak bir iniltiyle birlikte duydum. Ellerinin çıplak sırtımı okşadığını hissettiğimde iç çektim, sonra yuvarlak kalçamı kavrayıp takdirle sıkıldığında dudağımı ısırdım.

"Mükemmel, aralye," diye mırıldandı kulağıma, beni kendine doğru çekerken. Sırtımın alt kısmında, Dakkari çeliği kadar sert ve pantolonunun üzerinden bile inanılmaz derecede sıcak olan aletin belirgin hatlarını hissettim.

Bacaklarım arasındaki sıcaklık dayanılmaz bir hal alıyordu, sabırsızlık omurgamı kemiriyordu. Sarkin de bunu

hissediyor gibiydi çünkü dokunuşu daha da sahiplenici bir hal alıyordu, parmakları kalçalarımın sertçe batarken beni tekrar penisine doğru sallıyordu.

Sırtımda onun kalbini hissedebiliyordum. Benim gürleyen ritmime uyuyordu.

Beni döndürdü ve bakışlarındaki yoğunluk neredeyse bir parlama gibiydi. Hareketleri hızlı ve kararlıydı, elleri pantolonunun bağcıklarını çekiştirip çözmeye başladı.

"Yeleğimi çıkar," diye homurdandı. "Seni bana yakın hissetmem gerek."

Parmaklarım gümüş mandallara gitti ama ellerim ihtiyaçtan titriyordu. Sarkin botlarını ve pantolonunu çıkardığında sadece ikisini çözebilmişim. Kumaşı yırtarken sessizce gümüş tokalar taşın üzerinde uçuşuyordu. Daha yeleğini bile çıkarmadan ellerim göğsündeydi, parmaklarım göğüs kaslarının sert, sıcak kaslarına saplandı. Sertleşmiş, düz ve koyu renkli meme uçlarına dokundum ve keskin bir nefes almasını sağladım.

Sonra ellerim her yerdeydi, geziniyor, keşfediyordu. İç bacaklarım hâlâ sarılıydı ama bandajların üstleri ihtiyacımınla ıslanıyordu.

Parmaklarının cinsel organıma değdiğini hissettiğimde inledim. Sanki içimden bir şimşek çaktı ve tırnaklarım derisine battığında neredeyse kanını akıtıyordum.

"Kahretsin. Benim için sırlıslıklamsın, Klara."

"Evet. Daha fazlası!" demekten başka bir şey söyleyemedim.

Bana dokunduğunda kalçalarım ona karşı sallandı. Yüzüm gerildi, onu her yerde hissetmek istedim. Gözleri dikkatli ama vahşiydi. Daha iyisini bilmesem, yoğunluğundan dolayı öfkeli bile görünüyordu.

"Çok güzel hissettiriyor," diye inledim, bakışlarından sarhoş olmuştum.

Sarkin'in bakışları dudaklarıma kaydı. Başparmağı hassas klitorisimde gezinirken, beni irkilip nefes nefese

bırakırken, fırsatı değerlendirdi. Başını eğdi ve dudaklarımı sert bir öpücükle yakaladı.

Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Başım döndü. İçine doğru nefes aldım, dilinin benimkine değdiğini hissettim, boğazının arkasında derin bir inilti yükseldi. Sert penisi yumuşak karnıma bastırılmış, eli bacaklarımın arasında, beni bir enstrüman gibi çalıp tıngırdatıyordu ve öpücüğünün beni tamamen ele geçirdiğini hissettim.

Dizlerim boşaldı ama o beni yakaladı, neredeyse hiç çaba harcamadan beni havaya kaldırdı ve ben farkına varmadan kendimi kollarının arasında buldum. Dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı ama bacaklarım arasındaki dokunuşunun kaybolduğunu hissettim.

Sırtım taşa değdiğinde, beni taş sütunlardan birine yasladığını fark ettim. Göl suyunun sızan suyu vücudumun üzerinden akıyor, hafif dokunuşlar gibi hissedilen küçük kıvrımlar halinde beni okşuyordu. Omzumdan akan bir su akıntısı meme ucumun üzerinden akıp Sarkin'e yaslanmama neden oldu.

Dudaklarımı bıraktı, çenemden aşağı doğru ısırды ve boğazımı okşadı. Oramı emdi ve öptü, omurgamdan yukarı bir ürperti yayıldı, oda dönüyordu. Orada nasıl bu kadar hassas olabiliyordum?

Onun vahşi öpücüğünden kontrolsüzce çılgılık atıyordum, bir elim omzunu kavırıyordu, diğeri ise kalın, dalgalı, ipeksi ve şaşırtıcı derecede yumuşak saçlarına dalmıştı.

Bacaklarımın arasında gıdıklanmasını hissetmek istiyorum, diye geldi şehvetli düşünce ve daha da fazla tahrik oldum. Kitabımda tam da bununla ilgili şehvetli bir imge vardı. O zamandan beri bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

Dudakları boynumdan aşağı doğru indi ve doğrudan meme uçlarımdan birine yöneldi, sertçe emdi, sırtım sütundan geriye doğru kavislendi. Meme ucumdan akan kalptaşı suyunu yaladı, dili hassas tepeyi hafifçe şaklatmak için dışarı fırladı. Odanın etrafında fısıltıları

duyabiliyordum, vuruşları ve nabızları giderek yükseliyordu.

Lishara'nın burada bulunmasından kaynaklanıyor olabilir... ya da Kakkari'nin.

Belki de aynı şeydir, diye düşündüm.

"Tanrılar," diye fısıldadım, kaşları çatılırken, Sarkin'e yarı kapalı gözlerle baktım. Bundan sonra olacıklardan korkmuyordum, ürkmüyordum da. Acı olup olmaması umurumda değildi. Tek bildiğim, içimde ona ihtiyacım olduğuydu. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı; sert, sahiplenici ve vahşi, en ilkel halleriyle benimle birleşmiş halde. "Hanniva!"

Bacaklarımin arasında onun penisinin baskısını hissettim, kaygan baş girişimin üzerinden geçiyordu.

"Bacaklarını bana dola. Sıkıca," diye homurdandı, sesi karanlık ve derin, şehvetinden neredeyse tanınmaz haldeydi. Elleri belime geldi, beni sıkıca sardı ve bacaklarımin kalçalarına dolanırken, ayak bilekleriim sırtına dolandı.

Utanmazca teşhir olmuştum ve birbirimize baktığımda onun penisini gördüm. Dudaklarıim aralandı, içimden geçen ilk şüphe, birbirimize uyup uymayacağımızı merak ediyordum. Bir an sonra bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Uymamız gerekiyordu, yoksa bu acıdan, bu "lütuftan" ölecektim.

Başı şişkin ve kaygandı. Dudaklarıim aralanmış haldeyken, ucundaki yarıktan parıldayan bir ön-meni damlası gördüm ve yana doğru yuvarlanırken neredeyse inledim. Sapı inanılmaz derecede kalındı, ama beni en çok şaşırtan, ondan yayılan ısıydı.

Tıpkı safkan Dakkari erkekleri gibi, onun dakkesini gördüm. Penisinin kökünün üzerindeki şişkin çıkıntıyı. Birbirimize kenetlendiğimizde, klitorisime bastırılıp nabız gibi attığımızda nasıl hissedeceğimi merak ettim.

"Sarkin," dedi muhtaç sesim.

"İstediğin bu mu, aralye?" diye hırıltılı bir sesle sordu, kaygan ucunu klitorisimin üzerinde gezdirirken.

Görüşümde yıldızlar parladı, başımın arkası sütuna çarptı, boynum açığa çıktı. Ağzının meme uçlarıma gittiğini hissettim ve bacaklarımın arasında belli belirsiz bir çırpınma hissettiğimde panikle, "Boşalıyorum" diye düşündüm.

"Evet!"

Bana bastırduğında yakıcı acısını hissettim, ani çimdiklemeyle gözlerim açıldı.

Nasıl sığacak ki? diye hayıflandım.

"Sıkı," dedi alçak sesle. "Çok sıkı."

"Durma," diye yalvardım, geri çekildiğini hissettiğimde. "Hayır!"

"İnan bana prenses, artık böyle bir şeyin olma ihtimali yok," diye tısladı. Boğazındaki kaslar gerilmiş, çenesi sıkılmış, vücudu yüzeyin hemen altında hissettiğim ihtiyaç duyulan enerjiyle titriyordu. Kullanılmamış. Serbest bırakılmayı bekliyordu.

Nefes nefese kaldım, onun içeriye doğru itildiğini hissettim.

Çok fazla, çok fazla, diye düşündüm sessizce, içimdeki kasların yakıcı direnciyle karşılaştığında hissettim.

Tekrar geri çekildi.

"Beni götürmek zorundasın Klara," dedi hırıltılı bir sesle, gözlerimin içine bakarak, ellerinden birini kaldırıp ensemini kavradı.

Dudakları dudaklarıma değdi ve ben de onu hevesle öptüm, tadına ve dilinin kıvrımlarına bağımlı hale geldim. Boğazımın arkası, bu tatlılığın verdiği karıncalanmayla ürperdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı bana.

Bunu söyledikten sonra kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde bir kez daha pompaladı, ta ki tamamen ve derinlemesine içine oturana kadar.

Etrafında gerildim ama ihtiyacım, azalan acıyı bastırdı. Lishara'nın duası acının kenarlarını yumuşatmıştı bile; binicimin yakıcılığını ya da kaslarımın sızısını ve gerginliğini neredeyse hiç hissetmiyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, sadece bu. Biz. Tam şu anda. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektim.

Sarkin'in iniltisi, birbirimize sıkıca sarıldığımız kadar göğsümde yankılandı. Derin bir nefes almama fırsat kalmadan geri çekildi... daha da derin bir şekilde itti. Dakke'si hassas klitorisime değdi ve nefesim kesildi. Kalp atışlarının ritmini orada hissedebiliyordum, tarif edilemeyecek kadar yakın bir histi.

Dişlerim birbirine çarpıyordu, sadece kısa bir acı hissediyordum, sonra yavaşça ısıya dönüşerek bacaklarımın arasına yayıldı. Kendimi onunla dolu hissediyordum. Bacaklarımın arasındaki o güç ve serbest bırakılmış kuvvet inanılmazdı.

Ve onu serbest bıraktığında? Boğazından yukarı doğru yükselen uyarıcı bir hırıltı, odada duyduğum fısıltıları bir anlığına bastırdığında ve bacaklarımın arasında adımlarının hızlandığını hissettiğimde?

Bir daha aynı olup olamayacağımı bilmiyordum.

Artık geri dönüş yok, diye düşündüm.

BÖLÜM 20

SARKIN

Lishara'nın tapınak odası çiftleşme sesleriyle doluydu. Etin şapırtısı, sürükleyici ve ilkel. Çaresiz inlemelerin ve tatmin olmuş homurtuların sesleri.

Klara'nın tırnaklarının omuzlarıma arkasına battığını hissettim ve içimden keşke daha sert yapsa diye geçirdim. Tıpkı kendi izimi onda görmek istediğim gibi, onun da bende izini görmek istiyordum. Günler sonra ona bakmak, neredeyse gerçek olamayacak kadar cezalandırıcı olan bu acıyı ve vahşiliği hatırlamak istiyordum.

Klara etrafımda orgazm olduğunda hiçbir uyarı olmadı. Çıığı sessizdi ama vücudunun seğırdiğini, sonra garip bir şekilde hareketsizleştiğini hissettim. Kaslarındaki gerginliğin kasıldığını, giderek daha da sıkılaştığını hissettim.

Ve sonra beni sıkıca sardı, çaresiz bir çıılık kulaklarımı doldurdu, beni ona katılmaya teşvik etti. Cinsel organının sıkı, ateşli tutuşu, çaresiz ve tehlikeli kontrolümün son kırıntılarını bile kaybetmeme neden oldu.

Ama onunla işim henüz bitmemişti, bu yüzden dişlerimi sıkarak çekime karşı koydum, orgazm sona erdiğinde bir anlığına vücudundan geri çekildim, yumuşak küçük nabız atışları vücudunun titremesine neden oluyordu.

Odanın havası sıcak tenime soğuk geliyordu. Penisime baktığımda, onun boşalmasıyla nasıl parıldadığını gördüm. Sadece görüntüsü bile, uyarılmamı yatıştırmak için parmaklarımı dip kısmına sıkıca bastırmama neden oldu.

Klara'yı sütundan kaldırdığımda aletin karnıma çarptığını hissettim. Hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sertleşmişim, sadece birkaç saniye sonra boşalmanın eşiğindeydim. Ne zaman böyle bir şey hissetmişim? Bu sahiplenici, çıldırtıcı sevgili ihtiyacı mı?

Bu bir lütuf, diye savundum. Mantıklıydı.

Ama aklımın bir köşesinde, sihirle bile olsa, cinsel kimyanın bu şekilde sahtesinin yapılamayacağını da deneyimlemiştim.

Klara açık sözlü, şehvetli ve talepkardı. Bir sevgilide aradığım her şeye sahipti... ama daha önce hiç başka bir erkekle birlikte olmadığından şüpheleniyordum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledi. "Nasıl?"

Onu öptüm, bedeninin sıcaklığını bedenime sıkıca bastırdığını hissettim. Benim sert olduğum yerde o yumuşaktı, benim boyun eğmediğim yerde o esnekti. Mükemmellik. Teninin kayması beni ürpertti.

Klara'yı sığ, kutsal havuzun yanına, yere indirdim ve elbisesini taşı yumuşatmak için kullanarak onu yerine yerleştirdim. Önümde dizleri ve elleri üzerinde, bir zevk ve tatmin duygusu hissettim. Vücudu muhteşemdi. Yumuşak ve cömert kıvrımları, kavramamı yalvarıyordu. Daha önce sahip olduğum Karag sevgililerinden çok farklıydı.

Arkasından içeri girdiğimde kalçalarını sıkıca kavradım ve tırnaklarının taş zemine sürtündüğünü duydum. Kulaklarımda uğuldayan sesin arasından, uzaklardaki çaresiz çığlığını duydum. Kalçalarım onun kalçalarına çarparak tekrar başladığımda, duramadığımı fark ettim.

Ondan çok daha güçlü olduğumu bilmek, onun bu güce boyun eğdiğini bilmek erotik bir şeydi. Ne verirsem

alacağını, benim kadar onun da buna ihtiyaç duyacağını bilmek, içimde baştan çıkarıcı bir heyecan yarattı.

Elimi sırtının üst kısmına götürüp onu yere bastırdım, sırtını kamburlaştırıp kalçalarını kaldırdım. Ve o kadar derine kaydım ki, görüşümde siyah noktalar belirirken ikimizin de çığlık atmasına neden olan bir noktaya çarptım ki, bu anın asla yeterli olup olmayacağını bilmiyordum. Nasıl yeterli olabilirdi ki?

Bir sonraki hamlemde, Dakkarilerin dakke dediğini bildiğim syn'ra'mın kışına bastırdığını hissettim ve bu kötücüllük, penisimin sıkışmasına neden oldu. Dikkatli olmazsam kolayca boşalırdım.

"Keşke bunu hissedebilseydin," diye homurdandım, hafifçe eğilip omzunu ısırdım, dudaklarımı tenine bastırdım. "Ne kadar iyi hissediyorsun, aralye."

Kendini neredeyse fazla iyi hissediyordu.

Dizlerimin etrafında suyun çarptığını hissettiğimde, kaşlarım çatıldı ve bir anlığına haz duygusunu yarıp geçti. Ona o kadar sert vurmuştum ki ikimizi de sığ havuza itmiş, dizlerimizi taşa sürtmüş, acıyı hissedememiştik. Suyun altında, Zaridan'ın pullarının parıltısını gördüm ve kalp taşı büyüsünün kıvrımlarının omurgamda yankılandığını hissettim. Bu, çenemi sıktı ve büyü'nün dokunuşlarını tenimde hissettiğimi hayal ettim; pek de rahatlatıcı değildi ama Klara'yla bağ kurma hissine katkıda bulunuyordu.

Tekrar derine daldığımda nefes nefese kalmıştı. Sırtı kamburlaşırken ve elleri havuzun sığ zeminine tutunmak için çırpınırken suyun şıpırtısı duyuldu.

"Evet, Sarkin," diye inledi. "Nasıl... nasıl böyle hissettirebilir?"

Sesi boğuk bir çığlıktı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, sırtına doğru eğilerek, bedenlerimiz birbirine bastırılmış halde. Tenimin sıcaklığını mümkün olandan daha fazla hissetmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi, bana doğru eğildi. "Geleceğim, aralye! Buna daha fazla dayanamayacağım."

"Gel!" diye yalvardı. "Beni de tekrar gelmeye zorlayacaksın."

Dişlerimi sıktım, karnım o leziz sözlerle kasıldı. Kahretsin. O mükemmeldi.

"Onları hissedebiliyorum," diye fısıldadı. "Her yerde."

Ne demek istediğini biliyordum, ama bu bilgi tüylerimi diken diken etti. Burada yalnız değildik. Ve Lishara, kutsamasını sonuna kadar yaşamamızı istiyordu. Klara onların etkisine karşı hassastı, benim muhtemelen hissedemeyeceğim şeyleri hissedebiliyordu, ama ben onun hissettiklerinin çok azını anlayabiliyordum.

Bir elim altına girdi, birleştığımız yerde ıslak, kaygan ve sıcak olduğunu fark ettim. Başparmağım klitorisine bastırdı, itmemle uyumlu bir şekilde hafifçe tıngırdattı ve boğazından boğuk bir hıçkırık koptu. Adımlarım arttıkça bedeni tekrar kasıldı ve hazzının onu ikiye böldüğünü hissederken, beni sıkıca kavradığını hissettim. Dudaklarından çaresiz bir çığlık yükseldi. Sürekli bir hırıltı boğazımdan yukarı yankılanıyor, bedenlerimizi titretiyordu.

İçimdeki sıkı bir bağ çözülüyordu. O acı veren sıcaklığın peşinden koştum, gücümü itişlerime aktardım, orgazmının odada yankılandığını duydum.

"Hanniva!" diye bağırdı.

Lütfen!

İtmelerim sendeledi, boşalmam penisimde cızırdarken kesik kesik oldu. Boşalmamı haykırdım, orgazm vücudumdan fişkırıyor, sıkıyor ve cezalandırıyordu. Coşku ve haz. Gücümü çaldı, kutsal kalp taşı suyu düzensiz itmelerimle etrafımıza sıçrarken uzuvlarım titredi.

Ve bittiğinde, bitkin düşmüştüm, kesik kesik, derin nefesler alıyordum. Altımda, Klara titreyen kollarıyla kendini tutuyordu ve ben inleyerek onu yukarı doğru çekerek ağırlığını hafifletmeye çalışıyordum. Lishara'nın kutsal havuzunda diz çökerken sırtı önüme yapışmıştı. Kolum bir mengene gibi beline dolanmış, titrerken bile onu

yerinde tutuyordu. Nefeslerimiz yavaşladı ama kalbimin vahşi atışlarını omzunda hissettiğini biliyordum.

Hala onun içinde derinlerde otururken, iç duvarlarının beni sıkıştırdığını, benim son damlasına kadar boşalmaya çalıştığını hissettim. Hala.

"Seni hissedebiliyorum," diye fısıldadı. Sanki bundan memnunmuş gibi, yumuşak bir iç çekti. "Güzel."

Sadece homurdanabildim. Kelimeler yetmiyordu, dilim ağzımda bir kaya gibi ağırlaşmıştı.

Uzunluğumu onun içinden çekip kalçalarımı indirdiğimde tısladım. Hâlâ yarı sertleşmişim ve ikimiz de birleşik menilerimizin suya damlamasını izledik. Alnımı nemli ensesine değene kadar indirdim, nefesimi içime çekerken nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Orgazmla birlikte arzunun en kötü kısmı kayboluyordu. Kontrol yavaş yavaş geri gelmeye başlıyordu. Ama bununla birlikte az önce yaptığım şeyin farkına vardım. Utancın o sızısı da geldi.

Yavaşça kollarımı ondan kurtardım ve ayağa kalkarken onu sabit tuttum. Vücudumdan sular aktı ve Klara omzunun üzerinden bana bakmak için döndü.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, cam gibi, yarı kapalı gözlerini ve öpücüğümden kızarmış dudaklarını gördüm. Havuzda diz çökmüş, çıplak halde, sanki şimdiye kadar kurduğum tüm erotik fanteziler gerçek olmuş gibiydi.

Ama ayağa kalkmasına yardım ettiğimde, dizlerinin taşa sürtünerek kızarmış ve yaralanmış olduğunu gördüm. Sudan çıktığında kısa bir irkilme hissettim; muhtemelen bacaklarının arasında bir sızı ve binicisinin yanmasıydı. Bandajlar suyla ıslanmıştı.

Öfke yükseldi. Ona değil. Kendime. Elbiseyi sessizce uzattığımda, fark ettiğimden daha fazla güç kullandım; askının kopuk zinciri açıkta kalan tenine çarparak irkilmesine neden oldu.

Bu beni daha da sinirlendirdi. Odanın duvarları üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum, karanlık artık

bunaltıcıydı, sadece kalp taşlarının parıltısıyla aydınlanıyordu. Kendi pantolonumu çekiştirirken, Klara'nın göz ucuyla bana baktığını fark edince, aletimde pembe bir kan izi fark ettim. Ve hatırladım.

"Siz hiç etkilenmediniz mi?" diye sordum sessizce.

Yüz ifademini gergin olduğunu bilsem de kendimi gözlerine bakmaya zorladım. Bu yanılttı. Her şey yanılttı. Bunu ben istememiştim, o da istememişti. Ama ikimiz de bunun Lishara'nın bir lütfu olmasını beklemiyorduk. Yoksa... yoksa onu buraya getirmeyi bekleyebilirdim, Elysom'a mysar tamamlamamı geciktirse bile.

"Evet," dedi sessizce, sesi aniden kararsızlaştı. Çünkü soğuk bir piç gibi davranıyordum ve bunu biliyordum.

Onun onayını duymak, bana karşı bir darbe daha indirmişim gibi hissettirdi. Kaba davranmışım, şehvetimi kontrol edememiştim. İkimiz de bundan keyif almıştık, evet... ama bu ikimizin de tercihi değildi. Bu bize sihirle dayatılmıştı. Ve onu incittiğim, daha nazik olabileceğim, bunu durdurabileceğim düşüncesiyle hissettiğim öz nefret derinlere işlemiştir.

Kadınlara zarar vermedim. Hiçbir zaman.

"Giyin Klara," dedim sessizce, sesimi kontrol etmeye, onu korkutmamak için sakin ve dengeli tutmaya çalışıyordum.

"Sen... sen bana kızgın mısın?" diye sordu.

Gözlerimi sımsıkı yumarak yırtık yeleğimi üzerime geçirdim. Çünkü teninin benimkine değmesi ihtiyacımla tokaları yırtmıştım.

"HAYIR."

Başka bir şey söylemedi ve ben göğsümde dönen duygu girdabını kontrol etmeye çalışırken, onun yavru kuş pulu elbisesini giyerken çıkardığı hışırtıyı dinledim.

Ve odadan çıkıp bizi tekrar göle götürecek olan karanlık merdivenleri tırmanırken fark ettim ki...

Artık o benim karımdı.

Halkımın, Sarrothian'ın kraliçesi.

Ve aklı başına geldiğinde, az önce yaşananların gerçekliği yüzüne vurduğunda, benden nefret edebilirdi.

Göle geri döndüğümüzde, ayak bileklerime kadar gelen su eşliğinde, bizi patikadan aşağı yönlendirdim. Zaridan, Feranos ve Elthika'sı kayalık kıyının ötesindeki çimenli alanda bekliyorlardı.

Yaklaşırken komutanım kaşlarını kaldırarak dikkatle bana baktı. Gözleri arkamdaki Klara'ya kaydıığında, homurdanıp önüne geçmemek, çiftleşmemizden hemen sonra onu görüş alanından çıkarmamak için tüm gücümle çabaladım.

Hangisi yeniydi...

Tapınakta yaşananlardan sonra onun bana bu kadar yakın olması düşüncesiyle damarlarımda yayılan hayvansal sahiplenme duygusu, içimde yayılan rahatsızlık... İçimi kemiriyordu. Ve Feranos en eski arkadaşlarımdan biriydi.

Zaridan'ın yanına gittim. Burnuna avucumu koyup, kayıp pullarına, açıkta kalan etine kısaca baktım. Bu tören ve binicisinin bağı için yaptığı fedakarlık. Yavaş yavaş da olsa yeniden büyüyecek ve Lishara havuzunun dibinde yatan pul kadar güçlü olmayacaktı. Zamanla, kalp taşı büyüsu onu yavaş yavaş eritecek ve Zaridan sonsuza dek bu yerin bir parçası olacaktı. Ama aynı zamanda sonsuza dek savunmasız kalacaktı.

Arkamdan Feranos Karag'la, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım, sesim kısıktı, daha fazla soru soracak havada olmadığını belli ediyordu. Feranos sustu ve Zaridan'dan ayrılıp Klara'ya baktım.

Zaridan'ın kanadının yanında kararsızca süzülüyordu. Elbisesinin askıları yırtılmıştı -benim hatam- ve korsesi kaymasın diye yukarıda tutuyordu. Sanki az önce... sikilmiş gibiydi. Gerçekten sikilmişti. Saçları dağılmıştı, uçlarından su damlıyordu. Yanakları kızarmıştı. Boynundaki, ısırıp emdiğim koyu izleri gördüm. Zaridan'a yaklaştığında topallamaya başladı.

Ve bedenine daha fazla acı kattığımı bilerek, kendimden nefret etme duygusu yeniden içimi sardı. Klara, Feranos'un gözlerine bakmadı ve işte o zaman durumu daha iyi hale getirmediğimi fark ettim. Onun için durumu daha da kötüleştiriyordum.

Onu eve geri götür, rahatına kavuştur, dedim kendi kendime. O zaman bunu nasıl düzelteceğini bulabilirsin.

Çünkü istesem de istemesem de, o artık benim karımdı. Benim sorumluluğumdu. Ölüme kadar birbirimize bağlıydık, artık Elthika'mın kanı ve Lishara'nın kutsamasıyla birbirimize bağlıydık.

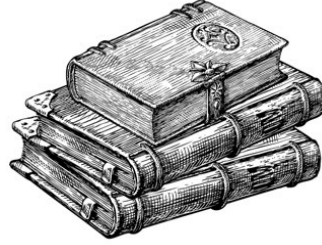
Ve kocası olarak artık onu korumak benim görevimdi. Benim yanımda güvende hissetmese bile, ona güvende hissettirmek.

"Geri dönelim," dedim Klara'ya doğru yürürken. Onu kollarıma aldım, şaşkınlıkla göz kırptığını gördüm ve gözlerimle buluştu. Bana baktığında, rahatlatıcı ağırlığını kollarımda hissettiğimde ve teninin kokusunu içime çektiğimde, tenimin altındaki vızıltının bir kısmı yatıştı.

Zaridan'ın uzanmış kanadına tırmanarak karımı eve getirmeye hazırlandım.

Bölüm 21

KLARA

O geceki düğün ziyafeti rahatsız ediciydi. En azından benim için. Sarkin'in kalabalığı, Karath'larının derin sessizliğini veya yokluğumuzda kurulan uzun masanın başında, yanında kıpırdanmamı fark etmemiş gibi davrandı.

Güzel bir geceydi. Şelalenin ılık ve ılık suyu. Tepede parlak bir yarım ay, etrafı yıldızlarla çevriliydi. Takımyıldızları tanımak bana huzur verdi. Bekkar'ın Kılıcı. Tanniva'nın Eli. Dakkar tarihi ve hikâyesi, gece gökyüzüne yansımıştı; yeni evimde kendimi hiç bu kadar evimden uzak hissetmemiş olsam da.

Görünüşe göre köyün neredeyse tamamı oradaydı. Çeşitli binalardan parlak renkli pankartlar ve kurdeleler asılmıştı. Uzun gümüş meşaleler patikaları aydınlatıyor, geceye altın rengi, güzel bir ışıltı katıyordu. Yemeklerin kokusu muhteşemdi, gerçi henüz hiçbirini denememiştim, şimdiki kocamın üzerinden akan elle tutulur gerginlikten midem kramp giriyordu.

Etrafımdaki gevezelikleri dinliyordum. Sarkin'in atlıları onunla konuşmaktan çoktan vazgeçmişti ve biz masanın başında baş başa kalmıştık. Sürünün bir parçası ama yine de ayrıydık. Sanki herkes aramızdaki gerginliği hissedebiliyormuş gibi, hepsi kendi hallerine kalmış,

birlikteliğimizin kutlanması olan ziyafetin tadını çıkarmaya kararlı görünüyordlardı. Öyleyse neden hüzünlü bir cenaze töreni gibi hissettiriyordu?

Sarkin'in hoşuna gitmese bile bu partinin tadını çıkaramam için hiçbir sebep yok, diye düşündüm derin bir nefes alıp, uçsuz bucaksız ormanın kenarını oluşturan ağaçlardan birinin yanında küçük bir grupta gülüşen Sammenth ve Ryena'yı görünce. Gövde genişti, yastıklı bir tahtayla korunuyordu ve hedefe hançer fırlatarak oyun oynamalarını izledim. Haritanın rastgele alanlarına çizilen dört dairenin içine isabet eden kişi puan kazanıyordu.

Şarap akıyordu, koyu renkli ve yoğundu. Benim kadehim yarı boştu. Fermente meyve içmeye alışık değildim ama Karag'dan lezzetli bir bira elde ettim. Ne kullandıklarını ve bu işlemin Dakkari şaraplarından farklı olup olmadığını merak ettim. Karag'lar o kadar tatlı değildi ama zengin ve yumuşak bir içime sahipti. Ve içimi tehlikeli derecede kolaydı.

Şarabın verdiği cesaretle yerimden kalktım, Sarkin bana bakmak için döndüğünde başının sertçe sarsıldığını gördüm.

"Orada olacağım," diye bildirdim ona, gözlerine bakmadan ağaca doğru işaret ettim.

Gruba kısa bir bakış attı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama tek yaptığı başını sertçe eğmek oldu, sanki izin almam gerekiyormuş gibi... ki gerekmiyordu.

İçimde öfkeli bir taraf vardı. Bir yanımda yas tutuyordu. Çünkü Lishara'nın tapınağında geçirdiğim kısa anlar, o anlar güzel ve nefes kesici bir şekilde sonsuz görünse de, Sarkin'le paylaştıklarımızın özel olduğunu düşünmüştüm. Ona, bildiğim her şeye meydan okuyan bir şekilde bağlı hissetmişim.

Ve onu da elinden almıştı.

Geri çekilmiş, bana karşı eskisinden daha da soğuk davranmıştı. Bu sabah ayrılmadan önce aramızda bir dostluk bağı olduğunu bile düşünmüştüm. Ne olması

gerektiğini anlamıştık. Sanki cinsellik evliliğimizde hiç rol oynamamış gibi. Varisler meselesinin sonunda cevaplanması gerekeceğini varsaymıştım.

Peki ya şimdi?

İlişkımız her zamankinden daha karmaşık ve belirsiz hissettiriyordu. Düşündüm de... belki de olanlardan pişman olmuştur. Bu gerçeğin acısını, düşündüğümünden daha fazla hissettim.

Vücudum hâlâ içimde olduğu zamanlardan kalma ağrıyordu... ve hiç bu kadar uzakta hissetmemişti. Belki de gerçek Sarkin buydu. Beni tutkuyla öpen ve takdirle kıcımlı sıkı, her dokunuşunda sahiplenme duygusu saçan erkek değildi.

Sarkin'i düşünmek bile neredeyse ürpermeme neden oluyordu. İçimden bir ses onunla bir daha asla karşılaşamayacağımdan endişe ediyordu. Bu adil değildi. Onu önümde sallamak, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim yüce bir ödül, sonra da onu elimden alıp beni sersem ve şaşkın bir halde bırakmak.

Göğsümdeki sinirler düğümlenmiş olsa da, gülen gruba yaklaşırken omuzlarımı dikleştirdim. Sarrothian'ın elinden bir kez daha reddedilmek mi olacaktı bu?

Hayır, diye düşündüm, kararlılığım artıyordu. Artık Sarkin'in karısıydım. Bunu inkar edemezlerdi ve saygılarını talep etmeye başlamam gerekiyordu. Hayatımın geri kalanında babamın sarayındaymışım gibi reddedilmeyecek, başımdan savılmayacaktım. Reddettim. Artık onların kraliçesiydim. Henüz tam saygılarını kazanmamış olabilirdim - bunun için görünüşe göre bir Elthika ile bağ kurmam gerekiyordu - ama hiçbir yere gitmeyeceğimi anlamaları gerekiyordu.

İster beğeneyim ister beğenmeyeyim, burası artık benim evimdi.

Ve bu yüzden burada kendime bir yuva kurmam gerekiyordu. Bunu kendi tarzımda talep etmeliydim. Çünkü Sarkin bunu benim için kesinlikle yapmazdı.

Gruba yaklaşırken sırtımda yanan bakışlarını hissedebiliyordum. Beni ilk fark eden Sammenth oldu ve gülümsemesi genişledi, ancak bakışları önce omzumun üzerinden Sarkin'e kaydı.

"Deneyebilir miyim?" diye sordum, ağaç gövdesine başımı sallayarak. Eskiden iyi bir atıcıydım ama bu hedefler küçüktü, bu tuhaf hançerlerin ağırlığı ve dengesi belirsizdi. Ve yıllardır hedef üzerinde pratik yapmamıştım. Vahşi doğada yaşadığımızda eğlenceli bir eğlenceydi. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, sürüdeki genç Dakkari oğlanları bana asla bir hedefi vuramayacağımı söyleyip durdukları için durmadan pratik yapmıştım.

"Bir bedel karşılığında," diye atıldı Ryena.

Adımlarım kararsızca sendeledi. "Ve bu ne?"

Elime yarı dolu bir kadeh tutuşturdu. "İç, Sorrina. Yarışmaya katılmanın kuralları bunlar. Kimse elinde en az bir kadeh şarap olmadan oynayamaz."

Kaşlarımı çatarak kadehi elinden aldım, şarap neredeyse kenarlardan taşacaktı. "Sorinna? Bu ne anlama geliyor?"

Ryena başını hafifçe eğdi. "Karag dilinde kraliçe anlamına geliyor."

Gözlerimi kırpıştırdım, karnımda bir gerginlik dalgası hissettim ve üzerimde en az bir düzine çift göz hissettim. Hatta arkamda, yakın çevremde olmayan oyuncular da vardı; Feranos da dahil. Feranos beni dikkatle süzüyordu. Lishara'nın tapınağında olanlardan sadece o şüpheleniyordu ve onun dikkatli bakışları altında yanaklarımın kızarmadığını hissettiğimde gurur duydum.

Belki de en kötüsünden şüpheleniyordu.

Kadehinin tamamını içmedim. Sadece bir yudumdan sonra bile, Ryena yeterince tatmin olmuş görünüyordu ve ilk hançeri onunla takas ettim. İnce ama ağırdı. Kabzasına dekoratif işaretler kazınmıştı, bir Elthika'nın gözleri bana bakıyordu ve iki kırmızı değerli taş parlıyordu.

"Sorrina'ya meydan okuyacağım," dedi Sammenth. Yanıma gelip sırtıttı. "Ve seni uyarıyorum, Sarrothian

rekabetçi bir halktır."

"Dakkariler de öyle," diye karşılık verdim. "Belki de bu seni iki kat daha kötü yapar."

Sammenth'in gülümsemesi genişledi.

"Nasılsın bakalım. Dothikkar'ın yaldızlı sarayında hançer fırlatmaya pek vakit kalmadığını tahmin ediyorum," dedi bir ses. Acemi binicilerden birini, tanıdığım bir kadındı. Sinsi sırıtışı, tepki bekleyen, izleyen kısık gözleriyle birleşmişti.

İnce esprisinin beni etkilemesine izin vermedim. Bir süre dürtülmeyi bekledim. Kraliçeleri olsam bile, bir yabancıydım. Peki ayrıcalıklı, zengin ve hiçbir şeye muhtaç bir hayat yaşadığıma inanıyorlar mıydı? Annemle birlikte vahşi doğada mutluydum, evet. Ama sarayda yaşamaya zorlansam bile, orası asla evim gibi gelmemiştir.

Cevap vermek yerine, şarabımdan bir yudum daha aldım, hançer elimde, yanımda duruyordu. Kabzayı avucumda dengeye alışana kadar çevirdim ve kadehi yakındaki bir tabureye koydum.

"İşaretlerin tam ortasına mı isabet ettin?" diye sordum Sammenth'e, hedefime bakarak. Arşivlerde, araştırmamın can sıkıcı olduğu ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyduğum özellikle sıkıcı günlerde, ağır madeni paralarla ağırlıklandırılmış mürekkep kalemlerinin uçlarıyla benzer bir şey yapmıştık. Zorluğun yarısı, her biri kendine özgü olan her kalemin ağırlıklarını ve dengelerini hesaplamaktı.

Başını salladı. "Orada dur. İpin arkasında."

Ayaklarımın dibinde siyah, yıpranmış deriden yapılmış uzun, örgülü bir ip dümdüz uzanıyordu.

Acemi binicilerden gelen, kısık ve dalgın sesi duydum. "Başarırsa ne olacak?"

Kimse bir şey söylemedi ve dudağımın birbirine değdiğini hissettim. Yine duymazdan geldim. Eğer bu bir Dakkari sürüsü olsaydı, sürü krallarının Morakkari'sine saygısızlık etmeye cüret ettikleri için susturulurlardı. Belki de Dothik'e geri gönderilirlerdi veya sezonun geri kalanında pyroki boklarını kürekleme görevi verilirdi.

Ama ben Dakkar'da deęilim, diye dūşündüm, omurgamı dikleřtirerek. Ve kocam, bisikletçilerinin benim hakkımda ne söyledięini umursamıyor.

Zor bir gerçek, ama kabullenmem gereken bir gerçek.

Hançeri yukarı kaldırdım, gümüş renkli, soğuk bıçağını parmaklarımla arasına aldım.

"Ben buna karşı bahse girerim," dedi ses.

"Hepimiz öyle yapardık," diye bir homurtu daha geldi.

"Kapa çeneni," diye tısladı Sammenth.

Hançeri hızla ve emin adımlarla fırlattım. Aslında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, bu yüzden ağaca sert bir şekilde çarpıp sivri ucu ilk hedefin tam ortasına saplandığında hiç şaşırmadım.

Ama herkes sessizdi. Arkamda bile kutlamanın gürültüsü dinmiş gibi ydi. Çünkü onlar da izliyordu, değil mi Sarkin?

Mutluydum çünkü bana sürünün içinde yaşamayı hatırlatıyordu. Gece yarısı, sürü sessizken, iki arkadaşımla eğitim alanına gizlice girerken, arkadaşlarım kılıç olarak tahta sırkılarla dövüşürken kulaklarımda hançerlerin ısıkları.

Daha basit bir zamandı, diye dūşündüm, içimde bir özlem ve nostalji dalgası. Annemle paylaştığım kubbeli çadırımız volikiye, hançer yaralarıyla dönseydim, dudaklarında bir gülümsemeyle başını sallardı sadece. Özgürlüğün önemini biliyordu. Hayatı boyunca onu özlemişti. Vahři doğada yaşamayı seçmesinin sebebi buydu. Bana hep Dothik'in kendisini kafeste hissettirdiğini söylerdi.

Bir Elthika'nın sırtında yolculuk etmeyi çok seveceğini düşünmeden edemedim. Bundan daha özgürleştirici ne olabilirdi ki?

"Tekrar mı gideyim, yoksa sıra sende mi?" diye sordum Sammenth'e.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirmeden önce bana baktı, ardından bir kahkaha geldi. Birkaç kadeh şarap içmişti, yanakları koyulaşmıştı.

"Tekrar git, ısrar ediyorum," diye cevapladı. Kemerinden çıkardığı, ilkiyle neredeyse aynı ağırlıkta başka bir hançer uzattı. Aşağı baktığımda, kabzasına oyulmuş Elthika'nın mavi değerli taştan gözleri olduğunu gördüm ve ilk hançerin Ryena'ya ait olup olmadığını merak ettim. Kız kardeşler için ikiz hançerler. Hediye mi?

Hançerini fırlattığımda, tam merkezden bir saç teli kadar uzaktaydım ama yine de sınırlar içindeydim.

"Fikrimi değiştirdim," dedi binicilerden biri. "Sorrina'ya bahse girerim."

Yarışmanın sonunda, beni neredeyse yenen Feranos da dahil olmak üzere tüm rakipleri geride bırakmıştım. Ancak kolum ağrıyordu, kaslarım hâlâ Arsadia'ya uçmaktan şikayetçiydi. Her yeni rakiple bir kadeh içki içmek zorunda kaldığım için, içim hoş bir şekilde uyuşmuş, şarapla kızarmıştı.

Sammenth ve Ryena yerde yan yana oturuyorlardı; küçük kız kardeş başını şifacının omzuna yaslamıştı. Ben, bana verilen bir tabureye tünemiştım. Üzerimdeki elbise -Sarkin'in daha önce üzerimden kopardığı elbiseye benzer bir model- rahat ve boldu. Rüzgarın şelale sisini kalabalığın ters yönüne savurduğu düşünülürse, sıcak akşamlar için mükemmeldi.

Grubun küçük bir kısmı -Sarkin'le konuşan Feranos da dahil olmak üzere- yavaş yavaş ayrılmıştı; ancak acemi binicilerin büyük bir kısmı kalmıştı. Birkaç yaşlı Karag, bize yiyecek ikram etme bahanesiyle grubun dışında oyalanıyordu; ancak yakınlarda dolaşp, konuşmamızı neredeyse hiç gizlemeden ilgiyle dinliyorlardı.

Sorgulanıyordum. Karag binicilerinden ardı ardına gelen sorular.

Böyle atmayı nereden öğrendin?

Ben Rath Drokka sürüsünün içinde, büyük amcamın sürüsünün içinde, vahşi doğada yaşarken.

Bir sürünün içinde yaşamak nasıldı?

Çok basit, ama çoğu zaman tek bir yere kök salmayı diledim.

Dothik'in altından yapıldığı doğru mu?

Hayır. Sadece heykeller.

Kırmızı sisle ne oldu? Kalptaşlarının onu yendiği doğru mu?

İşte o zaman Karag'ların Dakkari ve tarihimiz hakkında bizim düşündüğümüzden çok daha fazla şey bildiklerini fark ettim. Para birimimizi, dilimizi, hatta tarihimizin Vorakkar'ını bile biliyorlardı.

Bizi ne kadar zamandır izliyorlardı? Bizi inceliyorlardı? Çünkü Batı Toprakları kıyılarında ilk Elthika'nın görüldüğü zamandan çok daha uzun süredir bizi izlediklerini anlamaya başlıyordum. Belki de Karag'ın bizi izlediklerini bize ilk kez bildirmesini istediği zaman buydu.

Bu düşünceyle omzumun üzerinden Sarkin'e baktım. Hâlâ Feranos ve tanımadığım yaşlı bir Karag erkeğiyle konuşuyordu. Az öncekinden daha rahat görüldüğünü düşünmeden edemedim. Belki de onu geren bendim. Hatta yaşlı erkeğin söylediği bir şeye gülümsedi, başını eğerek gümüş kadehindeki şaraptan bir yudum aldı.

Yavaş yavaş sorgulama azaldı, acemi biniciler yeni bir hançer oyununa başladılar ve geriye sadece Sammenth, Ryena ve ben kaldık.

Ve sonunda günlerdir içimde yanan soruları sormak için gereken zamanı buldum.

"Dakkariler buraya nasıl geldi?" diye sordum ikisine de. "Ne zaman? Bunca zaman Karag'dan haberimiz olmadı. Ama sen bizi hep biliyordun, değil mi?"

Kendi teorim vardı. Annemin yıllar içinde söylediği, ölüm haberini aldıktan kısa bir süre sonra bir araya getirdiği şeylerden yola çıkarak sağlam bir temele oturtulmuş bir teori. Kimse bana inanmamıştı. Daha da kötüsü, kimse ona

inanmamıştı... benden başka. Arşivlerdeki araştırmam, bir gün bulduğum eski günlük notlarından oluşan bir deste dışında sonuçsuz kalmıştı. Deniz yolculuğundan, Teru Vadisi'nin ötesine yelken açmaktan bahseden bir Dakkari. Bizi güçlendirmek için toprağı "tohumlarla" doldurmanın önemi hakkında durmadan konuşmuştu.

Kayıtların arşivlere nasıl yerleştirildiğini kimse bilmiyordu çünkü bunlarla ilgili hiçbir kayıt yoktu. Sora bile onları okurken gözlerini devirmiş, bana geri atmış ve bunlara inanmak için aptal olmam gerektiğini söylemişti. Sora, yazarın "yarı deli" olduğuna inanmıştı.

Öte yandan, birçok kişi atalarım Rath Drokka'lı Davik'i yarı deli sanmıştı, oysa aslında Kakkari yeteneğine sahipti. Bu yüzden Sora'nın kovulmasına pek önem vermemiştim.

"Yüzlerce yıl önce," dedi Sammenth, başını kaldırıp omzunu silkerek. "Krovag döneminde üç ordu güney kıyılarına çıktı."

"Krovag mı?" diye sordum. Kalbim yerinden fırladı. Üç ordu mu? Teorilerim doğruydı.

"Ah, kadimlerden biri," diye ekledi Sammenth, şaşkınlığımı görünce. "Elthika'nın iktidarda olduğu yüzyılları takip ediyoruz. Krovag büyük bir liderdi, ancak binicisi yaşlılıktan öldüğünde unvanını devretti. Hükümdarlığını yeni bir kan soyuna devretmenin zamanının geldiğini düşündü."

Bitmek bilmeyen sorular ortaya çıktı. Karag, Elthika'lardan sanki yasaları, yönetim organı ve kendi toplumları olan bir krallıkmış gibi bahsediyordu.

Odaklan, diye düşündüm. Bir süre bu soruları sorma şansım olmayabilir.

"Ve bu üç ordu, gerçek ordular mıydı? Vorakkar'la mı? Ordu kralları mıydı?"

"Sanırım," diye yanıtladı Ryena. "Ama Karag onları kıyılarında keşfettiğinde üzerinden yıllar geçmişti. Çoğalmış, tek bir vücut olmuşlardı. Kendilerine Rath Darok diyorlardı."

"O zaman kıyıya çıkanların üç ordu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Büyükannemiz ölmeden önce bize anlatırdı. Yaşlılardan bazıları hâlâ eski hikâyeleri aktarıyor," dedi Ryena. "Güney'deki eski Dakkari topraklarında hâlâ yaşayan birçok kişi var. Biz orada doğduk," dedi kız kardeşiyle omuz omuza. "Orada birçok Karag da yaşıyor. Tıpkı senin gibi çoğu melez."

"Ama orijinal horda krallarının isimlerini bilmiyor musun?" diye sordum, omuzlarım dehşetle düştü.

Sammenth, sanki geçmişi hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı ama başını iki yana salladı. "Hayır. O isimler çoktan unutulmuştu, özellikle de Dakkariler isimler konusunda bu kadar tuhaf oldukları için. Biz sadece onların hangi orduya dönüştüğünü biliyoruz."

İsimlerden korkulmalıdır.

Sarkin, Dothik'in Doğu Kapısı'nın dışında bana bunu söylemişti.

Belki de haklıydı. Çünkü o zaman isimler unutulmak yerine hatırlanabilirdi.

Kayıp ordular.

Zihnimin sessizliğinde onları hep böyle düşünürdüm. Ve şimdi gerçekten de öyleydiler. Tarihin ve hafızanın içinde kaybolmuşlardı.

"Bu sürülerle neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye sordu Ryena, sesi şaraptan dolayı uykulu ve rahatlamış bir şekilde. "Yani, apaçık ortada olmasına rağmen. Bunu öğrenmek şok edici olmalı, tıpkı Karag'ı veya bir Elthika'yı ilk kez görmenin şok edici olması gibi."

Derin bir nefes aldım, kadehimden bir yudum daha aldım.

"Üçüncü Dothikkar saltanatı sırasında, tüm Vorakkarların, yani ordu krallarının Dothik'in yönetimine boyun eğmesi gerektiğini belirten bir yasa çıkardı. Ona isyan edenlerin sürgün edildiği söyleniyordu... ama nereye? Bazı kitaplar sürgün edildiğini söylüyor. Bazıları idam

edildiğini söylüyor. Birkaç parşömende ise "sürüldüğünü" yazıyor. Kelimelerin olayı bu. Çok fazla şey ifade edebilirler," dedim sessizce, hüzünlü bir sesle. "Orijinal anlatı kayboldu ve kelimelerin orijinal anlamları, gerçekte ne olduğunu anlamak zorlaşana kadar çarpıtıldı. Ama Dothikkarlara boyun eğmeyi reddeden üç ordu vardı. Üç. Ve sanki tarihten silinip gittiler."

Sammenth dikkatle bana bakıyordu.

"Sanırım Dakkar kıyılarını terk ettiler," dedim sessizce. "Sanırım Drukkar Denizi'ni geçip karaya ulaştılar. Yeniden başlamak için yeni bir yuva. Özgür. Elbette bunların hepsi kanıtlanmamış ve Dothik'teki alimlerin bana gülmelerine yabancı değilim. Ama annem benim inandığıma inanıyordu. Ve buraya geldiklerine inanıyorum. Burada Dakkari kanı olduğunu bilmek bunu kanıtlıyor. Artık nasıl olduğunu biliyorum. Ama hâlâ çok fazla soru var."

"Ve birçoğu her zaman cevapsız kalabilir," dedi tanıdık bir ses. "Özellikle bu gece."

Sarkin.

Başımı çevirdiğimde, açıklığın hemen kenarında durduğunu gördüm. Boynunda kendi tırnaklarımdan kalma bir iz vardı, diye hatırladım, derisi yeni yeni iyileşmeye başlıyordu. Şarapla birlikte, bu görüntü vücudumun daha da ısındığını hissettim.

Sammenth ve Ryena, Karath'ın huzurunda doğruldular.

"Yarın erken kalkacaksın," dedi Sarkin. "İyi dinlenmiş olman gerek. Hadi eve dönelim."

Ev.

Antrenmanımın başlangıcını unutmamıştım, ama bir gün daha dinlenmeyi umuyordum. Ama bunu başaramayacakmışım gibi görünüyordu.

Hafifçe sallanarak ayağa kalktım ve Sarkin bileğimi tutmak için öne çıktı, beni öyle çekti ki eli sırtımdaydı ve ben de onun yanına iyice sokulmuştum.

Sammenth ve Ryena'ya el sallayarak veda ettim ve Sarkin'in haklı olduğunu anladım. On yıldan fazla bir

süredir cevap bekliyordum. Hepsini cevaplamazsam tatmin olur muydum?

Başka seçeneğim olmayabilirdi, biliyordum.

"Yine arkadaş mıyız?" diye sordum sessizce, bizi azalan kutlamadan uzaklaştıran Sarkin'e bakarak. Masada uyuklayan, hâlâ yiyeceklerle dolu yaşlı bir adamın yanından geçtik.

Kalabalığın sessizliğinde Sarkin, "Sen benim arkadaşım değilsin Klara. Sen benim karımsın," dedi.

"İkisi de olabilirim," dedim biraz sarhoş bir tavırla. "Bunu kalıcı hale getirebiliriz, sen ve ben ve arkadaş olmanın kesinlikle faydalı olacağını düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Sarkin patikanın ortasında durdu. Yalnızdık, herkes ya yataklarındaydı ya da hâlâ ziyafetteydi. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Lishara'nın tapınağını düşündüm. Orada hissettiğim büyüü. O ham tutkuyu, acıyı, coşkuyu. Sarkin'in dudaklarının boğazımda, penisinin içimde olduğunu, tırnaklarımın ona daha, daha, daha fazla ihtiyaç duyarak battığını.

"Evet," dedim, biraz nefes nefese, yüzümün kızardığını hissederek ve Sarkin'in bunun sadece şaraptan kaynaklandığını düşünmesini umarak. "İstediğim bu."

Sarkin hiçbir şey söylemedi.

Ve biz sessizce köyün tepesindeki taş evimize doğru yürüdük.

Hiç de ateşkes gibi hissettirmedi.

Ama... tam kapının eşiğinde, kutlamaya son bir kez bakmak için arkama döndüğümde, o sessiz sözleri duydum: "Senin arkadaşın olabilirim, Klara."

Ona baktım, göğsümde umut yeşerdi. Hafif bir esinti, dalgalı bir bukleyi alnına doğru iterken, koyu gözleri benimkilere saplandı.

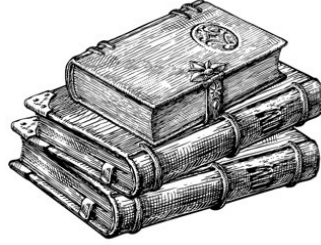
"En azından deneyebilirim," diye düzeltti kaşlarını çatarak.

Bu gece bundan daha iyi bir şey bulamayacağımı
düşündüm.

"Arkadaşlar," diye onayladım.

Bölüm 22

KLARA

"Bu kesinlikle bir şaka," dedim sessizce, Sarkin'in iniş alanı dediği yerin hemen içinde toplanmış küçük grubu görünce.

Köyün batısındaki tarlaydı burası, dün Lishara tapınağındaki törenimiz için bıraktığımız tarlaydı. Ancak şimdi tarlada sadece tek bir Elthika vardı, pırıl pırıl mavi pullarıyla ıslıl ıslıl parlıyordu.

Tanıdık bir erkek, bir grup genç yetişkinin önünde duruyordu. On sekiz veya on dokuz yaşından büyük değillerdi. Hatta içlerinden biri ergenlik çağında bir genç gibi görünüyordu.

"Onlarla birlikte öğreneceksin," dedi Sarkin, çitin kenarında durduğumuzda kolu omzuma değdi. "Lysi?"

Beni etkilemek için kendi dilimi mi kullanıyordu?

Hiç havamda değildim. Dün geceki kutlamadan kalan şarap ve her yeni rakiple içmeye devam etme konusundaki kötü kararım yüzünden başım zonkluyor, çenem kasılıyor.

Vücudumun geri kalanı da pek iyi durumda değildi. Bacaklarımın arasındaki yanık yarasının büyük kısmı iyileşirken (en azından cildim tahriş olmuş ve çiğnenmiş gibi hissetmeden yürüyebiliyordum), Sarkin'in ve ejderha tanrıçasının bize bahsettiği lütfun sayesinde yeni ağırların farkındaydım.

Bu sabah banyo yaparken parmak uçlarında morluklar, ısırdığı ve emdiği yerlerde hassas kırmızı lekeler ve belirli bir şekilde hareket ettiğimde uyluklarımın arasında keskin bir ağrı fark ettim.

Ve şimdi... Elthika binicilik eğitimimin ilk resmi günüydü.

"Çocuklarla mı çalışacağım?" diye sordum yumuşak bir sesle, toplam on bir kişiden oluşan gruba bakarak.

"Evet, senin de yetişmen gereken şeyler var," diye yardımcı olmayan bir şekilde bana bilgi verdi Sarkin, başımın daha da fazla ağrmasına neden olarak. "Zaten beş haftadır eğitimdeler."

Ona bir bakış attım. Sarkin'in, bu kadar bariz bir şekilde huysuz olduğumda benimle dalga geçmekten hoşlandığı izlenimine kapıldım.

"Bunu halledebileceğine inanıyorum," dedi bana. "Bugün kuzeye uçmam gerekiyor."

"Neden?" diye sordum. Üzerinde binicilik kıyafetleri olduğunu fark etmişim ama günlük hayatı hakkında -veya genel olarak Karag'ın hayatı hakkında- çok az şey bildiğim için bu konu üzerinde fazla düşünmemişim.

Sarkin sadece "Devriye" dedi. Beklerken, "Arsadia'nın kuzey kıyısında bir Elthikan kalesi vardı. Başka bir Karath'tan, ayrıldıkları haberini aldık," diye ekledi.

"Nedenini araştırmak istiyorsun," diye tahmin ettim.

Başını eğdi.

"Acaba bunun kalp taşlarıyla bir ilgisi var mı?" diye merak ettim.

"Belki de," dedi. "Artık çok azlar. Kalptaşının enerjisi onlar için güneş gibi. İhtiyaçları var. Enerjilerini hissettikleri her yerde içgüdüsel olarak oraya yönelecekler. En azından kalıntılarını. Dün Lishara tapınağının yanında Elthikan ordusunu görmemizin sebebi de bu. Bölgeye yeni geldiler. Ve ordular saldırmaya başladığında... Elthikalar bölgeci olarak bilinirler ve gerekirse topraklarını savunurlar. Karathlar, bu kadar çok ejderha ordusunun

birbirine giderek daha yakın yaşaması nedeniyle yeni bir Elthikan savaşından korkuyorlar."

Öğrenilecek çok şey olduğunu bir kez daha hatırladım. Bakışlarım, genç binicilerin önünde dikilen, ellerini arkasında kavuşturmuş tanıdık adama kaydı. Dün gece Sammenth ve Ryena ile konuşurken onu Sarkin'le konuşurken görmüştüm. Bu yüzden bana çok tanıdık gelmişti.

Eğitmenim o muydu? Eğer öyleyse, belki de Elthikan eğitimime onunla başlayabilirdim; bu, çok ihtiyaç duyduğum bir eğitimdi, yeter ki bitmek bilmeyen sorularıma aldırış etmesin.

"Elthikalar arasında toprak anlaşmazlıkları ve siyaset olduğunu fark etmemiştim," dedim. Ömür boyu sürecektir eğitimi mümkün olan en kısa sürede nasıl tamamlayabilirdim?

Başka biri için göz korkutucu görünebilirdi. Benim içinse, değerli bir meydan okumaydı. Göğsümde bir kararlılık kıvılcımı parladı. Buraya gelmemin sebeplerinden biri öğrenmektir. Karag ve Elthika'yı anlamak. Aynıydılar... ama aynı zamanda ayrıydılar. Karag, Elthika'ya sahip çıkmıyor ve onlara bakmıyordu. Dakkari ordularının pirokileri gibi değil. Aralarında çok özel ve özenli bir ilişki vardı. Ve Elthika'nın, Karag için değil, onlarla birlikte çalışan, kendilerine özgü bir ırk olduğunu anlamaya başlıyordum.

Bildiklerim göz önüne alındığında, Karag'ın onlara neden saygı duyduğunu ve onları neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum. Neden onlardan bu kadar özel bir şekilde bahsettiklerini. Sağlıklı bir anlayış ve korku karışımı vardı. Çünkü bir şeyden korkuyorsanız, ona saygı duyarsınız. Sarkin bir keresinde buna değinmişti.

"Git," diye ısrar etti Sarkin, elini belime bastırarak, sert kumaşın içine işleyen sıcaklıkla beni dürterek. "Gece çökünce dönerim."

Şafak sökmek üzereydi, arkamızdaki Arsadia kampı sessizdi, özellikle de dün geceki kutlamalardan sonra.

"Kendine iyi bak," dedim ona hafifçe gülümseyerek. Gözleri gözlerime kaydı. "Bu arkadaşlık işinde iyi gidiyoruz, sence de öyle değil mi?"

Aramızdaki, hâlâ biraz yapmacık ve garip gelen havayı yumuşatmak içindi bu.

Ama bu sözleri söylediğim anda, Lishara'nın tapınağında olduğumuzu düşündüm; haz dolu ve yoğun hisler bana geri dönüyordu.

Daha da kötüsü, Sarkin'in aynı şeyleri düşündüğünü, aynı şeyleri hatırladığını görebiliyordum.

Boğazımı temizledim, yanaklarım kızardı ve Sarkin homurdandı -bunu istemeden yaptığını düşündüm- ve bir adım geri çekildi.

Dün gece, benimle yerde, yere gelişigüzel atılmış kürklerden yatakta, ayak bileklerimiz yeniden birbirine bağlı halde yatmıştı; ikimiz de birbirimizden olabildiğince uzak durmaya çalışmıştık.

"Bu gece döneceğim" dedi sadece ve sonunda arkasını döndüğünde iç çekmeme engel olamadım.

Patıkada toplanmış bir grup atlı vardı -Sarkin'in ana kanadı. Levanth da aralarındaydı ve Levanth'ın ona selam verirken gülümsediğini görünce boğazımın biraz düğümlendiğini hissettim, gözlerimi kırptırdım.

Ona anlayamadığım bir şey söyledi ve onun da kıkırdarak karşılık verdiğini duydum. Kıskançlık içimi yaktı, rahatsız edici ama gerçektir. Beni bu kadar rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim. Artık o benim kocamdı; onun ve benim kültürümüzde birbirimize bağlıydık.

Peki, neden başka bir kadının, onunla romantik bir geçmişi olduğunu bildiğim bir kadının onu güldürüp gülümsetebilmesi beni rahatsız ediyordu?

Saçmalıyorsun, diye düşündüm, kendimi silkeleyerek ve kararlılıkla arkamı döndüm. Elbette onu mutlu edecekti.

Eski dostlar ve binicilik arkadaşlarıydılar. Ben sadece kraliçesi yaptığı bir yabancıydım.

"Ah, Sorrina," dedi ses. Başımı kaldırıp binici grubuna ve eğitmenime doğru yürürken belirsiz bir gülümsemeyle baktım. Yüzleri çok ciddiye. Sert dudaklı bir kız, beni baştan aşağı süzdü, sanki beni yarışmaya hazırlıyormuş gibi. "Karath bana bugün eğitime başlayacağını söyledi."

"Bana Klara diyebilirsiniz," dedim ve gruba katıldım. Benden on yaş küçük olmalarına rağmen çoğunun hâlâ benden uzun olduğunu fark ettim.

Erkek başını salladı. "Sana Acolyte diyeceğim, çünkü artık osun."

Neredeyse yutkunacaktım.

"Bana Kyavor diyebilirsin," dedi. "Binicilik eğitmenin olacağım. Şimdi, diğer müritlerle aynı hizaya gel."

Boğazımda aniden oluşan sinir düğümünü yuttum, günün neler getireceği konusunda aniden endişelendim.

"Evet, Kyavor."

Akşam karanlığı çöktüğünde, hareket etmek bile canımı acıtıyordu ve Ryena, daha fazla merhem hazırlarken sızlanmalarımı sabırla ve nezaketle dinliyordu. Sammenth ise kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Ve sonra bana attığı bakış," dedim, gözlerim kocaman açılmış, Arsadia'dayken kız kardeşiyle paylaştığı Ryena'nın evinde hafif bir kıkırdama yankılanıyordu. "Sanki ona karşı büyük bir vahşet işlediğimi düşünürdünüz."

"Vyaria kan bağı olan bir binici," diye bilgi verdi Sammenth, sinsi sırıtışının ardından. "Sana bile sert davranacak. Binici eğitimi sırasında rütbenin önemi yok. Hepiniz eşitsiniz. Kraliçesini azarlamak için tek şansı bu olacak ve muhtemelen o da bunun farkında."

"Kuyruğu olmadığını fark ettim," dedim sessizce. "Çoğunun yok."

"Çoğu kan bağıyla doğmuş. Özellikle Kyavor ile binici eğitimine girmenin en kolay yolu bu. O en iyilerden biri. Kuzeyli Karath bile, eğer büyük bir potansiyel gösterirlerse, müritlerini birkaç yıl boyunca Kyavor'a eğitmeleri için gönderiyor."

Kanlı binici Vyaria, o öğleden sonra beni neredeyse eğitim alanından utanç içinde kaçırıyordu. Antrenman biniciliği için onunla eşleşmiştim. Kyavor, nehrin tam ortasındaki bir kayanın üzerine, ekstra dolgu malzemesi olmadan bir Elthika koşumu yerleştirmişti. Taşın yakınındaki çıkıntılı bir çıkıntıdan, eyere atlayıp kendimizi yerimize sabitlememiz bekleniyordu.

Çağlayan nehirde, bineği kaçırırsak akıntıya kapılmamamızı sağlamak ortağımızın göreviydi. Bir keresinde, Vyaria'nın şelalenin kenarından düşmeden önce beni kurtarmak için ipi atıp atmamayı düşündüğünü yemin etmiştim. Örgülü deriyi ise ancak son anda atmıştı.

"Şey, bu kanlı atlı beni öldürmek istiyor," dedim ciddi bir tavırla.

"Ah, nehirde at sırtında geçirdiğim öğleden sonraları özlüyorum," dedi Sammenth hüzünlü bir sesle. "Akıntıya karşı mücadele etmek şöyle dursun, koşum takımını tutmaya bile yetecek kadar gücünüz yokken. Benim dönemimde akrobatlardan biri şelaleden aşağı düştü. Binicileri yakalamak için henüz ağ atmamışlar. Günün geri kalanında baygın kaldı."

Sarroth'taki uçurumdan düşüşümü hatırlayınca neredeyse ürperdim. Zaridan'a neredeyse üç gün boyunca bindikten sonra yorulduğumu sanıyorsam, çok yanılmışım. Uzuvarım jöle gibiydi. Dizlerim tutmaz diye ayağa kalkmaya korkuyordum.

Ve yarın! Tanrım, nasıl hayatta kalacağım?

"Bitirdim," diye duyurdu Ryena, taze merhemini sonunu benim için kavanoza koyarken, zaten buraya gelmemin

sebebi de buydu.

"Kakkira vor," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

"Yarın senin için daha fazlasını hazırlarım," diye söz verdi omzuma vurarak. "O zamana kadar hayatta kalmaya çalış. Ya da en azından, o küçük müridin seni öldürmesine izin vermemeye çalış."

"Beni öldürmezdi," dedim. En azından gerçekten öyle olduğuna inanmıyordum.

"Seni kurtarabilseydi bile kurtarmazdı," diye kıkırdadı Sammenth, kıkırdayarak. "Muron'un gücü sayesinde binici eğitimini hiç kaçırmıyorum."

"Hâlâ binici eğitimindesin," diye belirtti Ryena.

"Elthika'mla bağ kurmadan önceki eğitimi özlemiyorum demek istemiştin," diye düzeltti Sammenth. Bana baktı. "Daha iyi olacak, söz veriyorum. Eğitim sırasında, uzun bir binici soyundan gelen kan bağı olanlar da dahil olmak üzere tüm biniciler eşittir. Hiçbir ayrıcalık tanınmaz. Eğitimciler işi kolaylaştırmaz; buna inanmazlar. Zorluk zihinsel metanet, disiplin ve irade gücü yaratır. Bir Elthika ile bağ kurmak ve sürüye katılmak için hepsi gereklidir."

"Peki bağ kurmak... nasıl oluyor?" diye sordum, dirseklerimi masaya dayayarak.

Şifacı ona bir fincan demlenmiş çay getirdiğinde Sammenth kız kardeşine başını sallayarak, "Sezon sonunda," dedi, "reşit olan biniciler Tharken uçurumlarına götürülür."

"Yaşlı mısın?"

"Evet, on sekiz yaş ve üzeri. On iki yaşından itibaren binicilik eğitime katılabilirsin, ama illa'rosh'a katılamazsın."

"Tharken'de mi?"

Samment başını salladı. "Buranın kuzeybatısında, sahipsiz Elthika'ların gümüş ay sırasında toplandığı bir dağ sırası var. Seçtiğiniz bir Elthika ile bağ kurma fırsatınız oluyor, ama onlar da sizi seçmek zorunda. Bu ilk uçuş sırasında oluyor. Bir Elthika'yı sahiplenmeniz gerekiyor -

elbette koşum takımı olmadan- ve sizi kabul ederlerse, sırtlarından atıp ölüme düşmenize neden olmazlar. Buna illa'rosh denir."

Göğsüm sıkıştı. İlk düşüncem, Sarkin'in -ya da Zaridan'ın- beni düşürüp düşmeme izin vermeyeceğiydi... ama emin değildim. Sarrothian kraliçesi olarak tam anlamıyla kabul edilmem için bir Elthika ile bağ kurmam gerekiyordu. İlk uçuşta reddedilirse... bu beni hiçliğin kraliçesi yapardı. Sarkin halkının saygısını kaybederdim.

Eğer sahip olsaydım onu kaybederdim.

"Kaç tanesi reddedildi?" diye sordum, cevabı bilmek istediğimden pek emin değildim.

Sammenth, Ryena ile bakıştı. Şifacı önüme bir fincan koydu, tepesinden buhar çıkıyordu. Çayın kas ağrılarına iyi geleceğini, yarın şüphesiz tekrarlayacak olan ağrıya iyi geleceğini söylemişti.

"Bolca," dedi Ryena. Başını iki yana salladı, omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Sammenth binici olmak istediğinde... Yemin ederim, Orelle ile bağ kurana kadar yıllarca uyuyamadım."

Orelle, Sammenth'in Elthika'sı olmalı.

"Karath'ın en iyi arkadaşı, küçükken ilk uçuşu sırasında reddedilmişti," dedi Sammenth sessizce. "Sarkin onun düşüşünü izlemek zorunda kaldı. Sanırım bu daha da kötü."

"Ne?" diye fısıldadım, şok beni bankta olduğum yere çiviledi.

"Bu konu bizim konumuz değil," dedi Ryena küçük kız kardeşine sertçe.

Sammenth derin bir nefes alıp bana küçük, özür dilercesine gülümsedi. "Kya'rassamda kimse reddedilmedi." Bu kelimeyi hatırladım. Sarkin bir keresinde kullanmıştı. "Süvari sürüsü" anlamına geliyordu, ancak en iyi süvarilerinden, seçtiği, tüm sürüyü güvende tutacağına güvendiği süvarilerden bahsederken kullanmıştı. "Düşündüğünden daha az oluyor. Elthikalar süvarileri konusunda seçicidir, ancak yalnızca birkaç ret ölümle

sonuçlanır. Çoğu süvariye sabit zemine geri döndürür. Vyrinler... Birini seçeceksen dikkatli olman gerekenler onlar."

"Vyrin mi?"

"Bu, kadim insanlara verilen bir isim, gerçi onlar da çok yaşlı değiller - en azından yıllar açısından. Güçlü bir soydan gelen, yüksek rütbeli Elthikalar. Örneğin Zaridan bir Vyrin. Vyrinler, seçtikleri binici konusunda çok titiz davranabilirler. İlk uçuş sırasında tehlikeli olanlar onlardır."

"Ve... Sarkin'in arkadaşı," diye başladım, "bir Vyrin'le bağ kurmaya mı çalıştı?"

"Sadece bir Vyrin değil. Muron'un doğrudan soyundan gelen biri," diye yanıtladı Sammenth.

İçimde bir ürperti hissettim. "Ama Zaridan..."

"Evet," diye yanıtladı, başını bana doğru eğerek. "Kardeşini sahiplenmeye çalıştı."

"Zaridan'ın kardeşi Sarkin'in arkadaşını mı öldürdü?"

Sammenth'in sessizliği yeterli bir cevaptı ve kaşlarımı çatarak bakışlarımı buharı tüten çaya indirdim.

Küçük bir yudum aldım, tadı acıydı, ama Ryena bana kinu meyvesini anımsatan koyu bir şurupla tatlandırmaya çalışmıştı.

"Ne kadar trajik," dedim yumuşak bir sesle.

"Karath bu tür şeylerin olabileceğini anlıyor. Bir Elthika'yı kontrol edemezsin, tıpkı Karag'ı kontrol edemedikleri gibi," diye yanıtladı Sammenth. "Arkadaşının başına gelenler trajikti ama şaşırtıcı değildi."

"Ve en başından beri hiç olmamalıydı," diye araya girdi Ryena, Sammenth'e uzun, uzun ve sert bir bakış atarak. "Yeter artık. Çayınızı için. İkiniz de."

"Evet, Anne," diye homurdandı Sammenth, ama gülümsemesinin anlık bir parıltısını yakaladım. Kız kardeşlerin yakın olduğu belliydi, ancak Ryena ikisi arasında daha ebeveynvari bir tavır takınıyordu.

Dannik'i düşündüm, onu görme, onunla konuşma özlemiyle dolu bir an içimden geçti. Ona endişelenmemesini söylemek istedim. Böyle bir mesajın mümkün olup olmadığını merak ettim. Sora'yı düşündüm, keşke son etkileşimimiz bu kadar gergin olmasaydı diye düşündüm.

Sonra Sarkin'i düşündüm, bu gece edindiğim yeni küçük bilgiyi düşündüm. Sevdiğim birinin ölümüne düşmesini izlerken ne kadar çaresiz hissedeceğimi hayal bile edemiyordum.

Sarroth'taki kalesindeki uçurumdan düştüğüm o gece gözlerindeki bakışı hatırladım. Beni kurtarmak için hiç tereddüt etmeden nasıl suya atladığını hatırladım.

Her gece, ayak bileklerimizi birbirine bağlayan kayışı sıkıca çekiyordu, sanki sıkı olduğundan emin olmak için ekstra bir güvenceye ihtiyacı varmış gibi.

Şimdi, beni korumaya çalışırken arkadaşını hatırlayıp hatırlamadığını merak etmeden duramadım. Burada düşebileceğim tek yer şelaleydi ve onu bulmak için köyü dikkatlice dolaşmam gerekecekti. Sonsuza dek uykuda bağlı kalamazdık.

Ryena'nın dikkatli bakışları altında çayımdan bir yudum daha aldım.

Ve Karag'a ek olarak, hakkında çok az şey bildiğim Elthika'ya, kocamı da bu büyüyen listeye ekleyebileceğimi fark ettim.

BöLüm 23

SARKIN

Klara uyandığında beni tepesinde asılı dururken görünce nefes nefese kaldı.

"Binicilik kıyafetlerini giy ve benimle gel," dedim.

"Geri döndün," diye fısıldadı, hâlâ sersem gibiydi. "Rüyamda görmüştüm..."

"Ne rüya gördün?" diye merak ettim, sustum.

Başını iki yana salladı. "Kalp taşlarından eser yok." Gözlerindeki bulanıklığı gidermek için kırptırdı. "Hâlâ gece mi?"

"Evet. Az önce döndük. Acele edin."

Klara bana soru sormadı, sadece bakışlarımı bacaklarına çevirmemeye çalışırken kürklerin altından kaydı. Lishara'nın şakağında kalçalarımı nasıl sıkıldığını hatırladım. Sırtımda hâlâ küçük pençe izleri vardı. Bu sabah, yansımamda gereğinden uzun süre bakmıştım.

O giyinirken ben dışarıda beklemeye karar verdim ve o da serin gece havasında yanıma gelince onu iniş alanına götürdüm.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu, artık daha uyanıktı ama sesini kısık bir fısıltı halinde tutuyordu. Kalabalık sessizdi, uyuyordu.

İniş alanına ulaştığımızda ve Zaridan'ın orada beklediğini gördüğümüzde şaşkınlığı iki katına çıktı.

"Kyavor bana bugün binmekte zorluk çektiğini söyledi," diye bilgilendirdim onu.

Dudakları farkına vararak aralandı, göz kırparken yüz ifadesinde bir utanç ifadesi gördüğüme yemin edebilirdim. "O değil... O... Beni mi gözetliyorsun?"

"Çok büyük bir dezavantajın var Klara," diye bilgi verdim yorgun gözlerimi ovuşturarak. Sabah, gece gündüz ejderha sırtında kayıp Elthikan ordusunu bulmaya çalışmış, ama başaramamıştım. Yorgundum ve uyumak istiyordum. Ama bu önemliydi ve onun bunu fark etmesini istiyordum.

"Binicilik eğitimi almıyorum Sarkin," dedi yumuşak bir sesle. "Buradaki amacım bu değil."

"Ama kendi Elthika'nı talep etmek senin görevin," dedim, ses tonum itiraz kabul etmezdi. "İyi binmek zorunda değilsin Klara, ama başarıya ulaşma şansı istiyorsan temelleri öğrenmen gerekiyor. Sarrothian binicilerinin çoğu, daha yürümeye yeni başladıklarında binicilik antrenmanlarına başlar."

"O zaman mı başladın?" diye sordu Zaridan'a doğru giderek.

Zari'nin başını Klara'nın avucuna bastırmak için gösterdiği kolaylık çıldırtıcı olmalıydı... Elthika'nın bağlanma sürecimizde bana verdiği zorlukları düşününce.

"Kan bağım yoktu," dedim, konuyu burada bırakarak. "Bu yüzden eğitim sırasında yetişmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum... ve hatta on dört yaşında eğitime başladım. Akranlarından on yıldan fazla büyüksün."

"Biliyorum," diye homurdandı Klara ve o huysuz ses tonunun dudaklarımın kenarlarını neden gerdiğini bilmiyordum. "Hatırlatmana gerek yok. Aralarında ne kadar yersiz olduğumu biliyorum."

"Kastettiğim bu değildi," dedim sesimi yumuşatarak. "Gümüş ay sadece bir ay uzakta... ama Elthika'ların ilk

uçuşların gerçekleştiği Tharken kayalıklarına göç ettiğine dair işaretler var. Sana bunlardan bahsedildi mi?"

"Evet, Sammenth'ten," dedi.

Ona söylemem gereken ben olmalıydım, diye düşündüm, başarısızlığımı kabul ederek. Yüzyıllardır Karag topraklarına ayak basan ilk Dakkari oydu. Elbette bu konularda bizim bildiğimiz gibi bilgisi yoktu. Onları onlarca yıldır izliyorduk. Şimdi bile Dakkari topraklarında Karaglar vardı ve onlar hiçbir şeyden haberdar değillerdi.

Düşmanını tanı. Onlar seni fethetmeden sen onları fethet.

Bu, Elysom'un emirlerinden biriydi; bozulmamış kıyı kentlerindeki başkent binasının üzerine gümüşle kazınmıştı.

Ama Dakkariler bizim düşmanımız değildi, değil mi?

"Elthika'nın son zamanlardaki huzursuzluğu göz önüne alındığında, ilk uçuş seçimi gümüş aydan önce gerçekleşebilir," dedim. "Demek istediğim bu. Bu yüzden olabildiğince hazır olmalısın. Kyavor ile derslerine ek olarak, seni geceleri de ek eğitim olarak eğiteceğim. Lysi?"

Klara keskin bir nefes verdi. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır," dedim ona dürüstçe, samimiyetle. "Artık karım olabilirsin Klara, ama sana karşı nazik olmayacağım. Sana Kyavor'dan daha sert davranacağım."

"Benim için endişeleniyorsun," dedi sessizce, sesindeki farkındalık okunuyordu. "Aksi takdirde bunu yapmazdın."

Hiçbir şey söylemedim.

"Kendime ait bir Elthika'ya sahip olma cesaretini kendimde bulacağımı mı sanıyorsun?" diye tahmin etti sonra.

Sessizliğim uzun ve sertti.

"Anlıyorum," dedi sessizce. Elini Zaridan'dan hiç ayırmadan yere baktı. "Sanırım bunun için seni suçlayamam. Ve ölüyken sana bir faydam olmayacağını da biliyorum."

Kaşlarım çatıldı, vücudum sarsıldı.

"Sana daha önce de söyledim, bunu söyleme," diye homurdandım.

"Gerçek bu," dedi omuz silkerek. "En azından dürüst olalım Sarkin. Bana ihtiyacın var çünkü halkın ve Elthika için daha fazla kalp taşı bulman için en iyi şansın olduğumu biliyorsun. Ve bunun gerçekleşmesi, burada kalabilmem için halkının beni kabul etmesi gerekiyor. Bunu sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Ben aptal değilim; aslında çok pratik biriyim. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum, tıpkı senin burada olmak istememin başka nedenleri olduğunu bildiğin gibi."

Göğsümdeki huzursuzluk büyüdü. Gerçekten bu kadar soğuk olduğumu mu düşünüyordu?

Elbette öyle, diye düşündüm, utanç giderek yayıldı. Ona aksini gösterecek hiçbir şey yapmamıştım. Onunla bu süreci atlatmak zordu. Belirsizdi. Kendimi yerimde değilmiş gibi hissediyordum. Karath olarak her an kontrol bendeydi. Onunlayken kendimi hiç bu kadar kopuk hissetmemiştim.

Büyürken yaşadıklarım göz önüne alındığında, sevgililerimden hep uzak kalmıştım. Çok yakınlaştıklarında, ben de uzaklaşıyordum. Kendimin o yanını tanıyordum. Ama Klara artık karımdı. Sadece bu düşünce bile içimde derin bir acıya sebep oluyordu. Onu içeri almakta zorlanmama şaşırmamalıyım.

Bunları düşünürken, annemin göğsümün amansız mezarında saklı tuttuğum yaralardan sadece biri olduğunu biliyordum. Klara'nın kendini içeri sokması ne kadar zaman alacaktı? Kederimin derinliklerini, aşktan korkan o korkak çocuğu görmesi ne kadar zaman alacaktı?

"Sana karşı adil davranmadım," dedim sessizce.

Nefesi kesildi. "Ne?"

"Kolay değilim Klara. Bunu biliyorum," diye itiraf ettim. "Ama sana inanıyorum. Bunu sana daha önce söylemediysem, şimdi, hiç tereddüt etmeden söyleyeyim. Bunu başarabileceğine inanıyorum, aralye."

"Öyle mi?" diye sordu. Sesindeki o sessiz umudu duyduğumda göğsüm sıkıştı.

"Lysi," dedim başımı ona doğru eğerek. "Sana bu konuda yalan söylemem."

Beni incelerken derin bir nefes aldı. O anki düşüncelerini duymak için çok şey verirdim; benim hakkımda ne düşündüğünü, ne gördüğünü merak ediyordum.

Sonra bana şaşırtıcı derecede parlak bir gülümsemeye baktı. "Bu gece ne yapmamı istiyorsun?"

Sessiz kararlılığı etkileyiciydi.

"Bu gece gerçek bir Elthika'ya binme pratiği yapacaksın," diye bilgilendirdim onu. Ona önemsemişimi göstermenin en iyi yolunun, başarılı olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak olduğunu biliyordum. "Nehirlerde koşum takımı olmaz. Bu, çocuklara mahsustur."

"Nerede?" diye sordu, sesindeki hafif endişeyi gizlemeye çalışarak.

Başımı arkamızdaki dağa doğru kaldırdım. Boynu geriye doğru uzanıp dağın muhteşem boyutunu inceledi.

"Orada."

"Tekrar," dedim, sesim düz ve sakindi, ellerimi arkamda birleştirmiştim.

Son bir saattir başarısız olmuştu ve Klara'nın yüz hatlarındaki o yoğun yorgunluğu görebiliyordum. Ancak beni etkileyen şey, asla pes etmemesiydi. Kendini defalarca koşum takımına çekerken kollarının titrediğini gizlemeye çalışsa da, uçurumdan Zaridan'ın sırtına her atlayışında korkusunu ve endişesini yutsa da.

Kayalığın tepesinde, bilerek yüksekteydik. İnandığı şeyin aksine, daha yüksekte olmak, Zaridan'dan düşse bile, toparlanması için daha fazla zaman sağlıyordu. Eğer daha

alçak kayalıklardan birinden düşse, yere çarpmadan önce tepki verecek kadar zamanı olmayacaktı. Yükseklikten çekiniyordu, bunu anlamıştım ve bu bir binici için asla iyiye işaret değildi. Çoğu Sarrothian bu korkunun üstesinden çok küçük yaşta gelirdi, ama o bir Dakkari'ydi. Geçen gece bana da belirttiği gibi, gökyüzüyle değil, toprakla bir olan.

Bunun üstesinden gelmenin ne kadar büyük bir engel olacağını fark etmemiştim.

"Tembel," diye değerlendirdim, bir kez daha denemesini izledikten sonra, bu sefer bacağını emniyet kemerinin üzerinden zar zor kaydırды ve panik içinde denge çubuğuna tutunmaya çalıştı.

Zaridan uçurumun kenarına yakın bir yerde dururken homurdanıyordu. Nefesini düzenlemeye çalışırken alnını kısa bir süreliğine bara dayadı.

Göğsümde bir hayal kırıklığı gümbürdese de, ne zaman zorlayıp ne zaman dinleneceğim konusunda hassas bir denge olduğunu biliyordum. Bu gece onu çok zorlarsam, sabah Kyavor'la iyi performans gösteremez, belki de hayati becerilerini kaybedebilirdi.

"Bu gecelik bu kadar yeter," dedim. "Faryn, Zari."

Klara'nın "Devam edebilirim" diye ısrar ettiğini duydum.

"Hayır," dedim. Sırtı kamburlaştı, gözleri benimkilerle buluştu. Birkaç adım geri çekildim ve uçurumdan atlayıp, koşumlu Klara'nın arkasına indim.

Elim beline geldiğinde yenilgiyle, "Çok kolay yapıyorsun," diye gözlemledi. Zaridan kanatlarını çırpıp dağdan uzaklaşıp köye doğru geri dönerken bedenlerimiz öne doğru sarsıldı.

"Yıllardır pratik yapıyorum," dedim kulağına, dudaklarım hassas tenine değdi, sesim düşündüğümünden daha boğuk çıktı ve ürperdiğini hissettim. "Bunu unutma. Bugün ilk seferindi."

"Ben işleri iyi yapmaya alışık değilim."

Zaridan tekrar yere indiğinde, Klara'nın kutlama şöleninde savurduğu hançeri düşündüm. Beni bile

şaşırtmıştı.

"Sabırlı ol," dedim. "Yarın akşam devam ederiz. Bu, ustalaşman gereken en zor becerilerden biri ve biniciliğin temeli."

"Ne kadar zamanını aldı?"

İkinci denemem, diye düşündüm. Ama cesaretini kırmamak için ona söylemedim. Gençken Elthika binicilerini yakından incelemiştim. Sarroth'un dışındaki köyümüzde, güneş battıktan çok sonra bile, onları saatlerce izlerdim; eve dönmek için bir bahane olarak.

En önemlisi, kan bağım olmamasına rağmen bir Elthika ile büyümüşüm.

"Yeterince uzun."

"Tanrılar aşkına," diye inledi. "Bana yalan söylüyorsun. Hiç vakit kaybetmeden konuşan biri tam da bunu söylerdi."

"Saçmalıyorsun," diye homurdandım, Zaridan'ın eklemine vurarak, iniş için kanadını açarkenki titreşimi hissederek. "Seni hiç somurtkan biri olarak düşünmemiştim."

"Ben surat asmıyorum" diye savundu.

"Başarısız olmaktan hoşlanmıyorsun," diye tamamladım onun yerine. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, alalye, ama konu Elthika olduğunda başarıdan çok başarısızlığa uğrayacaksın. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar kolay geçer. Mükemmelliğe odaklanma. Tutarlılığa odaklan. Bunun yerine şöyle düşün: Elthika sürmenin doğru bir yolu yoktur. Önemli olan tek şey, bunu yapabilmen."

Klara dudakları aralanmış bir şekilde bana bakıyordu, ikimiz de Zaridan'ın kanadından inip dünyaya adım attığımızda.

"Önemli olan tek şey, başarabilmem," diye yumuşak bir sesle tekrarladı ve bu kelimeleri tükettiğini gördüm. "Bununla çalışabilirim."

"İyi."

Sonra içini çekti ve eğilip parmaklarını yosun kaplı toprağın üzerinde gezdirdi.

"İlk uçuşta başarısız olursam," diye söze başladı, "sen mi yoksa Zari mi düşmeme izin vereceksin?"

Sözlerinin verdiği tepkiyle irkildim. Haden'ın yüzünün bir anlığına zihnimde canlandığını, gördüğüm korku ve farkındalığın bir anlığına canlandığını hissettim ve gözlerimi sımsıkı kapatıp o ürkütücü görüntüyü bir anlığına dağıtmaya çalıştım.

"Ne?" dedim dikkatlice.

"Önemli değil," diye fısıldadı, yumruğunu toprağa son bir kez daha bastırarak, sanki o endişeyi bastırmak istercesine. "Buradaki toprak çok bereketli. Hayat dolu."

Ayağa kalktığında hâlâ kaşlarımı çatmıştım. Aramızda bir toprak parçası tutuyordu. Kokusunu alabiliyordum, nemli misk kokusunu.

"Fark etmemiştim."

Ben hep ufka bakmakla meşguldüm. Karaya değil.

"Halkım, Ölü Topraklar'daki kırmızı sisi, neredeyse tüm ırkımızı yok edecek olan sisi yaratan gücün daha önce de var olduğuna inanıyor. Yaklaşık dört yüz yıl önce, gökyüzünde morok illa yıldızı parlarken," dedi, gözleri toprağa dikilmiş, başparmağını toprağa bastırarak.

Ben böyle bir şey duymamıştım, casuslarımız veya izcilerimiz de böyle bir şeyden hiç bahsetmemişlerdi.

"Topraktaki bir hastalıktı, toprağın canlılığını sömürüyor, herkesi hasta ediyordu. Ya da belki de bir kalp taşı lanetiydi," dedi. "Belki bir zamanlar Dakkar'ın toprağı böyleydi. Ama bizim memleketimizde böyle güzel bir toprak yok."

Dakkar'ı hatırladım. Muhteşem ve doğal bir güzelliğe sahip olsa da, vahşi doğası ıssız ve cezalandırıcı olabiliyordu. Kendine özgü bir yaşam tarzıydı ve Klara'nın bu şekilde büyümüş olmasına hayret ettim.

Dün gecedен sonra, kalabalık arasında onun hakkında, çoğunlukla olumlu, söylentiler dolaşıyordu ve bu da iyiye

işaretti. Hançer gösterisi ve sonrasında müritlerin ona yönelttiği sorulardan sonra, Sarrothian'ın onu yanlış değerlendirdikleri giderek daha da belirginleşiyordu.

Ben de öyle yapmıştım.

Kolay bir hayat yaşamış şımarık bir prenses değildi. Benim halkımın çoğu gibi, kendi zorluklarından da uzak büyümemişti. Ancak soyuna dair sorular şüphesiz ortaya çıkacaktı. Sarrothian'lar arasında en büyük onursuzluklardan birinin çocuğuydu ve Klara'nın bunda hiçbir rolü olmasa bile, birçok kişinin buna pek sıcak bakmayacağını biliyordum. Bu iz, Klara'yı damgalamıştı ve sonsuza dek damgalayacaktı.

Sarrothian halkı yargılayıcı bir halk olabilirdi; bu, bölgenin kontrolünü ele geçirdiğimde değiştirmeyi umduğum şeylerden biriydi. Ancak yüzyıllardır süregelen önyargıları kimse silemezdi.

Karag'ın geri kalanı, Sarrothian'ı katı ve tavizsiz bir halk olarak görüyordu. Ancak bu durum ticareti daha zor, müzakereleri daha gergin hale getiriyordu. Yabancılar daha açık olmamız bizim için faydalı olurdu. Belki de bu değişimin büyük bir kısmı Klara ile gelebilirdi.

Eğer bir Elthika ile bağ kurabilirse, bunu biliyordum. Sarrothian'ın her şeyden çok beklediği o kutsal yemin.

Zaridan'ın Klara'ya sy'asha'sını vermesi yetmiyordu. Onu karım olarak seçmem yetmiyordu. Lishara'nın tapınağında bize bir kutsama vermesi yetmiyordu; bu anının anısı hâlâ zihnimde sürekli bir yankı, sürekli bir erotik hatırlatıcıydı.

Klara yerden aldığı toprak parçasını yere bıraktı ve ellerini sildi. Boğazımı temizledim, gece geri geldi.

Zaridan'a "Sen endrassa" dedim.

Etrafındaki tüm zeminden enerji çekilerek havaya fırlamadan önce yarı inleme, yarı mırıldanma gibi bir ses çıkardı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, Zaridan'ın uçup onu dağa doğru takip etmesini izlerken.

"Bu bir saygı, takdir ifadesidir."

"Teşekkür gibi mi?"

"Evet," dedim.

"Peki nereye gidiyor? Dağda mı uyuyor? Kendi ailesi var mı?"

"Zaridan mı? Hayır. Eş seçmedi ve bu nedenle yavruları da yok."

"Bütün Vyrinler böyle mi?"

Sürüye doğru yürürken ona bir bakış attım. Bugün çok şey öğrenmiş gibiydi. "Vyrin kadar ilerlediğinizde, türünüz arasında kendinize bir isim yaptığınızda ve tüm sorumluluklarıyla birlikte ethral gücünü kullandığınızda, seçkin olma lüksüne sahip olursunuz."

"Eşlik bağları Elthikalar arasında cazip görülüyor mu? Bence onları güçlendirecektir."

"Evet öyle. Ama Vyrin'ler arasında kendilerine denk birini bulmak zordur. Ve asla kendilerine denk olandan daha azına razı olmazlar."

Klara bana baktı ve ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Eğer onu kendimle eşit görüyorsam... ve tam tersi.

Bu düşünceyle omurgam dikleşti, kaşlarım çatıldı.

"Zaridan'ın kardeşi..."

"Lygath," dedim ona.

"Lygath," diye fısıldadı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Şimdi nerede?"

Çenem kasıldı. "Yakınımda. Zaridan Arsadia'da olduğunda, her zaman yakınımdadır."

"Peki nasıl biri?"

Ağzımdan ilk çıkan kelime "boyun eğmez" oldu.

"Ben... Ben bunu duymuştum..." Sanki kelimeleri nasıl oluşturacağından emin değilmiş gibi sustu.

Boğazımın arkasından alaycı bir ses çıkardım. "Sarrothlular prensipli olmakla övünseler de, konuşmayı çok severler."

"Beni görmezden gel," diye yumuşadı. Yanakları utançtan kızarmıştı. "Özür dilerim."

Kısaca, ona söyleyip söylememeyi düşündüm. Bu bir sır değildi. Sonunda, midem bulandı. O an olmazdı. "Bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Kişisel algılama."

Başını salladı ve şükürler olsun ki bu konuda sessiz kaldı. Yorgunluğuma rağmen içimde aniden bir huzursuzluk oluşmaya başladı. Haden'in mı, Lygath'ın mı hatırasıydı bu? Yavaş yavaş başladı, tenimin altında bir kaşıntı gibi ama kalbimi hızla çarptırdı. Adımlarım da hızlandı, sanki ondan kaçmaya çalışıyormuşum gibi, evime gittikçe yaklaşıyordum. Evimiz, diye fark ettim.

"Aradığın Elthika'yı buldun mu?" diye sordu.

"Hiçbir iz yok," diye sesimi kısıtım, ama o bunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Henüz değil."

Huzursuzluğum arttıkça yolun geri kalanını sessizce yürüdük. Kapıya çıkan basamaklara ulaştığımızda hareketsiz kaldım ve Klara şaşkınlıkla bana baktı.

"Bu gece kapıya bir muhafız dikeceğim," dedim ona. Ama onunla içeri girmeyi, yerdeki kürklerin üzerinde teninin sıcaklığını, bileğimdeki kayışı ve duvarlarla çevrili olmayı düşünmek... Dayanamadım.

"İçeri gelmiyor musun?" diye sordu, dudakları çatılmıştı. "Sarkin, özür dilerim..."

"Öyle değil," diye homurdandım. Tam olarak öyleydi. Yüzündeki o incinmişliği gördüğümde dayanamadım. Hayal kırıklığı ve kendimden nefret etme hissi içimi parçaladı. Onunla ilerlemek istemiştım ama korktuğum gibi, onu benden uzak tutan birçok yara vardı. "Ve lütfen anla Klara... bu... bu bizimle ilgili değil. Bu benim. Ve sadece benim. Git. Uyu."

Bu yüzden yalnız olmak her zaman daha kolaydı.

Artık onun için asla doğru kişi olamayacağımdan korkuyordum. Onun ihtiyaç duyduğu kişi olamayacağımdan.

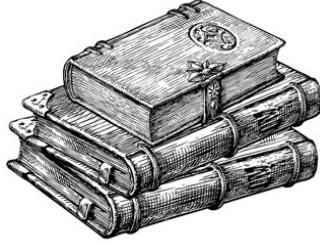
"Peki nerede yatacaksın?" diye sordu.

"Yapmam. Yarın akşam Zaridan'la başka bir seans için görüşürüz."

Sonra oradan ayrıldım, şelalenin su sıçrattığı yere doğru yöneldim, Haden'ın yüzünü ve arkadaşım düşerken Lygath'ın kükremesini kafamdan atmaya çalışıyordum.

Bölüm 24

KLARA

"Koordinasyonsuz," diye homurdandı Sarkin. Zaridan'ın sırtına atlayıp uzuvlarımı savurduğumda en sevdiği eleştirilerden biriydi bu.

Islak gece havasında sıırılsıklamdım. Rüzgârın yönüne bağlı olarak gecelerin ya serin ve nemli ya da sıcak ve hafif nemli olduğunu öğrenmiştim. Bu gece hava sıcaktı ama nem, çabama öyle bir karışmıştı ki, sürekli kayan avuçlarımı pantolonuma siliyordum.

Zaridan'ın kanadından tekrar indiğimde, "İnişte bacaklarını kilitlemeyeceksin," dedi bana, bakışları soğuk ve değerlendirciydi. Kolları göğsünde çaprazlanmıştı.

"Denemeye çalışıyorum," diye itiraz ettim, öne eğilip nefes nefese. "Atlamak için o kadar vaktim yok!"

Zaridan o kadar büyüktü ki, tatbikatlar sırasında uçurum kenarına en yakın olan kanadını geçici olarak kıvırmak zorunda kaldı, diğerini ise havada kalabilmek için kullandı. Aksi takdirde benim için çok uzakta olurdu.

Bugün Kyavor bizi dayanıklılık konusunda zorlamıştı. Sık ormanların arasından sıyrılarak ve yolumuza çıkmasalar bile bulabildiğimiz tüm kayaların üzerinden sürünerek arazide kilometrelerce koştuk. Köyden uzaklaşan çevredeki araziye keşfetmek için iyi bir yoldu -Arsadia oldukça

güzeldi- ama sabah kahvaltımı kaybetmek üzereyken nefes nefese kaldığım için bunu yeterince takdir edemedim.

Dothik'teki arşivler bana ortalama bir Karag binicisinin fiziksel dayanıklılığını sağlamamıştı. Belki hâlâ vahşi doğada yaşıyor olsaydım, daha kolay olurdu.

Son dört gündür Kyavor ve Sarkin'le birlikte eğitim görüyordum.

Sarkin hâlâ yatağa dönmedi, diye düşünmeden edemedim. Onu sabahları veya öğleden sonraları görmüyordum. Sadece akşamları beni almaya geliyordu.

"Dün Kyavor ile mükemmelleştirdin, değil mi?" diye sordu Sarkin, nefesimi düzene sokmama izin vererek. Zaridan uçurumdan kısa bir süreliğine uzaklaşıp kanatlarını açarken, karanlıkta gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bu onun için de bir egzersizdi; uçurumun kenarının hemen altında sabit kalmak.

Nehir egzersizlerini düşündüm. Huysuz küçük ortağım Vyaria bile, koşum inişlerini üst üste üç kez başardığımda istemeyerek de olsa etkilenmişti.

"Evet," diye cevapladım, içimdeki gurur beni doğrulttu. Kolumu alnıma sildi.

"Korkmuşsun," diye tahmin yürüttü Sarkin.

Dilimi ısırđım. Bana bunu söylemesine gerek yoktu.

"Görüyorum. Atlamadan hemen önceki tereddüt," dedi. "Her seferinde. Kontrol altına al, Klara."

Sinirden dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ah, bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum. Kakkari'ye şükürler olsun, iyileştim!"

Sarkin alaycılığıma karşısında keskin bir nefes verdi. "Bu gecelik işimiz bitti."

Yorgunluğunu ben bile görebiliyordum. En güvendiğı binicileri olan kya'rassa'ları günlerdir devriye geziyordu. Dün Kuzey'in Karath'larıyla da bir toplantı yaptığını biliyordum; herkes sadece bundan bahsediyordu.

"Binişe ara vereceğiz," dedi Sarkin. Hem rahatlatma hem de endişeyle doldum. "Yarın Elthika sırtında komutları ve

kontrolü çalışacağız."

"Kyavor ile yaptığımız derslerde henüz bu noktaya gelmedik" dedim.

"O zaman avantajlı olursun," diye çıkıştı ve dilimi ısırırken neredeyse kanatıyordum. "Ama sana temin ederim ki, tüm o biniciler sana ne öğreteceğimi zaten biliyor."

İkimiz de gergin ve yorgunduk. İniş alanına doğru uçarken itiraz etmedim. Her gece aynıydı. Sarkin beni evimize kadar götürür, sonra orada bırakırdı. Nereye gittiğini veya nerede uyuduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, Sarkin'in uzaklaştığını her izlediğimde, göğsümde küçük bir sızının daha söndüğünü hissettiğimdi. Umut?

Ama bu gece bir planım vardı. Bu böyle devam edemezdi. Sarkin'le aramda tuhaf bir gerginlik vardı; aslında Lishara'nın tapınağından sonra başlamıştı, ama geceler önce konuşmayı Lygath'a yönelttiğimden beri daha da büyümüştü. Bunu görmezden gelmek durumu daha da kötüleştirmemişti.

Dothik'teki tüm varlığım, kardeşim ve Sora dışında kimse tarafından görmezden gelinmişti. Burada da görmezden gelinmek istemiyordum, hele ki kendimi bağladığım, kan ve kalp taşı büyüyle bağlı olduğum Karag erkeği tarafından.

Sarkin'in tekrar şelaleye doğru yönelerek gözden kayboluşunu izledim ve onu takip etmeden önce derin bir nefes aldım. Sürünün eteklerindeki sessiz taş evlerin ve kuluçkahane girişine giden sıralı patikanın yanından geçtim.

Bir evin köşesini döndüğümde onu kaybettim ve nereye gittiğini görmek için kaşlarımı çattım. Sonra, taş bir duvarla çevrili şelalenin tam kenarında, uçurumun kenarında büyüyen mavi çalılarda bir çatlak fark ettim. Yan tarafa oyulmuş küçük bir merdiven, şelale boyunca aşağı iniyordu. Tepeden, aşağıdaki karanlığın içinde kaybolan Sarkin'i zar zor seçebiliyordum.

Nereye gidiyor acaba diye düşündüm.

Dikkatlice, kaygan ve dar basamaklardan aşağı inerken şelalenin tabanından ne kadar yüksekte olduğumuzu fark ettim. Sağımdaki orman yavaş yavaş aşağı doğru iniyordu ama Sarkin nereye gitse, sanki ayrı, gizli bir koy gibiydi.

Aşağıya ulaştığımda gölgelerin içinde kaldım, şelalenin sesi adımlarımı gizlemeye yardımcı oluyordu. Levanth'ı burada bulmayı bekliyordum - Sarkin bana aksini söylese de, ben de öyle düşünüyordum - ama sadece o vardı.

Şelalenin dibiydi, gölün dibine dökülen şiddetli su akıntısıydı, ama düşündüğüm kadar sağır edici bir gürültü değildi. Gölün etrafında, sağda, kayalık bir tepenin üzerinde orman yükseklerdeydi. Ama gölün diğer tarafında, düz bir arazi, hemen ötesinde yabani ağaçlardan oluşan sık bir orman gördüm.

En alt basamağa ulaştığımda Sarkin neredeyse soyunmuştu. Başını hızla bana çevirdi, gözleri özenle gizlenmiş bir şaşkınlıkla kısıldı ve sıkı kalçasının yan tarafındaki gamzeye, oradaki kaslara hayran kalmamak elde değildi.

Yıllarca Elthika binmesinden olsa gerek, diye düşündüm, bana bakmak için döndüğünde yumuşayan penisinin sallanışını gördüğümde nefesim biraz sığlaştı.

Pantolonunu göle açılan pürüzsüz kaya zemine indirirken konuşmamı bekledi. Tüm çıplaklığıyla orada duruyordu, kendinden emin ve kararlı bir şekilde sessizce bakışlarımla buluştu.

"Düşünüyordum da," diye seslendim, sanki az önce onu takip edip şelalenin kenarında çıplak halde rastlamamışım gibi, sesim kayıtsızdı. Gerçi sesim biraz tiz çıkmıştı ve boğazımı temizleyip oradaki yumruyu çıkardım.

"Lütfen devam edin," dedi kuru bir sesle.

Karnımda gerginlik artarken, içimden çılgınca bir gülümseme isteği geldi.

"Birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz," dedim. "Ve bence bunu değiştirmeliyiz."

Sarkin'den sert bir nefes çıktı. "Konuşacak havada değilim Klara. Ama banyo yaparken bana eşlik edebilirsin."

Çenesini dalgalanan göle doğru çevirdiğinde ses tonunda bir gerginlik vardı.

"Bunu yapmayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordum, sesimi duvarların hışırtısının üzerinden duyabilmesi için yükselterek.

Cevap vermedi. Bu gece gerçekten berbat bir ruh halindeydi; somurtkan, sessiz, sanki düğün şölenindeymiş gibi.

Birlikte antrenman yaptığımız ilk gece nasıl olduğunu düşündüm. Lygath konusunda ısrar ettiğimde içine kapanmıştı ama o gece yüzünde beliren paniği hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Bana açılmaya çok yaklaşmıştı.

Belki de sadece sabırlı olmam gerekiyor diye düşündüm.

Sırtını döndüğünde kıyafetlerimi çekiştirdim. Terli kıyafetlerimi çıkarırken suya girmesini izledim. Lishara'nın tapınağında aramızda yaşananlardan daha savunmasız hissetmeme neden olsa da, daha önce görmediği bir şey olmadığını düşündüm.

Sırtının alt kısmındaki yara izi suyun altında kaybolunca, dalgalar ayak parmaklarıma değene kadar öne doğru bir adım attım. Meme uçlarım çakıl taşlarıyla dolmuştu, şelaleden gelen serin sis, kızarmış tenime ve günün antrenmanlarından kalan yorgunluğuma inanılmaz bir his veriyordu. Bir an gözlerimi kapatıp tadını çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı, beni kıyının kenarında çıplak halde bulunca.

Yine de... Göle doğru yürürken gözleri göğüslerimdeydi ve o bakışlar orada kaldığında kalbim birkaç saniye duraksadı. Daha önce göğüslerime pek fazla kafa yormamıştım ama Sarkin'in onlara bakış şekli... Kesinlikle çekici olduğunu söyleyebilirim.

Yaklaştığımda elini yüzünde gezdirdi. Su boynuma çarptığında ve ben onun durduğu yere doğru suda

yürüdüğümde bakışları yüzüme kaydı.

"Birbirimizi tanımaya başladığımızdan beri," diye başladım, "benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var ki, başkalarının benim bir şeyi yapamayacağımı söylemesinden hoşlanmam."

"Hayır," diye cevapladı. "Bunu söylediğimi duydun mu?"

"İma edilmişti."

"Hançerleri bu kadar etkili bir şekilde fırlatmayı böyle mi öğrendin?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Birisi sana yapamayacağını mı söyledi?"

"Aslında evet," diye cevapladım. "Tam olarak öyle oldu. Yan taraftaki volikide yaşayan bir çocuk, ortadaki hedefi vuramayacağımı iddia etti. Çok zayıf olduğumu düşündü."

"Aynı şey binicilik dersleriniz için işe yaramıyor," diye belirtti.

"Yine de," diye karşılık verdim. "Tanrılar, bana zaman ver Sarkin. Bir haftadan az süredir çalışıyorum."

Söylenmeyi duydum. Zamanım tükeniyordu. Dün nehirde elde ettiğim başarıya rağmen, müritler arasında beceri olarak hâlâ çok geride olduğum belliydi.

"Haklısın."

Neredeyse irkildim. "Ne?"

Sarkin yüzüne su çarpıp yorgun gözlerini ovdu. Her gece buraya mı geliyordu? Peki nerede uyuyordu? Kesinlikle burada değil.

"Haklısın Klara," dedi tekrar. "Dakkari olduğunu unutmuşum. Bir Elthika ile ilk kez yakından karşılaştığında gölge aydı. Seni fazla zorluyorum. Biliyorum. Sadece sana yardım etmeye çalıştığım için."

"Biliyorum," dedim sessizce, kalbimin göğsümde hızla çarptığını hissederken. Sözleri beni ona karşı yumuşattı ve şelalenin sıçrayan sularını gözlerimden silerken ona daha da yaklaştım.

"Bu eşi benzeri görülmemiş bir şey," diye devam etti, aramızdakileri işaret ederek. "Bir Sarroth kralının henüz Elthika'ya sahip olmamış bir kadınla evlenmesi. Sarroth

tarihinde daha önce hiç böyle bir şey yaşanmadı. Belki diğer topraklardan birinde, evet. Ama Sarroth'ta hiç olmadı. Bu yüzden sana sert davranıyorum. Olmak zorundayım."

Bedeninin benimkine olan sağlamlığını hâlâ hatırlıyordum. Elimi sırtına gömüp omuzlarının belirgin gücünü kavramanın, parmaklarımı saçlarının arasından geçirmenin ve nefes alışverişimizi paylaşmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyordum.

Suyun altında ellerim kıvrıldı, tırnaklarım avucumda küçük yarım aylar oluşturdu.

"Anlıyorum," dedim, sesim biraz nefes nefese çıkmıştı, neredeyse suyun altına batıyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu, sessizlik uzadıkça ve ben gitmeyeceğim anlaşılnca.

"Nerede uyuyordun?"

"Sana söylemiştim," dedi, gözlerinde ateş parlayarak, "yeminlerimi ciddiye alıyorum. Buna rağmen..."

İma ettiğim şeye sinirlenmişti.

"Aksine?"

Derin bir nefes verdi. "Birbirimizi sevmememize rağmen. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyor olmamıza rağmen."

"Bunu değiştirmeye çalışıyorum."

Duraksadı. "İlk mi, ikinci mi?"

Kızardım ama gecenin karanlığının en kötüsünü gizlediğini umuyordum. Hemen, "İkincisi, elbette," dedim.

Bariz bir rahatlamayla rahatladı ve içimde neden bir hayal kırıklığı ipliğinin gerildiğini bilmiyordum.

"Orda boş evler var," dedi bana. "Sarroth çok geniş bir yer. Halkımızın çoğu ordayla seyahat etmiyor. Sadece potansiyel yolcular ve zamanlarını Arsadia ile memleketimiz arasında bölmeyi seçenler. Bu nedenle, Rysar'da her zaman konaklayacak yer var."

Ona inanarak başımı salladım.

"Bir daha sorma," diye devam etti, bana doğru yürüyerek, kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Sözlerimi tutarım Klara, sana bile. Birlikteliğimize duyduğum onuru sorgulamaya devam etmen bana hakarettir."

"Yapmam," diye fısıldadım. Şelalenin üzerinden beni duyması imkânsızdı ama yine de başını eğerek kabul etti. Sesimi yükselterek, "Öyleyse neden burada yıkanıyorsun?" diye sordum.

Dudaklarının kenarının kıvrıldığına yemin ettim. "Çünkü burayı seviyorum. Odaklanmama yardımcı oluyor. Vahşilik."

"Vahşilik odaklanmanıza yardımcı oluyor mu?"

"Benim gibi biri için evet."

"Bana çok düzenli, sürprizlerden hoşlanmayan biri gibi geldin."

"Öyleyse beni tamamen yanlış anlıyorsun. Ya da belki de haklısın. Belki de şu an olduğum kişi, olmam gereken kişi bu," diye bilgilendirdi beni, o gözler ayın gümüş ışığını yansıtıyordu. Gözlerine bakınca biraz başım döndü, ağrıyan kaslarıma rağmen bacaklarım suda daha hızlı yürüyordu. "Bir zamanlar çoğu kişi bana pervasız derdi. Aslında herkes öyle derdi."

Tanıdık bir merak duygusu, kendi kalp atışlarım gibi içimde nabız gibi atıyordu. Daha önce hiç görmediğim veya dokunmadığım, ama çok şey vaat eden yepyeni bir kitabın hissiyatı gibiydi. Kapağını araladığınızda, o narin parşömen kağıdının ilk birkaç sayfasını karıştırdığınızda hissettiğiniz o baş döndürücü heyecan.

"Ama bu gece bundan bahsetmeyeceğiz," diye ekledi, bana kaşlarını kaldırarak, göğsümdeki umudun bir kez daha sönmesine neden oldu.

"O zaman ne konuşuyoruz?"

Gözleri boğazımdan aşağı, göğüslerimin hemen üzerindeki dalgalanan suya doğru süzülürken nefesimi tuttum. Karanlık suyun altında onları göremeyecekti, sadece içimden tehlikeli bir heyecan geçirmek istediğini biliyordu. Bacaklarım bir anlığına suda çırpınmayı bıraktı ve göl dudaklarıma kadar gelip onları ıslattı.

"Senin hakkında konuşmak istiyorum" dedi.

Bölüm 25

SARKIN

"Ben mi?" diye sordu Klara.

"Bana yara izinin nasıl oluştuğunu anlat. Hayallerini."

Eli suyun altından uzanıp parmak uçlarını işarette bastırdı.

"Zaridan'ı daha önce gördüğün için tanıdın," dedim. "Bunu bana sen söylemiştin."

"Evet," dedi bana. "Küçükken rüya görmeye başladım. Yavaş yavaş başladılar, kolayca silinip atılabilecek kadar kolaydı, bir çocuğun hayal gücü olarak görmezden gelinebilecek kadar kolaydı."

"Ama sen aynı şeyleri tekrar tekrar gördün," diye tahmin ettim, Klara gibi güç sergileyen Karag'ın da aynı durumda olduğunu bilerek.

"On iki yaşındayken Dothik'e bir Elthika geldi. Vahşi doğadan yeni dönmüştük, iki gün önce. O günden sonra neredeyse her gece rüyalar görmeye başladım. Birinde Zaridan'ın bana saldırdığını hatırlıyorum ve yüzüm kanlar içinde çığlık atarak uyandım."

Göğsümde bir huzursuzluk hissettim. "Daha çocuktun. Korkmuş olmalısın."

"Evet," diye itiraf etti, gözleri benimkilerle gidip geliyordu. O kadar yakındık ki, arada sırada kendini su

üstünde tutarken dizlerinin bacaklarıma değdiğini hissediyordum. Uzanıp onu bana yaslamak ne kadar kolay olurdu. "Ama bundan sonra en çok korkan annemdi."

"Bana nedenini söyle."

Şüphelerim vardı ama onun bakış açısını duymaktan farklıydı. Keşif görevlerimiz sırasında ve casuslarımızın raporlarından, Kuzey Toprakları'ndaki Dakkari rahibelerinin, en ufak bir büyü yeteneği gösteren herkesi kaptığını öğrenmiştik. Onlardan korkuluyordu. Dothikkarlar yönetiminde, istediklerini alma yetkisine sahiptiler.

"Karmaşık," dedi, dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"O zaman anlamama yardım et."

Derin bir nefes verdi, gölün karanlık, dalgalı suyuna baktı. Gözlerinin kıyının ötesine, ormana doğru gittiğini izledim.

"Kakkari'nin yeteneğini sergileyen tek değil, iki güçlü kadından geliyorum. Kalp taşlarını kullanma, güçlerini hissetme ve yönlendirme yeteneği. Deli Orda Kralı Rath Drokka'lı Davik'in kraliçesi Vienne adında bir insan kadın, benim atamdı. Kocasını kurtarmak için Ölü Topraklar'ın üzerine kırmızı sis salan kalp taşı büyüsünü kullanan büyücüydü."

"Peki ya diğeri?" diye sordum, gerçi biliyordum.

"Rath Serok'lu Kara. Adımı aldığım kişi. Tarihimizin ilk melezi, kızıl sisi yenen savaşta bir değil iki kalp taşı kullanan kişi," dedi. Gözleri benimkilere kaydı. "Ethrall."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bu nedenle, soyumdaki herkes rahibeler tarafından çok dikkatli bir şekilde incelendi. Kalp taşı büyüsü hakkında pek bir şey bilmiyoruz, ancak kan hatlarından geçebileceğini biliyoruz."

"Yani annenin de bir yeteneği var mıydı?" diye merak ettim.

"Evet," dedi. "Öyleydi. Benim gibi o da vizyonlar görüyordu. Ama onunkiler uykusunda olmuyordu. Her an

gerçekleşebilirlerdi, bu yüzden dikkatli olmalıydı. Onu kimin izlediğine dikkat etmeliydi."

"Peki ne gördü?"

Klara, dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle bana, "Onlara kayıp ordu kralları derdi," dedi ama sesi güçlü ve gururluydu.

"Yüzyıllar önce güney kıyılarımıza çıkan Dakkariler," diye tahmin ettim.

"Sadece tahmin edebiliyorum," dedi Klara. "O da burayı görmüştü. İkimiz de Karak'la, memleketinle bağlantılıyız. Elbette kimse bize inanmadı. Yine de, rahibelerin dikkatini çekmek istemediğim için kime söylediğime dikkat etmeliydim. Dothik'te olmak yeterince zordu zaten. Sürekli izliyorlarmış gibi hissediyordum."

"İşte bu yüzden onlar hakkında bilgi edinmek istedim," dedim başımı eğerek. "Haklı olduğunu kanıtladı. Annenin kimsenin bilmediği bir gerçeği bildiğini kanıtladı."

"İnsanlar ona deli diyordu," dedi. Gizlemeye çalışsa da, yine de canını acıttığını gördüm. "Ona deli diyorlardı, tıpkı Davik'e Deli Ordu Kralı dedikleri gibi. Onu görmezden geliyorlardı. Hayatımı araştırmaya ve bilgiye adamamın bir nedeni de onun deli olmadığını kanıtlamaktı."

Annesine olan sevgisini görebiliyordum.

"Ona ne oldu?" diye sordum, daha da yaklaşarak. Bacakları titreyince suyun altında sallandı ve ben de uzanıp belini tuttum. Dudakları aralandı ama yavaşça dokunuşuma alıştı, suyun altına kaymasına izin vermeyeceğime güvenerek.

Annem, Dothik'te soylu bir ailede büyüdü... soyu nedeniyle. O ve babam, çocukluklarından beri birbirlerini tanıyorlardı. Birlikte büyümüşler, birbirlerini sevmişlerdi. Ama babam başka biriyle, tahtını güvence altına almasına yardımcı olan biriyle evlendi. Annem soylu bir aileden gelmiş olabilir ama fakirlerdi. Babamın karısı değildi," dedi. "İlişkileri, annem bana hamile olduğunu öğrenene kadar yıllarca sürdü. Kraliçenin bunu kabul etmeyeceğini

biliyordu. Özellikle diğerk soyum nedeniyle tahtta meşru bir hakkım olacağını bildiğı için misilleme yapılmasından korkuyordu ve bu yüzden ayrıldı. Büyük amcam bir orda kralıydı. Ona bir ev verdi ve o da aldı. Ben vahşi topraklarda doğdum. Vahşi topraklarda büyüdüm."

"Sana babanın kim olduğunu hiç söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Annem birçok sır saklardı; bu da onlardan biriydi. Dedikodular vardı. Çocuklar büyürken acımasız olabiliyor, ebeveynlerinin fısıldadıklarını tekrarlayabiliyorlardı. Annem bana bizzat söyleyene kadar onlara hiç inanmadım."

"Kafam karıştı," diye itiraf ettim. "O zaman ikiniz de neden Dothik'e döndünüz? Hele ki sizi güvende tutmaya çalışıyorsa?"

"Büyük amcam öldü," dedi. "Ordu dağıldı. Gidecek başka yerimiz yoktu ama annemin Dothik'te yerleşmemize yardımcı olan ailesi vardı. Pazar bölgesindeki bir meyhanenin üstünde küçük bir oda tuttuk. Annem orada çalışıyordu. Rüyalar daha sık görölmeye başladı ve o gece bu yara iziyle uyandığımnda... annem daha da korktu."

"Baban şehirde olduğunu öğrendi. Doğduğunu öğrendi," diye tahmin ettim.

Başını eğdi ve parmaklarım kalçalarını daha sıkı kavradı.

"O zamanlar beni gerçekten istiyordu," dedi, yüzünde hüznünlü bir gülümsemeyle. "Ama sanırım sadece bir şekilde anneme bağlanmak istiyordu. Ve ben de ona olan o bağdım. Hamileliğini sakladığı için çok öfkeliydi. On dört yaşındayken beni saraya yaşamaya çağırdı. Belki annemi cezalandırmak içindi - bilmiyorum. Ama annem onunla, hatta kraliçeyle bir anlaşma yaptı. Asla tam olarak anlayamadığım bir şeydi bu. Ama ben onlarla yaşamaya gittim... ve annem uzağa gönderildi. Orala sa'kılan'a."

"Rahibeler," diye biliyordum, sonunda ne olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Bir yıl sonra öldüğü haberini aldım."

Çenem kasıldı, karnımda bir düğüm oluştu.

"Rahibelerden hep çok korkardı. Kalp taşlarımız yok edildiğinden beri yenilerini yaratmaya çalışıyorlardı. Bazı Dakkarilerin ortaya çıkardığı güçle, insanları güç kaynağı olarak kullanırlardı," dedi Klara. "Ama çoğu zaman bu onları öldürürdü. Annemin başına gelen de buydu. Gücü için kullanıldı ve bu onu öldürdü. Ve en kötüsü de, sanırım anlaşma buydu. O, benim bu kaderden korunmam için gönüllü olarak orala sa'kılan'a gitti."

Bu bir trajediydi. Basit ve net. Dakkarilerin kendi halklarına yaptıkları... anlamsızdı. Kalp taşları yaratılamazdı.

"Beni Dothik'te güvende tutmak için canını verdi. Babamın ne kadar bildiğini bilmiyorum. Onu sevdiğini biliyorum - ölümünü duyduğumuzda haftalarca ortalıkta görünmedi - ama ondan sonra bana karşı soğuk davrandı. Sanki bana bakmaya bile dayanamıyormuş gibi," dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Keşke vahşi doğada kalsaydık. Orada mutluyduk. Güvendeydik. Belki hala hayatta olurdu."

"Özür dilerim, aralye," dedim sertçe, göğsüm hikâyeden dolayı sıkışmıştı. "Bilmiyordum."

Gözlerinin altını sildi ve yüzüne su çarptı. Aramızdaki gerginliği biraz olsun dağıtmak için bana hafifçe gülümsedi.

"Hepsi kötü değildi," dedi bana. "Dannik beni korudu. Arkadaşım Sora ile tanıştım. Arşivlerde mutluydum. Araştırmalarımda mutluydum, çoğu zaman sinir bozucu olsa da. Ama bana bir amaç verdi. Annemle bağ kurduğumu hissettirdi."

Kardeşi Dannik'i hatırladım. Raporlarımıza göre, en büyük kızının haddini aşacak ve babası tahtı ona devredecekti. İyi bir kral olur muydu? Bunu zaman gösterecekti, ama Elysom'a raporumda belirtmiştim.

Dakkari erkeğine karşı tavrımı yumuşattı mı? Kız kardeşine göz kulak olduğunu bilmek mi?

Belki.

Doğu Kapısı'nın dışında ona karşı ne kadar koruyucu olduğunu görmüştüm. Şimdi bildiklerimi düşününce, ona

olan saygım artıyordu. Çünkü Klara'yı sevmesine gerek yoktu. Şüphesiz, kendi ailesinden bazılarının yaptığı gibi, onu görmezden gelmesi daha uygun olurdu.

"Kalp taşları yaratılamaz," diye bilgilendirdim onu. Tutuşumun altında hareketsizleşti. "Yapılmazlar. Büyütülürler."

"Talara ağacının kökleriyle," diye tahmin etti. Kendi vizyonları bunu kanıtlamıştı.

"Evet," dedim. "Rahibelerinizin yaptıkları korkunç. Anlamsız ve korkunç. Zaten çoğu şey güç ve korku söz konusu olduğunda öyledir. Birlikte mi? Bu ölümcül bir kombinasyon, özellikle de kontrolsüz bir otoriteye sahip bir grup insan arasında."

Başını eğdi. "Şimdi bir soru sorabilir miyim?"

Ne olduğuna bağlı, diye düşündüm hemen. Sonra utandım. Bana karşı dürüst olmuştu. Düşündüğümünden daha açık sözlüydü. Ama duygularını kendine saklayan ve dillerini çoğu zaman dişlerinin arkasında tutan Sarrothian'lara alışmıştım.

Sarrothian'a hiç benzemiyordu. Tam tersiydi.

"Evet," dedim bunun yerine.

"Dakkar, Karag'ın saldırısı nedeniyle tehlikede mi?"

Beklediğim soru bu değildi. Ama belki de neden geçmişini kurcaladığımı merak etmişti. Acaba ailesi, annesi, babası hakkında bilgi toplamaya çalıştığım için mi soru sorduğumu düşünmüştü?

"Yanlış anlaşılmasın Klara," diye söze başladım, "Karag halkı Dakkari'yi onlarca yıldır izliyor."

"Casusluk mu demek istiyorsun?"

"Ne dersiniz deyin. Ama Karaglar, komşu ülkelerle sebepsiz yere savaşa girmeyi alışkanlık haline getirmezler. Hele ki sebepsiz yere."

"Ama sen kalp taşlarını istiyorsun."

Derin bir nefes verdim, onu kolumun kıvrımına daha yakın olacak şekilde hafifçe ayarladım, çıplak tarafı benimkine değiyordu.

"Biz casusluk yapıyorduk, sizin dediğiniz gibi, çünkü almaya değer kalp taşları olup olmadığını tespit etmeye çalışıyorduk."

"Çalmak mı demek istiyorsun?" diye tekrar düzeltti kaşını kaldırarak, ben de keskin bir kahkaha attım.

"Ben pazarlık yapmayı tercih ederim."

Klara güldü, sesi kaygısız ve güzeldi. İlk defa böyle güldüğünü duyuyordum.

"Kadim bir Elthika'nın kalp taşlarını alıp farklı uluslara bıraktığına inanıyoruz. Bu gezegenin her yerinde başka kalp taşları olduğuna dair haberler var. Dakkar, bunlara sahip olan tek ırk değil."

Bunun üzerine kavrayışım arasında doğruldu. "Bir Elthika neden bunu yapsın ki?"

"Gücü paylaşmak için," diye cevapladım. "Bedava vermek için. Savaşlar çıkarmak için. Saklamak için. Farklı etkileri olup olmadığını görmek için farklı topraklarda yetiştirmek için. Kim bilir. Tüm teorileri duydum. Ama Elysom bilginleri arasında asla fikir ayrılığı olmayan tek şey, bunun bir Elthika'nın işi olduğudur. Uzun zaman önce."

"Bunların tanrıçamız Kakkari'nin armağanları olduğuna inanıyoruz," diye bana bilgi verdi, o sıcak, meraklı gözlerle bana bakarak. "Açıklamamızı daha çok beğendim."

Dudaklarımın hafifçe kıvrıldığını hissettim ve bakışlarımı kaçırarak bunu gizledim.

"Karag tanrılara veya tanrıçalara inanmıyor, değil mi?"

"Elthika'mıza inanıyoruz," diye cevapladım. "Ve onlarla olan bağlarımıza. Bilmemiz gereken tek şey bu."

Benimle tartışmadı. Hatta basit cevabımı başını eğerek kabul etti.

"Arsadia'da ne kadar kalacağız?" diye sordu.

"İlla'roş'tan sonra, binicilik sezonu bitene kadar," dedim ona. "Neden?"

"Kayıp orda kralları hakkında kendi araştırmamı yapmak istiyorum. Sammenth ve Ryena bana büyüdükleri köylerden bahsettiler. Yaşlılardan bazılarıyla konuşup, gerçekten

sonsuz dek kaybolmadan önce bilgilerini ve hikayelerini kaydedip kaydedemeyeceğimi görmek istiyordum."

"Eğer bir Elthika ile bağ kurarsan, kraliçe olarak istediğini yapabilirsin," diye cevap verdim ona.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Benden bu konuda kavga mı bekliyordun?"

"Şey...evet."

"Sarroth'a olan yeminini yerine getir Klara," diye söze başladım, başımı öne eğerek gözlerimizin buluşmasını sağladım, "ve istediğini yapabilirsin."

Gözlerinde kararlı bir kıvılcım parladı. "Öyleyse ben yaparım."

Bu sefer gülümsememi saklamadım. "Eğer söylemem gereken tek şey buysa, keşke çok daha önce söyleseydim."

"İşte bu yüzden birbirimizi daha iyi tanımalıyız," diye belirtti, ama kendini beğenmiş bir tavır takınmayı da ihmal etmedi. "Sen de katılmıyor musun?"

Homurdandım.

"Bu gece senin hakkında pek bir şey öğrenemedim aslında," diye ekledi değerlendiren bir bakışla.

Tekrar homurdandım.

"Ve bu gece de yapmayacaksın," dedim. "Şimdi konuşmayı bırak karıcığım. Bırak da vahşiliğimin tadını huzur içinde çıkarayım."

"Bana en ufak bir şey bile söylemeyeceksin, değil mi?" diye üsteledi.

İç çektim. Bu gece bana karşı açık davranmış, sorularımı hiç şikayet etmeden cevaplamıştı.

"Sarrothlu Karath'ın nasıl seçildiğini biliyor musun?" dediğimde rahatsızlığımı yuttum.

"Hayır," dedi, biraz nefes nefese, sanki bana yaptığı baskının işe yaradığına inanamıyordu.

"Bunlar, pozisyon boşaldığında, önceki Karath öldüğünde, pozisyonundan vazgeçtiğinde veya uzaklaştırıldığında, bölge için en iyi mürit ve binicilerden oluşan bir havuzdan alınır."

"Kaldırıldı mı?" diye sordu.

"Elthika adına," diye cevapladım, selefimin böyle gittiğini bilerek. "Bu seçimler ömür boyu bir kez olur, belki iki kez, o da olsa. Ve benim binicilik sezonuma denk geldi. Belki şans, belki de kader. Sarroth köylerinin her birinden bir binici seçilip uçurumlara gönderilir. Bir Vyrin'i kim alırsa çoğunlukla Karath olarak çıkar, ancak diğer biniciler ona meydan okuyabilir. Sonraki haftalarda bu zorluklar sonsuz görünebilir, ancak çok az kişi bir Vyrin'e ve seçtiği biniciye karşı koyacak kadar aptaldır. Diğer Vyrin'ler hariç."

Klara'nın bilgiyi nasıl işlediğini gördüm. Kaşları çatıldığında, boşlukları, söylenmemiş şeyleri doldurduğunu anladım.

"Haden benim için bir kardeş gibiydi," dedim, derin bir yutkunmayla. "O yıl illa'rosh'a girerken, bir sonraki Karath olması için ona oy verilmişti. İkimiz de o yıl bir Vyrin talep etmeye çalıştık. Lygath onu reddetti. Zaridan beni seçti. O yıl neredeyse tüm müritler öldü. Haden'ı kurtarmaya çalıştım... ama sonunda düşüşünü izledim. Sonrasında ise amansızca meydan okundu. Elysom, sonrasında tam bir yıl boyunca meydan okunabileceğim bir yasa çıkardı. Sarroth tahtını ele geçirmek için kendi arkadaşımı öldürdüğüme inanan birçok kişi vardı. Bu yüzden bundan bahsetmek istemiyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve şelalenin coşkusundan zar zor duyabildim. Beni asıl etkileyen, itirafımı duyunca ne kadar üzgün görüldüğüydü. Sanki benim için incinmiş gibiydi. "Sarkin, hiçbir fikrim yoktu..."

"Olan oldu," dedim sesimi sertleştirerek. "O yıl bana çok şey öğretti. Bir sınavdı ve halkımın saygısını kazanarak çıktım. Bunu atlatmak zorundaydım."

İyi ki de öyle yapmışım, diye düşündüm. Sonunda beni daha iyi bir Karath yaptı çünkü bana çok az insana güvenmeyi ve etrafıma kimsenin yaklaşmasına izin vermeyen bir Arsadian taş duvarı örmeyi öğretti.

"Bu gecelik bu kadar yeter," dedim ve ancak çırpınmaya başladığında onu serbest bıraktım. "Geç oldu. Ve uykuya ihtiyacın var."

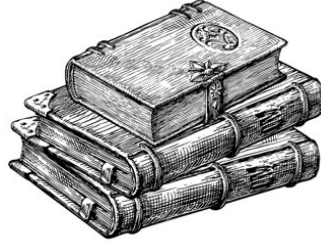
"Bu gece benimle döner misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Bu soru bana biraz savunmasız geldi.

Derin bir nefes verdim. Uzak durmamın bir sebebi vardı... ama sonsuza dek kaçamayacağımı fark ettim.

"Evet," diye cevapladım. "Yapacağım."

BÖLÜM 26

KLARA

Bu rüyamda başka bir ormandaydım. Nemli yaprakların ve odunsu gövdelerin kokusunu içime çekiyordum. Ayaklarımın altındaki toprak mis gibi kokuyordu, o kadar siyahtı ki Zaridan'ın pulları gibiydi. Alçakta sarkan sarmaşıklar görüş alanıma giriyordu, onları kenara itip altlarından eğilerek, eskiden nehir kıyısı olduğunu sandığım yolu takip ettim. Artık su yoktu ama bir derenin çukuru hâlâ toprağı sıkıştırıyordu, tabanındaki kayalar toprağa gömülüydü.

Bu, daha önce gördüğüm kalptaşı ormanı değildi. Burası bana yabancı ve tanınmaz geliyordu, ama arkamdan esen hafif bir esintiyle ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum.

Kurumuş nehrin sonunda onu gördüm. Gövdesi Elthika dalları kadar geniş, büyük, kadim bir ağaçtı. Dalları siyahtı. Kıvrımlı dallarını süsleyen birkaç beyaz yaprak olmasa, ağacın öldüğünü düşünürdüm. Yaprakların içlerinde donuk bir renkte parlayan mavi damarlar vardı.

Dudaklarım aralandı ve nerede olabileceğime dair bir ipucu bulmak için açıklığa bakındım. Uyanmadan önce fazla vaktim yoktu - bu anı herhangi bir şey bozabilirdi - ve bu ağacı görmemin bir sebebi vardı. Kurumuş derenin

yatağına inip ağacın dibindeki duvarı kazmaya başladım, parmaklarımla toprağı tırmaladım. Hızla çalıştım... ve kısa sürede karşılığını aldım.

Bir kökün ucunda, ışıkları sönük olsa da, bir grup kalp taşı vardı. Beş tane saydım. Bu kadar büyük bir ağacın düzinelerce kökü olurdu. Toprağın altında kaç kalp taşı olabilir ki?

Köküne dokunduğumda nefesim kesildi, binlerce fısıltı beynime doldu. Damarlarımda kan hızla akıyordu. Sanki gürül gürül akan bir nehrin altında sürükleniyormuşum gibiydi. Duyabildiğim tek şey buydu.

Elimi hızla çektim, sendeleye sendeleye yere düştüm, sıkıştırılmış, kuru toprağa sertçe çarptım.

Ağaca bakarken, şimdi hafif bir tedirginlikle, hafızamda bir şey canlandı. Bir hikâye. Annemin Rath Drokka'nın soyundan gelen, fısıldayan, kanayan bir ağaç hakkındaki hikâyesi.

Kalbim öyle hızlı ve güçlü çarpmaya başladı ki boğazımda hissettim. Yıkılan banka tırmanıp sandığa gittim, keskin bir şey aradım. Bilmem gerekiyordu. Çünkü bu... demekti.

Gördüğüm ilk sert kenarlı kayaya tutundum. Gövdesine dokundum, dişlerimi sıkarak, o sesler zihnimi tekrar doldurduğunda. Ağaç sıcaktı, et ve kan gibiydi.

Kan.

Kayanın keskin kenarıyla gövdeye vurdum. Bir kayaya vuruyormuşum gibi, ağacın gücü kollarımda yankılandı, kemiklerimi şingirdattı. Tekrar vurdum ve gövdeden küçük bir parça koptu. Onu soyup çıkardım.

Kaya elimden kaydı ve gövde kanamaya başlayınca birkaç adım geri çekildim. Kararmış kabuğun üzerinden akan, altın rengi küçük bir sıvı.

Bir an bile tereddüt etmeden koştum. Çıplak ayaklarımla altında, tabanlarım kayalara ve dikenli köklere battı, ama umursamadım. Rüyalarda, birinin anısı dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kakkari'ye doğru yolu seçtiğim için dua ederek tek bir yöne doğru koştum. Burada kaybolabilirdim. Ama tepemdeki takımyıldızlara odaklandım ve onların yolumu düz tutmasına izin verdim.

Ciğerlerim yanıyordu. Yorgunluktan nefes nefese kalmıştım. Sarmaşıklar saçlarıma dolanmıştı. Bir tanesi yanaklarıma çarptı, acı ve yanma hissi yarattı ama yine de devam ettim.

Ve sonunda, ay gökyüzünde alçalmaya başlarken, orman sınırında bir açıklık gördüm. Sınırın ötesine fırladığımda, nefes nefese, ter içinde, bir işaret bulmak için çılgınca savrularak durdum. Bir şey.

Gölgeli uzaklarda onu gördüm. Uykumda bile izleyebildiğim, tanıdık dağ silsilesiydi; çünkü ordum bir zamanlar ungira avlamak için Doğu'da yaşamıştı.

Ölü Topraklar.

Bir zamanlar Ölü Dağ olan ve Ghertun adı verilen bir ırkın, hepsi bir kalp taşıyla öldürülmeden önce yaşadığı yeri koruyan dış sıradağlar. Rath Drokka'lı Vienne'nin kullandığı bir kalp taşı. Atalarım.

Derin bir nefes alarak yere çöktüm. Göğsüm inip kalkarken geriye düştüm, gökyüzüne bakıyordum, keşfinin etkisiyle aklım başımdan gidiyordu.

"Bütün bu zaman boyunca," diye fısıldadım.

Bütün bu zaman boyunca kalp taşları Dakkar'daydı.

Onlar evlerine dönmüşlerdi.

Uyandığımda her şey çok hızlıydı. Bir an Ölü Topraklar'ı rüyamda görüyordum... bir sonraki an, Sarkin'in uyurken inip kalkan göğsüne bakıyordum.

Ağladığımı fark ettim ve avucumla yüzümü karanlığa sildim. Rüyamdaki keşif beni mutlu etmedi ya da sevindirmede. Beni üzdü. Öfkelendirdi. Çünkü rahibeler son

yüz yıldır insanları kanal olarak kullanıyor, tüm zaman boyunca ayaklarımızın altında olan bir güç kaynağı yaratmaya çalışıyorlardı.

Benim annem de bu yüzden ölmüştü.

Bir hıçkırığı bastırdım, çılglık atma isteği duyuyordum. Buzlu ve ıssız Kuzey Toprakları'ndaki rahibe tapınağı olan orala sa'kılan'ı, taş taş yıkıp ayaklarımın dibine yıkma isteği duyuyordum.

Bu seviyedeki öfke korkutucuydu. Ben değildim. Ama kendi kederimi uzun zamandır bastırıyordum. Bu rüya, yüzleşmeye hazır olmadığım bir gerçeği açığa çıkarmıştı.

Sarkin uykusunda irkildi. Karag dilinde konuşurken inledi ve uzuvları çırpındı. Dirseğiyle çeneme çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Hızla ayağa kalkıp elimi göğsüne bastırdım. Kaşları uykuda çatılmıştı, tekrar çırpındığında şakağından aşağı bir ter damlası süzülüyordu.

"Sarkin," diye seslendim usulca, onu sarsarak. Göğsü çıplak ve sıcaktı. Çıplak yatmıştı. "Sarkin, uyan."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen doğruldu, tüyleri kucağına yığıldı. Ellerini yüzüne bastırdı, gözlerini ve çenesini ovuşturdu, benim elim omzunun üzerindeydi.

Titriyordu, fark ettim. Göğsümde bir şeyler burkuluyordu. Haden ve Lygath hakkındaki konuşmamız bu geceki rüyayı mı tetikledi? Bu anıyı mı? Yoksa başka bir şey mi görmüştü?

"İyi misin?" diye fısıldadım, elimi omzuna koyarak.

Beni silkeledi ve ben de elim havada asılı kaldı, dudağımı ısırdım, onun beni reddetmesinin acısını hissetmemeye çalıştım.

"İyiyim," dedi sert ve yorgun sesi, başını ellerinden kaldırarak. "Uyumaya devam et," derken bana bakmadı.

Yine gidecek, diye düşündüm, içimde bir dehşet duygusu sarmalıyordu. Tam da aramızı düzeltmişken. Ve bunu istemiyordum. Bu gece yalnız kalmak istemiyordum, kendi rüyalarımda gördüklerimi az önce görmüşken. Giderse dayanamazdım. Belki de bencilce davrandım.

Ama belki de onun da buna benim kadar ihtiyacı vardır, diye umut etmekten kendimi alamadım.

Tekrar omzuna dokundum, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"Klara," diye homurdandı, başını sertçe çevirip bana baktı, bakışlarında bir uyarı vardı.

Ama yine de korkup kaçamazdım. Bir daha asla. Bunun sadece beni kendinden uzak tutmaya, bir zaafıma tanık olduğumda beni itmeye çalışması olduğunu biliyordum. Sadece halkının sertleşmiş yanlarını görmesine izin veriyordu. Ama ben onun karısıydım. Ve sonsuza dek, özellikle de yalnızken, kendini savunmaya devam edemezdi. Bu herkesi yorardı.

Elimi omzundan yukarı doğru kaydırđım, gözlerini tuttum ve boynunu takip ettim. Teni nemliydi, rüyasında gördüğü şeyden dolayı ince bir ter tabakası onu kaplamıştı.

"Buradayım," diye fısıldadım, parmaklarım koyu renkli, gür saçlarının kıvrık uçlarına değiyordu. "Ben gitmiyorum Sarkin, sen de gitmiyorsun."

Gözleri parladı, gözbebekleri karanlıkta daha da büyüdü. Şöminede için için yanan küçük bir ateş, odaya rengarenk ışıklar saçıyordu. Hâlâ yatağın yanındaki yerde, kürklere bürünmüş haldeydik ve ayak bileklerimiz birbirine bağlıydı. Uyurken bile bağlıydık.

Ve onun bundan kaçmasına izin vermeyecektim. Bundan kaçmayacaktım.

Tırnaklarımı saç derisine sürttüğümde nefesi kesildi, parmaklarımı saçlarına doladım.

"Klara," diye mırıldandı. Bir uyarıydı bu.

"Ben buradayım," diye tekrarladım.

Sonra onu hissetmek için öne eğildim. Beni yere bağlamasına ihtiyacım vardı. Bir şeye bağlı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Dudaklarımız buluştu ve nefesinin sıcak akışını hissettim. Onu şaşırtmış mıydım? Diğer elimi yüzüne götürdüğümde çenesinin gerginliğini hissettim. Onu

yumuşakça öptüm, dudaklarımızın hafifçe birbirine değmesiyle, sanki onu kandırmaya, evcilleştirmeye çalışıyormuşum gibi.

Onu teselli etmek istiyordum. Onun da beni teselli etmesini istiyordum.

Omuzları titredi ve sonra o da bana karşılık verdi. Nazik değildi. Sert, iddialı ve çaresizdi... ve bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dişlerimiz birbirine çarptı ve gözlerimi kapatamadan kendimi kollarının arasında buldum. Kaslarının bağlarında hissettiğim tüm o ham, bastırılmış güç, hareketlerini hızlı ve kesin kılıyordu. Kucağındaydım, bacaklarım beline dolanmıştı, bileğimdeki bağla kavradığını ve bizi bıraktığını hissettim. Sonra elleri beni sıkıca kavradı, kalçalarım gömüldü ve ben de sıcak omuzlarına tutundum.

Sıvı bir sıcaklık uyluklarımın arasına yayıldı, dikkatimi dağıttı ve sinirimi bozdu.

"Benden istediğin bu mu, aralye?" diye sertçe söylendi dudaklarıma.

"Rüya gören tek kişi sen değilsin," diye cevapladım gözlerimi sıkıca yumarak. Dudaklarının kenarını yaladım ve bir inilti kopardı. "İkimizin de buna ihtiyacı var. Senin de."

Sarkin keskin bir nefes verdi ve sonra üzerimdeki tunikleri çekiştirmeye başladı. Kendi tuniklerinden birini. Bir diğerini de göğüslerinden çalmıştım. Neredeyse üzerimden çekip çıkarıyordu, sanki çıplak tenimizin birbirine bastırılmasını hissetmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Hemen başını eğdi ve elini diğer eline götürürken göğsümü sert ve pürüzlü bir şekilde emdi. Başım geriye gitti, meme ucumu nazikçe çimdiklediğinde dudaklarımdan uzun bir inilti döküldü.

Ağzının sıcaklığı ve çekişi, bacaklarımdaki nabız atışlarını artırırken göz kapaklarımı titretti. Aramızda, penisinin sallandığını hissettim ve aşağı uzanıp kadifemsi shaftını kavradım.

Bunu itiraf edebileceğimden çok daha sık düşünmüştüm. Ama Lishara'nın tapınağında olanlar beynime kazınmıştı. Ve artık o öğleden sonra birbirimize duyduğumuz arzunun... sadece kalp taşı büyüğü ve Lishara'nın kutsaması yüzünden olmadığını biliyordum.

Aynı arzu şimdi etrafımızdaki havayı da ısıtıyordu ve sırtımdan ter damlıyordu. Bir elim saçlarının arasında, başını göğsüme bastırıyordu, diğeri ise avucuma damlayan ön sıvıyı nazikçe okşayarak penisini sıkıyordu. Yumruğum, shaftının dibindeki o küçük, sertleşmiş çıkıntıya, dakke'sine çarptı ve kalp atışı gibi sıcak ve zonklayan bir his verdi.

Beni istiyordu. Bunu istiyordu. Belki de o da aynı fantezileri yaşıyordu.

Tutuşu daha da sertleşti ve eli benimkinin üzerine gelip penisini girişime doğru yönlendirdi. Apaçık deneyimsizliğimi görmezden gelerek yukarı kalktım, sadece sonsuz derecede meraklı olduğumu, seksin içimde yarattığı her yeni duyguyu öğrenmek ve tadını çıkarmak istediğimi biliyordum.

Kalın penisinin içime kaydığını hissettim. Ardından keskin bir ağrı geldi ama inleyip kalçalarımı aşağı doğru salladım, dudağımı ısırdım, kısa süreli acıyı görmezden geldim.

"Ah, aralye," diye fısıldadı Sarkin, kaşlarını çatarak. Kucağında otururken neredeyse göz hizasına gelmiştik ve oradaki o enfes, çıldırtıcı hazzı gördüm. Kendini kontrol etmeye çalışırken neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Aralye ne demek?" diye sordum, merak ettiğim ama hiç sormaya cesaret edemediğim bir şeydi bu. Ta ki o, derinlerimde otururken, duvarlarımız bir anlığına yıkılana kadar.

Gözleri o kadar koyuydu ki simsiyah görünüyordu. Yansımalarında kendimi görebiliyordum.

"Tatlım," diye mırıldandı, burnumun üzerinden bir öpücük kondurduktan sonra elmacık kemiğimden kulağıma

doğru uzattı. "Sevgilim."

"Ah," diye soludum.

Aletin üzerinde sallandım ve tısladı. Dudakları geri döndü ve beni öptüğünde sert ama yakıcıydı. Mükemmellik.

Dudakları dikkatimi dağıtıyordu, gezinen dokunuşu beni yakıyordu. Derine kaydığında irkildim, içimde bir noktaya dokunduğunu hissettim ve dakke'si klitorisime değdiğinde görüşümde küçük yıldızlar parladı.

"İşte orada," dedi Sarkin, yüzünün yan tarafından bir ter damlası süzülürken.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum ama onu yaladım, tuzluluğunun tadına baktım, aramızdaki yanan közleri körüklerken bana verebileceği her şeyi istedim.

"Kahretsin," diye fısıldadı, gözleri dudaklarımdaydı. Beni tekrar öptü, bu sefer daha vahşice ve vücudu artan hızıyla sarsılıyordu. "Muron'un kanı üzerine, beni delirtiyorsun karıcığım."

Vücudunu keşfederken kendi hızımı buldum. Sevişmemizde bir aciliyet vardı ama aynı zamanda bir sabır da vardı. Acele etmeden, dişlerini takırdatan hamleleriyle acımasızca ilerlerken, yara izlerini ve kaslarını okşadım. Saçlarına dokundum, dudaklarını okşadım. Başparmağımın ucunu ısırды, beni o gergin ve yoğun ifadeyle izledi, bacaklarımda yeni bir ateş yarattı.

Öne eğildi, omzumu öpüp ısırды. Elleri kalçalarımda daha sıkı durdu, beni hafifçe üzerinden kaldırdı, böylece hamlelerinin hızını ve gücünü tamamen kontrol edebildi.

Çaresiz ve askıda kalmış bir halde, nefes nefese kollarımı boynuna doladım, sanki kendini serbest bırakırken tutunmaya çalışıyormuşum gibi. Gücünü, arzusunu ve son birkaç gündür artan hayal kırıklığını serbest bıraktı. Aramızdaki belirsizlik.

Belki de cevap sekstir, diye düşünmeden edemedim. Kendimi ona, Lishara'nın tapınağında hissettiğimden daha bağlı hissediyordum. Aramızda saf bir açıklık, hoş bir

kırılganlık vardı. Özlediğim şey buydu. İhtiyacım olan şey buydu.

Dakke'si klitorisime sürekli çarpıyor, kollarında çırpınıp inlememe neden oluyordu. Hızı artıp kalçalarını bana sürtünce, bacaklarımın onu sardığını hissettim ve kısa bir an nefesimi tuttum.

İçimde tanıdık bir sıcaklık patladı, dalgalar halinde vücudumun her yerine yayıldı. Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek bağırdım ve o da bu çılgılığı dudaklarıyla yakaladı.

Öpüşmemiz sırasında homurdandı: "Boşalacakmışım Klara."

"Gel," diye yalvardım. "Hissetmek istiyorum."

Aldığım tek uyarı buydu. Şiddetli bir nefes alıp omuzlarını silkti. Kalçaları bana çarptığında çaresizce inlemesi bir zafer gibiydi. Kendini kasılan sıcaklığıma boşalttı.

Bittiğinde, içimdeki aletin titrediğini ve nabzının attığını hissettim. Titredi, nefeslerimiz onları yakalamaya çalışırken birleşti. Uzun süre hareket etmedik... O, aleti yumuşarken derinlerde oturuyordu. Ben ise yüzümü boynuna bastırmış, onu içime çekiyordum. Kalp atışlarımızın birbirine çarptığını hissettim.

Sarkin rahatlayarak iç çekti. Memnuniyet dolu bir iç çekti. Omzunu okşadım, neredeyse hiç tanımadığın biriyle evli olmanın o kadar da kötü olmadığını düşündüm. Birbirimizi tanımak zamanla gelecekti. Bunu taklit edemezdik. Bu ihtiyacı.

"Seni incittim mi?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadım. Gülümsemek istiyordum. Sevişmemizden dolayı uyuşuk ve sarhoş hissediyordum.

Sarkin beni nazıkçe kaldırdı, bacaklarımı belinin etrafından çözdü. Beni kürklerin üzerine yatırdı, üzerimde süzüldü. Dudakları aralandı, benden ayrıldığında keskin bir homurtu çıktı. Dudaklarımı ısırdım, hassas ama mutlu hissediyordum.

Sarkin ayağa kalktı ve bakışlarım onun kusursuz heykeline kaydı. Sert çizgileri ve pürüzsüz teniyle, uzman bir heykeltıraş tarafından yaratılmış gibiydi.

Beni inceledi, elini yüzünde, öpücüğümden kızarmış dudaklarında gezdirdi. Gözleri gözlerime kaydı, sonra çıplak vücuduma, emme ve ısırmalarından büzüşmüş sivri meme uçlarıma, sonra da parmaklarının kalçalarımaya saptadığı izlere, en sonunda da bacaklarımın arasına yerleşti. Orada ıslaklık hissedebiliyordum, içime sızan boşalışını.

"Tanrılar," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Hiçbir tanrıya inanmadığını sanıyordum," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Çok güzelsin Klara. Bunu biliyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. Bu basit kelimelerin neden beni ağlattığını bilmiyordum. Kimse bana güzel dememişti. Sadece annem, yara izli yüzüm için ağladığımda. Ama Sarkin gibi biri tarafından asla güzel diye anılmamıştım.

Boğazımın düğümlemesine neden olan şey, bunu gerçekten kastettiğini bilmemdi. Sesindeki dürüstlüğü, hayranlığı duyabiliyordum.

Ondan bunu hiç beklemiyordum. Asla. Ve aniden, beni mesafeli tutmaya çalışırken onu ittiğim için mutlu oldum. Aramıza çizdiği sınırı aştığım için mutluydum çünkü aşmasaydım, bunu asla fark edemezdim.

"Teşekkür ederim," dedim. Utangaç bir tavırla, "Sen de öylesin," diye ekledim.

Ama Sarkin gibi birinin bunu hayatı boyunca duyacağından emindim. Gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriydi. Sadece varlığı bile göz alıcı ve iddialıydı.

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı ve evin arka tarafına doğru yürüdü. Kısa bir süre su sesi duydum ve geri döndüğünde bacaklarımın arasına çömeldi. Ellerinde yumuşak, nemli bir bez vardı ve beni temizlediğinde dudaklarım aralandı, yanaklarım kızardı. Beni nazikçe okşayışı dudağımı

ısırmama neden oldu. Hassastım, klitorisimle oynadığında karnım içeri doğru çekiliyordu.

İşini bitirince, kürklere dönmeden önce yumuşayan penisini sildi ve ayak bileklerimizi tekrar birbirine bağladı, her zaman dikkatliydi.

Ona doğru kıvrıldığımda biraz utandım. Kolları etrafıma dolandı. Sıcaktı, kokusu rahatlatıcı ve tanıdıktı.

"Ne gördün rüyanda?" diye sordu, göz kapaklarım titremeye başlayınca.

Gözlerimi kırıştırdım, o tek soruyla uykumun bir kısmı kaçtı.

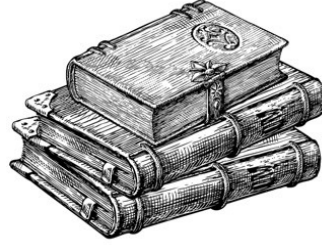
"Annem," diye yalan söyledim. Bu gece rüyamda keşfettiğim bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum ama şu anda karar veremezdim. "Rüyanda ne gördün?"

"Annem," diye cevapladı ama ses tonu başka bir soruya davetiye çıkarmıyordu. "Shy'rissa."

Gözlerimi kapatırken, "Ben bir şeyleri saklayan tek kişi değilim," diye düşündüm.

BöLüm 27

KLARA

"Bizden ne istiyorsun?" diye sordum yutkunarak.

Bir diğer mürit olan Kan, Kyavor ona sert bir bakış atana kadar kıkırdadı.

"Doğru duydun, Acolyte," dedi. "Önce sen."

Nehrin ortasında, şelalenin kenarından dışarı doğru uzanan, antrenman amaçlı bir binek gibi görünen bir şeye bağlı dar bir tahta vardı. Gövdesi, bir Elthika'nın sırtının geniş kıvrımına sahipti ve üzerine bir koşum takımı asılmıştı.

Beni endişelendiren şey, metal tahtanın Kyavor'un kullanacağı bir mekanizmaya bağlı olmasıydı. Bunu, anahtarları çevirip yumuşak düğmelere basarak ve bu arada yan taraftaki bir kolu çevirerek göstermişti. Bu, Elthika'nın binek hayvanının uçuyormuş gibi dönüp sallanmasına neden oluyordu.

Zaridan'ın sırtında sayamayacağım kadar uzun saatler geçirmiş olsam da Sarkin hep yanımdaydı. Tek yapmam gereken, can havliyle tutunmaktı; güçlü bacakları beni sarıyor, onunla havada kendimi güvende ve emniyette hissetmemi sağlıyordu.

Bu eğitim egzersizi sırasında, dün gece merdivenlerden aşağı doğru indiğimde dik bir düşüş olduğunu anladığım

şelalenin kenarında tek başıma sallanıyordum.

"Aşağıda bir ağ var, Acolyte," dedi Kyavor, sanki aklımı okumuş gibi. "Düşmekten korkmana gerek yok. Aslında düşeceksin. Çoğu düşer. Düşmek, ustalaşman gereken başlı başına bir beceridir."

Bu sözler karşısında korkudan kaskatı kesildim. Bu özel tatbikatın çektiği kalabalık göz önüne alındığında sinirlerim daha da gerildi.

Nehirde, bineklerimizi çalıştırırken, küçük çıkıntıdan atlarken, nehrin kenarından bizi izleyen birkaç sürü üyesi vardı. Kuluçkahane işçileri öğle yemeklerini yer ve bizi çitle çevrili bölmelerinden izlerlerdi.

Peki ya bugün? Kalabalığın neredeyse yarısı nehir kıyısında toplanmıştı. Gruplar battaniyelerini sermiş, güneşte uzanıyorlardı çünkü hava güzel ve ılıktı. Hatta bazıları atıştırmalık getirmiş, ekmek ve eski peynir olabileceğini düşündüğüm bir şeyden atıştırıyorlardı.

Ve Sarkin'i Feranos'la birlikte yürürken gördüğümde?

Kakkari'de nehrin beni yutmasını istiyordum.

"Ve önce benim mi gitmem gerekiyor?" diye sordum, sesimi sadece Kyavor'un duyabileceği şekilde alçaltarak.

Kaşlarını kaldırdı. Gözleri bir anlığına yanımdan geçti, şüphesiz kalabalığın arasında kocamı gördü. Bakışları bana döndü ve orada merhamet yoktu.

"Evet," diye yanıtladı kısaca. "Sen halkının Sorrina'sısın, değil mi? Örnek ol."

Bana düşmandı. Ya da belki Sarkin, benden genç ama daha deneyimli akranlarıma göre ciddi bir dezavantajım olduğu için bana karşı daha sert davranmasını söylemişti. İkisi de on iki yaşından beri eğitimde olan, kan bağı olan iki genç binici hariç, sınıfımın neredeyse tamamı illa'rosh'a girecekti. Bu da rekabetin zorlu olacağı anlamına geliyordu.

Botlarım ıslanarak nehrin içinden geçtim, metal tahtaya doğru ilerledim ve nehir akıntısına sırtımı döndüğümde kendimi hazırladım. Tahta kalın ve sağlamdı ama botlu ayağımdan ancak biraz daha genişti.

Kısa bir süre sonra başımı çevirip Sarkin'e baktım. Nehir kıyısında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanında Feranos ile duruyordu. Levanth'ı da gördüm, ama o da Ryena ile konuşuyordu.

Kafamın içindeki küçük bir ses, bu egzersizin onun gibi bir binici için çocuk oyuncağı olduğunu hatırlatıyordu.

Sarkin bakışlarımı tekrar üzerime çekti. Dün gecedен beri kalçalarımда tuttuğu o güçlü tutuşu hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirdim. Sıcak tenini ve dilinin kıvrımlarını düşününce nefesim daha da sıkıştı.

Dün gece kollarında uyuyakalmıştım ama bu sabah yalnız uyandım. Sevişmemizden beri onu ilk görüşümdü ve kendimi ona teselli ararken buldum. Güvence mi?

Başını bana doğru eğdi, o koyu gözleri yoğun ve dikkatliydi, ben de derin bir nefes aldım.

"Herkes ilk seferinde düşer," dedi Kyavor'un sesi yüksek sesle. "Bu seni daha iyi hissettirmeli, Acolyte."

"Öyle değil," diye homurdandım içimden, kaygan ayağımı metal tahtaya koyarken derin bir nefes aldım.

Kendimi toparlarken, nehrin tepesinden manzaraya baktım. Uçsuz bucaksız ormanlar, vadiler ve görkemli dağlar görebiliyordum. Güneş her yeri altın rengine boyuyor, Arsadia'nın güzelliğinin her bir köşesini vurguluyordu. Sessiz ama karanlık arşivleri, kağıt fısıltılarını ve kısık seslerin mırıltılarını düşündüm. Şu anda nerede olmayı tercih ederdim acaba diye düşündüm.

Ve Sarkin'in öpücüğünün hatırası ve onun beni güzel bulduğu bilgisi ile... Bu manzarayı hiçbir şeyle değiştirmeyeceğimi düşündüm.

Korku beni titretse bile.

Dengemi sağladım, kollarımı paralel olarak uzattım ve denge aletinin üzerine tam olarak çıktım. Çoğu sürücünün koşarak atlayış yapacağını geç de olsa fark ettim, ama bunun için çok geçti.

Işınımla ilerlemek beklediğimden daha kolaydı ve koşum takımına atlayıp binici pozisyonuna geçtiğimde rahatlardım:

sırtım dik ama Elthika'nın gövdesine doğru eğilmiş, uyluklarım sıkı ve gergin, her iki ipi de sıkıca kavramıştım. Biniciler ya ipi kullanabilir ya da ellerini koşum takımının üzerinden geçen çubuğa koyabilirlerdi. Ancak Sarkin, Zaridan için ipleri her zaman kullanmıştı, bu yüzden onlara uzanmakta tereddüt etmedim. Şelalelerin sıçrayan sularından her yer ıslanmıştı. Belki de bilerek, Elthika sırtında herhangi bir duruma hazırlıklı olmak için.

Aşağıya bakmak benim hatamdı. Şelalenin düşüşünü ve çağlayan sesini görünce biraz başım döndü.

“Hazır mısın?” diye seslendi Kyavor.

Gürültünün arasından kendi yutkunma sesimi duydum, ellerim deri kayışları daha da sıkı kavradı.

Bunu başarabilirim diye düşündüm. Yapmalıyım.

Kyavor'un kaldıraç ve çekme sistemi şaşırtıcı derecede karmaşık bir mekanizmaydı. At, sarsılarak hareket etti ve bu hareketin gücü ve kuvveti beni şaşırttı. İlk düşüncem, gerçekten Zaridan'a biniyormuşum gibi hissettirdiğiydi, ama sonra tutuşum kaymaya başlayınca panikledim.

Gözlerim şelalenin aşağısına kaydı, kalbim o kadar hızlı ve sert çarpmaya başladı ki göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim.

Dur, diye haykırmak istedim. Gözlerimin iç köşelerinde yaşlar birikti ve Kyavor'a yalvarmamak için kendimi zor tuttum. Sarkin'i utandırırды. Tüm ordusunun önünde beni güçsüz düşürürdü... çünkü haber Rysar'da orman yangını gibi yayılırdı.

Uyluklarım kaydı ve kendimi durduramadan küçük bir çılgılık attım, ellerim ipleri daha da sıkı tutmaya çalışıyordu. Tutuşlarımda kayganlaşıyorlardı. Tutuşmak için son bir girişimde bulunmak yerine, çubuğu kullandım.

Kyavor makinesine karşı acımasızdı. Vahşi bir wrissanın sırtında yolculuk etmeye çalışmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum. Beni düşürmeye çalışıyordu.

Kyavor, Elthika modelinin gövdesini eğdiğinde uyluklarım emniyet kemerinden kaydığında, düşüşü

durdurmanın bir yolu yoktu. İçimde, en azından buna bir son vermek için bile olsa, düşmek isteyen bir taraf vardı. Bu korku, bu panik. Ellerim bıraktığında, gönüllü olup olmadığını bilmiyordum.

Kenardan yuvarlandığımda kalabalığın topluca inlediğini duydum. İçim parçalandı, çılgılığım boğazımdan fışkırırken boğazımda tatsız bir çarpınma başladı. Serbest düşüşteydim, düşüncelerim çılgına dönmüştü, ellerim bir şeye tutunmaya, düşüşümü yakalamaya çalışıyordu. Bana Sarroth'u, uçurumdan yuvarlanmayı hatırlattı. Sarkin orada olmasaydı, beni zamanında yakalamasaydı, ölmüş olurdu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, dünyanın durmasını istiyordum.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye dua ettim. Kakkari'ye mi? Bilmiyordum. Muhtemelen dinleyecek herhangi birine - tanrı, tanrıça veya Elthika'ya-.

Ağ beni savurdu. İnanamayarak orada öylece yattım, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüp şelalenin sisleriyle karışırken gökyüzüne baktım. Nefes nefese. Nefes almaya çalışıyordum. Hayatta olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Ellerim altımdaki ip ağın örgüsüne dolandı ve onu kendimi dengelemek için kullandı. Sert sürtünmesi rahatlatıcıydı. Uçurumun yarısına kadar gelmişim ve nefesim düzelince ağdan sürünerek indim, gözlerimi yukarıda tuttum, aşağıdaki uçuruma değil. Titreyen bacaklarımla sahanlığa geri çıkan merdivene ulaştım.

Gerçekle yüzleştim. Binek üzerinde belki birkaç saniye dayanabilmişim, ama sanki yüz kat daha uzun gelmişti. Yukarıda, Vyaria'nın Elthika maketine sıçrayarak binişini izledim ve utançtan yerin dibine girdim. Sırtımı uçurum duvarına yasladım ve partnerimin, Kyavor ona ne atarsa atsın, egzersizi kolayca nasıl tamamladığını izledim. Pozisyonu sabitti. Bir an bile kaydığını görmedim.

Taş basamaklarda ayak sesleri duydum. Başımı çevirip Sarkin'i görünce dudağımı ısırdım ve başımı geriye yasladım.

"Bana yalan söyleme... Ne kadar kötüydü?" diye sordum, Vyaria'ya bakarak.

"Sana daha önce de söylemiştim; düşme korkun seni sadece engelleyecek. Onu yenmelisin," diye cevapladı Sarkin, nefesimi vermemi sağlayarak.

"Oraya geri dönemem," diye fısıldadım. "Bütün o insanlar izliyor..."

Sarkin son birkaç basamağı indi. Elini yanağıma koyup yüzümü ona doğru kaldırdığını hissettim. Sıcak ve sağlamdı. Göğsüne bastırmak için elimi uzatmak, güçlü ve istikrarlı kalbini hissetmek, beni yere sermesini sağlamak istedim. Ama hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyordum. Aramızda hâlâ çok şey belirsizdi, gerçi dün gece ileriye doğru atılmış bir adımdı.

"Bu bir etken mi? Seyreden sürü mü?" diye sordu.

"İşe yaramıyor," diye itiraf ettim, bakışlarını yakalayarak. Vyaria hâlâ tepemizde, binek hayvanının üzerindeydi. Makineler, güçlü metal denge tahtasının üzerinden şakırdarak, şangır, şangır, şangır sesler çıkarıyordu. "Başkalarından daha çok izleneceğimi biliyorum. Ve ben... Hiçbir şeyde kötü olmaktan hoşlanmıyorum. Başkalarının başarısızlığımı görmesini istemiyorum."

"Başlangıçta binmek böyle bir şey," dedi Sarkin. Gözleri uçurumun gölgeli ışığında çok güzeldi. Şelaleden gelen sis, güneş ışığında parıldayarak aramızda dans ediyordu. "Herkes başarısız olmanı bekliyor... ta ki artık başarısız olana kadar."

"Dothik'te sürekli izleniyormuşum gibi hissediyordum," diye itiraf ettim. "Kralın piç çocuğuydum. Herkes hata yapmamı bekliyordu. Annem hakkında her türlü şeyi duydum. Korkunç şeyler. Burada... Sarrothian, artık senin karın olduğum için büyüklük bekliyor. Nefret ediyorum... Nefret ediyorum benimle dalga geçilmesinden."

"Kimse sana gülmüyor," dedi Sarkin hemen, ses tonu itiraza yer bırakmayacak şekilde. "Hepsi senin kafanda."

Bunlar sadece beni rahatlatmak için söylenen tatlı sözlerdi ama gerçeği biliyordum. Eğer Elthika'ya binmeyi beceremezsem, asla onlardan biri olamazdım.

"Gel," dedi Sarkin, elimi tutmak için yüzümü kavrayarak. "İzleyici istemiyor musun? Özel olarak çalışacağız."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Bu egzersiz," dedi Sarkin, elini üzerimizde sallayarak, "sadece bu. Gerçek şeye hazırlanmanıza yardımcı olacak, ama asla onun yerini tutamaz."

Sesinde beni şaşırtan bir teslimiyet vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Sarkin beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve kalabalığının bakışlarına kendimi hazırladım.

"Tharken kayalıklarına," diye cevap verdi.

Nefesim kesildi. "Ama bu..."

"Evet," diye cevapladı. "Sana gerçeğini vereceğim."

Bölüm 28

SARKIN

Öğleden sonra, parlak güneş ışığı yüksek tepelerin üzerinden yükselirken Tharken kayalıklarına ulaştık ve Elysom'un bulunduğu yere kadar uzanan okyanus şeridini görebiliyorduk.

Zaridan'ın sırtında havada asılı kaldığımızda Klara, "Çok güzel," diye fısıldadı. Bunu görmesini istemiştim. Ona Arsadia'nın tüm güzel yerlerini göstermek istiyordum... her ne kadar burası bana kelepçe gibi sıkıca bağlı birçok anıyı da getirse de.

Burada hava daha soğuktu ve güneşe rağmen kıydan gelen hafif bir sis bulutu hâlâ vardı. Bulut örtüsü, dağlık uçurumların zirvelerine girip çıkıyor, düzenli aralıklarla yeniden belirip kayboluyordu.

Bu eğitim seansının sonunda benden nefret edebilir diye düşündüm, dişlerimi sıkarak, kollarımı ona daha sıkı doladım.

Bunu ona yapma konusunda tereddütlüydüm ama gerekli olduğunu biliyordum. Korkuyu yenmek, bir binici olarak başarıya ulaşmak için önemliydi. Panik insanı öldürürdü. Korku insanı felç ederdi. Bazıları bu yöntemlere katılmayabilirdi ama onun gerçekten korkacak hiçbir şey olmadığını anlaması gerekiyordu. Ben buradayken değil.

Etraftayken değil. O benim karımdı. Onu her zaman koruyacaktım.

Önce zalim olsam bile.

Zaridan'ı öne doğru ittim, Tharken uçurumlarının geçidine doğru ilerledim, böylece yüksek dağlar iki yanımızda da çıkıntı yapıyordu. Sanki etrafımızı sarıyorlardı.

"Birkaç hafta içinde bu uçurumlar Elthika ile kaplanacak," diye kulağına fısıldadım.

"Zaridan'ı ilk kez burada mı gördün?" diye sordu.

"Evet," dedim, elimi görüşünün önünde gezdirerek. "Tam şu uçurumun ötesinde."

Ve arkadaşımın düşüp öldüğü yer burası diye düşündüm.

Zaridan'ı ele geçirdikten sonraki adrenalın patlamasıyla, ilk uçuşumuz sırasında onunla çok yükseğe uçmuştum. Lygath, Haden'ı sırtından attığında, ölüm dalışı yapsam bile ona asla zamanında ulaşamazdım. Kayalıkların dibine daha yakın dursaydım, ele geçirdiğim için bu kadar sevinçli olmasaydım, Haden hâlâ hayatta olurdu.

Klara'nın seçme töreni sırasında en altta olacak, hareketlerini yakından takip edecektim. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamazdı. Korkacak bir şeyi yoktu çünkü... O trajik hatadan ders almıştım. Bir daha asla başaramayacaktım.

Zaridan'ın iplerini çektiğimde, havada tekrar hareketsiz kaldı, kanatları ritmik bir şekilde çırpınarak bizi aşağıdaki geçidin çok yukarısında havada tuttu. Etrafımızda gri bulut kümeleri uçuşuyordu ve Klara ürperdi. Buraya yolculuğumuz sırasında şelaleden giysilerimiz kurumuştu ama kıyıya yaklaştıkça hava daha soğuktu.

"Burada kimse bizi izlemiyor," dedim. Zaridan'ın kanatları dışında her yer sessizdi. Elthika'nın bu bölgeye göç etmesi iki hafta daha sürecekti. Burada yalnızdık. "Tamam mı?"

"Sen hariç," diye cevapladı, bana bakmak için dönerek. Ben de sırtını destekledim. Ayakları koşum takımının

üzerinden sarkıyordu, yana dönmüştü. "Ben de başarısızlığımı görmeni istemiyorum. En çok da senin."

"Bu kaçınılmaz," diye bildirdim, sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. "Eğer korktuğun buysa, bu beni senden daha az değerli hissettirmeyecek."

"Bunlar güzel sözler," dedi dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama onlara inandığımdan emin değilim. Sürünün benim hakkımda ne düşündüğünü umursarsın. Bunun senden daha çok farkındayım."

Burun deliklerimden sert bir nefes verdim, omurgamı çelik gibi gerdim. Zaridan'ın hareketleriyle sallanıyorduk. Ve Klara henüz anlamasa bile, bir amaç için buradaydık.

"Düştüğünüzde, Elthika'nızın sizi yakalaması için zaman tanımalısınız," dedim ona. "Sakin bir zihinle hareket etmek ve mantıklı düşünmek önemlidir. Hızlanmanızı azaltmak için kendinizi yere paralel konumlandırın, kollarınızı ve bacaklarınızı iyice açın. Size sürtünme sağlayacak her şeyi yapın. Elthika'nıza zaman tanıyın."

"Hiç düştün mü?" diye sordu, sesinde tedirginlik yükseliyordu.

"Birçok kez," dedim. "Sayısız durumda koltuğunuzdan olabilirsiniz. En son düştüğümde, iki sezon önce Arsadia'dan eve dönerken uçuyorduk. Anakaraya ulaşmadan hemen önce bir fırtınayla karşılaştık. Zaridan, tıpkı Dakkar'dan dönerken başımıza gelenler gibi bir yıldırımdan kurtuldu, ama hazırlıklı değildim. Keskin bir dönüş oldu, iplerimi gevşetmişim..."

Nefes alış veriş sığılaştı.

"Düşmek, bir bisikletçi olmanın normal bir parçasıdır. Bu yüzden buna alışmalısın Klara. Çünkü paniklersen bunun korkusu seni öldürebilir," dedim.

Bu sözlere odaklanmış bir şekilde baktı, sanki hafızasına kazınmış gibiydi. Dothik'teki değerli arşivlerinde onu böyle hayal ederdim, ifadesi kararlıydı.

Derin bir nefes aldım.

"Sana daha önce söylediklerimi hatırla... Şu anda senin kocan değilim. Kralın değilim. Arkadaşın değilim. Eğitimcim. Sana ne yaparsam, eğitimini aldığım herhangi bir müride de aynısını yaparım. Anlıyor musun?"

Kaşları çatıldı, kaşları çatıldı ve ağzı aşağı doğru kaydı. "Sarkin—"

"Ve düşüş o kadar hızlı gerçekleşebilir ki, geldiğini asla göremezsiniz," dedim dişlerimi sıkarak.

Klara'nın belinden tuttum—

Ve onu Zaridan'ın sırtından fırlattım.

Şaşkınlık ve korku dolu yankılanan çılgılığı içimdeki her şeyi isyan ettirdi. Huzursuz bir şekilde homurdandım. İlk dürtüm, tıpkı o gece Sarroth'ta yaptığım gibi, hemen ona doğru atılmak oldu. Göğsümde vahşi bir panik hissettim. Tehlikede olduğunu düşündüğüm için değil. Ama yapmak istediğim son şey, ona bu kadar büyük bir korku yaşatmaktı.

Ama kaçınılmazdı.

"Hadi, aralye," diye yalvardım usulca, altımızda giderek küçülmesini izlerken. "Sana söylediğimi yap. Odaklan!"

Zaridan'ın kanatları daha hızlı çırpılıyordu ve ölüm dalışı için açığı daha kolay hale getirmek için vücudunu manevra ettiriyordu. Ben de Karath olduktan sonraki yıl, Haden'in ölümünden sonraki yıl bu egzersizi yapmışım. Zaridan'ın sırtından sayamayacağım kadar çok atlamışım. Her seferinde beni yakalamıştı. Ona hayatımı emanet etmişim. Klara'nın hayatını emanet etmişim. En ufak bir şüphem olsaydı onu asla tehlikeye atmazdım.

Tharken uçurumları dikti. Bulutların üzerindeydik ama yine de Zaridan, Klara'nın düşüşünü takip ederek aşağı doğru dönmeye başladı.

Ve sonunda onun uzuvlarının açıldığını gördüğümde, sonunda onun havada çılgınca taklalar atmayı ve yuvarlanmayı bıraktığını ve vücudunu paralel bir pozisyona getirdiğini gördüğümde, Zaridan'a "Sethra!" diye emrettim.

Vücudumu sırtına bastırdım, botlarımı ayak dayanaklarına sabitledim ve yumruklarımı iki kez iplere doladım. Zaridan hızlanırken iniş, karnımda o tanıdık çarpınma hissini yarattı. Kuvvete karşı homurdandım, bacak kaslarımı sıktım ve uyluklarımın iç kısımlarını emniyet kemerine bastırdım. Kuvvetin şiddeti neredeyse beni devirmeye yetecek kadardı.

Klara'ya gittikçe yaklaşıyorduk. Artık bedenini kontrol edebildiği için hızı yavaşlamıştı, bu da Zaridan'ın hafif bir açıyla onun altına girmesini kolaylaştırıyordu; böylece iniş o kadar sert olmayacaktı.

Klara'yı yakaladığımda, ciğerlerindeki tüm hava boşaldı ve derin nefesler alıp verdi, soluk soluğa kaldı. Zaridan hemen yavaşladı ve dengelendi. Klara artık nefes almakta zorlanmadığında, Zaridan tekrar havada asılı kaldı ve etrafımızdaki rüzgar dindi. Kıyıdaki kayalıklara çarpan dalgaların sesini bile duyabiliyordum, kilometrelerce uzakta olsalar da.

"Klara—"

Kucağımda bana sokulmuş, bacaklarını Zaridan'ın yan tarafına sarkıtmıştı ama adını duyar duymaz başını kaldırdı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir öfke ifadesi vardı, gözlerinde yaşlar donuklaşmış olsa da.

"Sen delirdin mi?" diye bağırdı, omzuma vurarak. "Beni öldürebilirdin, piç kurusu!"

Omuzlarım düştü, rahat bir nefes aldım. Onun tutkulu öfkesini, soğuk ve dikkatli öfkesine tercih ederdim.

"Ve sen hâlâ hayattasın," diye cevapladım, elim sırtının alt kısmına doğru giderken sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Bana dokunmaya cesaret etme!" diye öfkeyle bağırdı, Zaridan'ın sırtında olmamıza ve gidecek başka hiçbir yeri olmamasına rağmen beni üzerinden atmaya çalışarak. "Bana bunu nasıl yapabildin? Çok zalimce!"

"Acımasızca belki," dedim çenemi sıkarak. "Ama gerekli. Sence bundan zevk mi aldım?"

Başını iki yana salladı, kelimeler ağzından döküldü. Omuzları inip kalkarken ve titrerken elleri saçlarına gitti, düzeltti. Gri gözleri Tharken kayalıklarında gezindi. Yüzü çok solgun olduğu için yara izi daha da koyu görünüyordu.

"Klara," diye homurdandım. "Bana bak."

Bana çok kızmasına rağmen başını çevirip gözlerimin içine baktı.

"Seçim sırasında bağlı olmayan bir Elthika sana merhamet etmeyeceği için ben de sana merhamet etmeyeceğim," dedim, aramızda bir ateş alevlenirken. "Her şeye hazırlıklı olmalısın. Bunun zalimce olduğunu düşünebilirsin. Ama inan ya da inanma, bunu seni önemsemişim için yaptım."

Bana bakarken göğsü inip kalkıyordu ama ifadesinde bir anlayış belirtisi gördüğümü sandım.

"Ve bundan benim için nefret edebilirsin," diye ekledim. "Her zaman böyle bir ihtimal vardı. Ama bunun, bir düşünüşle nasıl başa çıkacağını bildiğin, böyle bir durumda kontrolün sende olacağına inandığın anlamına geldiğini kabul ediyorum. Ve öyle olacak. Evet?"

Zaridan'ın kanadına iki kez vurdum ve havaya yükselmeye başladı. Bizi tekrar uçurumun tepesine çıkardı.

"Korkacak ne var Klara?" diye sordum, yüzünü avuçlarımın arasına alarak. Derin bir nefes aldı. "Seni her zaman yakalayacağım. Yani korkacak bir şey yok. Bunu anlamayı sağlamaya çalışıyorum."

"Ya orada olmazsan ne olacak?" diye sordu dişlerini sıkarak, hafifçe bakarak gözyaşlarını geri püskürterek. Bu ifade, onu öpüp silmek istememe neden oldu.

"Burada yaptığımız şey bu. Eğer ben hazır değilsem, seni hazırlamak için. Ama sana söz veriyorum, Zaridan'da, Muron'da, kendi Elthika'nı alana kadar, düşersen asla tehlikede olmayacaksın. Bu egzersizi sayamayacağım kadar çok yaptım. Zaridan bu uçurumları sanki kendisinin bir parçasıymış gibi biliyor. Düşmene asla izin vermeyecek çünkü ben asla izin vermem. Anlıyor musun?"

Hırıltılı bir nefes aldı. Hâlâ sarsılıyordu.

"Çünkü bundan sonra, aralye, Kyavor'un bu sabah sana yaptırdığı egzersizden sonra, bu hiçbir şey gibi görünüyor, değil mi?"

İnanmazlıkla hıçkırıklı bir kahkaha attı. Yüzünü ellerimden çekti. Tekrar uçurumların tepesine ulaşmıştık.

"Güldüm diye seni affettiğim anlamına gelmiyor," diye bana bilgi verme ihtiyacı hissetti.

Doğrudum. "Anlıyorum."

Ellerimi ondan çektim. Ve onun eğitmeni rolüne geri döndüm, duygularımı bu işe karıştırmamamın ona en iyi şekilde hizmet edeceğini biliyordum. Eşim olmasına rağmen, kendimi olabildiğince soğuk ve mesafeli tutmalıyım.

"Tekrar," diye sessizce emrettim.

İrkilerek bana baktı.

"Ne?" diye soludu, başını sallamaya başlamıştı bile.

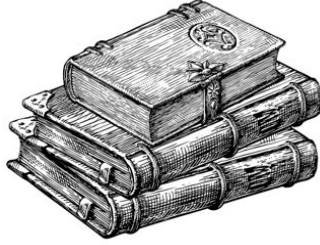
"Tekrar, Klara."

Bana baktı, omuzları hızla inip kalkıyor, bakışlarına tanıdık bir korku yerleşiyordu. Artık tereddüt etmeyi bırakana kadar tatmin olmayacaktım. Korkabilirdi - tüm sürücüler korkuyu içinde tutar - ama o korkuyu kontrol altına alana kadar ben tatmin olmayacaktım. Bugün için imkansız olacağını biliyordum ama bir başlangıçtı.

"Düş. Zaridan'a güven. Bana güven."

Bölüm 29

KLARA

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı ve sanki kendi derimden çıkmış gibiydim. Sanki hayatım boyunca beni hapseden bir şeymiş gibiydi.

Saçlarım darmadağınktı. Cildim hassas ve sızlıyordu. Karnımın derinliklerinde bir kararlılık yumağı vardı. Ve kendimde olmadığımı hissediyordum. Başka bir şey gibi hissediyordum. Ejderhaların sırtından kendini atan, ölüm ona doğru yükselirken onu izleyen bu vahşi varlık gibi.

Zaridan'ın yakalamalarının etkisiyle kemiklerim ve eklemlerim ağrıyordu. Düşüşün şiddetiyle midemde kalıcı bir titreme hissi oluşmuştu ve bunun hiç geçip geçmeyeceğini merak ediyordum.

Ama içimde başka bir acı, vahşilik vardı. Hayal kırıklığı, öfke, istek ve minnettarlığın iç içe geçtiği bir duygu. Adrenalinle karışıyordu ve Sarkin beni her düşüşten sonra yakaladığında, bu duygunun giderek büyüdüğünü fark ettim.

Dokunuşu beni ateşe verdi. Vücudum sanki bir ipti, giderek sıkılaşıyordu ve o ipin sonunda kopması durumunda ne olacağını merak ediyordum.

Sarkin'in de hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Adrenalin. Artan ve giderek artan şiddetli ihtiyaç hissi.

İnanmazdım ama son iki düşüşümde... Karnımdaki çırpının uyluklarımın arasında hareket ettiğini hissetmişim.

Sarkin beni son kez yakaladığında, artık yeter dedim. O öğleden sonra Zaridan'dan bir düzineden fazla kez gönüllü olarak atlamışım. Her biri parçalanmış, sonra da yeniden inşa edilmişim, ta ki artık tanıyamadığım birine dönüşene kadar.

Sarkin'in elleri, uyluklarımın arasındaki sağlam, esnek olmayan koşum takımı ve Zaridan'ın büyük kanatlarının sesi kadar tanıdıktı.

Sarkin kulağıma "İyi misin?" diye mırıldandığında o gerginlik zinciri sonunda koptu.

Bir nefes, belki bir hırıltı, belki bir hıçkırık kaçtı ağızımdan ve kollarında dönerek deri askıda döndüm.

Öpücüğüm çaresiz, acı dolu, vahşi küçük bir canavardı. Düşüncesi -onun, dudaklarının, dokunuşunun, tadının- beni tüketmişti. O bir canavardı, beni önemseyen, beni kurtarmak için Zaridan'ın sırtından iten bir canavardı.

Öpücüğü anında geldi, belimdeki tutuşu daha da sıkılaştı. Giysilerini çekiştiriyor, pantolonunun paçasındaki tokalarla uğraşıyordum.

"Çıkar onları," diye yalvardım, sesim rüzgârdan boğuk ve tizdi. Teninin tenime değmesini hissetmeye ihtiyacım vardı. Bir şeye bağlanmam gerekiyordu, yoksa hiçliğe düşeceğimden korkuyordum. "Kakkari, lütfen!"

Sarkin'in homurtusu hem bir uyarı hem de bir talepti. Eğilip yumruğunu Zaridan'ın yan tarafına üç kez vurdu. Zaridan, uçurum kenarındaki en yakın düz çıkıntıya doğru yöneldi.

Ağızımı oynattım, Sarkin'in boynunu ısırdım, tıslamasına neden oldu, ardından gelen inilti, bacaklarımı koşum takımının etrafına daha da sıkı sarmama neden oldu. Ama ihtiyacım olan rahatlamayı bulamadım. Eğer yakında bulamazsam, olacıklardan neredeyse korkuyordum.

Gün batımı Tharken kayalıklarının üzerine güzel pastel renkler çizerken ve uzak bir okyanustan gelen dalgaların sesini duyarken, her damarımda şiddetli bir ihtiyaç girdabının fırtına gibi estiğini, kalbimin her atışıyla birlikte hızla aktığını hissettim.

Sarkin, çıkıntıya atlayışımızı mükemmel bir şekilde zamanladı ve Zaridan bizi bırakıp geçitten serbestçe uçarak gözden kayboldu. Sarkin kıyafetlerimi yırtarken taş ayaklarımın altında sertti. İkimizi de olabildiğince çabuk soymak için bir yarış gibiydi. Çıplak kaldığımızda, tüm kasları ve baştan çıkarıcı, tahrik edici gücüyle bana yaslanan vücudunun sıcaklığı karşısında rahatlayarak çığlık attım.

Ağzı boynumdaki bir marka gibi sıcaktı, dişleri ve diliyle beni işaretliyordu. Ellerim saçlarının arasına daldı, onu orada tuttum. Öptü ve aşağı doğru ısırды, aradı, sonra da dudaklarının arasında meme ucumu emdi. İnlemem Tharken'de yankılandı.

"Şimdi sana ihtiyacım var," diye yalvardım. Alay edilmek, öpülmek veya okşanmak istemiyordum. Ona vücudumun içinde ihtiyacım vardı. Onun acı veren gerginliğini, beni yere çivileyen penisinin kalınlığını hissetmeye ihtiyacım vardı. "Sarkin, Hanniva!"

"Beni eline al," diye homurdandı. Parmaklarım kıvrıldı, sıkıca kavradım ve elimi aşağı kaydırduğımda kalçaları öne doğru savruldu. "Siktir et, aralye. Hiç düşünmemiştim..."

"Ne düşündüm?" diye soludum, onu avucumda hissettiğimde gözlerim yarı kapalı kaldı.

"Seninle böyle olacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti, kaşları neredeyse öfkeli bir ifadeyle çatılmıştı. Ama artık daha iyi biliyordum. "Lishara'nın kutsamasının geride kaldığını sanıyordum."

Ne dediğini anladığımı sanıyordum.

"Bu ihtiyaç neredeyse daha da kötü hissettiriyor," diye itiraf ettim, yumruğumu tekrar penisine doğru indirirken, başparmağım hassas başının üzerinde gezinirken, ön

boşalmasını bulaştırarak dişlerini sıkmasına neden oldum. "Beni nasıl istiyorsun?"

Güldü ama sesi alçak ve neşesizdi. "Seni her halinle istiyorum, Klara."

Omurgamdan yukarı doğru yavaş bir dokunuş gibi bir ürperti yayıldı.

"Korkarım ki asla yeterli olmayacak," diye homurdandı, sertçe bakarak. Sanki tek hatam buymuş gibi.

Onu tekrar öptüm ve dili ağzımın içine girdi. Sanki beni yutuyormuş gibi hissettim. Tüm vücudumda karıncalanmalar başladı ve titremeye başladım. Adrenalin hâlâ içimde pompalanıyordu, hâlâ uçuyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Çok fazla konuşuyoruz," dedim dudaklarına doğru, sesimdeki hırıltılı ve acil ton sanki benim ufak bir hırıltıma benziyordu.

İnledi, ellerini saçlarımda gezdirdi. Saçlarıma bir yumruk geçirerek beni geri çekti, boğazım ona doğru bakıyordu, gözlerimiz buluştu. Nefesim sığlaştı.

"Bir daha yap şunu, o küçük hırıltıyı. Bana ne istediğini söyle prenses, sana ihtiyacın olan her şeyi vereyim."

"Benimle seviş Sarkin," diye yalvardım.

İfadesi titredi. Erimiş kararlılığının çiçek açtığını, sıcak, yakıcı gözlerinin vücudumda gezindiğini gördüm, sanki bana yapacağı her şeyi önceden tasarlıyormuş gibiydi.

"Küçük Dakkari kelimenle yalvar bana," diye emretti, başparmağı bacaklarımin arasına daldı, hassas klitorisimi nazıkçe okşadı. Uyluklarımin titriyordu.

"Hanniva," dedim. Gözleri kapalıydı ve avucumun içinde, penisinin daha da sertleştiğini ve nabzının attığını hissettim, eğer böyle bir şey mümkünse. "Hanniva!"

Beni uçuşumun kenarına doğru itti, sırtım şaşırtıcı derecede pürüzsüz bir taşa yaslanmıştı. Tharken uçuşumlarının genişliği önümüzdeydi, başlı başına nefes kesici bir manzaraydı ama benim gözüm sadece kocamdaydı.

Beni bedeniyle hareket ettirdi, bacaklarım kalçalarına dolanırken beni yukarı çekti. Lishara tapınağındaki ilk seferimizi anımsatıyordu, ancak kalp taşı sütunu yerine sırtım uçuruma yaslanmıştı.

Hiçbir uyarı olmadan derinlere kaydığında ikimiz de memnuniyet ve rahatlamayla inledik. Ona bu şekilde açtım. Onu kolayca, hiçbir direnç göstermeden, vücudum isterken, ihtiyaç duyarken aldım. Çaresiz, küçük bir yaratıktı ve açtı.

Sevişmemiz çok hızlıydı. Zaridan'dan düşer gibi, bu an sanki bedenimin dışındaymışım gibi hissettim. Sadece hisler hissediyordum. Elimi omuzlarında sürüklerken hissediyordum. Bacaklarım arasındaki sıkılık, dakke'sinin klitorisime her dokunuşuyla artan haz, kusursuz bir sürtünme ve basınçla bana sürtünüyordu.

Dudaklarını boynumda hissettim. Her güçlü hamlede sıcak nefesinin tenime çarptığını hissettim. Bacaklarımın, kalçasındaki kasların kasılmasıyla aynı anda kasıldığını hissettim. Kalp atışlarım o kadar yüksekti ki, Zaridan'ın kanatlarının büyük çırpınına benziyordu.

Orgazmım vurduğunda, kör oldum. Bütün dünya yıldız ışığına boğuldu. Çığlığım, onu serbest bıraktıktan çok sonra bile Tharken'da yankılandı. Rahatlama ve coşku geldi. En güçlü dalga geçene kadar ağladığımı fark etmedim. Gözlerimi açtığımda, dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanıklaşmışlardı. Gecikmiş bir şekilde, Sarkin'in inlediğini fark ettim; bana son gücünü verirken, itişleri sarsıntılı ve yavaştı, boşalmasının kirpikleri içimi dolduruyordu.

Bittiğinde, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken ona sarıldım. Kalplerimizin birbirine çarptığını bir kez daha hissettim. Kısa süre sonra, yavaşladıkça, atışları uyum sağlamaya başladı.

Sarkin bacaklarımı yere doğru manevra ettirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, sesime güvenemeyerek, onun önümde dizlerinin üzerine çökmesini izledim.

Bacaklarımı ayırdığımda utandım, ama merak da ediyordum. Başparmağı cinsel organımın üzerinde gezindi ve ben sıçradım, dudağımı ısırdım, karnımda bir beklenti dalgası oluştu.

İnanamayarak öne eğildiğini, dilinin uyluklarımın arasından dışarı fırladığını izledim. Dudaklarım aralandı, tenimde karıncalanmalar patladı, kafa derim karıncalandı. Dili hassas klitorisimi okşadığında derin bir nefes aldım. Nazikti, yumuşak dudaklarını sinir yumağına sürtüyordu ve ben nefes nefese kalmaya başladım. Bakışlarımı tutuyordu, o erimiş, rengarenk gözler yüzümde titreşen her ifadeyi izliyordu.

Bana yaptıklarını görmek hoşuna gitti.

Gözlerim kapanırken arzusun derinleştiğini hissettim. Bu sefer farklı hissettiriyordu. Yavaştı ama sonsuzdu. Aceleye getirilmiş ya da çaresizce değildi. Bacaklarımın arasını yalayıp öptü, birlikte yarattığımız karmaşayı, ortak karmaşayı yaladı ve bunun ne kadar kötü hissettirdiğini hiç umursamıyor gibiydi.

"Sarkin," diye fısıldadım, onu tekrar istiyordum, bunun bu kadar çabuk mümkün olabileceğini düşünmüyordum. Nefesimizi zar zor toparlamıştık.

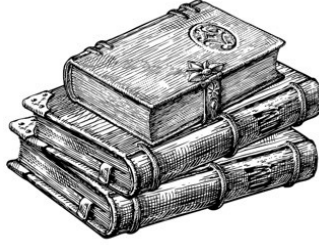
Ayağa kalkıp dudaklarımı yakaladı. Dilini emdim, ne varsa tadına baktım. Parmaklarım omuzlarına gömüldü, elleri göğüslerime doğru geldi, meme uçlarımı sıktı, beni kendine doğru çekti.

"Yine mi?" diye soludum.

"Yine," diye homurdandı. "Bu gece burada kamp kuracağız. Seninle işim henüz bitmedi, karıcığım."

Bölüm 30

KLARA

Daha önce sadece aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu okumuştum.

Ama Sarkin'in bacaklarının arasına oturmuş, Tharken uçurumlarının sessiz karanlığına bakarken, parlak yıldızlar ve gümüş bir ayın başımın üstünde bir güzellik kaleydoskopu oluşturduğunu görünce, acaba hissettiğim şey bu muydu diye merak ettim.

Bitkindim. O gün duygularımdaki vahşi dalgalanmalar o kadar büyüktü ki, onlara inanmakta bile zorlandım. O anda tek bildiğim, ateşin yandığı, karnımın tok ve tok olduğu, üzerimize sıcak bir kürk battaniyenin örtüldüğü ve Sarkin'in kollarının etrafımda olduğuydu.

"Bugün yaptığım şeyden dolayı benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu sessizce, dudaklarını omzuma bastırarak.

Sevişmemizin ardından neredeyse hiç konuşmamıştık. Birbirimize öylesine aç kalmıştık ki, saplantı derecesindeydik. Ay yükselmeye başladıktan sonra bile hâlâ birlikteydik. Ancak bacaklarımın arası ağrırken, göz kapaklarım düşerken ve midem açlıktan guruldarken bir mola diledikten sonra Sarkin pes etmişti. Bileğindeki siyah bantla Zaridan'ı çağırmış ve deri çantasını almıştı. Gece

için gerekli malzemeler, uyumadan önce ayak bileklerimizi birbirine bağlamak için kullanacağı deri bant da dahil.

"Hayır," diye cevapladım, ama dikkatlice düşünmek için zaman ayırdım. İçimde asla unutamayacağım bir dehşet yaratmıştı. Ama aynı zamanda bana büyük bir hediye de vermişti: Özgürlük hediyesi.

Bana ölüme meydan okumanın nasıl bir şey olduğunu öğretmişti. İçimde düğümlediğim her bir ipliği çözmüştü. Beni yenilemişti.

Kendimi...güçlü hissettim.

Elthika'ya bağlı kalmak, onun hissettiği şey miydi? Bu bilgi, bu yenilmezlik hissi?

"Bunun için mi endişeleniyordun?" diye sordum, başımı çevirip ona bakarken.

"Beni yanlış anlama," dedi bana dikkatlice, yüzümün kıvrımını takip etmek için uzanarak, parmaklarını yara izimin üzerinde gezdirerek. "Bugün sana yaptıklarımın asla pişman olmayacağım. Gerekliydi. Ama seni asla incitmek istemedim."

Bütün vücudum ağrıyordu ama bir yandan da kendimi ağırlıksız hissediyordum.

"Söylediklerimi kastettim. Seni ilk Dothik'te gördüğümde... böyle olacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti.

Birlikte mi? Kastettiği bu muydu? Çıplak bir şekilde uçurumun kenarında mı?

"Beni pazarda gördüğünde kim olduğumu biliyordun," diye mırıldandım.

"Evet, seni gözetleyen adamlarım vardı," dedi. "Ama sadece kraliyet ailesinin bir parçası olduğunu, Dothikkar'ın kızlarından biri olduğunu biliyordum."

"Bizden biriyle evlenmek her zaman aklında mıydı?"

İçim burkuldu, Alanis'i kolayca isteyebileceğini düşündüm. Ya da ailenin güzeli Lakkis'i. Onu asla böyle tanıyamazdım.

Zaridan'ın bana bıraktığı yara izi olmasaydı.

Derin bir nefes aldı. Gözleri benimkilerle arasında gidip geldi ve sonra kısa bir süreliğine dudaklarıma kaydı.

"Hayır," diye yanıtladı. "Dakkar'lı bir kadınla evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Sen bir sürprizdin. Hiç tahmin etmediğim bir sürpriz."

Kollarının arasında daha çok döndüm, birbirimize baktık, bacaklarımı onun gergin dizlerinin altına yerleştirdim.

"Bahsettin ki... Elysom sana mysar emirleri diye bir şey vermiş. Evlenmek de bunların bir parçasıymış."

Sarkin'in bakışları titredi. "Bana spesifik bir şey mi soruyorsun? Yoksa genel bir gözlem mi yapıyorsun?"

Sorumu gayet iyi anladığını sanıyordum ama aslında aramıza bir bariyer konulduğunu hissedebiliyordum. Bunu durdurmak için can atıyordum. Bugünden sonra geri çekilmesine dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Bana karşı çok nadiren açıksın," dedim sessizce, sözlerimi nasıl karşılayacağından emin olamayarak. Kaşları çatıldı ve kaslarının nasıl gerildiğini hissettim, sanki geri çekilmek üzereydi. Uzaklaşmadan önce bileğini kavradım, sıcaklığını hissettim. "Seni tanımak istemem o kadar kötü mü? Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istemem mi? Ama ördüğün bu duvar... bunu neredeyse imkansız kılıyor."

Sarkin'in omuzları düştü. Bakışlarını benden kaçırdı, çenesi zonkluyordu, gözleri aşağıdaki Tharken Geçidi'nin karanlığını tarıyordu.

"Bu kendini koruma içgüdüsü, aralye," dedi bana. "Ve bu bir alışkanlık ve seninle pek ilgisi yok."

"Ama ben senin karınım Sarkin," diye karşı çıktım. "Aramızdaki bu ilişki henüz çok yeni... ama kendimi sana bağladım. Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

"Peki senin sadakatin kime?" diye sordu.

"Yine mi?" diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Bunu konuşmuştuk."

"Seçenek verilseydi, Dakkar'a dönmez miydin? Tam şu anda? Bütün bunları geride bırakmaz mıydın?"

"Elbette hayır!" diye bağırdım, gözlerinin içine bakarak. "Ve eğer bana inanmıyorsan, bu benimkinden çok senin sadakatinin bir kanıtıdır."

Sözler ilerledikçe yüz ifadesi karanlık bir şekilde değişti.

"Eğer sürekli eve dönüş yolunu aradığımı inanıyorsan, nasıl bir şey inşa edebiliriz ki?" diye sordum. "Bana inanmanı sağlayacak başka ne yapabilirim veya ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Ama ondan bir şey saklıyorum, hatırlamadan edemedim. Ve ona söylersem, bu sadece daha fazla ayrılmaya mı yol açar?

"Belki siz Dakkar'ı 'ev' olarak düşünmeyi bıraktığınızda ben de bunu düşünmeyi bırakırım" dedi.

Derin bir nefes aldım.

Başka seçeneğim yoktu. Bunu kendime saklasaydım, bana güvenmemek için daha fazla sebebi olurdu.

Dudağımı ısırdım. Ama sonra cesaretimi topladım.

"Dün gece bir rüya gördüm. Sana yalan söyledim. Annemi rüyamda görmedim," dedim.

Gözleri bana dikildi. "Ne oldu peki?"

Derin bir nefes aldım. Ama kalabalığın arasından uzakta, bir çıkıntıda sıkışıp kalmışken, ona bunu anlatmak için mükemmel bir yer olduğunu düşündüm, böylece bu konuyu kesintisiz konuşabilirdik.

"Kalp taşları," dedim gözlerine bakarak. "Nerede olduklarını biliyorum."

Vücudu hareketsizleşti. Nefes aldığını bile sanmıyordum.

"Nerede?" diye sordu sertçe.

"Dakkar'a geri döndüm," dedim. Neredeyse eve dönecektim.

Derin bir nefes aldı, omuzları kalktı. "Ne?"

"Rüyam gerçek olsaydı... ama öyle olduğuna inanıyorum," diye ekledim. "Dakkar'dalar."

"Söyle bana," dedi. "Her şeyi."

Aklımdaki acı düşünce şuydu: Ama sen bana hiçbir şey söylemiyorsun.

Yine de pes ettim. Ona rüyayı, gördüklerimi, Ölü Topraklar yakınlarındaki bir ormanın ortasındaki thalara ağacını anlattım.

"Bu kalp taşları farklıydı," diye tamamladım. "Körleşmiş gibiydiler. Kral Arik'in kılıcındaki gibi. Güçlerini kaybediyorlar."

"Ağaç ölüyor," dedi Sarkin, bakışlarını yüzümde gezdirerek. "Zamanında ulaşamazsak kalp taşları da onunla birlikte ölecek."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Vizyonunun doğru olduğundan neden bu kadar eminsin? Hiç yanıldılar mı?" diye sordu Sarkin.

"Evet," dedim ona bakarak. "Bazen sadece rüyalardır. Zorluk, hangi kısımların gerçek olduğunu anlamakta çünkü bazen rüyalarım ve vizyonlarım birbirine karışabiliyor. Bunun gerçek olduğunu biliyorum çünkü... ailemin soyunda yüzyıllardır dolaşan hikayeler var. Vienne'den beri. En çok ihtiyaç duyduğu anda ona bir kalp taşı hediye eden, kanayan, fısıldayan bir ağaçla ilgili hikayeler."

Derin bir nefes aldım, acaba kızar mı diye merak ettim.

"Yeri uzun zaman önce unutulmuştu ya da belki de bilerek gizli tutulmuştu, ama hikâyeler hep varlığını sürdürdü. Bunları bana kendi annesinden duyan annem anlattı. Annem, bunun çok eski bir aile sırrı olduğunu, Vienne'in o gece kalp taşını nasıl bulduğunun gerçeğini yalnızca Rath Drokka soyundan gelenlerin bileceğini söyledi."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Bana neden yalan söyledin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim hemen.

"Bu doğru değil. Söyle bana, Klara."

Elini elime aldım. İfadesi yoğundu ama beni dinlemeye istekliydi. "Bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyordum."

"Peki bu ne? Savaş mı?"

Derin bir nefes aldım. "Kendi annem bu kayaları yaratmaya çalışırken öldü - öldürüldü. Tohumlar. Adına ne dersiniz deyin. Babamın Kuzey Topraklarımızdaki rahibelere serbestlik verdiğini gördüm. Açgözlülük için. Güç için. Kalptaşları harika şeyler yaptı - bildiğimiz kadarıyla iki kez halkımı kurtardılar. Ama aynı zamanda korkunç şeyler de yarattılar... ve Karag'ın onları çok istediğini biliyorum. Yanınızda Elthika ve ethrall varken... emin değildim."

"Ve Karag'ın kalp taşları için Dothik'e uçup tüm halkını katledeceğini mi sanıyorsun? Hiç düşünmeden mi?" diye sordu Sarkin, gözlerini bana dikerek.

"Hayır! Ama istediğini yapmam için aileme esaretini saldın," diye itiraz ettim kaşlarımı çatarak. "Hele de söz konusu kalp taşlarıyken, bunu tekrar yapabileceğin düşüncesi aklıma gelmemiş miydi? En çok istediğin şey ne?"

Sarkin geriye doğru çekildi, başını yana çevirdi, alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Elini sıkıca tutuyordum ama gitmesinden korkmama gerek yoktu. Bunun yerine, bana döndüğünde, daha da yakınlaşıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. Göz hizasına gelene kadar başını eğdi.

"Karag'ın kuzeydoğusunda düşman bir ulus var. Kendilerine Hartanlar diyorlardı. On yıl önce, topraklarımın yönetimini devraldıktan sadece bir yıl sonra, Elysom bizi savaşa çağırdı. Bize diz çökmeleri altı ay sürdü," dedi. "Birçoğu öldü. Üç tarafta da, çünkü aynı zamanda Elthika'ya karşı da bir savaştı. Ancak savaş, Hartanlarla son çareydi. Müzakereleri denedik. Antlaşmalar. Ticaret anlaşmaları. Teknolojilerini geliştirmeleri için onlara kendi kullanımları için bir miktar kalp taşı verdik.

"Ama Elthika'yı istiyorlardı. Yumurtaları, onları savaşta yetiştirilmiş hayvanlar olarak yetiştirmek, kontrol etmek, kullanmak istiyorlardı. Karag için bu pazarlık konusu değil. Elthika'lara sahip çıkılamaz. Hartanlar bunu asla anlamadılar. Ancak Grym'deki dış köylerden birine saldırıp

bir kuluçkahaneyi yok edip oradaki Elthika yumurtalarını çalmaya çalıştıktan sonra onlara savaş açtık."

Bu bilgiyi dikkatlice işledim ve sonra "Neden ethrall'ı onlara kullanmıyorum?" diye sordum.

"Çünkü onlara verdiğimiz kalp taşlarını yeni bir teknoloji geliştirmek için kullandılar. Ethrall'a karşı bir kalkan görevi görüyordu. Onu delemedik ve tüm Elthika'lar ethrall kullanma yeteneğine sahip değil, sadece bazı Vyrin'ler var. Elysom'un barışa yaptığı katkı, aylarca süren bir savaşı uzatmakla sonuçlandı; bu savaş, anında kazanılabilir ve sayısız hayat kurtarılabilirdi."

"O zaman Hartanlarla yapılan savaşın Karag'a daha az güvenmeyi, daha az merhametli olmayı öğrettiğini iddia etmez misin?"

"Savaşın yalnızca olağanüstü durumlarda ve genellikle affedilemeyecek korkunç bir eylemin hemen ardından gerçekleştiğini anlamanızı sağlamaya çalışıyorum," diye yanıtladı Sarkin, onu daha önce hiç görmediğim kadar tutkulu bir şekilde, yanakları kızarmış, yüzünde bir asık suratla. "Elysom'da, Dakkariler kalp taşlarına sahip olduğu sürece her zaman bir savaş tehdidi olacağına inananlar var. Bu yüzden sizi son birkaç on yıldır izliyoruz. Halkınız henüz bizim için büyük bir tehdit oluşturacak teknolojilere sahip değil... ama zamanla siz sahip olacaksınız."

"Öyleyse kalp taşlarını götüreceksin," diye cevapladım, elleri yüzümden çekilirken. "Artık nerede olduklarını biliyorsun. Burada olmalarını umuyordun. Ama belki de Zaridan'ın beni, Rath Drokka'nın soyundan gelen beni işaretlemesinin bir sebebi vardı. Seni, atalarımın bir zamanlar bir kalp taşı bulduğu thalara ağacına götürmek için."

"Belki," dedi Sarkin ve bu kelimeyle neden bu kadar büyük bir hayal kırıklığı hissettiğimi bilmiyordum. Geri çekilmekten kendimi alamadım ama Sarkin elimi tuttu, geri çekilmeme izin vermedi. "Ama daha büyük bir sebep olduğunu düşünmeyi seviyorum."

Küçük bir umut ışığı gözlerimi ona doğru kaldırmamı sağladı.

"Bu da ne?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz yüksek çıkmıştı.

Başını iki yana salladı, ağzının sol tarafı hafifçe gülümsedi. Bana söylemedi. Bunun yerine iç çekti ve öne eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Öpücüğüne tereddütle karşılık verdim ama yine de karşılık verdim.

"Karag, sıradan hırsızlar gibi başka bir bölgeye dalıp sonsuz derecede değerli bir şeyi çalmaktan daha onurludur," dedi geri çekilirken. Gözleri onlara kayarken, sözlerini dudaklarımda hissettim. "Bu bilgiyi Elysom'a götürmem gerekecek. Pazarlıklar olacak. Bir thalara ağacını yok etmek korkunç bir karar, ama Dakkar da payını alacak. Ve evet, ethrall'ı gösterdikten sonra, baban daha fazlasını denemek konusunda iki kere düşünebilir."

"Ya yapmazsa?" diye sormadan edemedim. "Ağacın Dakkari toprağında yetiştiğini iddia ederse, o zaman sana ait olmaz ve üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin. Bu gerçeği inkâr edemezsin."

"Evet, ihtimal var," dedi Sarkin. "Teknik olarak kalp taşlarına sahip olma hakkımız yok. Ama onlara ihtiyacımız var. Daha fazlasını yaratmak için. Ve onlardan mahrum kalmayacağız."

Farkına varınca karnım sızladı. "O zaman Dothikkar'ın kızı olan Dakkarili bir eşe sahip olman senin için çok hayırlı. Elysom, önce benimle inat olsun diye evlendiğini düşünseler bile, onlara verdiğin hediyeğin farkına varacaktır."

Sarkin kaşlarını çattı. "Konu bu değil, Klara."

"Öyle değil mi? İsteddiğini elde etmek için beni pazarlıklarında mı kullanacaksın?"

"Eğer mecbur kalırsam, ama sana asla zarar gelmez."

"Ama ailemi buna inandırmaya çalışıyorsun. Babam umursamayabilir. Ama kardeşim umursar," dedim ona. "Beni pazarlıklarında koz olarak kullanıyorsan, bana olan

sadakatın nerede Sarkin? Yoksa sadece sana olan sadakatım önemli mi?"

Yüz ifadesi gürlüyordu, çenesindeki kaslar gıdıklanıyordu.

"Seninle varsayımlar üzerine tartışmaya girmeyeceğim Klara," dedi sonunda. "Anlamsız."

Ne söylemeye çalıştığını anlamadı, değil mi?

Onu üzerimden silkeledim. Aniden kendimi üzgün hissettim, içimde derin bir umutsuzluk filizlendi. Tenimde dokunuşunun sıcaklığını hâlâ hissediyordum ama hiç bu kadar üşümemiştim.

Sessizliğe gömüldük. Bir zamanlar büyülü ve güzel görünen gece artık boğucu geliyordu.

"Artık orduya geri dönebilir miyiz?" diye sordum. "Bu gece burada kalmak istemiyorum."

Sarkin'in hayal kırıklığını hissedebiliyordum. "Klara."

"Hanniva," dedim yumuşak bir sesle. Lütfen.

Daha önce ona dokunması için yalvarmak için bu kelimeyi kullanıyordum. Şimdi ise ondan uzaklaşmak için kullanıyorum.

Sarkin dudaklarını birbirine bastırdı ama elinin hareket ettiğini gördüm. Bileğindeki siyah kelepçeye gitti, yan taraftaki bir düğmeye bastı; bana Elthika'nın duyabildiği ama bizim duyamadığımız bir ses çıkardığını söylemişti.

Bir an sonra Zaridan'ın cevabını duydum; yakınlarda bir yerden gelen kısık bir kükreme, ardından da büyük kanatlarının çırpınış sesi.

"Sen ne istersen," dedi Sarkin bana.

Malzemelerimizi toplayıp yangını söndürmek için döndüğünde, karşıdaki uçurumda bir hareketlenme hissettim. Ay ışığında gümüş pulların parıldadığını görünce kalbim küt küt attı. An Elthika bizi izliyordu.

O'ydu.

Rüyalarımda gördüğüm.

Onu anında tanıdım, sanki bir şimşek içimden geçmiş, damarlarımda kıvılcımlar çakmış, beni doğrultmuştu.

Uçarken devasa bedeni uçurumun kenarına yapışarak zarif bir şekilde hareket ediyordu. Sessiz olduğunu fark ettim. Bir hayalet gibiydi. Sanki hiç orada olmamış gibiydi.

Yüreğim ağzımda atarken, onun görüş alanından kayboluşunu, kayalık vadide daha da derinlere dalışını ve karanlığa gömülmesini izledim.

Gitti. Orada olduğunu anladığım anda.

Sarkin giyinmiş ve çantasını omzuna atmış bir şekilde döndüğünde, ona gördüklerimi anlatmayı düşündüm.

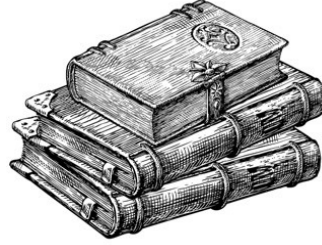
"Giyinmelisin," dedi bana yumuşak bir sesle, bir düzineden fazla kez düştüğüm kıyafetleri uzatarak. Şimdi ne kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Karanlık geçide son bir kez bakıp dilimi tutmaya karar verdim.

Belki bir hayalet görmüştüm.

BÖLÜM 31

KLARA

Evimize adım attığımda yeni yatağım beni bekliyordu. Öğleden sonra antrenmanımıza ara vermiştik ve kalabalığın yarattığı yoğun hareketlilikten kaçıp, sessizliği ve huzuru tercih ettim.

Üzerinde uyuduğumuz o basit kürk battaniye ve minder yığını gitmişti. Onun yerine, Sarkin'in yükseltilmiş yatağının olduğu yerde, gördüğüm en büyük ve elle dikilmiş, gümüş işlemeli desenli, dolgulu ve pelüş bir minder vardı. En üstte, beyaz ve kahverengi kürklerden yapılmış, yumuşacık kürkler vardı. Mindere çöküp esnekliğini test ettim ve elimi battanierelerin arasından geçirdim.

Cennet gibiydi.

Sarkin bunu benim için mi yapmıştı?

Kirletmek istemedim - nehirden gelen çamur ve terle kaplanmışım - bu yüzden hemen ayağa kalktım ve daha yakından bakmak için birkaç adım geri çekildim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Hayatım boyunca aldığım en güzel hediyelerden biriydi, gerçi itiraf etmeliyim ki hayatım boyunca o kadar çok almamıştım. Ama onu özel kılan, ardındaki anlamdı.

Bunda bir kalıcılık vardı. Ona, tanrıçamız Kakkari ile daha sağlam ve köklü bir bağ kurmak için toprağa en yakın

yerde uyumak istediğimi söylemiştim. Esasen yerde uyuyor olmamıza rağmen, bir kez bile şikayet etmemişti.

Sonra gülümsemem bir iç çekişe dönüştü. Tüm pencerelere gidip açtım, çiçek açmış bir asma dalını yüksek masanın üzerine yerleştirdim ve kenardan nasıl sarktığını ve pembe çiçeklerin kattığı renkleri hayranlıkla izledim. Evimiz güneşli ve aydınlıktı. Duvar kenarındaki buzdolabına gidip, sümüksü meyve olarak adlandırıldığını öğrendiğim bir meyve küresini çıkardım. Dokusu katıdan ziyade jöle gibiydi ama hafif tatlılığının ve dilimin üzerinde kayan serinliğinin tadını çıkardım. Özellikle Mazra'nın sıcak keklerinin üzerine kaşıkla servis edildiğinde çok lezzetliydi; huysuz aşçı, mutfağından bir iki tane istediğimde her zaman hafifçe memnun olurdu.

Dakkari sürüsünün voliki'sinin aksine, Karag evlerinde küçük mutfaklar ve ocaklar vardı. Köyde merkezi bir yemek pişirme merkezi olmasına ve yemeklerimizin çoğu bize sıcak ve lezzetli bir şekilde getirilse de, çoğu evin gün boyunca kendi yemeklerini pişirdiğini öğrenmiştim; buradaki birçok evin yanında gördüğüm küçük bahçeler de buna bağlıydı. Aileler et ve baharat karşılığında birbirleriyle takas yapıyor veya yemek pişirme merkezinden yemek almak için çalışıyor, kampın etrafındaki iş ve görevleri yerine getiriyorlardı. Burada yaşayan Sarrothian'lar, Arsadia ormanlarında avlanmakta özgürdüler. Nehirden kendi sularını taşıyorlardı.

Büyüdüğüm yaşam tarzından daha bağımsız bir yaşam tarzıydı ama yine de acı verici derecede tanıdık gelen bir topluluk ve aidiyet duygusu vardı. Rahatlatıcıydı.

Masaya oturdum, pembe çiçekten yansıyan güneş ışığını izlerken atıştırmalığımı yiyordum. Sessizlik güzeldi. Kendi düşüncelerimi duymak. Kendimi serbest bırakmak. Kimsenin gözlerini üzerimde hissetmemek.

Sarkin'le aramdaki son haftaki gerginlik zaten yeterince yorucuydu. Gerçi, doğrusunu söylemek gerekirse, onu neredeyse hiç göremiyordum ve görsem bile, genellikle

keşif ekibi döndükten sonra, alacakaranlıkta, sürünün içinde sadece kısa anlar geçiriyorduk. Bir keresinde gecelik bir geziye gitmişti. Daha sonra öğrendiğim kadarıyla, Karag'ların başkenti Elysom'a, buradan batıda küçük bir adada bulunuyordu. Kuzeydeki Karath topraklarına bir gezi daha yapılmıştı. Sonunda kayıp Elthika sürüsünü bulmuştu, ancak Hartanların sınırlarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmışlardı, bu yüzden oraya bir keşif görevine gitmişti.

Hafta boyunca öfkemin bir kısmı yatışmıştı. Sarkin'in, eğer kalp taşları Dakkar'da bulunursa beni kullanmak için karısı olarak almaya bu kadar hesaplı davranamayacağını fark ettim. Gülünçtü... ve eğer doğruysa, Sarkin'in de kendi vizyonları vardı ki bundan çok şüpheliydim. Evet, incinmişim. Hâlâ incinmişim. Ama yoluma devam etmeye kararlıyım. Dakkari olduğumu değiştiremezdim. Babamın kim olduğunu değiştiremezdim. Elbette ortaya çıkacaktı. Elbette Karag tarafından bir koz olarak kullanılacaktı. Sarkin'in bunun üzerinde pek bir kontrolü olmayacaktı, özellikle de kendi halkına büyük fayda sağlayacaksa.

Keşke neden canımı acıttığını anlayabilseydi. Sadece bunu kabul etmesini istiyordum. Sadece Karag'ın çıkarı için beni kullanırken sadakatimi sorgulamasının ne kadar ikiyeüzlü olduğunu kabul etmesini istiyordum.

Yine de... yapmamıştı. Uzak kalmıştık. Geceleri hâlâ yanımda uyurdu, gerçi onu sadece bir kez görmüştüm. Ben uykuya daldıktan sonra yatağa gelir ve ben uyanmadan önce gitmişti. Orada olduğuna dair tek kanıt, sabahları vücudunda belirgin bir çukur ve kalan sıcaklıktı. Bir keresinde, gecenin bir yarısı uyandığımda onu kolları bana dolanmış halde uyurken bulmuştum. Tekrar uykuya dalmadan önce uyanık yatmış, sıcaklığını ve kokusunu içime çekmiş, elimi göğsüne bastırmıştım.

Etkileşimlerimiz bu kadardı.

Kapı çalındı. Bir an umut ışığı çaktı, acaba Sarkin mi diye düşündüm, ama sonra kendi evinin kapısını çalmayacağını fark ettim.

Balçık meyvesini bitirip açtım ve diğer tarafta Ryena'yı buldum. Eve dönüş yolunda kalabalığın bugün çok hareketli olduğunu fark etmiştim. Nedenini merak etmeden duramadım ama uzakta, uçan alanın yakınında asılı duran dekoratif bir asma gördüm.

"Merhaba," diye selamladım gülümseyerek. "Lütfen içeri gelin."

Kapıdan çekilip Ryena'nın geçmesine izin verdiğimde, bakışlarının yatağa kaydığını gördüm. Sonra bana dönüp, "Bunu sana bırakıyorum. Sammenth senin de yemeni istedi ama şu anda Karath'ların birliğiyle devriye geziyor, hem çok seviniyor hem de çok endişeleniyorum." dedi.

Son kısmı homurdanarak söylemişti, dudaklarım kıvrılmıştı, ama yine de her şeyin gerçekten bu kadar tehlikeli olup olmadığını, Sarkin gittiğinde daha fazla endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ettim.

"Ah," dedim, örgümden düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak. Bakışlarım, onun ilgilendiği sepete kaydı, içinden nefis bir koku yükseldi. "Bunlar ne?"

"Sana bahsettiği etli börekler. Babamızın kendi tarifi."

"Doğru! Söylediği Dakkari tarifi olabilir."

"Kesinlikle," dedi Ryena, onları sıcak tutan bezi katlayarak. "Gitmeden önce onları ocaktan çekti. Hâlâ sıcaklar. Şimdi ister misin?"

"Evet, açlıktan ölüyorum," dedim.

Masanın üzerindeki dikenli çukuru görünce burnunu kırıştırdı. "Sümüksü meyve işe yaramıyor mu?"

"Kyavor'un eğitimiyle hayır."

"Sammenth'in antrenman yaparken her gün buzdolabımı temizlediğini hatırlıyorum. Bunlar seni rahatlatır," dedi. İkimiz de masaya oturduk. Kapıyı açık bırakmıştım, ensemeye doğru esen esintinin hoş olduğunu hissediyordum. "Nasılsın?"

"Meşgulüm," dedim, pastadan bir ısırık alırken. Aslında daha çok bir top gibiydi, çıtır çıtır bir hamur ve lezzetli bir

et dolgusu. Tadı dilimin üzerinde patladı ve neredeyse nefesim kesildi.

"Ne?" diye sordu, bana bakarken gülümseyerek.

"Evim gibi tadı var," dedim sessizce, gözlerimde aniden bir damla yaş hissettim ve hemen utandım. Sarkin, Dakkar'ı evim olarak adlandırmamı istemezdi, hele ki sürüsünden birine. Elim kucağıma düştü, tıpkı haşlanmış wrissan gibi tadı olan, trilikki biberiyle marine edilmiş, o dumanlı baharatlı lezzet dilimde açan küçük turtaya baktım. Rahatlatıcı ve ısıtıcı.

Ryena'nın eli koluma geldi ve ona baktığımda kaşlarını çattığını gördüm. "Ne oldu? Konuşmaya ihtiyacın olursa Klara, buradayım."

"Hayır, bir şey değil."

Hüzünlü gülümsemesi bilgeceydi. "Nasıl olduğunu biliyorum. Belki senin gibi değil ama babamın farklı muamele görmesine tanık oldum. Sammenth ve ben her zaman kendimizi yabancı hissettik, burada pek değil ama Sarroth'taki köyümüzün dışına adım attığımızda. Bunaltıcı olabiliyor. Sadece yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Bunu saklamaya çalışmana gerek yok."

Titrek bir iç çektim. Endişesinden ve sözlerinin ardındaki anlamdan etkilenmiştim. Ama Sarkin'le benim, onun halkıyla benim halkım arasındaki ilişkiler konusunda kavga ettiğimizi, kocamın güvenini boşa çıkarmadan veya vizyonumu açığa çıkarmadan nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Kakkira vor," dedim, boğazımı temizleyip gözyaşlarımı silerken ona hafifçe gülümseyerek. Dakkari dilinde "Teşekkür ederim" anlamına geliyordu. "Sadece biraz evimi özlüyorum," diye itiraf ettim. Bu bir yalan değildi ama tam olarak doğru da değildi.

Başını salladı. "Arsadia'ya ilk geldiğimde ben de böyleydim. Sarroth'u özlüyorum. İnsan evini özliyor çünkü orada çok fazla anısı var."

"Neden burada yaşamaya karar verdiniz?"

"Sarroth ve çevresindeki köylerde bir sürü şifacı var. Burada mı? Pek değil. Ayrıca kuluçkahanemiz burada. Asıl ilgim orada," dedi kolumu okşayarak. "Evimi özlüyorum ama artık evim burası. En mutlu olduğum, işimde en çok amaç bulduğum yer burası. Elthika sırtında olmaktan nefret etsem de hâlâ Sarroth'u ziyaret ediyorum."

Etli börekten bir ısırık daha aldım, gülümsememi bastırdım. Tharken kayalıklarındaki o günü, aynı anda hem güçlü hem de korkmuş hissettiğim günü düşündüm.

Kyavor, döndüğümüzde gece boyunca kaydettiğim ilerlemeden etkilenmişti. Antrenman binek hayvanındaki bir sonraki turum gülünç derecede kolay görünüyordu. Sarkin bu konuda haklıydı.

"Sammenth bana yetenekli bir binici olduğunu söylüyor. Eğitim sırasında kan bağı olanlardan bazılarını bile geride bıraktığını söylüyor," dedi Ryena. Bir gurur dalgası yanaklarımı kızarttı ama gizlemek için bir ısırık daha aldım. "Belki Sarkin seni birliğine katılmana izin verir."

"Ah hayır." Güldüm. "İsteyeceğim son şey bu. Binici olmak kaderimde yok. Sadece kendi Elthika'mla bağ kurmak istiyorum, sonra da..."

Her geçen gün daha da zorlaşan başıboş bir düşüncem vardı. Arsadia'nın ötesini, Karag'da bana neyin amaç vereceğini düşünüyordum. Ryena amacının burada olduğunu söylemişti. Benimkinin Sarrothian topraklarının Güney Toprakları'nda olduğunu sanıyordum.

"Daha sonra?"

"Dakkari tarihini Karak'ta arşivlemeyi düşünüyorum," dedim. Sarkin'e bir keresinde söylemiştim ama fikir kök salmıştı ve peşini bırakmıyordu.

"Ah," dedi Ryena şaşkınlıkla.

"Tarih ilgimi çekiyor. Hikâyeler. Varoluşun, yaşamının daha geniş bir anlayışını bir araya getirmeye yardımcı oluyor. Binici sezonundan sonra Sarroth'a döndüğümüzde, belki sizin köyünüzde ve çevresindeki köylerde vakit geçirip, onların hikâyelerini, hatırlayabilecekleri her şeyi

kaydedebilirim, böylece Karak'ı yuvaları yapan halkımı daha iyi anlayabilirim."

"Bu... bu harika bir fikir gibi görünüyor," dedi Ryena, yumuşak bir şekilde düşünceli bir şekilde.

"İşte," dedim, elimdeki yemeği kaldırarak, "anlamak istediğim şey bu."

"Etlı börek mi?" diye şaka yaptı Ryena.

Sırıttım. "Evet, tarifini isterim. Lütfen kız kardeşine söyle. Ama... nihayetinde anlamak istediğim şey, iki ırkın kaynaşması ve bunun mümkün olması için yaşanan her şey -iyi ve kötü-. Bence bu önemli. Eğer anlamazsam, o hikâyelerin ve anıların sonsuza dek kaybolacağından korkuyorum."

Tıpkı annem gibi. Bu insanların gördüğü görüntüler... Keşke ona daha fazla soru sorsaydım. Keşke bazı konuşmalarımızı kaydetseydim. Şimdi sadece hafızam vardı ve o da bulanıklaşıyordu. Bazen annemin yüzünü hatırlayamamaktan nefret ediyordum.

Ryena'nın bakışları açık kapıya kaydı ve onu görmeden önce varlığını hissettim.

"Ah, erken dönmüşsün," diye yorum yaptım, Sarkin kapıdan içeri adımını atarken ona bakarak. Ne kadarını duymuştu acaba? "Ryena, Sammenth'in yaptığı etli böreklerden getirdi. Babalarının tarifi. Denemek ister misin? Tadı, Dothik'teki wrissan satıcısından aldığım şişlere benziyor."

Sarkin'in bakışları benimkileri yakıyordu, yumuşak bir anlayış vardı ve aniden muhtemelen tüm konuşmamızı duyduğunu fark ettim.

"Bu gece seni götürmek istediğim bir yer var," diye yanıtladı Sarkin. "Ve evet, denemek isterim. Getir onları; akşam yemeğimizde yeriz."

"Şimdi gitmek mi istiyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak, Ryena ayağa kalkıp özür dilemeye hazırlanırken.

"Hayır, öğleden sonraki talimatından sonra. Alacakaranlıkta iniş alanında buluşabiliriz. Sıkı giyin, Lysi?"

O gitti, ben de açık kapıya bakakaldım.

Ryena masanın etrafından dolaşırken gülümsüyordu. "Bu gece yıldızların düşüşünü yakından göreceksin," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ne kadar romantik."

Kızardım. "Ne?"

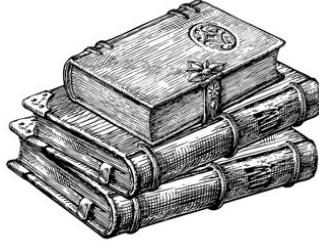
"Bu geceki kutlama mı? Yıldız yağmuru mu? Elthika'ların Tharken kayalıklarına göç etmeye başladığı mevsim. Bu, binicilik sezonunun sonunun başlangıcını işaret ediyor. Bu gece kutlamak ve bunu izlemek için bir ziyafet olacak."

"O zaman neden sürüyle birlikte kalmıyoruz?" diye sordum, ama daha çok kendi kendime, kafam giderek karışıyordu.

"Çünkü yeni gelini için en iyisini istiyor," diye takıldı Ryena. "Keyfini çıkar. Buna tanık olmak çok güzel."

Bölüm 32

KLARA

Akşam karanlığında bir çayıra indik. Uzun otlar ayak bileklerime değiyordu ve aşağı baktığımda yerin parladığını sandım.

"Bu ne?" diye fısıldadım, çömelerek. Parmaklarımı gece mavisi çimenlerin tüy gibi hafif filizlerinin arasında gezdirdim ve dokunuşumun altında aydınlanmasını izledim.

"Yıldız ışığı otu," diye yanıtladı Sarkin, avucumun tamamını bir salkımın üzerinde gezdirmemi izlerken. "Sadece burada, Arsadia'da yetişiyor. Başka bir yere dikmeye çalıştık ama hep ölüyor."

Sarkin'e baktım. "Çünkü kalp taşı büyüğü hâlâ burada mı? Tapınak yüzünden mi?"

"Öyle sanıyoruz. Bazıları Arsadia'da gizli thalara ağaçları olduğuna, güçlerini ve büyülerini hâlâ toprağa sızdırdıklarına, buraya hayat ve Elthika'ya canlılık verdiklerine inanıyor. Ama varsa bile, geriye pek fazla kalmadı."

Elbisemin eteğindeki çimenlerin aydınlanmasını izleyerek ayakta durdum. Evet, Elthika sırtlı olarak giymek pratik değildi ama altına sıcak koruyucu tayt, iç uyluklarımda dolgu vardı ve elbise kalçalarımın doğru çekilebilecek kadar boldu, böylece bir engel teşkil

etmiyordu. Omuzlarıma yumuşak bir şal atmıştım ve onu daha sıkı tuttum. Kıyafetlerimi kimin diktiğini bilmiyordum ama onlar da geçen haftaki bir başka keşif, bir başka hediye idi. O günkü antrenman seansı için Sarkin'in bir tuniğini daha ödünç almak niyetiyle dolabı açmıştım ve bunun yerine rafların yumuşak renkler ve hafif kumaşlarla dolu olduğunu gördüm. Resmi kıyafetlerden geceliklere kadar uzanan elbiseler ve gömlekler, ayrıca sağlıklı bir binicilik pantolonu yelpazesi, kalın tabanlı botlar ve Elthika pullarıyla dikilmiş dayanıklı tunikler.

İlk gördüğümünden beri hayran olduğum bir elbise seçmiştim. Simli iplikle işlenmiş, koyu mürekkep mavisi renginde, uçuşan bir elbise. Sade ama... romantik.

Sarkin, benim ona taktığım isimle, binicilik zırhını giymişti. Kalın ama esnek, yumuşak deriden yapılmış, özel dikim binicilik pantolonu, omuzlarına oturan siyah bir gömlek ve gümüş düğmeli pullu bir yelek. Koyu gözleri ve yakışıklı yüz hatlarıyla, tam da bir ejderha binicisi kralın nasıl görünebileceğini hayal ettiğim gibiydi.

Etlı börek sepeti kolumda asılı duruyordu; soğumuşlardı ama yine de lezzetli olurlardı. Sarkin, Zaridan'dan seyahat çantasını indirdi.

Buraya gelirken aramızda hiç konuşma yoktu, güneş ufukta kaybolduktan hemen sonra kalabalığı terk ettiğimizden beri. Aramızdaki gerginlik elle tutulur cinstendi ve elbisem içinde kendimi biraz aptal hissettim, durumu tamamen yanlış mı yorumladığımı merak ettim. Ama Sarkin beni neden buraya getirsin ki? Köyden çok uzakta, yokluğumuzda bir kutlamanın olduğu yere mi?

Çayır uçsuz bucaksızdı ve yerini engebeli tepelere bırakıyordu. Bir taş atımı ötede, pırıl pırıl, küçük ve durgun bir göl vardı. Sarkin'i tüm çayırı gören muhteşem bir manzaraya sahip bir tepenin zirvesine kadar takip ederken, çimenler bacaklarımdan etrafında hışırdıyordu.

"Bu..." diye başladım. Romantik, demek istedim. Bunun yerine, Sarkin'in seyahat çantasından battaniyeyi açıp

tepeye sermesini, ışığı kumaşın arasından süzölse de çimleri düzleştirmesini izlerken gülümsedim. Sonunda, "Burası çok güzel," dedim.

Havada bir serinlik vardı ama şalım en kötüsünü uzak tutuyordu. Botlarımla battaniyeyi kirletmek istemediğim için onları çıkardım ve çimenlerin ayaklarımı gıdıkladığını hissettim.

Sarkin, battaniyenin üzerine çıkıp kendimi aşığı indirdiğimde beni izliyordu; bakışlarının ve bana bir haftadan fazla süredir dokunmadığının, beni öpmediğinin fazlasıyla farkındaydı.

Ayaklarımın dibinde diz çöktüğünden beri, sırtım uçurumun kenarına dayanmış, vücudum nabız gibi atıyordu ve...

Titrek ve gergin bir nefes verdim ve o yanıma oturdu, kollarımız birbirine değdi, neredeyse beni sıçratacak kadar küçük kıvılcımlar çıktı.

İkimiz de çayıra bakarken aramızdaki sessizlik uzadı. Üstümüzdeki gece gökyüzü parlıyordu, ayın parıltısı tablo gibiydi. Arsadia'nın her şeyi güzeldi.

Zaridan yanıma oturduğunda, başını sanki beklenti içindeymiş gibi göğe kaldırmış, yerin titrediğini hissettim.

"Tam olarak neyi bekliyoruz?" diye sordum. Sarkin'in gözlerindeki parıltıda, sorunun iki tarafının da yansıdığını duyduğumuzu sanıyordum.

"Her yıl bu zamanlarda bir meteor olayı olur. Göç eden yıldız yağmuru. Vahşi Elthika tepemizden geçecek. Tam burada," diye bilgilendirdi Sarkin, üzerimizdeki geniş alanı işaret ederek. "Sabah Tharken kayalıklarına varacaklar."

Karnımda bir sinir dalgası hissettim.

Sarkin, "Bu, illa'rosh'un düşündüğümüzden daha erken gerçekleşebileceği anlamına geliyor." diye itiraf etti.

"Gerçekten mi?"

"Elthika'yı takip ediyoruz. Zamanı geldiğinde bize haber veriyorlar. Tharken uçurumlarında sadece birkaç hafta kalıyorlar. Sonra yola çıkıyorlar," dedi. "Hazır olacaksın.

Endişelenme. Kyavor beni ilerlemen hakkında bilgilendiriyor. Senden oldukça etkilenmiş."

Bir anlık zevk heyecanı sinirlerimi yatıştırdı. "Sanırım Zaridan'ın sırtından bir düzineden fazla kez atlamak, durumu daha iyi anlamamı sağlıyor."

Sarkin sustu ve ben o günü, o geceyi gündeme getirdiğim için kendime lanet ettim.

"Sen..." diye başladım, yanımızda tüneyen Elthika'ya omzumun üzerinden bakarak. "Kendi seçimin olduğunda, Zaridan'ı ilk gördüğünde, nasıl bildin?"

Sarkin dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerinin etrafına doladı, ben de kolundaki bağların sıkışıp gevşemesini izledim.

"Dakkariler arasında, tarihinizde kendi Vorakkar'ınızın, kendi ordu krallarınızın, tanrıçanız Kakkari tarafından yönetildiklerini iddia ettikleri anlar kayıtlıdır. Bu, içlerine bir bilme duygusunun yerleşmesine neden oldu. Sanırım bir zamanlar 'Kakkari'nin yol gösterici ışığı' olarak anıldığını duymuştum," dedi.

"Evet, doğru," dedim, bahsettiği hikâyeleri tam olarak bilerek. "Tarihimizin en büyük orda krallarından biri olan Rath Kitala'lı Arokan, insan kraliçesi Luna'yı ilk gördüğünde bunu hissettiğini özellikle söylemişti."

Başını eğdi.

"İster seçtikleri eşleri için, ister verilmesi gereken zor kararlar için hissetmiş olsunlar, bu his oradaydı," diye devam etti. "Karag'ların da benzer bir şey hissettiğine inanıyorum, ancak biz sizin halkınız kadar romantik değiliz. Bunların, kendi içgüdülerinizle hissettiğiniz, derinden sezgisel kararlar olduğuna inanıyoruz. Hatta bazen kalp taşı enerjisiyle, topraktan geçerek vücudunuza yayılan manyetik veya elektriksel dürtülerle besleniyor bile olabilirler."

"Ben romantik bakış açısını tercih ederim," diye bilgi verdim.

Alçak sesle ve yumuşakça kıkırdadı. Omuzlarım gevşedi, o zengin, sıcak kahkahayı şişeleylebilmeyi diledim. "Bunu yapabileceğini düşünmüştüm."

"Zaridan'ı seçerken böyle mi hissettin?"

"Evet," dedi. "Onu görene kadar iki gece uçurumun kenarında kamp kurdum. Neredeyse bir Elthika ile bağ kuramayacağımı düşünüyordum. Şüphe en kötüsüydü çünkü insanı çaresiz bırakıyordu. Sanırım Haden'ın başına gelen de buydu."

"Olanları konuşmak istediğim için sormadım," dedim, dudağımı ısırarak, böyle düşünmesinden endişelenerek. Koluna dokunmak için uzandım, ama elim teninin üzerinde kararsızca duruyordu.

Uzanıp hemen elimi yakaladı. Parmaklarımızı birbirine geçirip sıkıca tuttu. Elinin arkasına baktım, etini kesen yara izlerini taradım, sonra diğer elimi elinin üzerine koydum. Eklem yerlerini ve geniş ellerinin kemiklerini okşadım.

"Biliyorum," dedi kaşlarını çatarak bana bakarak. "Bunu düşünmemiştim."

"Ne demek istedin peki?" diye sordum. "Haden'ın çaresiz olduğunu mu düşünüyordun?"

"O zamanlar Zaridan ve Lygath neredeyse ayrılmazlardı," dedi Sarkin. Göz ucuyla, Zaridan'ın kardeşinin adını duyunca kulağının seğirdiğini gördüm. "Birini diğerinden ayrı düşünemezdin. Ama Zaridan ve ben... o gün birbirimizi seçtik. Sanki bir şimşek, Muron'un şimşeği gibi, tam içimden geçti."

Haden, onunla ilk uçuşuma çıktığımda uçurumun kenarından beni izledi. Lygath'ı çok uzakta görmedi. Bir süredir oradaydık. Uykumuz azdı. Zaridan'ı istediğimi gördü ve Lygath'ın peşine düştü. Lygath'ın onu reddettiğini gördüğümde çok yüksekteydim. Arkadaşımın düşüp öldüğünü gördüğümde.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, ifadem gerginleşmişti.

Sarkin sesimdeki acıyı duydu ve bana dikkatle baktı. "Olanlarla barıştım, artık. Haden kendi seçimini yaptı. Ben

böyle bir sonucu göremezdim. Artık suçluluk duymuyorum ama eskiden kesinlikle hissederdim." dedi.

"Senin hatan değildi," diye itiraz ettim yumuşak bir sesle. "Hiç de değil."

"Zihnini sana oynayabileceği oyunlar tuhaf," dedi bana sadece. "Ama tüm bunları söylemek için... yılın bu zamanı her zaman bu anıları canlandırır. Bu yıl her zamankinden daha fazla."

Benim yüzümden söylenmeyenler oldu.

"Bunu yapmak istemiyorsan Klara, seni bu yükümlülüğünden kurtarırım," dedi sonra. "Hiçbir zaman Sarroth'un Elthika'sı olmayan bir kraliçesi olmadı, ama halkım için bir değişimin yaklaştığını hissediyorum. Belki sen ilk sen olabilirsin."

Bana bir çıkış yolu mu gösteriyordu?

Sert bir nefes verdim. Ona korktuğumu söylemek ne kadar kolay olurdu. Bir Elthika'nın beni seçmeyeceğinden korktuğumu. Ona ve sürüye utanç kaynağı olacağımı.

Ama korktuğum kadar kesin bir şekilde biliyordum ki, vazgeçme kararıyla asla yaşayamayacaktım.

"Tharken uçurumlarına gideceğim. Kendime ait bir Elthika talep edeceğim. Sana söz veriyorum," diye cevapladım.

Sarkin derin bir nefes aldı, omuzlarını kaldırdı. Başını salladı.

"İçimde hayır demeni uman bir yanımdı," diye itiraf etti. "Çünkü en azından o zaman güvende olacağını bilirdim."

Sıçradım. Ama bir şey söylememe fırsat kalmadan, uzaktan gelen kanat çırpışlarını ve tuhaf bir ses senfonisini duydum.

"Buradalar," dedi Sarkin ayağa kalkıp beni de yanına çekerek gökyüzünü tararken. Döndü ve "İşte," dedi.

Uzaktaki arkamızı işaret etti. En yakın dağ sırasının yanında, bize doğru gelen devasa bir gölge gördüm.

Gökyüzünde müzikal bir cızırtı sesi duyup, gökyüzünde parlak beyaz bir yıldızın muhteşem bir ışıkla kayıp dağıldığını gördüğümde nefesim kesildi. "O muydu?"

"Evet," diye yanıtladı Sarkin ve sesindeki hafif gülümsemeyi duyabiliyordum. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, sıradaki bakışımı nereye çevireceğimi düşünürken beni izliyordu: daha fazla kayan yıldız mı yoksa doğrudan üzerimize doğru gelen vahşi, bağlarından kopmuş Elthika sürüsü mü?

En sonunda Elthika'da karar kıldım.

Zaridan daha önce hiç duymadığım bir sesle cıvıladı. Bir çağrı gibiydi. Nazik bir sestti. Başını göğe kaldırdı.

"Thryn'ar," diye emretti Sarkin. Yer gürlemeye başladı, Zaridan'ın enerjiyi kendisine doğru çektiği o tanıdık his, ardından kendini yerden fırlatıp sürüye katıldı.

Kutlamaya katılmayı, birkaç dakika sonra fark ettim. Çünkü durum buydu.

Yüzlerce Elthika birlikte uçuyordu, birbirlerine giderek yaklaştıkça gökyüzünün tüm alanını kaplıyorlardı.

Dans etmelerini izledim. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde salınıp dolaşıyorlar, birbirlerine doğru eğilip daireler çiziyorlar, kanatlarını genişçe açıyorlar veya vücutlarına yakın bir şekilde süzüyorlardı.

Ve müzik...

Gözlerimi kapattığımda şarkılarını duydum. Tıpkı gamlarının fısıltılı şarkısı olan sy'asha gibiydi, sadece ona triller ve gırtlaktan gelen böğürmeler eşlik ediyordu. Kanat çırpışları davul sesi gibiydi. Gökyüzünde bir senfoni yaratıp dağ sıralarından yankılanıp vadi ve çayırlara doğru yol alıyorlardı. İçimde bir telden yankılanıyor, gözlerimde yaşlar yakıyordu.

Daha ne olduğunu anlamadan tam tepemde belirdiler, kanatlarının esintisi bir rüzgar fırtınası yaratıp saçlarımı savurdu, elbisemi bileklerime dolaştırdı. Zaridan'ı takip ettim, danslarına katılıp döngüsel bir hareketle tepemde süzülürken beni gülümsetti. Hasret dolu bir çığlık attı.

"Lygath'ı arıyor," diye sessizce gözlemledi Sarkin, sanki şarkılarını ya da bu anın yarattığı hayranlığı bölmek istemiyormuş gibi.

Sarkin'in elini sıkarken "Yüreğim kırılıyor," diye düşünmeden edemedim.

Uzun anlar boyunca, her yıl görmeyi umduğum özel bir performans olan, tepemizde yüzlerce Elthika'yı izledik. Hiçbir şey söylemedik ama o elimi tuttu. Sarkin bunu benimle paylaşmak için elinden geleni yapmıştı... Bunu asla unutamam.

Elthika'nın arkasındaki gökyüzünde kayan yıldızlar cızırdıyor ve parılıyordu; gerçek olamayacak kadar büyümlü bir fon.

Sonunda battaniyelere geri döndüğümüzde, sırtarak Elthika'nın batıya doğru ilerlemesini izliyordum. Kıyıya doğru. Tharken kayalıklarına doğru. Zaridan hâlâ onlarla uçuyordu ama gece bitmeden bize döneceğini biliyordum.

Sarkin sessizce beni izliyordu ve ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir şey fark ettim. Tenimin karıncalanmasına, farkındalığın beni ürpertmesine neden olan bir şey. Kalbimin göğsümde atmaya başlamasına neden olan bir ifade, özgür olmak isteyen kafese kapatılmış küçük bir canavar.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim," dedim, biraz nefes nefese, aramızdaki duvarın daha da yıprandığını hissederek. "Bunu asla unutmayacağım."

Sarkin öne doğru hareket ettiğinde yeleğindeki pullar hışırdadı. Elini saçlarımın dağınık buklelerine doladı. Çenemi kaldırarak dokunuşuna açıldım.

"Bu konuda hiç iyi değilim," dedi Sarkin'in yumuşak sesi, neredeyse eğleniyormuş gibi geliyordu, ama bir parça da hayal kırıklığı duyuyordum. "Hiç gerek duymadım. Ama çabalıyorum, Klara."

"Birlikte çözebiliriz," dedim yumuşak bir sesle. "Bunu yapmalıyız."

"Bu gece bana ne istersen sor," dedi. "Sorularını cevaplayacağım."

Şaşkınlığımı gizlemek için parmaklarımı bileğine doladım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama önce sana bir şey sormak istiyorum."

"Pekala," dedim, ifadesindeki ciddiyetin beni biraz gerdiğini inkar etmiyordum.

"Gerçekten Dothik'e ethrall'ı salacağımı mı sandın?"

Gözümü kırptım.

"Yaptın," diye hatırlattım ona yumuşak bir sesle, bu soru onu şaşırtsa da hemen cevapladım. "Uzun sürmedi ama yine de yaptın."

Homurdandı. "Birinin ölmesine izin vereceğimi mi sandın?"

"O an mı?" dedim, gözlerine bakarak, bileğini sıkarak.

"Evet. O zamanlar seni tanıımıyordum. Niyetini ya da istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum."

"Peki şimdi?"

"Hayır," diye fısıldadım, sesindeki huzursuzluk kaşlarımı çatarak. "Şimdi, ethrall'ı blöf olarak kullandığını biliyorum. Ne kadar süre oyalanman gerektiğini çok iyi biliyordun. Ama istediğini vermesem bile, durdururdun. Halkına karşı iyi bir lidersin Sarkin. Şerefliisin. Adilsin. Bizi korkutmak istedin ve başardın. Ama kimseye zarar vermeyeceğini biliyorum."

Sözlerimi sindirerek başını eğdi ve yüz ifadesinde bir rahatlama hissettim. Acaba endişelendiği şey bu muydu? Onu katil bir canavar olarak mı görüyordum?

"Ben... Ben Tharken uçurumlarında ne için kavga ettiğimizi düşünüyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de," diye homurdandı.

"Halkımla savaşa gireceğini ima etmem yanlıştı," dedim ona. "Bunun için üzgünüm. Ama... onlar her zaman benim halkım olacak Sarkin. Dakkar'ı her zaman evim olarak göreceğim. Bir zamanlar mutlu olduğum yer orasıydı,

annemle yaşadığım yer orasıydı, Dannik orada. Bu, sonunda Karak'ı da evim olarak görmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Seçmeni önermem yanlıştı." diye itiraf ettiğinde sesi alçaktı.

"Ben zaten seçtim," dedim, anlamasını isteyerek. "Dakkar'a dönmeyi asla seçmeyeceğim. Şimdi buradayım. Seninleyim."

Dönen gözleri -parlak altın tonlarından, sonsuz yeşillere ve sıcak kahverengilere kadar- parlıyor, göz bebekleri büyüyordu. O kadar güzeldi ki, bazen ona bakmak canımı acıtiyordu.

Sonraki sözlerimi yumuşatmak için yanağına bir öpücük kondurdum ama söylenmeleri gerekiyordu. Söylemezsem kendimi asla affedemezdin. "Ama bu, kendi halkımın acı çekmesini istediğim anlamına gelmiyor. Ve ilk başta, evliliğimizi kendi çıkarınız için kullanacağınızı fark etmek canımı acıttı."

Keskin nefesi ıslık gibi çıkıyordu ve gözlerimin içine bakmak için geriye doğru çekildi.

"Bunu mu demek istedin?" diye sordum, kalbimin çırpınışlarını bastırarak.

"Sen benim için sadece bir araç değilsin, Klara. Sen benim karımsın. Ve ben sana Zaridan'a olduğum kadar bağlıyım."

"Ama bunun bir tür... siyasi evlilik olarak başladığını anlıyorum," dedim. "Beni eşin olarak almanın senin için bir faydası olduğunun gayet farkındayım. Tıpkı kendi halkımın savunucusu olabileceğim, onlara karşı keskin bakışlarını yumuşatabileceğim gibi."

Sarkin, aramızdaki kelimeler yeşerirken başını eğdi. Elim bileğinden aşağı kayd, kolunun kıvrımlarını takip ederek omzuna çıktı. Göğsünde keşfimi durdurdum, nefesinin avucumun altında yükselip alçaldığını hissettim.

"Eşler yüzyıllardır kocalarının fikirlerini etkiliyor," diye fısıldadım. "Bu kadim bir anlayış. Kavgamızın beni neden bu kadar incittiğini düşünüyordum ve sanırım bu,

birlikteliğimizi siyasi çıkar için kullanabileceğinizi bilmekten çok, bu kararın dışında tutulacağım gerçeği. Karanlıkta kalmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yok. Görmezden gelinmekten, görmezden gelinmekten veya bir kenara atılmaktan daha çok. Ve ben... Sanırım..."

Yanaklarım hafifçe kızardı. Sarkin, "Söyle bana," diye emrederken sesi gür çıkıyordu.

"Sanırım seninle gitmeyi seçmemin sebeplerinden biri, uzun zamandır beni gerçekten gören ilk kişi olmandı," diye itiraf ettim, görüşüm biraz bulanıklaştı. "Bana bakıp değerli birini görmek. Bana, çözmen gereken bir bulmacaymışım gibi bakman. Uzun zamandır uyuşmuştum. Kendimi yalnız hissetmiştim. Sonra tozlu Elthika pulu ellerin ve amansız esaretinle birdenbire ortaya çıktın. Ve sanki bir sayfa çevrilmiş gibiydi. Yeni bir bölüm başlamıştı. Ve aniden yeniden yaşamaya zorlandım."

BöLüm 33

SARKIN

"Bu yüzden bunu seçtim" dedi Klara.

Yine bana karşı savunmasızdı. Yine içimde teslim olmama karşı bir direnç hissediyordum.

"Sana zulüm ettim" diye itiraz ettim.

Ve sen bana güzellik verdin.

Ona gerçekte ne sunmuştum?

"Hayır," dedi. "Gerçek zulüm, birinin acı çektiğini görmekten aldığın zevke dayanır. Bunu Dothik'te gördüm, kendi ailemde de hissettim. Benim acı çekmemi asla istemezsin Sarkin. Bunu biliyorum."

Alnımı alnına yaslayarak sert bir nefes verdim. "Ama sana hiçbir iyilik yapmadım."

"Bu da doğru değil," dedi, sözleri tenime değdi. "Bunu nasıl düşünebildin?"

Yetmez, diye düşündüm kendi kendime, kalbim göğsümde güm güm atarken. Gözlerimi kapattım. Bu böyle devam edemezdi.

O an, onun için daha iyi olmaya karar verdim. Bizim için daha iyi olmaya.

Yumuşak ve anlayışlıydı. Bağışlayıcıydı.

Soğuk ve kontrollüydüm. Boyun eğmezdim.

Belki de onun hayal ettiği erkek tipi ben olmayabilirdim. Ama onunla bir orta yol bulmam gerekiyordu. Yoksa ikimiz de perişan olurduk. Dothik'te yaptığı gibi, kendi içine kapanabilirdi. Öz savunmayı çoğu kişiden daha iyi anlıyordum. Bunun ne kadar bedel ödettiğini de biliyordum.

Tek bildiğim, onu böyle görmenin cehennem azabı olacağıydı. Onu şimdi karşımda, gözlerinde yaşlar parıldayan, yüzünde yumuşak, umutlu bir gülümsemeyle, dişinin bir kabuğu olarak görmek.

Annesi onu çok güzel yetiştirmiş, diye düşündüm aniden. Ama bunu neden kendime saklıyordum ki?

Ve böylece düşüncemi yüksek sesle tekrarladım, sesim boğuk ama emindi ve parlak bir gülümsemeyle ödüllendirildim. Göğsümde derin bir sevgi hissettim; Klara söz konusu olduğuanda görmezden gelmek giderek zorlaşan bir histi bu. Daha önce hiç bu kadar yoğun, bu kadar yoğun hissettiğimden emin değildim, ovuşturdum.

"Keşke ona daha çok benzeseydim," dedi, geri çekilip parmaklarını serili battaniyenin kenarındaki yıldız ışığıyla aydınlanmış çimenlerin üzerinde gezdirirken. Çayırda, birlikte olmak için köyden gizlice kaçan iki genç sevgili gibi fısıldıyorduk. "Annem büyürken her şeyden çok özgürlüğu özlerdi. Elthika ile uçmayı çok seveceği düşüncesiyle boğuşuyordum. Bu ona çok yakışırdı. Cesur ve korkusuzdu. Her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi anların tadını çıkarırdı. Vahşiliğin ve neşenin sıcak, kusursuz bir simgesi idi. Tüm sürünün en yüksek kahkahası ondaydı. Yüzünü unutmaya başlasam da kahkahasını çok net hatırlıyorum."

Annesinden bahsederken yumuşak gülümsemesine ağırbaşlı bir keder karışmıştı. Kendi annemi hatırladım. Annemin sessizliğini, mesafeli sevgisini, benden zihinsel olarak uzaklaşmasını. Vücudu ona ihanet ettiği için bir kabuğa dönüşmüştü. Belki de kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde daha az acı çekeyim diye beni kendinden uzak tutmuştu...

Annelerimizin birbirinin tam tersi olduğunu düşünmeden edemedim... ve ikisi de bizi farklı şekillerde sevmiştir.

"En çok da korkmasından nefret ediyorum," dedi Klara bana. "Dothik'te değişti, özellikle de rüyalarım giderek sıklaştıktan sonra. Beni korumak, rahibelerin dikkatli gözlerinden saklamak için her şeyi yaptı. Sürekli dikkatli gözlerinden. Sanırım ben de korkmaya başladım."

Hızla onu kucağıma çektim, hızlı nefes alışını duydum ama sesindeki yenilgiyi hazmedemedim. Battaniyenin üzerinde yatana kadar yuvarlandım, o da altımda uzanmıştı, saçları başının etrafında dağınık, rüzgarda savrulmuş bir hale gibiydi.

"Ah," diye soludu, bana bakarken gözleri üzerimizdeki kayan yıldızları yansıtıyordu.

Eğildim. O da yukarı doğru eğildi, ama ona vermek istediğim o öpücüğü dudaklarında yakalayamadım. Bunun yerine, nazik sözlerim kulağına değdi ve "Çok güzelsin... Klara Dirak'zar," dedim.

Derin bir nefes aldı, içimde bir doğruluk duygusunun kök saldıığını, kemiklerime ve damarlarıma yayıldığını hissettim. Ona ilk kez böyle sesleniyordum. Onu ilk kez kendi soyum için sahipleniyordum. Soyumuz için. Çocuklarımızın bir gün taşıyacağı isim.

"Rath Seroklu Klara Dirak'zar ve Sarrothian kraliçesi Rath Drokka. Umarım ne kadar nadir olduğunuzu biliyorsunuzdur," diye bitirdim, gözlerine bakabilmek için geri çekilerek. Şaşırmış görünüyordu. "Ve o gece Dothik'in dışındaki vahşi doğada yanılmışsın. Harika bir ismin var ve sen gittikten çok sonra bile hatırlanacak. Elthika'nı sahiplendiğinde, onların ismini de sahipleneceksin. Korkunç bir şey olacaksın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. İfadesi sakindi. Elleri göğsüme bastırdı, parmaklarını pulların arasına aldı ve keşke üzerimden çekilseydi. Keşke teninin çıplak dokunuşunu kendi tenimde hissedebilseydim. Çok uzun zaman olmuştu zaten. "Kakkira vor."

"Seni kullanabileceğim bir araç olarak görmüyorum Klara," dedim tekrar, bu sakın ve keyifli anı bu sohbet konusunu tekrar gündeme getirmek için riske atarak. Ama onun ne hissettiğimi anlamasına ihtiyacım vardı.

"Sarkin—"

"Bunu bir daha asla şüphe etmemen için söyleyeyim," dedim, parmaklarımı yüzünün yan tarafındaki yara izine sürterken. "Benim için işaretlendin. Bu hayatta Elthika'm dışında hiçbir tanrıya veya tanrıçaya inanmıyorum. O seni benim için işaretledi. Ve ben de çağrısına cevap verdim."

Nefesinin göğsümde hızlandığını hissettim.

"Elthika'yı asla anlayamayabiliriz. Tam olarak değil. Bizden farklı bir varoluş düzleminde yaşıyorlar. Enerjilerini kalp taşlarından alıyorlar, güçleri onlar için güneş gibi. Onlar başlı başına büyülü varlıklar, tanrılar ve tanrıçalar," dedim. "Ve Zaridan beni sana getirdi. Bir binici olarak, bağlı Elthika'ndan çok şey öğreniyorsun ve onlar da senden, sandığından çok daha fazlasını öğreniyor."

"Sana ne öğretti?" diye sordu Klara.

Dudaklarım kıvrıldı. "Sabır ve disiplin. Bir zamanlar pervasız davranmıştım."

"Bunu hayal bile edemiyorum" diye itiraf etti.

Başparmağımı elmacık kemiğine dokundurdum. "Bunu söylememin amacı, senin benim için bir armağan olman, aralye. Halkına karşı kullanabileceğim bir silah değil. Zaridan'dan öğrendiğim gibi, hayatımızı senden de öğrenerek geçireceğim. Tek ricam, bana karşı biraz daha sabırlı olman."

Bakışları ısındı. Yüzünde aynı şaşkın ifade vardı, sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi.

Belki de öyleydi. Çünkü ona karşı ilk kez gerçek anlamda açık hissediyordum.

"Elbette," diye fısıldadı. "Elbette, Sarkin."

"Ve az önce söylediklerimi kastettim. Bana ne istersen sorabilirsin, sana cevap vereceğim."

Gölümsedi. Öne doğru eğilip dudaklarıma masum bir öpücük kondurdu, ama bu beni daha fazlasını istemeye sevk etti.

"Hadi bu gecenin tadını çıkaralım," dedi, gözleri üzerimden kayıp tepedeki kayan yıldız fırtınasına doğru kaydı. "Birbirimizin tadını çıkaralım. Konuşacak bir ömrümüz var. Ve yiyecek etli böreklerimiz var."

Kıkırdadım, ama bir parçamın rahatlamadığını söylesem yalan olur. Bu gece bizim için doğru yönde atılmış ilk adımdı. Benim de bu yolculuğa onunla birlikte çıkacağımı anladığı sürece, önemli olan tek şey buydu.

"Sarkin."

"Hımm?" diye sordum.

"Öp beni," diye fısıldadı. "Hanniva."

Bu kelimeyi duyunca sanki beni eğitmiş gibi burun deliklerim açıldı. Fikrini değiştirme ihtimali bile olmadan dudaklarını yakaladım. Onu nazikçe öpmek istemiştim ama ne zaman kendi dilinde lütfen dese, beynimdeki tüm mantıklı düşünceler siliniyordu.

Titrek iç çekişi dilimin üzerinde gezindi ve ben inledim.

"Bunu yaptığında bayılıyorum aralye," diye hırıltılı bir sesle, alt dudağını ısırarak söyledim. "Bana böyle nefes verdiğinde."

Elleri saçlarıma daldı, hareketlerimiz telaşlı ve sahiplenici bir hal aldı. Ateş körükleniyor, közler sönüyordu. Tepemizde kayan yıldızların cızırtısı ve uzaktan gelen Elthika şarkılarının sesi, yumuşak inlemelerimize ve kıyafetlerimizin hışırtısına eşlik ediyordu. Ben köprücük kemiğinin üzerindeki izimi ısırırken, elbisesinin altına gizlediği binicilik taytını çıkardı.

Klara üstte olacak şekilde ikimizi de yuvarladım, çıplak bacakları kalçalarımın üzerindeydi. Elbisesinin kumaşını kalçalarına kadar sıyrıp, pantolonumun kopçalarını açıp sertleşmiş penisimi serbest bırakmasını izledim.

"Seni hissetmeme izin ver karıcığım," diye hırladım, tıslayarak, onun penisimin başını kaygan, sıcak girişine

sürttüğünü hissettiğimde sırtım eğildi.

Kalçalarını tek bir hızlı hareketle aşağı indirdi ve ikimiz de çığlık attık. Yıldızlar etrafımıza düşerken, yıldız ışığı çimenleri görünmeyen bir rüzgârın okşayan parmaklarıyla parıldarken, karımın üzerimde hareket ettiğini izledim. Güzel ifadesinden geçen yüce hazzı izledim ve yaptığımız müziği dinledim.

Tamamen bize ait bir şarkı.

Ve düşündüm, Onu sevmek ne kadar kolay olurdu.

Ancak bu sefer bu düşünceyi kendime sakladım.

Sonrasında, çayırdaki sessizlik çöktükten çok sonra, sepetteki etli börekleri neredeyse bitirdikten çok sonra, yan yana yatıyorduk. Klara'nın elleri beni inceliyor, görünmeyen şeyleri takip ediyor, yanağını omzuma bastırıyordu. Çıplak tenimizi örtmek, bizi soğuğun en şiddetlisinden korumak için battaniyeye sarmıştım. Etrafımızdaki çimenlerin hışırtısı sakinleştiriciydi. Dikkatli olmazsam beni uykuya daldırabilirdi.

Ama yakında geri dönmemiz gerekiyordu. Yine de burayı terk etmeye gönlüm razı değildi. Burada huzur vardı. Ve o huzur, kollarımda Klara gibiydi, mutlu ve doymuş.

Burada birbirimize bağlıydık. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemedim.

Klara'nın parmakları sırtımda gezindi ve içimdeki zevkli ürpertiye bastırdım. Omurgamın dibine doğru uzanan dokulu etin üzerinde durduklarını hissettim; zamanla asla tam olarak yumuşamamış et. Bir zamanlar kuyruğumun olduğu yerdeydi. Bir an, belki de bunu çok tuhaf bulacağını, titreyerek benden uzaklaşacağını düşündüm.

Bunun yerine dokunuşu oyalandı. Orada ne kadar hassas olabileceğimi neden hiç fark etmemiştim? Eski yarayı okşayıp keşfederken, penisimin titremeye başladığını,

boğazımda yankılanan alçak bir homurtu hissettim. Dudaklarını yumuşak bir öpücükle yakalamaktan kendimi alamadım. Sıcak nefesi dilimin üzerinden süzülerek beni çılgına çevirdi.

"Bana her şeyi sorabileceğimi söylemiştin, değil mi?" diye sordu dudaklarıma doğru.

Dudaklarımın kenarları tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sorunun ne olacağını bilerek geri çekildim. "Evet, aralye."

"Acıyor mu?"

"O an pek değil. Sonra... evet. Cehennem gibi. Kurtulması yıllar süren hayalet bir acı. Bazen hâlâ hissediyorum. Özellikle soğukta."

"Özlüyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim, kollarımdaki ona bakarak. "Bütün sürücüler ne kadar tehlikeli olabileceğini bilir. Ondan kurtulduğuma sevindim."

Klara, "Samenth de aynı şeyi söyledi, kendisinininki kesilince rahatlayacağını söyledi," dedi.

"Benimkinin bir gün gideceğini hep biliyordum," dedim ona. "Sürücü olacağımı hep biliyordum. Bu yüzden zihinsel olarak kolay bir geçiş oldu. Başkaları için... ne kadar travmatik hissettirebileceği onları şaşırtabilir. Ama Elthika'ya uyum sağlamak bizim görevimiz. Tam tersi değil."

Başını bana doğru salladı, başparmağının tırnağı yara izinin üzerinde gezindi, derin bir nefes almama neden oldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve elini çekti.

"Mmm," diye homurdandım. "Hayır, iyi hissettiriyor karıcığım."

"Ah," diye fısıldadı, sesimdeki mırıltıya göz kapakları yarı açık kalmıştı. Gülümsedi ve bunun benim için ne kadar baştan çıkarıcı, ne kadar güzel olduğunu bilmediğini sanıyordum.

"Başka soru var mı?" diye takıldım, burnumun ucunu şakağına sürterek.

"Düşüneyim," dedi, sesi rahat ve durgundu. "Hmmm... Zaridan'ın adı ne anlama geliyor?"

Kıkırdadım. "Bunu nereden çıkardın?"

Omuz silkti, elini sırtıma koyup daha fazlasını keşfetmeye başladı, derin kas çıkıntıları ve kabarık yara izlerimin üzerinde gezindi. "Bana her şeyi sorabileceğimi söylemiştin."

"Evet, öyle yaptım," dedim, tembel eğlencemi homurdanarak. "Adı gölge anlamına gelen bir kelimedden geliyor. Zarikin."

"Bu uygun görünüyor," diye yanıtladı. "Ona isim verdin mi?"

"Hayır. İlk kez bir asırdan uzun bir süre önce görüldü," dedim. "Elysom'daki kayıtları kendim okudum. Kuzeyden Arsadia'ya doğru gelen bir sürü. Buraya gelirken genellikle Zarikin Dağları'ndan geçerler. Onunla bağ kurmadan önce orada yaşadığına inanıyoruz."

"Lygath'la orada mı yaşıyordu?"

"Evet," diye cevapladım. "Hikayeler öyle anlatıyor. Elthikalar, tıpkı sizin Dakkari sürüleriniz gibi, doğaları gereği göçebedir. Ama genellikle bir yere, diğerlerine göre daha sık dönerler ve çoğunlukla orada yuva yapmayı tercih ederler. Yavrularını yumurtlatmak için."

"Ama Zaridan hiç eş almadı, değil mi? Ya da kendi yavruları oldu mu?"

"Henüz değil," dedim. "Vyrin'ler, dediğim gibi, titiz ve inatçıdır. Bu yüzden, pek fazla kalmadı."

Sessizliğe büründü, bilgiyi sindirmeye başladı.

"Peki Lygath?" diye sordu.

"Peki ya o?"

"Adı ne anlama geliyor?"

"Ah," diye mırıldandım. "Hayalet demek. Ruh. Hayalet. Onu bir görsen, nedenini anlardın. Çok sessiz. Bazen birdenbire beliriverir. O istemediği sürece onu asla duyamaz veya göremezsın."

"Ne?" diye fısıldadı, kaşlarını çatarak göğsünden yukarı doğru bastırarak. İçindeki ani, şaşırtıcı değişimi ben bile hissettim. "Sessiz mi dedin?"

"Evet," dedim. "Neden?"

"Gümüş mü? Zaridan'dan biraz daha mı küçük?"

Duraksadım. Gümüş pullu Elthikalar nadirdi. "Evet."

"Sanırım onu görmüş olabilirim."

Yüreğim göğsümde hopladı.

"Nerede, Klara?"

Yıllardır onu kimse görmemişti. Hatta Zaridan'dan bile saklanmıştı.

"Tharken uçurumlarında. O gece, tam ayrılıyorduk. Ben —"

Kendini kesti, kendi kucağına baktı, görmedi. Başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordum, avucumla yanağını kavrayıp yüzünü kaldırarak gözlerini görebildim. "Onu gördüğünden emin misin?"

"Beni işaretlediğinden beri rüyalarımnda hep Zaridan'ı görüyorum," dedi. "Ama hep başka birini de gördüm. Zaridan'dan bile daha uzun süre."

İrkildim. "Ne?"

"O gece Sarroth'taki uçurumdan aşağı indiğimde onu rüyamda gördüm. Heartstone ormanının üzerinde uçan bir Elthika vardı ve ben koşuyor, onu kovalamaya çalışıyordum."

Göğsümde bir düğüm oluştuğunda başını salladı.

"Onun olduğunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti bana bakarak. "Ama eğer Tharken uçurumlarındaki Lygath ise, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum Elthika odur. İkisini de nasıl hayal edebiliyorum? Zaridan, seni bana o getiriyorsa, anlıyorum. Peki ya Lygath?"

Klara'nınkine benzer hediyelere sahip olan Karag, Elthika'yı daha onları talep etmeden çok önce gördüklerini söylemişti.

İçimde bir gerçeklik duygusu kabarıyordu ama bunun gerçek olmasını istemiyordum.

"Bu ne anlama gelir?"

Ona yalan söyleyemezdin. Daha yeni başlamışken asla.

"Bu, Lygath'ın sahiplenme şansın olan Elthika olma ihtimalinin çok yüksek olduğu anlamına geliyor," dedim. İçimde bir öfke yükseldi. "Ama Klara, her zaman bir seçenek vardır. Onu seçme. Onu Tharken uçurumlarında görürsen, başka birini seç. Lygath, Zaridan'ın kardeşi olabilir ama tehlikeli ve son derece öngörülemez. Çoğu kişi sahiplenilemeyeceğine inanıyor. Sayısız kişi dener. Ve çoğu Vyrin gibi, uygunsuz buldukları atlıları öldürmekten çekinmiyor."

Bu sözler üzerine yüzü biraz soldu. "Sence o benim için yaratılmış mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Başımı salladım. "Lütfen Klara. Bana seçimin konusunda akıllıca davranacağını, seçim zamanı geldiğinde soğukkanlılığını koruyacağını söyle. Yaklaşıyor. Ondan uzak duracağını bilmem gerek."

Lygath ile arasında güçlü bir bağ hissediyorsa... Söyleyeceğim hiçbir şeyin onu etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyordum. Bu güçlü bir his ve inkâr edilemez bir gerçektir.

"Onu bu kadar uzun süredir rüyamda görmemin bir sebebi olmalı," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de budur. Belki de Zaridan beni sadece senin için değil, kendisi için de işaretlemiştir."

Kahretsin, bu kesinlikle mümkündü. Elthika bizim görmeyi umduğumuzdan çok daha fazlasını görebiliyordu.

Gözlerimi kapattım, alnımı alnına yasladım ve kalbimdeki ani gümbürtünün şiddetini azaltmak için sakinleştirici bir nefes aldım. "Onu seçmeyeceğine söz ver."

"Bunu yapamam," dedi, sesinde dürüstlük vardı.

"Klara—"

"Ama akıllı olacağıma söz verebilirim. İçgüdülerimi dinleyeceğim," dedi ve dudaklarının sıcak dokunuşunu

ağzımın kenarında hissettim. "Ayrıca, düşersem beni tutacağına söz vermiştin. Değil mi?"

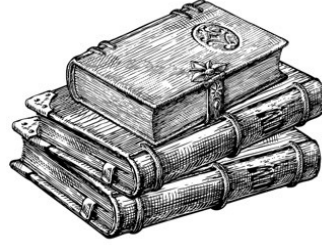
Birdenbire seçim yapma zorunluluğu belirdi, dikkat dağıtıcı ve tehdit ediciydi.

"Elbette yaparım," diye cevapladım kısa bir sessizliğin ardından. "Elbette. Bundan asla korkmana gerek yok."

Keşke buna hiç ihtiyacım olmasaydı.

BöLüm 34

KLARA

"Acolyte."

Alnımda biriken teri silmek için kolumu alnıma doğru uzattığımda, Kyavor'un nehrin dizlerine kadar batmış halde, eğitim binek hayvanının mekanizmalarını yağlarken bana baktığını gördüm.

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi. Gözlerimi kırıştırdım, bir an donakaldım ve Sammenth beni bilmiş bir tavırla yanıma dürttü.

"Teşekkür ederim, Kyavor," dedim, başımı ona doğru eğerek.

Kyavor, iniş sahasındaki ilk eğitim günümde gördüğüm mavi pullu Elthika'sıyla bugün bizi bitmek bilmeyen sürüş eğitimlerinden geçirdi. Son birkaç gündür, ipleri (tasmaları) nasıl hareket ettireceğim ve Tharken uçurumlarındaki toplama sırasında gerekli olacak olan koşum takımı olmadan ipleri bir Elthika'nın etrafına nasıl bağlayacağım konusunda bilgi topluyordum.

Vahşi Elthika henüz eğitilmemişti. Sarkin'in Zaridan'la çalışırken kullandığı birçok sözsüz ipucu vardı - kanadına vurmak, yumruğunu yan tarafına vurmak veya onu kelepçesiyle çağırmak gibi - ama bunlar zamanla öğrenilmişti. Sammenth hâlâ Elthika'sıyla eğitim

görüyordu. Sarroth'un savaşçıları ve izcileri olan ordu, Elthika'larını eğitmek için titizlikle çalışmak zorundaydı. Yaşlı Elthika'nın rehberliğine rağmen, bunun yıllar aldığını öğrenmişim.

Ben mi? Sadece temelleri öğrenmem gerekiyordu. Ben bir savaşçı değildim ve asla da olmayacaktım. Şu anda en çok endişelendiğim şey Elthika'mın sırtında kalmaktı. Tabii bir de Elthika'mı ele geçirmek.

Kyavor, seans bitmeden önce üzerinde çalıştığımız antrenman binek atı üzerinde çalışmaya geri döndü. Hava çoktan kararmıştı. Köylerin etrafındaki meşaleler çoktan yakılmıştı, aileler akşam yemeklerini pişirirken birçok evden dumanlar yükseliyordu. Ancak eğitim son haftalarda giderek daha uzun sürüyordu.

Yıldız yağmurundan, Sarkin'le Elthika'nın batıya göçünü izlediğimiz günden bu yana bir hafta geçmişti. O zamandan beri her gün, Kyavor ve akranlarımda yeni bir aciliyet duygusu vardı. En çok da bende, çünkü kocamla her gece yaptığım ek derslere rağmen, eğitim süresinde genç binicilerin gerisinde kalıyordum.

Eh, son iki gece değil, diye düşünmeden edemedim. Sarkin uzaktaydı. Bana, güvendiği küçük bir grup binicisiyle, Feranos ve Levanth da dahil, Elysom'a gittiğini söylemişti.

Neden gitmesi gerektiğini biliyordum. Konsey üyelerine Dakkar'da gömülü olduğuna inandığımız kalp taşlarını bildirmek için. Kararlar hızla alınmalıydı.

Keşke şimdi gitmesi gerekmeseydi, ama zamanın bizim lehimize olmadığını biliyordum.

Yarına kadar dönmeyebilirdi, ama döndüğü anda Tharken kayalıklarına doğru yola çıkacağımızı biliyordum. Tüm kalabalık, seyahat çantalarını hazırlamış, nefesini tutmuş dönüşünü bekliyordu. Birçoğu bizimle kamp kurmaya, illa'rosh'un nasıl geliştiğini izlemeye gelecekti.

Sammenth, Karak'ın çeşitli bölgelerinden başka binicilerin de bu yıl seçime katılacağını, ancak Arsadia'daki

kendi bölgelerinin köylerinde kalacaklarını söyledi. Aralarında benim yaşlarımda, hatta daha büyük yaşta biniciler de vardı ve seçime bir şans daha veriyorlardı. Reşit olan herkesin, eğitimleri ne olursa olsun, kendi Elthika'sını talep edebileceğini öğrenmiştim. Ama bu olmadan, çoğu zaman ölüm cezasına çarptırılmak demektir.

Bunların hiçbirisi, her geçen saat, her gün doğumu ve her ayın doğuşuyla birlikte artan sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyordu.

"Ryena nerede?" diye sordum Sammenth'e.

"Kuluçkahane görevi," diye yanıtladı. "Çiftleşme mevsimi yaklaşıyor, bu yüzden hazırlık yapıyorlar."

İki kız kardeş son birkaç haftadır iyi arkadaş olmuştu bana. Yakında Sarroth'a dönme zamanımın geleceğini bilmeme rağmen, burada kendime bir yer ediniyormuşum gibi hissediyordum. Huysuz binicilik partnerim Vyaria bile dün antrenman sırasında yaptığım şakalardan birine gülmüştü. Bunu duyunca bir şey kazanmış gibi hissetmiştim. Kanlı doğanları kırmak zor olmuştu. Anlaşılan onlar farklı bir Sarrothlu türüydü.

Köyde yürürken ismimin anons edildiğini duymak iyi hissettirdi. Bazıları elime yiyecek uzatıyor, seçim için gücümü toplamam konusunda beni teşvik ediyor, bazıları da benimle konuşmak veya evlerini hevesle göstermek için birkaç dakika ayırıyor, ben gülümseyip başımı sallarken evi nasıl dekore ettiklerinin ayrıntılarını anlatıyorlardı.

Sert görünüşlerine rağmen ne kadar nazik insanlar olduklarını öğreniyordum.

Tıpkı Vyaria gibi.

Tıpkı Sarkin gibi.

Ryena ve Sammenth başından beri farklıydı.

"Burası hakkında bilinmesi gereken her şeyi asla bilemeyeceğim," diye itiraf ettim. Çağlayan nehrin kıyısındaki sessiz bir yere doğru ilerledik. Vücudum bitkindi. Kirliydim ve açtım, ayrıca son iki gecedir yokluğunu özellikle hissettiğim kocamı özliyordum.

İyiydik. Çok iyiydik. O gittiğinde, sanki küçük bir kayıp, kopmuş bir uzuv gibi hissettim.

Onu bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. İçimde ne kadar kök saldığını, tüm yalnızlıklarımı ne kadar doldurduğunu fark edince şaşırdım. Gittiğinde, içimde acı dolu bir boşluk hissettim.

"Öğreneceksin," diye güvence verdi Sammenth. "Karak'ta sadece... bir aydır mı? Hiç de uzun bir zaman değil. Ben burada doğdum ve hâlâ her şeyi bilmiyorum. Ama işin güzelliği de bu. Keşfetmenin heyecan verici kısmı."

Sırıttım. "Arşivlerde de aynı şeyi hissettim. Her gün yeni bir şeyler öğrenme imkânı vardı. Sanırım hayal kırıklığına uğruyorum çünkü sizin halkınız hakkında sizin kadar temel bir anlayışa sahip değilim. Elthika hakkında. Çiftleşme mevsiminin ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Kuluçkahanenin nasıl çalıştığını da. Seçim sırasında ne olacağını da."

Sammenth gülümsedi. "Eh, kolay. Hoşuna giden bir Elthika görürsün ve sırtına atlarsın. Tamamdır."

"Demek istediğim," dedim kıkırdayarak başımı sallayarak, "lojistik. Seni bir yere bırakıyorlar mı? Diğer müritlerle uçurumları mı paylaşıyorsun? Aynı Elthika'nın peşine düşersen ne olur? Seçim günlerce sürerse ne olur? Nereye işersin? Ya yeterince yiyecek getirmezsene? Ya kıyıda bir fırtına koparsa? Ya oraya vardığımızda tüm Elthikalar gitmiş olursa?"

"Tamam, tamam," dedi Sammenth, bana inanamayarak bakarak. "Anlıyorum. Gerginsin."

"Düşmekten bile endişelenmiyorum," diye itiraf ettim usulca, nehre bakarken hafif bir nefes verdim. Arkamızda, genç Sarrothianlardan oluşan bir grup (rahipler değil) yanımızdan geçerken gülüyor ve sohbet ediyorlardı. Kyavor hâlâ nehrin ortasında aletini düzenli bir şekilde yağıyordu ve küçük dalgaların botlarına çarpmasını izledim, ama umursamıyor gibiydi. "Sarkin'i hayal kırıklığına

uğratmaktan endişeleniyorum. Kyavor. Seni ve Ryena'yı. Sürüyü."

"Böyle düşünemezsin Klara," diye ısrar etti Sammenth, elimi tutup sıkarak.

Bana Sora'yı hatırlattığını fark ettim. Açık sözlü, cesur, dışa dönük ve meydan okuyucuydular. İkisi de hiçbir şeyden geri adım atmazdı. Arkadaşımın Dothik'te nasıl olduğunu, Dannik'in söz verdiği gibi veda mektubumu ona verip vermediğini merak ettim.

"Bütün bunları kafandan atmalısın. Diğer bütün endişelerini kafandan atmalısın," dedi Sammenth. "Nereye işeyeceğin? Gerçekten mi? Önemli değil! İlla'rosh'tasın! Tüm dikkatin o uçurumları tarayıp fırsatını beklemek olmalı. Seçim yapmak günlerce sürebilir. En uzununu neredeyse bir hafta sürdü. Çoğu gece çökene kadar biter. Ne olacaksa olur. Kendini hazırladın. Kyavor ile çok çalıştın. Sarkin ile daha da çok çalıştın. İyi olacaksın Klara, ama ancak odaklanırsan."

Ona Lygath'tan bahsetmemiştim. Bu hafta neredeyse her gece onu rüyamda görmüştüm ama Sarkin'e söylememiştim. Neredeyse on yıldır vizyonlarımda gördüğüm Elthika'dan uzak durmamı istiyordu. Ama bunu yapabileceğimden emin değildim. Aramızdaki bağ gerçekten herkesin söylediği kadar güçlüyse, başka seçeneğim olur muydu?

Sammenth içini çekti ve devam etti: "Şafak vakti yola çıkarız. Öğle vakti Tharken kayalıklarına varırız. İster yalnız ister başkalarıyla olmak üzere nerede olmak istediğinizi seçebilirsiniz. Tavsiyem mi? Dikkatiniz dağılmasın diye tek başınıza gidin. Diğer müritler kafanıza girmeye çalışabilir. Ve kayalıkların yukarısında bir yer seçin."

Düşersem ne olacağını biliyordum. Onu dikkatle dinledim, elimden geldiğince her şeyi listeledim. "Pekala. Başka?"

Sammenth, tanıdığım güzel takımyıldızlarla parıldayan gece gökyüzüne baktı, sanki seçim yaptığı zamanı

hatırlamaya çalışıyormuş gibi. Ben olsam tek bir ayrıntıyı bile unutamazdım. "Düzenli öğünlerle enerjini koru ama çok fazla yeme. Uzun bir seçimse uyu. Yorgunsan hata yapma olasılığın daha yüksek. Elthikalar etrafta dolaşacak. Onlar da senin hakkında aynı derecede meraklı. Ama önünüzde hava atmaya çalışırlarsa kuyruklarına dikkat et. Kendilerini... süsleyecekler. Hayranlık duyulmayı severler. Seçim yaparken, biri neredeyse beni kazara uçurumdan aşağı düşürüyordu."

Gülümsememi bastırdım. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi iç çekerek. "Kahraman olmaya çalışıp bir Vyrin'in peşine düşme. Çoğu mürit böyle ölür."

Sözleriyle karnım ağrıdı. Başımı salladım.

"Bu faydalı oldu," dedim. "Teşekkür ederim."

"Ah, bir de çiş yapman gerekiyorsa, uçurumun üzerinden yapmayı dene. Çıkıntılar zaten yeterince küçük."

Güldüm. "Not edildi."

"Elthika'nı gördüğünde anlayacaksın, Klara. Endişelenme."

"Orelle'i gördüğünde aranızdaki bağı hissettin mi?"

"Ah, evet," diye fısıldadı Sammenth. "Sanırım Kalptaşı büyü. Geriye ne kaldıysa. Aslında bunu düşünmek çılgınca. Elysom'daki bazı alimler tüm hayatlarını onu anlamaya adanmışlar. Ben mi? Bence anlaşılmamalı."

Dudaklarımı yaladım. "Peki, bir Elthika tarafından reddedilen bir bağlanma çekimine dair haberler var mı?"

Sammenth kaşlarını çatı. "Hiç duymadım, hayır."

Ne kadar kısa sürse de içimi bir rahatlama kapladı. En azından bu umut vericiydi. Kyavor'un binek üzerindeki işini bitirip malzemelerini toplayıp nehirden çıkışını izledim. İniş alanına yakın bir yerde bir evi olduğunu biliyordum ve ikimize de hafifçe başını salladıktan sonra o yöne doğru yürümeye başladı.

"Şey... rezil bir binici hariç," diye düzeltti Sammenth, omzunu silkerek. "Ama bu çok nadiren olur."

"Utanç mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bir Elthika binicisini terk etmeye karar verebilir mi?"

"Suç, onların gözünde yeterince korkunçsa, evet," dedi Sammenth. "Sarroth tarihinde böyle bir şey çok az kişiye oldu. En son Karath'ların babasının başına gelmişti."

Şok göğsümde kıpırdandı. "Ne?"

Sammenth kaşlarını çatarak gözlerini kırptırdı. "Sarkin'in babasına. Tyzar, Elthika yumurtalarını çaldıktan sonra onu reddetti mi? Elbette sen... oh."

Aklım başımdan gitti.

"Sarkin... babasından hiç bahsetmez," dedim Sammenth'in bariz rahatsızlığını hissederek. "Ya da annesinden."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ryena bana çok kızacak. Bildiğini sanıyordum... çünkü herkes biliyor. Sarkin'i tüm hayatı boyunca bir hastalık gibi takip etti."

"Bana... Zaridan'dan sonra çok fazla zorlukla karşılaştığını söyledi. Çünkü bazıları onun Karath olmaya uygun olmadığını düşünüyordu."

"Evet, bunun bir kısmı bu. Özellikle de Elysom tarafından. Teyzesi konseyde. Annesi de onun kız kardeşiydi."

Aniden bu şeylerden bahsetmek yanlış geldi. Sarkin, yıldız yağmuru gecesi bana bir fırsat vermiş olmasına rağmen konuyu açmamıştı. Bana her şeyi sorabileceğimi ve bana söyleyeceğini söylemişti. O zamandan beri, sadece... daha mutluyduk. Nihayet sağlam bir zemine oturduğumuzda hiçbir şeyi sallamak istememiştim.

Gökyüzüne doğru yükselen bir Elthika'nın tiz çığlığını duydum, tanıdık bir çığlıktı. Omzumun üzerinden bakmak için döndüm, kalbim çarpmaya başlamıştı.

"Zaridan," diye fısıldadım, dinlenmek için köyün arkasındaki dağa doğru uçtuğunu görünce. "Geri dönmüş olmalılar."

Az önce öğrendiklerime rağmen, birdenbire Sarkin'i görme isteğiyle ayağa kalktım.

"Ryena her zaman çok fazla konuştuğum için beni azarlardı," dedi Sammenth, nehir kıyısındaki yerimizde bana bakarken dudağını ısırdı.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim" diye söz verdim.

"Gerçekten bu kadar çok konuşmamalıyım," diye iç çekti. "Git. Kocanı bul. Eminim birbirinizi görmek için can atıyorsunuzdur."

"Yarın görüşürüz," diye söz verdim ve ayrılırken ona el salladım.

Sarkin'i uzun süre aradım ama bulamadım. Belki de çoktan evimize dönmüştür diye düşünerek oraya gittim, Sammenth'in nehir kıyısından kaybolduğunu gördüm. Onu, muhtemelen Ryena'yı görmek için kuluçkahaneye giden patikada yürürken gördüm.

Ancak evimize vardığımda hava kararmıştı. Sarkin henüz gelmemişti. Yine de şömineyi ve evin her yerini süsleyen mumları yaktım; altın rengi ışık mobilyalara ve koyu taş duvarlara yayılıyordu. Antrenmandan kirlenmişim, Sarkin dönmeden önce hemen yıkanmayı düşünüyordum. Soyunup ısıtmalı küvete atladım, kenarlar boyunca uzanan çıkıntıya oturduğumda neredeyse rahatladığımı hissettim, su köprücük kemiklerime çarpıyordu.

İslanırken, Sammenth'in Sarkin'in babası hakkında anlattıklarını düşündüm. Utanç verici bir binici mi? Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ejderha yumurtalarını neden çaldığını merak ettim. Sarkin'in Hartanlardan bahsettiğini, savaş çıkmadan önce yumurtaları istediğini hatırladım. Bunun bununla bir ilgisi var mıydı?

Peki ya annesi? Tüm bunların içinde onun da rolü var mıydı?

Bunu bana sadece Sarkin söyleyebilirdi. Sadece onun söylemesini istiyordum. Ama seçime -yarın muhtemelen ayrılacağımız gerçeğinin farkına varmama- çok az zaman kala, içimde buz gibi bir endişeye neden olan bu kararın bekleyebileceğini düşündüm.

O kadar dalmışım ki Sarkin'in evimize girdiğini duymadım.

Kapının yerine kilitlendiğini duydum ve yukarı baktığımda, banyoyu evin geri kalanından ayıran incecik perdelerin ardından beni izlediğini gördüm.

Seyahat çantasını ve bir diğer çantayı tutup ikisini de yere koydu.

Yaklaşırken içimde bir heyecan dalgası oluştu; botlarını çıkarıp yeleğini çıkardı, ardından da tuniğini. Sıcak suyun altında meme uçlarımın pıt pıt hareket ettiğini hissederken, pantolonunun bağcıkları da sıradaydı.

Sonra çıplak kaldı, perdeyi geriye itti. Altın ışık onu eski bir Vorakkar'ın Dothik'teki heykeline benzetiyordu. Kusursuz bir şekilde yontulmuş, sert ve güzel, acımasız bir ifadeye sahip.

"Hoş geldin Karath," dedim sessizce.

"Ne güzel bir karşılama bu Sorrina," diye cevap verdi, küvete doğru inip yanıma geldi, o dönen gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan.

Yaklaştığını görünce dudaklarımı yaladım.

"Sabah mı yola çıkıyoruz?" diye sormadan edemedim.

Sarkin yanıma geldi, beni kollarına almak için eğildi. Yüzümü boynuna bastırdım. Zaridan gibi kokuyordu. Tuzlu kıyı havası ve ezilmiş yapraklar gibi. Avuçlarından etrafımızdaki suya siyah Elthika pulu tozu yayılırken onu daha derinden içime çektim.

"Evet," diye yanıtladı. "Eve dönerken Tharken üzerinden uçmayı ihmal etmedim. Elthikalar bekliyor. Hazırlar. Şafakta yola çıkacağız."

Sinirlerimin gerginliğini görmezden geldim. Sabah endişelenecektim. Artık hiçbir şey değişmeyecekti.

"O zaman bu gecenin tadını çıkaralım."

"Evet," diye hırıltılı bir sesle geri çekilerek dudaklarımı yakaladı. Elleri etrafımda dolaştı ve ben de dokunuşuna doğru eğildim, bir nefes tüm seçim düşüncelerimi sildi. "Bırak da tadını çıkarayım, aralyem."

BöLüm 35

SARKIN

Parmak uçlarım Klara'nın omurgası boyunca aşağı doğru kaydı, yanaklarının şişkinliğini sıyırdı, onu seğırtip titretti, beni de sıırttı.

"Hassas mı?" diye sordum, yatağımızda ona doğru kıvrılıp onu kolumun altına çekerek. Bir sevgiliyle bu kadar rahat hissetmeyeli ne kadar olmuştu...

Eşimle bu şekilde hissetmemin bir lütuf olduğunu düşündüm.

"Evet," dedi. Göremesem de gülümsediğini duydum.

Sabah telaşı başlamadan önce saçlarını kokladım, onunla birlikte tadını çıkardım. Dudaklarımı kulaklarının narin ve hassas uçlarına sürdüm. Uyuması gerektiğini biliyordum ama onunla birkaç sessiz an daha geçirmek istiyordum. İlla'rosh sırasında böyle bir fırsatımız olmayacaktı.

"Neden Dothik'te hiç sevgili edinmedin?" diye sordum; Lishara'nın tapınağında bakire olduğunu öğrendiğimden beri merak ettiğim bir soruydu bu. "Elbette ilgini çekmek için yarışan erkekler vardı."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek rahatsız edici bir his uyandırdı. Kıskançlık olabileceğini düşündüm. Garip ve yabancıydı. İçimde huzursuzluk yarattı ve bu histen nefret ettim. Doğam gereği, eski sevgililerimi hiç kıskanmamıştım.

Bazıları beni kıskandırmaya çalışmıştı ama bir kez bile başaramamışlardı.

Ve şimdi, karımı daha tanımadan çok önce, onu yataklarına çekmeye çalışmış olabilecek yüzü olmayan Dakkari'leri veya insan erkeklerini mi kıskanıyordum?

Gülünçtü. Ve sinir bozucuydu çünkü bir varsayım yüzünden kıskançlık duymaya başlamıştım, bir gerçek yüzünden değil.

"Çoğu erkek benden uzak dururdu," dedi yumuşak bir sesle. "Yara izim birçok kişiyi uzak tutuyordu. Çoğu insanın ona bakmaktan hoşlanmadığını öğrenmiştim, bu yüzden onu saklamaya çok çalışmıştım. Yüzümü aşağıda tutuyor, göz teması kurmuyor, kenarlarına yapışıyordum. Asla kendime dikkat çekmiyordum."

İrkildim. Karag'a göre yara izleri teşhir edilmek içindi. Kadınlarda ise çekici, baştan çıkarıcı kabul edilirlerdi.

"Arşivleri severdim. Orada saklanmaya hiç ihtiyaç duymadım," dedi bana. "Bir bakıma, sanırım öyleydi. Başka erkekler de vardı ama gerçek niyetlerini her zaman görebiliyordum. Aileme yakınlaşmak için bana yaklaşmak istiyorlardı. Dannik genellikle onları korkuturdu ve ben tek bir tanesini bile sevmezdim."

"Hiç seks yapmak istemedin mi? Biriyle bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek mi?"

"Evet," dedi, başını geriye, gözlerimin içine bakabilmek için koluma yaslayarak. Tembel tembel gülümsedi. İki kez sevişmiştik; biri küvette, biri kürklerimizde. İkimiz de doymuş, uykuluyduk. "Ve şimdi de öyle."

Kıkırdadım. "Düşündüğün gibi mi?" diye nazikçe takıldım, dudaklarımı okşadığında parmaklarını yakaladım. Dişlerimle ısırdım.

"Ah, evet," diye fısıldadı, gözleri evimizin altın rengi ışığında parıldasa da son derece ciddiydi. "Hiçbir şikayetimin yok."

Homurdandım.

"Daha deneyimli olmayı ister miydin?" diye beklenmedik bir soru geldi.

"Ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak, onu daha iyi görebilmek için yan tarafıma doğru döndüm.

"Sekste fena değilim, değil mi?"

Alaycı bir tavırla "Ciddi olamazsın." dedim.

"Öyleyim," dedi ciddi bir sesle. "Sen benim ilk sevgilimsin, Sarkin."

"Ve son olarak," diye homurdandım, karnımda lezzetli bir sahiplenme duygusu kıvrılıyordu.

Gülümsedi. "Sen de benim ilk kocamsın."

"Ve son olarak."

Başka bir şey söylemek istiyor gibiydi. Dilinin ucunda, utangaç bir ifade alaycı eğlencesinin yerini alınca gülümsemesi soldu. Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı.

Hadi bakalım aralye, ne diyeceksin? Merak ettim, aslında bildiğimi sanıyordum.

Sen de benim ilk aşkımdın, aramızda söylenmeyen, sessiz bir şeydi.

Ve son olarak ona şunu söyledim.

Klara kelimeleri yuttu, ben de parmaklarımı açıkta kalan omzunun üzerinden geçirerek banyodan hâlâ sıcak olan teninin yumuşaklığını hissettim.

"Çünkü bu konularda deneyimsizim," dedi ve sohbetin saptığı noktaya geri döndü. "Sadece içgüdülerimle hareket ediyorum."

"O zaman sana söyleyeyim karıcığım," diye hırıltılı bir sesle söyledim, dudaklarım dokunuşumun yerini aldı ve boynundan kulağına doğru ilerledi. Tüm vücudu titredi, hafif bir nefes titredi. "Sen sadece en mükemmel içgüdülere sahipsin."

Ve bu çılgınlık... Seni bu kadar çok istemek, diye düşündüm, dudaklarını nazik, tembel bir öpücük için yakalarken.

Sarrothlu Karath olarak geçirdiğim süre boyunca ilk kez kendimi onunla birlikte kilitlemek istedim. Sadece kısa bir

süreliliğine. Kendimi Elthika göçüyle, Elysom siyasetiyle, Dothik'teki kalp taşlarıyla veya Sarroth'a dönüş yolculuğunun hazırlıklarıyla meşgul etmek istemiyordum.

Bencilce, sadece Klara'yla bu yatakta kalmak istiyordum. Onun yanında uyuyup, başka bir yerde olma zorunluluğu olmadan onunla uyanmak istiyordum.

Daha önce ne zaman böyle hissetmiştim ki?

"Sana hediyeler getirdim," dedim ona, kürklü yatağımızdan uzaklaşıp kapının yanındaki yerden çantayı kapmak için.

Dirseğinin üzerinde doğruldu, dolgun göğüsleri teşhir edildi. "Hediyeler mi?" diye sordu, tereddütlü ama umutlu. Işıltılı ve meraklı gri gözlerinde merak yükseldi. "Gerçekten mi?"

"Elysom'dan," dedim. "Bir gün başkentimizi kendin göreceksin. Gerçekten çok güzel bir yer. Ama o zamana kadar..."

Çömeli torbaya uzandım.

Gümüş yavru pullarından yapılmış, korse kısmına ışıltılı mücevherler işlenmiş, yerlere kadar uzanan güzel bir elbise çıkardığımda Klara nefesini tuttu.

"Sarkin, çok güzel," diye mırıldandı Klara, kumaşa dokunmak için elini uzatarak. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim."

"Bunu Akymor'da takmak isteyebileceğini düşündüm. Sarroth'ta özel bir gün; Elthika'ların çiftleşme mevsiminin, yumurtalarıyla yuva yapmaya başlamadan önceki sonunu işaret ediyor. Kalede kya'rassam için bir kutlama düzenliyorum ve her köyde küçük partiler oluyor. Gece boyunca onları ziyaret etmeye çalışıyorum."

Bana bakıyordu, yüz ifadesinde yine o utangaç ifade vardı. Yanakları kızarıırken elbiseye baktı ve parmak uçlarıyla kumaşı ovuşturdu. "Bunu isterim."

Göğsümde memnuniyet yanıyordu.

Bir sonraki hediyemi çıkardım. Gözleri, saf gümüşten yapılmış, mücevherli saç tokalarına takıldı.

"Böylece yaranı asla saklamak zorunda kalmayacaksın," dedim, bana az önce söylediklerini düşünerek. "Özellikle de benden saklamana gerek kalmayacak."

Sessizce nefes aldı, gözlerimle buluştu. Gözlerinin biraz donuklaştığını düşündüm, sonra hızla gözlerini kırptırdı.

"Teşekkür ederim. Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Beni bu güzel şeylerle şımartıyorsun," dedi, klipsleri avuçlarına yerleştirdiğimde onlara dokunarak, parmak uçlarını kazınmış metalin üzerinde gezdirdi.

Ama güzel şeyler onu gerçekten mutlu etmiyordu, değil mi?

Son hediyemin işe yarayacağını düşünmüştüm.

"Bir tane daha," dedim.

"Daha mı?" diye güldü.

"En iyisini sona sakladım."

Çantanın dibinden Elthika pullu bir kitap çıkardığımda gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Sarkin," diye fısıldadı. "Bu bir... bu bir..."

"Bir kitap mı?"

"Evet!"

Doğru kararı verdiğimi bilerek kıkırdadım. Elysom'un koleksiyonlarında genellikle kitaplar satılmazdı ama özel bir koleksiyoncuya reddedemeyeceği bir fiyat teklif etmiştim.

Heyecanla uzandı, ellerinin titrediğini görünce sırtıp başımı salladım.

"Endişelenme, kirli ellerimi sayfaların her yerine sürmedim," diye bilgi verdim ona, Dothik'teki pazar yerinde ilk karşılaştığımız zamanı düşünerek.

"Ah, Sarkin," diye fısıldadı. Şimdi kapağı dikkatlice açıp ilk birkaç sayfayı karıştırırken mutluluk gözyaşlarını geri bastırıyordu. "Ve evrensel dilde!"

"İkisinde de var," diye bilgilendirdim onu. "Karag'dan çevrilmiş; orijinal metni kitabın ikinci yarısında görebilirsiniz. Sarroth'a döndüğümüzde, okumayı öğrenmenize yardımcı olabilecek bir alim var.

Kitaplarımızın çoğu bizim dilimizde veya Karag ile evrensel dilin bir karışımıyla yazılmıştır. En azından Karag öğrenerek mevcut okuma materyalinizi genişletebilirsiniz."

"Elbette," dedi, omuzları derin ve kararlı bir nefesle kalkarak, sanki şimdi ders vermeye başlamaya hazırmış gibi. "Öğreneceğim."

"Bu, Elthika'nın tarihi," dedim ona. "Sana faydalı olacağını düşündüm."

Bana doğru atıldığında homurdandım. Belinden yakaladım, kitabı aramıza sıkıştırdım.

Beni öptü. "Teşekkür ederim. Kakkira vor. Bayılıyorum. Ben..."

Tekrar sustu, ne söyleyecekse artık, ikimiz de duymuştuk. Sonra bana gülümsedi.

"Bunu bana göstermemeliydin çünkü artık uyumak istemiyorum," dedi iç çekerek, parmak uçlarını örtünün üzerinde gezdirirken tırnakları pulların üzerinde gezinirken ses çıkarıyordu.

Gülümsedim. "Sana Karag dilinde birkaç sayfa okusam nasıl olur?"

"Sen yapar mısın?" diye sordu, yüzü neşelenerek.

Öğrenmeye, bilgiye, kitaplara olan tutkusu, o kadar saf ve sevgi dolu ki, ona olan sevgim daha da arttı.

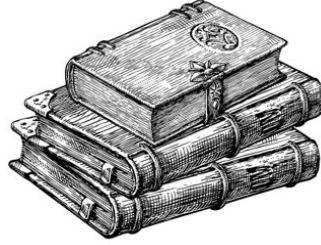
"Elbette," dedim, kitabı elinden nazikçe alırken. Yatağa uzandık; yere daha yakın, kürklerden bir yuvanın içinde uyumaya alışıyordum. Klara'nın gözleri sayfadaki yabancı harfleri taradı, başını omzuma yasladı.

Yarın onu rahatlatacak her şeyi yaparım diye düşündüm.

Okumaya başladım... Çünkü şafak vakti çok erken gelecekti.

BöLüm 36

KLARA

"Unutma," diye mırıldandı Sarkin, sesi yumuşak ve kısıktı, Tharken uçurumlarındaki bir çıkıntıda yalnız olmamıza rağmen, "bunu yapmak zorunda değilsin, Klara."

"Bana bunu söyleme," dedim, sesim düzdü. Gergin olduğumda soğuk, hatta metanetli oluyordum. Dışarıdan bakan birinin bakış açısına göre, sıkılmış gibi bile görünebilirdim. "Bunu yapabilirim."

Bana dikkatle baktı. "Bunu yapamayacağını hiç düşünmemiştim."

"O zaman bana çıkış yolu göstermeyi bırak," dedim, sözlerimi bilerek yumuşatmaya çalışarak. "Kardeşim hep böyle yapardı. Beni hep korumaya çalışırdı. Onu bu yüzden severdim... ama bazen kendi başıma ayakta kalmama izin vermesini isterdim. Ailem söz konusu olduğunda. Dothikkar'ın aç sarayı söz konusu olduğunda. Çünkü bana asla saygı duymadılar."

Sarkin başını eğdi. Gözlerinde anlayış vardı.

"Öyleyse git Elthika'nı al, Sorrina."

Ama Lygath'ın aramızda konuşulmayan şey olduğunu iddia etmeyin.

Siyah kelepçesiyle Zaridan'ı çağırmak için döndü ama kolunu yakaladım. Derin ve uzun bir öpücük vermek için

parmak uçlarımda yükseldiğimde elleri saçlarıma daldı. Beni içine çekti. Zaridan'ı çıkıntımın altındaki vadinin en dibine götüreceğini biliyordum... her ihtimale karşı. Ama bunu bana söylemeyeceğini de biliyordum.

"Tek korkum seni hayal kırıklığına uğratmak," diye itiraf ettim ondan uzaklaşırken, gözlerime aniden dolan yaşları geri iterek.

"O zaman korkacak bir şeyin yok Klara," dedi Sarkin kısaca.

Yüzümde bir gülümseme belirdi, köyden şafak vakti ayrıldığımızdan beri ilk kez.

"Lysi?" diye sordu çenemi kaldırarak.

Dakkari kelimesini duyunca gülümsemem daha da genişledi ve başımı sallayıp derin bir nefes aldım, ciğerlerimin dolmasına izin verdim, uçurumun kenarında olsam bile beni yere sermesine izin verdim.

"Lysi," diye yanıtladım. "Gitmek."

Gözleri, sanki güvence verircesine, bu sabah bana verdiği ipin asılı olduğu sağ elime kaydı.

Bakışları benimkilerle buluştu. Uzun anlar boyunca birbirimize baktık, ancak Zaridan tepemizde alçaktan süzülüp diğer tüm vahşi Elthika'ları ondan uzaklaştırdığında bakışlarımız bölündü. Korkuları, saygıları onu memnun etmiş gibiydi.

Sarkin, "Sıkı çekirdek, aşağıda destek" dedi.

Sonra uçurumun kenarından Zaridan'ın sırtına atladı, yüreğim ağzıma geldi. Çok kolaymış gibi gösteriyordu ama yıllardır pratik yapmıştı. Botlarını emniyet kemerine sabitlediği kolay pozisyonunu inceledim, artık uçuş hızıyla orada tutmak için ne kadar bacak gücü gerektiğini biliyordum.

Çok güzel ve yetenekli bir biniciydi. Bunu şimdi anlayabiliyordum.

Sarkin görüş alanından uçup uçurumun dibine doğru uçu...

Sonra yalnız kaldım.

Sarkin beni buraya getirdiğinden beri Tharken uçurumları tamamen değişmişti. Vahşi Elthikalar uçurum kenarlarındaydı, pençelerini kaya yüzeyine geçirmiş, kenarlara tutunuyor ve düşündüğümde daha kolay hareket ediyorlardı.

Yükseklerdeydim. Sammenth'in önerdiği gibi yalnızdım. O sabah, şafak vakti, Sarkin'le ve görünüşe göre arkamızda koca bir ejderha sürüsüyle birlikte at sürmüştüm. Köyün çoğu illa'rosh'a katılmak için gelmişti. Uçurumların mükemmel bir manzarası olan karşı dağa gitmişlerdi. Zirveye doğru düz, kayalık bir yüzey vardı ve çoğu, bir Dakkari sürüsüne benzeyen kamp kurmuştu. Kubbeli hayvan derisinden çadırlar -Sarrothian koyu renkli bir kumaş kullansa da- ve ortak yemek pişirme alanları. Kyavor'la ilk karşılaşma sırasında katılanların çoğu ölüm sessizliğinde olsa da, bir heyecan veya neşeli bir kutlama havası vardı.

Karak'tan başka ordular da oradaydı. Sarkin, Kuzey'in Karath'larının kuzey dağında kamp kurduğunu söyledi, ancak güneye baktığım yerden onları göremiyordum. Kuzeyliler birkaç gündür buradaydı. İlla'rosh'ları çoktan başlamıştı. Süvarilerden biri, bir Vyrin'i ele geçirmeye çalışırken ölümcül bir düşüş yapmıştı - ama hangisi olduğunu kimse kesin olarak söyleyemezdi.

Acaba Lygath burada mıydı diye merak ettim.

"Biliyorum," diye düşündüm bir sonraki düşüncem. Uçurumun kenarında durup elimi dağın kaya yüzeyine bastırıp aşağı baktım. Dünya sallanıyordu. Zaridan'da olmadığım zamanlarda hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım. Sabit durup dipsiz bir çukura bakmak bana yanlış geldi.

Rüzgâr, saçlarımı yüzümde savurdu, örgümden kaçan bukleleri. Vadinin karşısındaki bu bakış açısından, Vyaria'nın mavi pullu yeleğinin güneş ışığından yansıyan o apaçık parıltısını gördüm. Kuzeni Kan'la aynı çıkıntıdaydı ama akranlarımdan çoğu seçim yaparken yalnız kalmayı

tercih etmişti. Uçurumların çeşitli noktalarında başkalarını da gördüm.

Sarkin'le uygun bir çıkıntı ararken tanımadığım başka biniciler de gördüm.

Sarkin, dudakları kulağıma değdiğinde, "Başka topraklardan gelen kan çocukları," diye açıklamıştı. "Vyrins'i ele geçirmeye çalışacaklar. Onlardan uzak durmak en iyisi. Acımasız olacaklar."

Vadide alçaktan uçan gümüş pullu bir ejderha gördüğümü sandığımda yüreğim ağzıma geldi. Bir an sonra güneş ışığından çıktı ve bunun sadece pullarının yansıması olduğunu gördüm. Koyu gri renkteydi ve belirli bir binicinin etrafında dönüp onu süzdüğünü, binicinin başını çevirip gökyüzünde onu takip ettiğini izledim.

Güzel, açık mavi bir Elthika'dan gelen kükreyen bir ses duyuldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Vyaria'nın uçurumun kenarından hızla aşağı doğru koştuğunu izledim. Açık mavi Elthika'yı hedef aldığını görünce kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Tharken uçurumlarındaki diğerlerinden daha küçüktü ama yine de görkemliydi.

Son anda ejderha aniden döndü ve midem bulandı. "Hayır," diye fısıldadım.

Vyaria, Elthika'ya sert ama temiz olmayan bir iniş yaptı. Antrenman arkadaşımın ipiyle boğuşmasını, ellerini pullara batırmasını, kenardan düşmemesi için tutunmaya çalışmasını nefesimi tutarak izledim. Kyavor, seçim sırasında bazı Elthika'ların binicilerini test edebileceğini söylemişti. Bu kişi bunu mu yapıyordu? Yoksa Vyaria'yı reddetmeye mi çalışıyordu?

Elthika, Vyaria neredeyse dikey duruma gelene kadar, seçtiği ejderhanın üzerinden sadece birkaç pulun kenarından tehlikeli bir şekilde tutunarak sallanana kadar eğildi. Elthika doğruldu ve Vyaria bu ivmeyi kullanarak kendini yukarı savurdu. Çabasının, gerektirdiği gücün ve iradenin çığlığını uçurumlarda yankılanırken duydum.

Elthika'nın boynuna doladığı ve kayan metal kancayı kullanarak tasma gibi sıktığı ipin ince parıltısını gördüm.

Vyaria, koşum takımının rahatlığına sahip olmasa bile, binici pozisyonuna geçti. Herkes nefesini tutmuş, Elthika'nın onu kabul edip etmeyeceğini, uçurum kenarına geri götürüp götürmeyeceğini... yoksa düşmesine izin verip vermeyeceğini merakla bekliyordu.

Elthika bir kez daha kükredi ve ikisinin de yükselip daha da yükseğe uçtuğunu izledim...

İlk uçuş.

Geçit boyunca serpiştirilmiş diğer binicilerden tezahüratlar yükseldi ve ben titrek bir iç çektim, dizlerim biraz titriyordu. Herkes izliyordu. Yüzlerce kişinin gözü, birlikte ilk uçuşlarını yapan bir Sarrothian kızı ve bir Elthika'nın üzerindeydi.

Kaç göz üzerinde olacaksın? diye kötü bir düşünce geldi aklıma, yüreğim korkuyla dondu. Başarısız olursan kaç kişi izleyecek?

İşte böyle, Vyaria Elthika'sını ele geçirmişti. Akranlarımızın ilkiydi. Ve uçurumun kenarında sadece birkaç dakika kalmıştı.

Sammenth bana seçimin hızlı bir şekilde gerçekleşebileceğini ya da Elthika'nın yeter deyip uçurumları tamamen terk edene kadar uzayabileceğini söylemişti.

Birdenbire, Vyaria'nın şu anda hissettiği rahatlamayı ben de hissetmeyi diledim. Çok çalışarak elde ettiğiniz şeyin gerçekleştiğini bilmek ne kadar harika hissettirmiştir kim bilir. Korkuyu susturabilmek.

Güneş onları kararana kadar Vyaria ve Elthika'sını izledim. Derin bir nefes aldım, gözlerimle uçurumun kenarını tekrar tarayıp bekledim, tıpkı diğer biniciler gibi.

Sabırlı ol, diye hatırlattım kendime. Başkalarının da baskı hissedebileceğini biliyordum. Onlar da Vyaria'nın rahatlamasını kıskanıyor, başarısını arzuluyorlardı. Acaba

bazıları Elthika'larını doğru seçim olduğu için değil de kolay seçim olduğu için mi talep etmeye çalışacaktı?

Başım uçurumun kenarından aşağı uzanmıştı. Dibini bile göremiyordum, sürekli bir sis onu örtüyordu. Güneş ışığında dağılmayan sis, uçurumların gölgeleri tarafından korunuyordu.

Zaridan'dan eser yoktu ama orada olduklarını biliyordum. Bir yerlerde. Sarkin, Elthika'yı talep edene kadar bekleyecekti. Ya da başarısız olacaktım. Geçidi devriye gezerek ne kadar sürerse sürsün bekleyecekti.

Ve ben de öyle bekledim.

Lygath'ı ilk gördüğümde ay ışığında resmedilmişti.

Gece çökmüştü. Uçurumun kenarında oturmuş, bacaklarımı kenardan sarkıtmış, güneşin batışını ve ayın onun yerini alışını izlerken zamanın keskin akışını hissediyordum.

Açtım. Yorgundum. Susamıştım. Geçen her Elthika'yı izlemekten gözlerim yanıyordu. Ve daha iyisini bilmeme rağmen, çok yakından uçan birini yakalamaya çalışmanın ne kadar kolay olacağını düşünmeye başladım...

Öğleden sonra boyunca on beş binicinin daha Elthika'larını talep ettiğini ve daha da fazla reddedilişe tanık oldum, ancak hiçbiri ölümcül düşüşle sonuçlanmamıştı. O Elthika'lar potansiyel binicilerini uçurumun kenarına geri göndermişti. Reddedilen bir binici, bir başkası için bile denemişti... ama yine reddedilmişti. Hâlâ yolun karşısında bekliyordu. Bir binici, uçurumlarda bir Elthika olduğu sürece deneyebilirdi, ancak bir reddedilişten sonra, hele ki iki reddedilişten sonra, büyük bir zihinsel güç gerektirdiğini düşündüm.

Talep edilen her Elthika ile, mevcut havuz azaldıkça ve zaman geçtikçe, daha fazla reddedilme sıradanlaştı,

sürücüler çaresiz ve sabırsız hale geldi. O kadar belirgindi ki, neredeyse havada tadını alabiliyordum.

Her reddedilişte sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum. Sarrothian akranlarım arasında hâlâ Elthika talep etmemiş kalan üç müritten biriydim. Diğer ikisi reddedilenler arasındaydı, ancak bir sonraki denemeyi beklemeye devam ettiler.

Diğer bölgelerdeki yaşlı kan bağı olanlar dışında, muhtemelen henüz bir tane almaya çalışmamış tek binicilerden biriydim. Ama bir şey beni hep engellemişti. Tam burada, Tharken'de, Lygath'ın o anısı. O yakıcı aşinalık.

Tıpkı Sarkin'in tarif ettiği gibi Muron'un şimşeği gibi.

Ve böylece Lygath'ı ay ışığında geçidin ortasında uçarken gördüğümde, dış dağlardan hâlâ izleyen orduların şaşkınlığını bile duyabiliyordum. Ses tuhaf bir şekilde geliyordu ve mırıltılarını kilometrelerce öteden bile duyabiliyordum.

Sarkin, Lygath'ın yıllardır görülmediğini söylemişti. Ama işte buradaydı. Sanki görülmek istiyormuş gibi, göz önünde uçuyor, adaşı gibi sessizce süzülüyordu. Bir hayalet gibi, havadan belirliyordu.

Geriye kalan müritler, yani kandan doğanlar arasında haykırışlar yükselirken, kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Sarkin bana bir Vyrin için burada olduklarını söylemişti. Ve işte Lygath, geçitte dolaşıyor, Muron'un soyundan geliyordu.

Öleceklerdi, diye geldi aklıma, bu farkındalık ciğerlerimdeki bütün nefesi çaldı.

Ona önce ben ulaşamazsam, öleceklerdi. İçten içe Lygath'ı ele geçirmem gerektiğini biliyordum. Bir anlamı olmalıydı. Vizyonlarım, hayallerim. Aramızdaki bağın çekimini hissetmiştim, değil mi?

Ve eğer Lygath'ın binicisi olmam gerekiyorsa, onu ele geçirmeye çalışan herkesi savuşturacaktı. Tıpkı Haden'a yaptığı gibi. Sarkin, düşen binicileri yakalayacak mıydı?

Emin değildim. Önceliği bendim.

Kocam dikkati dağılmazdı; odaklanması sarsılmazdı, hareketlerimi takip ederdi, özellikle de Lygath ona anlattıklarımın ardından bu kadar yakınındayken. Durum ortaya çıkarsa Lygath'ı ele geçirmeye çalışmayacağıma söz veremezdim. İşte böyleydi... ve Sarkin muhtemelen inatçılığımın yarattığı hayal kırıklığını hissetmişti.

Sanki işaret almış gibi, sisli geçidin karanlık derinliklerinden Zaridan'ın kükremesini duydum. Lygath, kuyruğunu savurarak, hareketleri telaşlanarak, kız kardeşini aramak için başını sallayarak karşılık verdi. Dikkatinin dağılması onu, bulunduğum yerden çok da uzak olmayan bir mesafede, geçidin aşağısında bekleyen başka bir müride götürdü.

Ani hareketi görünce "Hayır!" diye bağırdım. Karanlıkta gölgelenen, tam havaya fırladığı anda delici bir ay ışığı huzmesi ona çarpana kadar sıçrayan figür. Lygath'ın başı bana doğru döndü, delici altın gözleri beni delip geçiyordu. Zaridan'ın gözleri.

Bir mürit -erkek bir Karag, tanıdığım biri değildi ama Kuzey'den ya da Doğu'dandı- Lygath'ın sırtına yapıştı.

Vyrin kükredi, sesi göğsümde yüreğimi titretti. Lygath'ın başını sallayıp biniciyi üzerinden atmaya çalışmasını, dönerken alçaktan dalış yapmasını dehşet içinde izledim...

Bu da onu doğrudan başka bir sürücünün yoluna çıkardı.

İnanamayarak, yüreğim ağzımda, başka bir sürücünün Lygath'a atlayıp diğer tarafına inişini izledim. Elthika için birbirlerine meydan mı okuyacaklardı?

Acımasız olacaklar, demişti Sarkin.

Lygath'ın çıkardığı ses, boynumdaki tüylerin diken diken olmasına, karnımda bir acının kabarmasına neden oldu. Sanki bütün geceyi sessizleştirmiş, etrafımızdaki tüm hareketleri yavaşlatmıştı. Tam önümden geçtiler, o kadar yakınımdaydılar ki Elthika'nın kokusunu alabiliyordum. Topraksı misk, yaz fırtınasından sonra kırlarda nemli toprak gibi.

İçimden bir anlık bir bilgi geçti, çok kesin, çok doğru.
"Lygath!"

Elthika'nın başı, adını duyunca döndü ve sırtındaki biniciler daha iyi bir biniş pozisyonuna doğru ilerlerken, ipleri yanlardan sarkıyordu. Onları yukarıdan takip ettim ve sonra Lygath döndü, hızla alçaldı, tekrar döndü ve beklediğim uçuşuma doğru hızla ilerledi.

Kayalığın patladığını, ayaklarımın altındaki zeminin sallandığını hissettim; sanki tüm dağ, kasıtlı darbesinin şiddetiyle titriyordu. Lygath dağın yamacına yapıştı. Boynumu uzattığımda, gırtlaktan gelen çığlıkları duymadan önce onu ancak görebildim.

Ay ışığında bir şey parladı. Sonra bir tane daha.

Ölümlerine doğru hızla düşen iki Karag erkeği, Lygath uçuşuma çarptığında sırtından düştü. Elthika kükredi ve pençelerinin taşlara sürtündüğünü duyabiliyordum. Dönüp bana doğru yönelmeden önce geçitten aşağı uçu.

Tek yapabildiğim, karanlığın iki atlıyı yutmasını izlemektir. Bir ölüm düşüşü. İki. Çığlıklarının yankıları sustu ve Zaridan'ın kükremesini duydum.

Eğer onu sahiplenmezsem daha çok insan ölecek diye düşündüm.

İçimde bir kararlılık yükseldi. Kalbim hızla atıyordu, öyle şiddetli atıyordu ki canım yanıyordu, az önce tanık olduğum şeyden sonra nefes almakta zorlanıyordum. Hava serindi ve derin bir nefes aldığımda içim yanıyordu. Hiç zaman yokken, zamanlamayı mükemmel ayarlamam gerekiyordu.

Lygath gittikçe yaklaşıyordu. Geri çekilip onunla nerede karşılaşacağımı hayal ettim.

"Klara, hayır!" diye belli belirsiz bir ses duydum. Sarkin'in sesi geçitte yankılanıyordu. Ne yapacağımı biliyordu.

Şimdi! diye düşündüm.

Kısa çıkıntıdan olabildiğince hızlı bir şekilde koşarak kendimi havaya fırlattım, ipleri sıkıca kavramıştım.

Havaya uçuğumda kulaklarımda rüzgar esti. Tharken uçurumları bir an sessizliğe gömüldü. Lygath'ın yaklaşmasının gücünü, onu duymaktan çok hissettim.

Sonra oradaydım. Kanatları önümde parladı ve sırtına düştüğümde çığlık attım, çarpmanın etkisiyle neredeyse nefesim tamamen kesiliyordu. Sıkı gövde, düşük destek, diye düşündüm, ciğerlerimi havayla doldururken dişlerimi sıkıyordum.

Temiz bir inişti, çok şaşırdım. Ama Lygath kükredi ve gecenin karanlığında parlak kırmızı bir ethrall akıntısının ondan kaçtığını gördüm. Bunu görünce bir anlığına dikkatim dağıldı. Ellerim kaydı ve kıl payı sırtından kaydım. Son bir çaresiz girişimle, ipleri boynuna doğru fırlattım, kayan metal toka tam yakaladığı için Lygath hızlanırken doğrulmama izin verdi.

Hareketleri tokayı yerinden oynattı ve ipler elimden kaydığında nefesim kesildi.

"Hayır, hayır, hayır!"

Bağlar aşağıdaki karanlığa düştü, kaybolan kıvrımlı bir yılan gibi. Tharken Geçidi onu yuttu. İçgüdüsel olarak eğildim, sırtına doğru dümdüz eğildim ve kanat eklemlerinin yakınında çıkıntı yapan keskin, pençeli kemiklere tutunmak için yukarı uzanmaya çalıştım.

Lygath çırpındı.

"Lygath, Hanniva!" diye bağırdım. "Benim!"

Tekrar sıçradı, öyle hızlı dönüyordu ki, beni kaydırıyordu. Tutunacak hiçbir şeyim yoktu ve beni üzerinden atmaya kararlı görünüyordu.

Şaşkınlığım ve umutsuzluğum, kenara doğru kayarken daha da ağır bastı...

Bütün dünya eğildi.

Sonra düşüyordum.

Lygath, geçitten kaçarken kanatlarını çırparak, giderek daha yükseğe tırmanarak, tepemde gittikçe küçülüyordu. Ayın önünde silüeti belirdi. Onu en son o zaman gördüm.

Ölümçül bir düşüş yaşıyordum. Buna çok iyi hazırlanmıştım.

Ama bunu beklemiyordum.

Elthika'nın benim olacağına emin olduğum kişi tarafından reddedildim.

BöLüm 37

SARKIN

"Son atlı sonunda illa'rosh'unu bitirmeye karar verdi," dedi Kyavor. "Şu anda kurtarılıyor."

"Kim?" diye sordum, aklım başka yerdeydi.

"Nirin," dedi Kyavor. "Göl köyünden. Gelecek yıla kadar eğitime devam etmek istiyor. Tekrar denemek için."

Başımı eğdim. "Kan yoluyla mı?"

"Hayır, babası balıkçı."

O zaman Elthika'nın onu reddetmesini daha da keskin bir şekilde hissedecekti.

"Antrenmanlarına devam etsin," diye karar verdim. "İsterse bir yıl boyunca Arsadia'da kalabilir."

İlla'roş'a bu kadar uzun süre direnmesi, reddedilmesi onun zihinsel gücünün bir göstergesiydi. Bir gün iyi bir binici olabilirdi.

"Edeceğim. Ve iki Sarrothlu mürit hariç hepsi bir Elthika iddia etti," diye bildirdi Kyavor. Sesinde tereddüt vardı çünkü ikimiz de o müritlerden birinin karım olduğunu biliyorduk. "Sarroth'un ordusuna on yeni atlı, on yeni Elthika ekleyeceğiz."

"Yeni Elthika hakkında bir rapor al," dedim. "Levanth'ın sabah Elysom'a teslim etmesini sağlayacağım."

Kyavor başını eğdi ve ben karımı bulmak niyetiyle uzaklaştım.

Klara'nın suçu üstlenmesinin üzerinden iki gece geçmişti.

Sonunda illa'rosh sona erebildi ve sadece iki ölüm kaydedildi. Bunu bir başarı olarak değerlendirdim, her zaman olduğu gibi kabusların geleceğini bilsem de. Lygath'ı ele geçirmeye çalışan iki kan bağı... Sadece birini kurtarabilmişim. Diğer, tıpkı Haden gibi, çok uzaktaydı. Klara'yı tepeden takip etmem gerekmeden önce, hayatta kalan müridi zar zor geçit katına indirebilmişim.

Sürü şafak vakti kampımızı toplayacak ve biz de Rysar'a doğru yola çıkacaktık. Geriye kalan vahşi Elthikalar uçurumlardan göçlerine çoktan başlamıştı. Yarın burası sanki illa'rosh hiç yaşanmamış gibi olacaktı. Sadece... Grym ve Kyloth toprakları, ikisi de kan bağı olan iki müritlerini kaybetmişti ve aileleri bu seçimi her zaman hatırlayacaktı. İlki, biz Tharken'e varmadan önce ölüm düşüşü yaşamıştı. Anlaşılan başka bir Vyrin bölgeyi keşfe çıkmış ve mürit de şansını denemişti.

Kalabalığım illa'rosh'un sonunu kutluyordu. Ateşler yakılmış, ziyafet başlamıştı. Sarroth için başarılı olmuştu. Ama karnımda, Klara'nın şu anda ne kadar acı çektiğini bildiğimden, kurtulamadığım bir taş çukuru hissediyordum.

Kutlama gürültüsünde bir ara oldu, keskin bir bıçak sesi kesti. Patikaya baktığımda, Sammenth ile yürüyen Klara'yı gördüm. Klara başını dik tutmuştu, ama çöken sessizliği duyduğumda yumruklarımı sıktım. Kutlamaların ardından başlayan fısıltılar.

Öne doğru bir adım attım, genç binicilerden oluşan bir gruba keskin bir bakış attım ve dillerini yutmalarını sağladım. Karıma yaklaştım. Sarrothian, partnerlerine veya sevgililerine alenen sevgi göstermezdi ama yanına vardığımda dudaklarımı şakağının yan tarafına bastırdım.

Kutlama yavaş yavaş devam etti, ama üzerimizde onlarca göz hissettim. Sammenth, Klara'nın ön kolunu sıkarak,

"Seni sonra bulurum," diye mırıldandı. Sonra genç atlı, bana dikkatle ve selam vererek, kavganın içine daldı.

Geri çekilip Klara'nın gözlerinin içine baktım, kutlamanın ortasında nasıl titreştiğini ve sonra nasıl alçaldığını gördüm.

"Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, "ama yapabileceğimi sanmıyorum. Henüz değil."

Başımı salladım, elini tuttum ve açıklıktan uzaklaştım. Diğer komşu dağlardan, diğer orduların kutlamalarını duydum. Grym bölgesinin habercisi davulların ve Kylothian'ın yankılanan kahkahalarının Tharken uçurumlarını doldurduğunu duydum. Elarin ordusu çoktan ayrılmıştı.

Klara titredi ve onu kendime çektim. Girişteki bağcıkları çözüp içinden geçebilmesi için kapağı açık tutarak onu kubbeli evimize getirdim. Bağcıkları sıkıca bağladım ve kalın kumaş tüm sesleri engellemeye yardımcı oldu. Çadırımız, Elthika'nın inebileceği dağdaki geniş alana en yakın, kamp alanının arka tarafına kurulmuştu. Ayrıydı ve Klara'nın burada kendini daha güvende hissedeceğini biliyordum.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordum onu kollarıma alarak.

"Artık böyle hissetmemek," diye hemen cevap verdi, ellerini karnıma bastırmasına rağmen omuzları çökmüştü. Sesinde duyduğum yenilgiye dayanamadım. "Herkesin bana düşman olduğunu hissetmemek. Tekrar bir yabancı gibi hissetmemek. Başarısız hissetmemek."

"Sen başarısız değilsin," diye homurdandım.

"Öyleyim," diye cevapladı kısaca. "Bana yalan söylemene gerek yok. Neler olduğunu biliyorum. Herkesin ne gördüğünü biliyorum."

Derin bir nefes verdim. En azından bu gece benimle konuşuyordu. Son iki gecedir içine kapanıktı. Soğukkanlı ve mesafeliydi. Kalabalık arasında hâlâ cesurca yüzünü gösteriyordu, ama onların sert sözlerini, yargılarını

duyduğunu biliyordum. Halkımda en sevmediğim şey buydu. Sarrothian ayazı denirdi buna. Sizi tanımıyorlarsa veya size saygı duymuyorlarsa, bunu bir hançer batması gibi hissettiriyorlardı. Başarısızlık, teninizde bir damga gibiydi. Gözlerindeki utancı silmek ise bir ömür gibi geliyordu.

Klara bunu derinden hissediyordu. Tıpkı benim bir zamanlar hissettiğim gibi.

"Lygath asla bir biniciyi kabul etmeyecekti, Klara."

Söylemesi yanlıştı. Başını hızla kaldırdı ama gözlerindeki öfkenin yakıcılığı, sessiz teslimiyetinden daha iyiydi. En azından artık içinde hayat vardı.

Burun deliklerim kabardı. Ateşi daha da körüklemek, onu bu durumdan kurtarmak istedim.

"Sana onu seçmemeni söylemiştim. Öyleyse neden bana itaatsizlik ettin?"

"İtaatsizlik mi?" diye soludu. "Daha fazla atlı ölecekti, Sarkin!"

"Ve sen de onlardan biri olurdun!" diye homurdandım.

Geri çekildi, kollarımdan kurtulup evimizde volta atmaya başladı. Sade bir şekilde dekore edilmişti ve isteğim üzerine kürklerden bir yatak vardı. Çizmeli ayakları, sert dağ taşlarına karşı bir bariyer oluşturan yumuşak halıların üzerinde yürüyordu.

"Hissettim," diye haykırdı. "Bağlanma çekimi. Lygath'ın benim olması gerektiğini biliyordum, biliyordum. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Başımı salladım, onun adımlarını izlerken göğsümde bir gerginlik hissettim. "Klara, her zaman bir seçenek vardır, söylemiştim. Lygath ile arandaki bağı hissetmiş olabilirsiniz; bunu göz ardı etmeyeceğim... ama bazen bir Elthika, ne kadar güçlü olursa olsun, binici istemez. Lygath her zaman onlardan biri olmuştur."

"Öyleyse neden oradaydı?" diye sordu. "Eğer binici istemiyorsa neden Tharken'deydi?"

"Zaridan," diye cevapladım, yeterince açık olduğunu düşünerek. "Birbirlerini hissediyorlar. Onun orada olduğunu biliyordu. İnkâr edilemeyecek bir kan bağı var ve önemseydiği tek bağ bu."

Klara bakışlarını benden kaçırdı. "Bunu çok güçlü bir şekilde hissettim, Sarkin. Düşündüm ki... Düşündüm ki, eğer önce ben onu sahiplenirsem, diğerlerinin onu sahiplenmeye çalışmasını, ölmesini engelleyebilirim. Hissetmediklerini hissettim. Onu istiyorlar çünkü o bir Vyrin. Hissettiklerim yüzünden onu seçtim. Çünkü yıllardır onu hayal ediyordum. Düşündüm ki... Artık ne düşündüğümü bilmiyorum. Tek görebildiğim, karanlığa düşen o iki atlı ve Lygath'ın yanına tutunduklarında çıkardığı ses. O ses... korkunçtu."

Gözyaşlarının yüzünden aşağı doğru saydam mücevherler gibi süzülüğünü gördüğümde yüreğim göğsümde burkuluyordu.

"Aralye," diye fısıldadım, yanına gidip iç çektim. Omuzlarını tuttum ve başparmaklarımın uçlarıyla gözyaşlarını sildim. "Senin suçun değil. Bunu asla düşünme. Onlar kendi seçimlerini yaptılar."

Haden'la yaşadıklarımın sonra, söylediklerimi anladığını biliyordum. Düşüşlerini engelleyemediğinin kendi hatası olmadığını biliyordu. Bir müridi kurtarabilmişim ama diğerini düşündüğünü biliyordum.

"Bu suçu üstlenme," diye emrettim ona. "Asla."

"Yapmamaya çalışacağım," diye söz verdi bana. "Ama utanç için ne öneriyorsun?"

Bu sözler karşısında irkilme isteğimi bastırdım.

"Benim hakkımda konuştuklarını duyuyorum. Gözlerini hissediyorum," dedi yere bakarak. "Sen benim kocamsın, onların kralısın. Bu beni ne yapar?"

"Karım," diye homurdandım. Yüzünü avuçlayıp gözlerini görebilmek için kaldırdım. Masada yanan bir fener bize hafif bir ışık huzmesi veriyordu. "Seçtiğim. Lishara tapınağında kendime adadığım."

"Ve ben senin için sadece bu muyum?" diye sordu usulca, elini uzatıp elimin üzerine koydu ama çekmedi. "Buradaki amacım bu mu? Karın olmak mı? Yatağını ısıtıp yanında gülümsemek mi? Seni desteklemek, seninle aynı fikirde olmak mı?"

Kaşlarımı çattım. "Elbette hayır."

"Ama istedikleri bu, değil mi?" diye sordu. "Artık bana saygı duymayacaklar. Çünkü senin karın olsam da, onların dengi değilim."

"Sen onların kraliçesisin ve sana öyle davranacaklar," diye itiraz ettim, sesindeki tondan nefret ediyordum.

"Ancak onlara bir sebep verirsem. Ve Lygath'tan düştüğümde, beni yargıladılar," dedi. "En büyük korkum buydu Sarkin. Bu his."

Gözyaşlarını görünce tekrar yumuşadım. Onu kendime çektim, yüzünü göğsüme bastırdım.

"Aralye," diye mırıldandım, göğsümde huzursuzluk kabarıyordu çünkü bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. "Ben de onların ateşine göğüs gerdim. Bunu unutma."

Omuzları titredi. Ona açıklamam gereken bir şey vardı, uzun zamandır kaçındığım, muhtemelen laf arasında duyduğu ama bana sormadığı bir şey. Ve bu ona yardımcı olacak bir şeydi. Tek istediğim buydu. Ona yardım etmek. Kalbini korumaya ve onu kalabalıktan korumaya çalışmak.

"Sarroth'un ateşi başlı başına bir sınavdır," diye devam ettim. "Ama benim için iki kat daha zordu."

"Haden yüzünden mi?"

"Hayır, babam yüzünden."

Omuzlarının gerildiğini hissettim. Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturdu.

"Onun hakkında bir şey duydun mu?"

"Kısaca," diye itiraf etti, sesi biraz mahcup bir şekilde. "Sadece... bağlı olduğu Elthika, Elthika yumurtalarını çaldıktan sonra onu reddetti. Utanç verici olarak kabul edildi."

Burun deliklerim kabardı. "O hikâye onu sonsuza dek etkiledi. Ben de öyle."

"Bana bundan bahseder misin?" diye sordu, duraksamam çok uzun sürdüğünde, nasıl ve hatta nereden başlayacağımı bilemediğimde.

"Gel," dedim ve onu kürklü yatağımıza götürdüm. Parmaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde beni takip etti ve ancak rahatça yerleştiğimizde "Hikayenin devamı var," diye devam ettim.

"Genellikle öyle olur," dedi. "Bunu senden başkasından duymak istemedim."

Dudaklarımı elinin üstüne bastırdım, teninin yumuşaklığını hissettim.

"Bunu önce söyleyeceğim çünkü bu çirkin ve trajik bir gerçek. Babam annemi öldürdü," dedim, Klara'nın nefes nefese kaldığını duyarak, gayet doğal bir şekilde, "sonra da onu takip ederek öldü. Anlaması kolay bir şey değil ama inan bana, bu bir merhametti. Ve bunu onu sevdiği için yaptı."

Kaşları çatıldı. Dehşetinin izlerini gördüm ama aynı zamanda anlama arzusunu da.

"Ancak herkes farklı bir hikayeye inanıyor. Elysom'ın yaydığı bir hikaye. Sarroth'taki kalemizde tanıştığın teyzem, annemin kız kardeşi, yalanın sorumlusuydu. O ve benden önce gelen Karath."

Ve ben onları asla affedemem, diye düşündüm.

"Onu hatırlıyorum," dedi sessizce.

Nereden başlasam acaba diye düşündüm.

"Bu hikaye çok uzun zaman önce başlıyor," diye uyardım onu. "Tyzar, babamın Elthika'sıydı. Ve tuhaf bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı çünkü babam binici değildi. Hiç binici olmak için eğitim almamıştı; Sarroth'un eteklerinde, Kaval adında küçük bir kırsal köyde yaşayan bir çiftçi ailesindendi. Benim de büyüdüğüm yerde, onunla aynı evde büyümüştü."

Klara, bilgiyi sindirirken gözlerini kırptırdı. Daha önce onunla çocukluğumdan, ailemden hiç bahsetmemiştim ama onun açlığını, anlama ihtiyacını görebiliyordum. Sakladığım parçalarımı anlama ihtiyacını.

"Gençken Sarrothia ormanlarında bir yumurta bulmuş, annesi tarafından reddedilmiş. Annesinin yumurtayı düşürdüğünü görmüş ve onu aramaya gitmiş. Hâlâ sıcaktı," dedim ona, babamın bana bu hikâyeyi anlattığı zamanlardaki yüz ifadesini hatırlayarak. "Yumurtayı almış ve ona bakmış, her gece, gecenin bir yarısı uyanıp onu sıcak tutmak için yeni kömürler aramış, ta ki yumurta çatlayana kadar. Babam ve Tyzar hiçbir zaman aralarındaki bağı hissetmemişler, ama yine de kendi istekleriyle sonsuza dek birbirlerine bağlı kalmışlar. Tyzar, kendi sürüsünü, kendi atalarını aramak yerine babamla Kaval'da kalmayı seçmiş. Ve orada yaşamışlar."

Onun şaşkınlığını görebiliyordum.

"Annem ise," dedim, "Elysom'da varlıklı bir aileden geliyordu. Tyzar ve babamın hikâyeleri başkente kadar ulaştı. Birçoğu onları görmek için seyahat etti. Sarroth'un eteklerinde yaşayan yoksul bir çiftçi ve bulduğu yavru, onlar için bir eğlenceydi. Babam onunla böyle tanıştı. Aşkları çok hızlı gelişti... Muron'un şimşegi gibi, babam bana öyle söylemişti. Sonunda aralarındaki bağı hissetti ama bu Tyzar için değildi, Tyzar içindi," dedim sessizce.

Aşık olduğu kızı uzlaştırmak ve duygularını bana karşı bile sıkı sıkıya kontrol altında tutan annemle eşleştirmek zordu. Bana şefkat gösteren babamdı. Belki de annemin ihtiyacı olan oydu. Belki de sandığımdan daha çok ona benziyordum; sıcak, açık ve sevgi dolu birine ihtiyacım vardı. Beni eritecek, buzları eritecek Klara gibi birine.

"Benim de çiftçi olmam gerekiyordu. Buna inanabiliyor musun?" diye sordum ona.

İçinde keskin bir öfke belirdi. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Kan bağıyla doğmadım. Aslında topraktandım. Tıpkı senin gibi, bir Dakkari gibi - ayaklarımın altında serin,

istikrarlı, boyun eğmez bir toprakla doğdum. Ama hep gökyüzüne bakıyordum. Tyzar'ı severdim. Onun sırtında büyüdüm. İşte bu yüzden bir binici olmak istedim. Uçtuğun o his, tüm dünyanın sana açık olduğunu hissettiğin o his - işte özgürlük."

"Sana çok yakışmış," diye yorumladı, gözleri parlayarak, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. Bunu gördüğüme sevindim. Eğer dikkatini evimizin dışındaki kalabalıktan uzaklaştırırsa, bu hikâyeyi ona tekrar tekrar anlatırdım. Eğer dikkatini Lygath'ın reddinden uzaklaştırırsa. Sadece kısa bir süreliğine de olsa. "Bu hayat senin için yaratılmış."

Bu hikaye acı tatlı bir hal aldı, ama anlatılması gerekiyordu. Böylece sonunda daha derin bir anlayışa sahip olacaktı.

"Annem çocukken Sarroth'ta ağır bir hastalığa yakalandı," dedim. "Elysom'daki şifacılar buna arasykin shy'rissa derlerdi. Kalptaşı uykusu. Neden olduğunu bilmiyoruz. Bazıları bunun Sarroth'un Arsadia'nın özünden, Karak'ın merkezinden en uzak yer olmasından kaynaklandığını düşünüyor. Sarrothlular, sanki yabancılar burada hayatta kalamazmış gibi, bir gurur nişanesi olarak, sadece Karag'ın en güçlülerinin hayatta kalabileceğini iddia ediyorlar. Ama ben buna inanmıyorum."

Kaşlarını çattı.

"Babamın danıştığı bir şifacı, onun doğuştan böyle olduğuna inanıyordu. Kanındaki bir kusurdan. Bazıları, Elysom'da bile, şanssızdır. Hastalık vücudunu kapatmaya başladı. Yavaş yavaş başladı, hareketleri ve gücü zayıfladı," dedim, babam tarladayken bir gün onu yerde bulduğumu hatırlayarak. "On yaşıma geldiğimde artık yürüyemiyordu. Köye gitmeyi bıraktı. Sürekli çok yorgundu. Bir yıl sonra kollarını hareket ettiremez oldu. Ondan sonraki yıl ise diliydi."

Klara, gözlerinden yaşlar boşanırken dudağını ısırды, umutsuzluk okunuyordu. "Sarkin... Çok üzgünüm."

Derin bir nefes aldım. "Ve sonra bir gün... Tyzar ve babam gittiler."

"Sol?"

"Anneme göz kulak olmamı, Elysom'da bir şifacıyla görüşmesi gerektiğini söyledi. Neredeyse bir hafta boyunca ortalıkta yoktu. Geri döndüğünde..." O geceki şoku ve inanmazlığı hatırlayarak derin bir nefes verdim. "Yanında iki Elthika yumurtası vardı. Batıdaki kayalıklarda bulduğu bir yuvadan çalmıştı."

"Ama neden?" diye soludu.

"Çünkü bir şifacı, kalp taşı enerjisinin en saf halini taşıyan Elthika yumurtalarının ona yardım edebileceğine inanıyordu. Onu tamamen iyileştirmese de, en azından ona yaşamaya değer bir hayat geri verebilirdi. Çünkü o zamanlar sadece bir kabuktu."

Klara hiçbir şey söylemedi, sadece bana ciddi bir şekilde baktı.

"Babam yumurtaları çaldı, doğru, sonuçlarını bile bile," dedim ona. "Ama Elysom'un iddia ettiği gibi kötü niyetli veya düşmanlarımıza satmak için değildi. Yumurtalar işe yaramadı, söylememe gerek yok. Onları sıcak tuttuk, o da yuvaya geri koydu ama hırsızlığı ortaya çıkmıştı. Yumurtaları aldığı Elthika vahşi değil, bağlıydı. Binicisi Elysom'da bir meclis üyesiydi. Bu yüzden Elysom, babamın kaderine Sarrothian'ın karar vermesine izin verdi. Bizim Karath da onu ve Tyzar'ı ölüme mahkûm etti ama idamlarına kadar altı ay süre verdi."

Dudaklarım acı acı büküldü. "Çünkü o bir çiftçiydi ve ölmeden önce bir sonraki mahsulünün verimine ihtiyaçları vardı."

"Bu korkunç," diye fısıldadı, gözleri loş ışıktaki parlarken dudaklarını birbirine bastırarak. "Ya Tyzar? Karag'ın bir Elthika'yı asla gereksiz yere öldürmeyeceğini sanıyordum. Bu senin yasalarına aykırı değil mi?"

"Elthika'nın kendi yasaları vardır ve yavru veya yumurta çalmak en büyük suçlardan biridir. Yani evet, ikisi de idama

mahkûm edildi. İşte bu yüzden Tyzar'ı gönderdi. İnsanlar bu yüzden Tyzar'ın bağlarını reddettiğini söylüyor. Çünkü gitti, ama kendi isteğiyle değil. Öldürülmemek için babam ona gitmesini, kuzeye olabildiğince uzağa uçmasını emretti, ama bu onu neredeyse mahvetmesine neden oldu."

Klara'nın eli ağzına gitti ve geniş, güzel, hüzünlü gözlerinden yaşlar yanağından aşağı doğru süzüldü.

"Ve sadece altı ay kala babam annem için merhamet göstermeye karar verdi. Annem uzun zamandır ondan hayatına son vermesi için yardım istiyordu. Konuşma yeteneğini kaybetmeden önce bile. Bu düşünce onun için akıl almazdı. Peki ya sonra? Annemin ne istediğini, ona verebileceğini bildiği halde kendi ölümüne gitmek istemiyordu. Son hediyesi. Onun için yapacağı son fedakarlık," dedim. "O yıl binicilik eğitimine başlamamı istedi. O zamanlar on dört yaşındaydım, yaşıtlarımdan bile büyüktüm. İlk başta reddettim. Benden bunu nasıl isteyebilirdi? Onu bırakmamı mı? Ama anlamadığım şey... o zamanlar anlayamadığım şey..."

"Seni o kadar çok seviyordu ki, onun ölümünü izlemeni istemiyordu," dedi yumuşak bir sesle. "Ah, Sarkin, sen de daha çocuktun."

"Zaten çok hızlı büyümüş biri," dedim sessizce. "Parçalanışını izlememi istemedi. Yapacaklarına tanık olmamı istemedi, böylece vicdanım temiz kalacaktı. Ayrılırken çok öfkeliydim çünkü ona, anneme veda ettiğimi biliyordum ve bu benim seçimim değildi. Ama Tyzar'ı izlememi istedi ve ben de ona söz verdim. Ve eğitimin ilk birkaç ayında, Arsadia çok farklıydı. Keyfini çıkardığım için suçluluk duydum. Evden uzakta olmanın verdiği rahatlama için suçluluk duydum."

Elimi tutmak için uzandı, yara izleriyle dolu, nasırlı avucumu öpmek için eğildi. Titrek nefesini tenimde, sıcak nefesinin damlalarını hissettim. Bundan hiç bahsetmememin bir sebebi vardı. Kendimi çok hassas hissediyordum. Eski, iltihaplı bir yara gibi.

"İkisinin de ölümünü öğrendiğimde... bana söyleyen Kyavor'du. O zamanlar da eğitimcimdi. Karath'tan bir mesaj almıştı; babamın erken yaşta ölümü seçmesi ve annemi de beraberinde götürmesi yüzünden öfkeliydi. Elysom kefareti olarak bana iki mysar emri vermişti ve bunlar istedikleri gibi olabilirdi. Emirler, ödenmesi gereken borçlar gibiydi. Elysom'un benden istediği iki görev ne olursa olsun, sorgusuz sualsiz itaat etmek zorundaydım."

"Dakkari keşif görevleri... ve..."

"Evlilik," dedim dudaklarımı büzerek. "Özellikle bu, teyzemin işiydi ve bana daha yeni verdi. Mysar emrinin ne kadar zarar vereceğini biliyordu... çünkü asla evlenmemeye yemin etmiştim. Ve bu, Elysom'da ve özellikle de onun için herkesçe bilinen bir şeydi."

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. "Hiç evlenmek istemedin mi?"

"Annemle babamın evliliğinin trajedisine tanık olduktan sonra mı? Yıllarca mı?" diye sordum başımı sallayarak. Üzüntü dolu bir anlayış Klara'nın gözlerine yansdı. "Asla. Ama teyzem Kethra... babamın annemi, sevgili kız kardeşini öldürdüğünü düşünüyordu. Hastalığından, ölümünden, onu alıp götürmesinden onu sorumlu tutuyordu. Bunu bana hatırlatmak istiyordu ki, karıma her baktığımda, babamın elinden aldığı karımı hatırlayayım. Korumaya yemin ettiği karımı."

Klara'ya baktım, evlenmeyi asla düşünmediğim bu bilgiyi nasıl işlediğini gördüm. O mysar emri bir zamanlar karnıma saplanan acımasız bir hançer gibiydi. Ancak şimdi... çok farklı görüyordum. Teyzem bana bir hediye vermişti.

"Şimdi her şey mantıklı geliyor," diye fısıldadı. "Özellikle de başlangıçta neden bu kadar öfkeli olduğunu."

Çenemi sıktım. "Seni asla incitmek istemedim, Klara. Ama anlamalısın ki, ben—"

"Anlıyorum," dedi sessizce, dizlerinin üzerine kalkıp tam önümde durdu. Kollarını boynuma doladı ve onu gördüm. Şu anda içine kapanık değildi, buradaydı. Benimleydi. Ve

bana bakarken öylesine parlıyordu ki. "Ama beni istemesen bile, iyi biri olduğunu görebiliyordum."

"Seni şimdi istiyorum," diye itiraf ettim ona. Düşündüğümünden çok daha fazla. "Ve her zaman."

Gülümsedi ve dudaklarını yumuşak bir öpücükle dudaklarıma bastırdı. "Biliyorum." Burnunu çekti. "Bana söylediğin için teşekkür ederim Sarkin."

Onu tam olarak görebilmek için geri çekildim ve "Bunu sana anlattım çünkü utanç hakkında bir şeyler bildiğimi ve bunun seni nasıl takip ettiğini anlamanı istiyorum. Nasıl sarsılmaz hissettirebileceğini." dedim.

Kelimeleri özümstedikçe çenesi kalktı.

"Kolay olduğunu söylemiyorum, aralye," dedim ona. "Zaridan'la bağ kurduktan sonra, unvanım için verilen mücadeleler bir yıl sürdü. Babamın hatırası sayesinde, insanların hiçbir şey bilmediği olaylar sayesinde, akıl almaz fedakarlıklar sayesinde. Ama onların gözünde Karath olma hakkımı kazandım. Sen de aynısını yapmalısın. Belki bir Elthika kazanarak değil, ama başka yollarla. Naziksin. Veriyorsun. Herkese açıksın çünkü herkesten öğrenebileceğini biliyorsun. Bunlar senin güçlü yanların."

Ellerimi yanaklarına koydum, son gözyaşlarını yakaladım.

"Ve eğer her şey başarısız olursa, kötü bir hançer fırlatabilirsin."

Ağzından çıkan küçük bir kıkırdama, kısa ömürlü olsa da kendi başına bir zafer gibiydi.

"Belki Sarrothian'ı 'hançerlerim'," dedi, bana bakmak için geri çekilerek. "Tabii ki gerçek anlamda değil. Yani... Hançer atmayı bu kadar iyi öğrendim çünkü insanlar yapamadığımı söyledi. En çok bundan nefret ederdim, biliyorsun."

Dudaklarım kıvrıldı ve elimi yüzünde gezdirdim, onu çok güzel buldum. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim, uçlarının parmaklarımin etrafında nasıl kıvrıldığını izledim.

"Gece vakti gizlice dışarı çıkıp vahşi doğada hançer fırlatma pratiği yaptığını hayal edebiliyorum."

Başını göğsüme koyup uzanıncaya kadar beni geriye doğru yönlendirdi. Onunla her şey çok doğaldı. Çok kolaydı. Babamı anlattığım için üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Sanki hiç tam olarak iyileşmemiş, sürekli sızlayan ve kaşınan bir yara gibiydi.

"Babanın yaptıklarından utanıyor musun? Bunun seni takip ettiğini söyledin... ama babanın yaptığı şey sevgidendi. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Keşke yumurtaları çalmasaydı," diye itiraf ettim. "Daha iyisini bilmeliydi ama aynı zamanda onun acı çekmesini izlemekten ne kadar nefret ettiğini de biliyorum. İkimiz de nefret ediyorduk. Çaresizdi. Sevdiği kişiye yardım etmek için can atıyordu."

Başını bana doğru salladı, ama yüz ifadesini göremiyordum. "Tyzar'a ne oldu? Onu bulabildin mi?"

Parmaklarımı kolunda gezdirirken gülümsedim. "En azından mutlu bir hikâye. Babamın emrettiği gibi kuzeye kaçtı. Zaridan'ı ele geçirdikten sonra onu bulmayı kendime görev edindim. Muron'un Omurgası yakınlarında yaşıyor. Kuzeyde bir yarımada, kutsal bir yer. Bir eşi var. Şu anda güçlenen iki yavru. Yakında onları Tharken'de görebiliriz ve umarım biri veya ikisi de bir Sarrothian binici seçer."

Belki de çocuğumuz, diye düşündüm aniden. Ne kadar da uygun olurdu.

Derin bir nefes aldım, bu bilginin Klara'yı ne kadar memnun ettiğini hissediyordum.

"Kylothian'la görüşmek için Kuzey'e gidersem, ara sıra ziyaretine gelirim," diye bilgilendirdim onu. "Bir gün seni de onunla tanıştıracam."

"Bunu çok isterim," diye fısıldadı. "Bunu çok isterim."

Aramızda sessizlik uzadı ve kalabalığımızın uzaktan gelen, boğuk kutlama seslerini duydum. Klara iç çekti, gerçeklik yeniden canlandı.

"Hikâyesi yazabilir miyim?" diye sordu sessizce.
"Babanın hikâyesini mi?"

Göğsümde bir sıkışma hissettim. Özlem mi? Keder mi?

"Hikayeleri kaydetmeye çok inanıyorum. Onları parşömeğe dökmeye. Sonuçta onlar bizim tarihimiz," dedi.
"Onları kaydetmek için zaman ayıran yazıcılar olmasaydı kaç hikaye kaybolurdu... ve sizinkinin de kaybolması çok yazık olurdu diye düşünüyorum. İnsanlar babanızı, annenizi ve Tyzar'ı hatırlamalı."

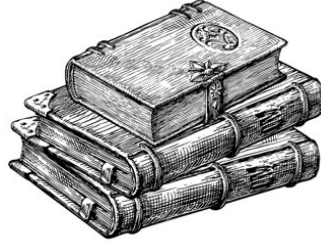
Kalbim göğsümde hızla çarparken onu daha sıkı kendime çektim. Hayatımı kaybettikten sonra etrafıma dikkatli, aşılmaz bir duvar örmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Çatlaklar arasında nasıl kıpırdanmıştı?

Sözlerini tekrarladım. "Çok isterim, aralye."

BöLüm 38

KLARA

Çayır tanıdıktı.

Parmaklarımı ayak bileklerimdeki çimenlerin üzerinde gezdirirken rüzgarın yüzüme çarptığını hissettim, dokunuşumla çimenlerin aydınlandığını gördüm.

Sarkin'in beni getirdiği yıldız yağmuru çayırındaydım. Çimlere bastırduğumuz battaniyemizin çukurunu hâlâ görebiliyordum. Gece gökyüzü sessizdi, yıldızlar kıpırtısız asılı duruyordu.

Rüya görüyordum, biliyordum. Hissi tanıdıktı. Ama aynı zamanda diğer rüyalardan daha gerçektir. Sanki gerçekten oradaymışım gibi, illa'rosh'un sona erdiği o karanlık gecede, çayırda tek başıma duruyordum.

Arkamdan bir ses geldi ve yavaşça döndüm.

Lygath.

Oturmuş, beni izliyordu, durduğum yerle aşağıdaki ormanın kenarı boyunca uzanan pırıltılı gölün tam ortasında.

Gümüş pulları parlıyordu. Kanatları açık renkliydi, özellikle de kanatlarını açtığında yarı saydam görünen bir gri. Arkasındaki ay ışığıyla, içindeki kalın kemiklerinin hatlarını görebiliyordum.

Zaridan'dan çok daha küçüktü, ama çok da değil. Ama gözleri onunki gibiydi. Dothik'teki heykeller gibi altın. Vahşi topraklarda topraktan çıkarıp silah ve ticaret malı olarak kullandığımız metal parçaları gibi altın -biz bunlara Kakkari'nin hediyeleri derdik-.

"Lygath," dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Beni anlayamayacağını biliyordum, ama Sarkin bir keresinde bana Elthika'ların bizden daha zeki olduğunu söylemişti. Kendi dilleri olduğunu ama bizimkini anlayabileceklerini söylemişti.

Yaklaşmaya başladığımda Elthika kıpırdandı. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ama korkmuyordum. Bu gerçeklikte rüya gibi bir hava vardı, yeteneğimin, henüz tam olarak farkına varamadığım büyümün bir uzantısı. Belki de asla, diye düşündüm.

Oturduğu yere bakan küçük tepede durdum. Bir keskinliği vardı ve onu korkutmak istemediğim için yaklaşmayı bıraktım.

Ve ben de çimenlerin üzerine oturdum. Üzerimde uyumak için giydiğim düz elbise vardı ve çimenler çıplak bacaklarımı gıdıklıyordu. Lygath tekrar sakinleşene kadar bekledim, ama bakışlarını benden hiç ayırmadı.

"Seni sürekli rüyalarımnda görüyorum. Çocukluğumdan beri görüyorum. İlk seferi hâlâ hatırlıyorum," dedim, beni anlayıp anlamadığını bilmesem de onunla konuşurken. "Çok korkutucu... ama bir o kadar da üzgün olduğunu düşünmüştüm. Uçarken, hüzünlü bir çığlık atarak sesleniyordun. Hatırlayabildiğim manzaraya bakılırsa Arsadia'daydın sanırım. Şimdi, belki de Zaridan'ı arıyordun diye düşünüyorum. Ama... henüz gerçekleşmemiştir. Onsuz geleceğini gördüm."

Kız kardeşinin adını duyunca kulakları seğirdi. O gözler o kadar deliciydi ki, yeterince uzun süre baksam tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum.

"Sarkin binici istemediğini söylüyor," diye devam ettim dizlerimi göğsüme doğru çekerek. "İstemiyorsan sorun

değil. Ama içimde senin de artık yalnız kalmak istemediğine dair bir his var."

Boğazından yükselen boğuk bir ses, dudaklarımın kenarlarını kıvırdı.

"Ve yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diye itiraf ettim. "Ne kadar korkutucu olabileceğini biliyorum. Belki de korkmuyorsundur. Sonuçta sen bir Vyrin'sin. Türünün en saygı duyulan ve en korkutucularından biri, kadim bir soydan geliyorsun. Ama bir Vyrin olman, yalnız olmadığın anlamına gelmiyor. Elthika arkadaşlıktan hoşlanır, değil mi?" Omuz silktim. "Peki, neden korkuyorsun? Kız kardeşinin seni reddetmesinden mi korkuyorsun? Sarkin'i seçmesine mi kızdın? Seni geride bıraktığını mı hissettin? Seni terk ettiğini mi? Yoksa bu kadar uzun süre saklandığın için utanç mı duyuyorsun?"

Kuyruğu yere çarpıyordu ama tepe şiddetle sarsılsa bile ben irkilmiyordum.

"Seni sürekli arıyor," dedim ona. "Sarkin bana seni sürekli aradığını söyledi."

Lygath hareketsiz kaldı. Sonra derin bir nefes verdi ve bir başka ethrall sarmaşığı gördüğümü sandım, yutkunmama neden oldu.

Sonra yere çöktü. Artık oturmuyordu, uzanıyordu; yıldız ışığı altındaki çimenler altında parlıyor ve dalgalanıyordu. Başı ön ayaklarının üzerine düştü, pençelerinin şeytani parıltısı ay ışığında yansıyor. Başını çevirdiğinde Muron'un izini gördüm. Boynunun sağ alt tarafında, gümüş pullarının üzerine siyah mürekkep sürülmüş gibiydi. Vahşi, evcilleştirilmemiş bir ağaç kökleri gibiydi, ama artık bunun kalp taşı şimşeginin izi olduğunu biliyordum.

Yine de, neredeyse tüm hayatım boyunca aynada incelediğim ve lanetlediğim için uyurken bile izleyebildiğim tanıdık bir şekildi.

"Zaridan binicisini iyi seçmiş," dedim Lygath'a, dudaklarımda bir gülümseme belirirken. "Sarkin... o..."

Onu tam olarak tanımlayabilecek tek bir kelime olup olmadığını bilmiyordum.

"O, yapabileceği en iyi seçimdi," dedim sonunda, ben de ona karşı aynı şeyleri hissettiğimi düşünerek. "Halkına karşı iyi bir lider. Adil ama onurlu. Ve iyi bir kalbi var, ama bunu kendine saklıyor. Kız kardeşin iyi bir seçim yapmış. Onu seviyor. Ben de öyle."

Dudaklarımdan sessizce çıkan itiraf, özellikle Lygath'a karşı, kolayca kayıyordu.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Elthika başını kaldırıp bana baktı, yaklaşırken gözleri dikkatle beni izliyordu ama ayağa kalkmadı. Ben yaklaştıkça olduğu yerde kaldı.

"Ev gibi kokuyorsun. Vahşi doğa gibi. Umarım bir gün sana oraları gösteririm," diye fısıldadım yeterince yaklaştığımda. Gülümsedim, gözlerimi üzerinde gezdirdim ve gümüş pullarının diş gibi sivrilmesini izledim. "Çok güzelsin."

O homurdandı.

"Çok, çok korkunç demek istedim," diye düzelttim, gülümsememi bastırarak.

Tekrar homurdandı, ama daha kısıydı. Zaridan gurur duyabilirdi. Belki Lygath da öyleydi.

Ona bir kol boyu mesafedeydim. Gözlerinden birine bakana kadar yürüdüm. Altın rengi ve incecik siyahtı. Karanlıkta bile, o kadar net bir şekilde kendi yansımamı görebiliyordum. Gözbebeği bana doğru daraldı.

Aramızdaki bağın sıcaklığını hissettim. Sanki onu tanıyormuşum gibi. Hayatımın büyük bir bölümünde onu görmüştüm. Tanıdıkta.

"Benim senin olmam gerektiğini ve senin de benim olman gerektiğini biliyorum," dedim sessizce. "Bunu hissetmiyor musun Lygath?"

Aramızda hafif bir esinti esti, saç uçlarımı savurdu, buklelerim Elthika'nın pullarını okşadı. Beni dikkatle

izliyordu. Beni tamamen görebildiğini hissediyordum. Varlığımın her bir zerresini.

Hıştırtıyı duydum. Nefesimi tuttum çünkü tanıdıktı. Sy'asha. Gamlarının şarkısı.

Ama sonra içimdeki kararlılık yükselince onu susturdu. Hissediordu. Biliyor olmalıydı. Elim aramızda yükseldi. Gözbebeği ona doğru kaydı. İçinde bir titreme, boğazından yükselen alçak bir hırıltı geçti ama uğursuz bir ses değildi. Daha çok bir mırıltı gibiydi, gerçi belki de bu benim kendi yanılsamamdı.

Yavaşça, nefesimi tutarak elimi burnuna bastırdım. Burun delikleri genişledi, kasları avucumun altında gerilip esnedi. Dokununca serindi, pulları zırlı ipek gibiydi. Parmaklarımı yanağında gezdirdim, ta ki gözünün hemen altına gelene kadar. Gözbebeği önce küçüldü, sonra büyüdü.

Dannik ve Sora her zaman daha fazla savaşmamı istediler. İstedğim şey için daha fazla savaşmamı.

Gözlerinde her zaman yenilgi var, kardeşim, demişti Dannik bir keresinde bana.

Artık yok. Sözleri, bana olan inançları bana güç verdi. Sarkin bana güç verdi, özellikle de şu an ne yaptığımı bilmek.

"Tekrar Tharken'de olacağım," dedim, kararlı sözcükler ağızımdan çekilip alındı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sarkin'in sürüsü içinde kendime bir yer açmalıydım. Ait olmak istediğim yere, onun tarafına geçmeliydim. Bunu Sarkin'e kanıtlamam gerekmiyordu. Ama bunu yapmazsam halkı beni asla eşitleri olarak görmeyecekti.

"İstersen gel beni orada bul. Bekliyor olacağım."

Sonra yanına oturdum, göle baktım.

"Ama o zamana kadar, bir süre burada birlikte oturalım."

Sarkin'in yanında uyandım, ama rüyamda Lygath'ın yanında olduğum kadar uyanık hissettim kendimi.

Utancın yerini sakinlik almıştı. İçimde bir kararlılığın yükseldiğini, beni saran ve bana güç veren bir dalganın yükseldiğini hissettim.

Kocamın uyurken nefes alışını izliyordum, elimi çıplak, sıcak göğsüne bastırarak kalbinin düzenli atışlarını hissediyordum.

İçimde derin bir sevgi patlaması oldu, nefes alamıyormuşum gibi hissettim. O, her zaman hayalini kurduğum ești... Gerçekten bulabileceğimi hiç düşünmediğim bir eş.

Ve tanıdığım herkesten daha güçlüydü.

Hikâyesi, yaşadığı trajedi ve kayıplar, sevdiği herkesi bu kadar çabuk kaybetmesi... Buna dayanacak gücü olduğunu hayal bile edemiyordum. Bir Karath olarak, babasını ölüme mahkûm eden erkek rolünü üstlenerek diğer tarafa geçmek.

Şimdi onu daha iyi anladığımı hissettim. Bir zamanlar pervasız davrandığını, Zaridan'ın ona sabrı öğrettiğini anlattı. Binici eğitimi sırasında, evinden ve sorumluluklarından uzakta yeni bulduğu özgürlükle, özgürlüğünü çok mu ileri götürdüğünü, daha önce hiç yapamadığı sınırları zorladığını merak ettim. Belki öfkesi, belki de kendisine biçilen haksız kader onu buna itmişti.

Ancak şimdi, o genç binicinin tam tersi gibi görünüyordu. Kaybı onu güçlü ama dünyadan kopuk yapmıştı. Hiçbir zaman gerçek anlamda dünyanın bir parçası olmamıştı. Annemi kaybettikten sonra Dothik'te sık sık böyle hissetmişim. Sandığımdan daha çok ortak noktamız vardı. İkimiz de çok sevdiklerimizi kaybetmiş ve yokluklarının acısını hissetmiştik.

Lygath'ın reddedilmesinin acılarıyla karşılaştırıldığında, onun hikâyesi bana irademizin sınırlarının olmadığını hatırlatmıştı. Sarkin'in yaşadıklarıyla kıyaslandığında, bir reddedilme neydi ki?

Hiçbir mazeretim yoktu. Kendime acıyordum, kendime acıyordum.

Daha fazla yok.

Sarkin, tıpkı kendisi gibi, gölgelerden sıyrılıp çıkabilecek büyük bir kraliçeyi hak ediyordu. Ordusu beni kovamayacaklarını öğrenecekti. Onlara krallarına layık olduğumu kanıtlamam gerekiyordu.

Çünkü ilk defa... buna inandım.

Sarkin'in kalp atışlarının yankısını hissettiğimde gözlerim bileğine kaydı. Siyah kelepçeye.

Yavaşça öne uzanıp gizli metal tokayı açtım. Sarkin, dağ köyünden ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç uyumamıştı. Gittiğimi fark etmeyecek kadar yorgun olmasını umuyordum çünkü ne yapacağımı bilseydi beni durdurmaya çalışırdı.

Manşeti elime alıp sıkıca kavradım ve yataktan kalkarken nefesimi tuttum. Sessiz arşivlerde geçirdiğim yıllar bana gizliliği öğretmişti. Halı, ayak seslerimi bastırıyordu; aceleyle giyindim, düz elbisemi değiştirmeye uğraşmadım, sadece pantolonumu giyip ayaklarımı botlarıma soktum.

Lygath'ı tutarken kullandığım ip -ellerimden kayıp uçurum geçidinin gölgelerine düşen ip- bir tabureye asılıydı. Sarkin, mürit cesedini bulduklarında onu geri almıştı. Hiçbir şey söylememişti ama ben ilk gece fark etmiştim. Şimdi ona uzanıp yumruğuma doladım ve çadırın girişindeki birkaç bağı çözdüm; ancak geçebileceğim kadar.

Henüz şafak sökmemişti ama yakında sökecekti. Hava dondurucu derecede soğuktu ve tunik olarak giydiğim ince elbisemin altında meme uçlarım karıncalanıyordu. Kampta ölüm sessizliği vardı. Kutlamanın tüm coşkusu dinmişti ve Kakkari'ye herkesin hâlâ uyuyor olması için dua ettim.

Kampın içinden gizlice geçip kenarlardan ilerlerken kimse uyanmadı. Sarkin'in Zaridan'ın sesini duyma riskini almak istemedim, bu yüzden dağın yamacında büyüyen

ağaçların arasına daldım, kamptan çok uzakta olmayan bir başka düz iniş olduğunu biliyordum.

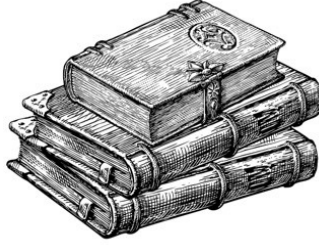
Oraya vardığımda, ay alçalırken lacivert gökyüzünde yıldızlar parıltıyordu. Sarkin'in kelepçesini sağlam tutmak için bileğime geçirdim. Ona tam oturmasına rağmen, bana doğru sarkıyordu ve düşmemesini umuyordum. Derin bir nefes alıp yan taraftaki düğmeye bastım. Hiçbir şey duymadım ama Zaridan'ın nerede olursa olsun sinyal çağrısını duyacağını biliyordum.

Gerçekten de, birkaç uzun dakika sonra, kanatlarının o apaçık çırpınışını duydum. Önüme kondu, başını anlamlı bir şekilde hareket ettirerek Sarkin'i aradı, ama ben ona yaklaştım. Elimi burnuna bastırırken başını eğip bana baktı. Avucumun altındaki serin pulları, tıpkı kardeşininkiler gibiydi.

"Beni Lygath'a götür," dedim sessizce. "Beni Tharken'e götür. Hanniva."

BöLüm 39

KLARA

Lygath şafak vakti ortaya çıktı.

Güneşin ilk ışıkları uçurumların üzerinden süzülürken pulları sabah çiyi gibi parlıyordu. Tharken Geçidi'ne süzülerek geldi ve doğruca bana doğru geldi.

Manzara, güneş ışığında bile çok tanıdık geliyordu. Ama bakışlarım karşıdaki uçurumun kenarında gezinirken, bunun illa'rosh'a benzemediğini anladım. Karag'ın bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Teknik olarak seçim bitmişti, son müritler de yumuşadı.

Kendi yasalarına göre, Tharken uçurumlarında yılın herhangi bir zamanında bir Elthika sahibi olmak mümkündü. Ve işte Lygath...

Tahmin ettiğim gibi olacaktı.

Rüyalarımda ona doğru mesafeleri aşmış, onu buraya çağırmıştım. Ve bu sefer, sahiplenilmek istediğini biliyordum. Ona bir seçim hakkı verilmişti. Benimki çoktan verilmişti.

Ve şimdi de kararını vermişti.

Uçurumun karşısında, düz dağ zirvesi boyunca serpiştirilmiş Sarrothian ordusunun kampını görebiliyordum. Ordunun bazı üyeleri uyanmaya başlamıştı ve yakında Lygath'ın Tharken'e döndüğünü anlayacaklardı.

Sarkin, eğer çoktan uyanmamışsa, her an uyanıp beni bulabilirdi.

Zaridan aşağıdaydı, beni gözetlemek için geçidi devriye geziyordu; Sarkin'in bana durmadan yaptıkları bir egzersizdi bu.

Tutuşlarımdaki bağlar daha da sıkılaştı.

Lygath gittikçe yaklaştı. Dikkatini çekmek için çıkıntıya doğru yürüdüm. O altın rengi gözleri güneş ışığında parladı ve sonra hızı arttı, kanatlarının güçlü bir esintisi patlamadan önce geldi ve ondan bir kükreme yükseldi. Uçurumlar boyunca gürleyerek derin ve uzun bir şekilde yankılandı. Kollarımdaki tüyleri diken diken etti, neredeyse ürpermeme neden oldu.

Bir Vyrin'in çağrısı.

Şimdi herkes senin burada olduğunu bilecek, gururlu şey, diye düşündüm sırtarak.

Kenarın izin verdiği kadar geri çekildim. Lygath'la buluşacağım noktaya baktım, geçitte yankılanan Sarrothian ordusunun yükselen alarm seslerini duymazdan geldim.

Daha yakın...

Daha yakın...

Daha yakın.

"Şimdi."

Kenara doğru koştum, ipler sıkıca elimdeydi.

Lygath'ın altın gözünde, uçuruma olabildiğince yakın uçan yansımamı görebildiğime yemin edebilirdim.

Atladım.

Bölüm 40

SARKIN

"Nerede o?" diye homurdandım Feranos'a, uçurumun kenarına doğru ilerlerken, sürü beni ikiye ayırıp kanat komutanıma ulaşana kadar.

"Geçişte," dedi sessizce. "Sarkin... Lygath da orada."

Korku damarlarımda buz gibi yayıldı. Uyandığımda Klara'nın gittiğini gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

"Peki ya Zaridan?" diye sordum, elimi çıplak bileğime dolayarak. Kelepçesiz kaldığım son zamanı hatırlamıyordum.

"Aşağıda," dedi Feranos, alt geçidi işaret ederek. Onu bu açıdan göremiyorduk ama Elthika'mın Klara'yı izlediğini biliyordum. "İlla'rosh bitti. Ne yapıyor?"

Dişlerim birbirine çarptı. "Elthika'sını talep ediyorum."

Bakışlarım Feranos'a döndüğünde yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Vorna'yı ara," diye emrettim, parmaklarının hemen manşetine gittiğini gördüm. "Ona ihtiyacım var. Ona ulaşmam gerek ve..."

"Lygath! İşte orada!" diye bir grup üyesinin haykırışını duydum. Başım Tharken kayalıklarına doğru döndü ve

sabah güneşinde parıldayan pullarını gördüm. Uzaklarda, geçitten süzülüşünü izledim.

Feranos yanıma geldiğinde, "Tam olarak nerede?" diye sordum.

Parmağıyla, illa'rosh sırasında bulunduğu yere çok yakın olan uçurumlardan birinin tepesini işaret etti. "Orada."

Klara'nın formu bu mesafeden ancak seçilebiliyordu.

Ve Lygath birkaç dakika içinde ona ulaşacaktı.

"Ona asla zamanında yetişemeyeceğim," diye hırıltılı bir sesle bağırdım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken. Beni korku ve endişeden delirtmeyen tek şey, Zari'nin geçitte aşağıda olmasıydı. Klara düşerse onu yakalardı. Ama ya bir şeyler ters giderse? Ya Lygath bu sefer ölümcül düşüşe izin vermek yerine ona saldırırsa?

Lygath'ın tahmin edilebilir tek yanı öngörülemezliğiydi.

"Kahretsin," diye fısıldadım, Lygath'ın Klara'nın çıkıntısına ulaşmasını izlerken. Kendimi çaresiz hissettim; tıpkı karımın sahiplenmeye kararlı olduğu Elthika'dan Haden'ın düşüşünü izlerken hissettiğim kadar çaresiz.

Kyavor, diğer tarafımda belirdi ve elini omzuma koydu. "Nefes al Sarkin," diye mırıldandı sessizce, gözleri uçurum kenarındaki gözbebeğine dikilmişti. "Bunu pervasızca yapmaz."

Bunu yapması gerektiğini fark ettim. Nefret ettiğim bir farkındalıktı bu. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Ama onu kontrol edemiyordum. Güvende olduğundan emin olmak için onu kafese kapatamazdım. Onu eğitmemin amacı her zaman onu hazırlamaktı. Onu en iyi şekilde bu şekilde koruyabilirdim.

Onu en iyi böyle sevebildim.

Kalabalıktan yükselen toplu bir nefes, zamanın yavaşladığını hissettirdi. Dünya sessizleşti. Rüzgâr bile. Herkes oradaydı. Tharken'deki her Sarrothian kraliçesini görmeye gelmişti. Klara'nın akranları bile. Vyaria. Kan. Hepsi nefesini tutarak izliyordu.

Lygath uçurumun kenarına doğru uçtu.

Küçük bir lekenin çıkıntıda tekrar yükseldiğini ve sonra hızla koştuğunu izledim. Burun deliklerim kocaman açıldı, kalbim kemikli kafesinde öyle hızlı atıyordu ki, patlayıp kurtulacağını sandım. Kendi bedenimin dışında olan, derisi yüzülerek açılmış savunmasız kalbin uçurumdan atlayıp Tharken'in gri taşlarının üzerinde silüetini oluşturduğunu izledim.

Birkaç gece önce yaptığı gibi Lygath'ın sırtına temiz bir iniş yaptı.

"Hadi, aralye," diye fısıldadım, ipin parıltısını bekleyerek. İşte.

"Kilitledi, taktı!" diye haykırdı Kyavor, bakışları onun her hareketini izlerken doğrulurken. "Şimdi bakalım..."

Arkamdaki kalabalığın içinde bir enerji dalgası dolaşıyordu. Artık endişe değildi. Artık umuda dönüşmüştü. Nadir, inanılmaz bir umut.

"Onunla dövüşmüyor," dedim yumuşak bir sesle, Lygath'ın sırtında Klara ile geçitten süzülüşünü izlerken, yavaş yavaş farkına vararak. Onunla dövüşmüyordu.

Klara, Lygath'ın üzerine eğilmiş, sırtını dikleştirmiş ve bacaklarını birbirine kenetlemiş bir şekilde birincil sürüş pozisyonunu aldı. Bağları iyi kavramıştı... ve Lygath da ona karşı koymuyordu.

"Onu sahiplendi," dedim boğazım düğümlenmiş bir şekilde.

"Muron'da öyle!" dedi Kyavor, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük sırıtış belirirken.

Feranos sesini yükselterek kalabalığa bağırdı: "Sorrinalar Lygath'ı ele geçirdi!"

Alkışlar o kadar yüksekti ki neredeyse tüm dağ sallanıyordu.

Sürü için bir Vyrin daha. Muron'un bir başka soyundan. Zaridan'ın kendi kanından. Sarroth, Sorrina'nın bağlı Elthika'sıyla ilk uçuşunu izlerken, tarihimizin geri kalanında bu günden bahsedecekti.

Rath Serok ve Rath Drokka'lı Klara Dirak'zar. Lygath'ın binicisi. Sarrothian ordusunun kraliçesi.

Gurur öylesine parlıyordu ki neredeyse nefesimi kesecekti.

Ama bu, ateşli bir öfke, kaynayan bir rahatlama, iç burkan bir sevgi ve keskin bir arzuyla karışmıştı. Duygularım o kadar yoğundu ki, hareket edecek gücü kendimde bulamadım. Etrafımda patlak veren gürültülü kutlamayı dinlerken konuşacak veya tepki verecek gücü kendimde bulamadım. Ve Lygath Tharken uçurumlarının üzerine yükselirken, gözlerim sadece Klara'da olsa da, bir heykel kadar hareketsiz kaldım.

Geçidin altındaki gölgelerden karanlık bir şey fırladı. Zaridan.

Sürü sessizleşti, Zaridan kanatlarını vücuduna yakın tutarak Lygath'ın peşinden hızla ilerlerken bir hayranlık sessizliği çöktü. Lygath kükredi. Zaridan'ın cevabı, kendi güzel ve kıkırdayan çağrısıydı. Birlikte yükselirken birbirlerinin etrafında döndüler ve sonra doğan şafak onları görüş alanından çıkardı.

Muron'un soyundan gelen iki Vyrin kardeş yeniden bir araya geldi.

Sarroth ordusu için bir Vyrin daha. Herkesin küçümsediği bir Dakkari prensesi tarafından sahiplenilmişti. Ben bile.

Sarroth bir daha asla onu hafife almayacaktı.

Bunu sağlamıştı, değil mi?

Uzun dakikalar sonra tekrar belirdiler. Ve doğrudan sürüye doğru uçuyorlardı. Sarrothian, kampın sağındaki iniş alanına doğru koşmaya başladı.

Feranos ve ben de onlarla birlikte hareket ettik ve ben öne doğru yürürken kalabalık bizim için yol açtı.

"Sorrina, Sorrina, Sorrina," diye haykırışlar ona yaklaştıkça yükseliyordu. Artık onu görebiliyordum. Yanakları kızarmış, saçları rüzgârda savrulmuş, gözleri başarı ve rahatlama ile donuklaşmıştı.

Lygath kanatlarını çırparak önümüze indiğinde kalabalık sevinç çılgınlıkları attı. Lygath uçuşunun kenarından aşağı düşmeden Sarrothian'dan olabildiğince uzak durdu, Zaridan da yanına indi. Hâlâ her zamanki gibi güvensizdi.

Klara sırtüstü doğrulup, az önce kazandığı kalabalığa baktı. Önceki reddedilişlerinin acısını her zaman hissedebilirdi. Bazen hâlâ hatırlıyordum. Ama o da benim gibi kabullenmek zorunda kalacaktı.

Tarihimizde daha önce hiçbir atlı aynı Elthika'yı iki kez talep etmeye çalışmamıştı.

Ama Klara yapmıştı.

Yine de bir Vyrin.

Gürültü, tezahüratlar, tezahüratlar gürül gürüldü. Klara kalabalığın arasından beni buldu ve ben öne çıktım. Lygath derin bir nefes verdi ve Elthika'ya baktım, içimden geçenleri görünce bir duygu seli hissettim. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Ama artık karımın sevgilisi ve Zaridan'ın kardeşi olduğuna göre, geçinmeyi öğrenmemiz gerekecekti. Zor olacaktı. Özellikle de ona her baktığımda... Haden'ı hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

Yanına geçtim ve altın rengi gözleri beni öylece bıraktı. Klara bana bakıyordu, bacağını sallıyor, ipleri tutuşu gevşiyordu. Kollarımı ona uzatırken ipleri çözdü ve yumruğunun içinde tuttu. Lygath'ın hâlâ temel komutlar konusunda eğitilmesi gerekiyordu. Henüz onun için kanadını indirmiyordu.

Kenardan kaydı ve onu kollarıma aldım. Kalbim hâlâ güm güm atıyordu, rahatlama hissi o kadar güçlüydü ki başım döndü. Ama hâlâ korkumu kontrol altına almaya çalışıyordum. Öfkemi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı boynuma. Gürültünün arasından sesini duymam mucizeydi. "Özür dilerim."

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine Zaridan'a baktım, hoşnutsuzluğum muhtemelen dalga dalga yayılarak benden uzaklaşıyordu ve Lygath'a başımı salladım. "Thryn'ar."

Uçma emri. Zaridan boğazının arkasından keskin bir kahkaha attı, bu da Lygath'ın kulağını seğirtti. Sonra havalandı, kısa süre sonra kardeşi de onu takip etti.

Sonra iniş alanından ayrıldım. Kalabalık hâlâ kutlama yapıyordu, ancak Klara'yı hâlâ kollarımda tutarak kampın arkasındaki ormana doğru yola çıktığımda coşkuları söndü. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ama çadırın duvarlarının çok boğucu olacağını düşündüm.

Sürüden yeterince uzaklaşıp ormanın derinliklerine girdiğimizde, artık onları duyamaz hale geldiğimizde onu ayaklarının üzerine bıraktım.

Dudaklarını ısıırıyordu, utangaç ve tereddütlü görünüyordu ki gözlerimle buluştu. "Sarkin..."

"Bağırısam mı, kutlasam mı, öpsem mi, cezalandırısam mı, yoksa sevişsek mi bilemiyorum," diye homurdandım.

Burnundan keskin bir nefes aldı, o donuk küçük dişleri hâlâ dolgun pembe dudağının altında gömülüydü.

"Peki sen söyle bana, aralye, ne yapmamı istiyorsun," diye bitirdim.

"Öpücük iyi bir başlangıç olurdu," diye fısıldadı. Bileğinden siyah bir şeyin sarktığını gördüm. Binici bileziğim. Bakışlarımın nereye kaydığını gördü ve parmaklarını metale sürttü. "Yine de bağırma kısmıyla başlamak istersen anlarım."

Ona doğru yürüdüm, elimi saçlarına doğru kaydırdım, sıkıca kavradım, şaşkınlıkla bana bakarken başını geriye doğru çektim.

Öpücüğüm sert ve öfkeliydi. Korkumu ve hayal kırıklığımı ona boşalttım. Diğer elim yanağına gitti ve titremesinden nefret ettim. Boğazımdan yukarı bir hırıltı yükseldi.

Bu sabah bir şey açıkça ortaya çıkmıştı: Artık aşılmaz bir güç değildim. O, benim apaçık savunmasızlığımdı, beni kolayca yok edebilecek o yumuşak yerd.

Teyzem bir şeyi başarmıştı.

Beni babama benzetmişti. Karımı korumak için her şeyi yapabileceğimi biliyordum... ve bu, içimde daha önce hiçbir şeyin yapmadığı kadar büyük bir korku yarattı.

Onu sevdim. Karımı sevdim.

Öpücüğü sert bir nefesle böldüm, alnımı alnına yaslarken onun pantolonunu hissettim. Ona dik dik baktım.

"Sırada ne var?" diye sordum.

Arzunun yeşerdiğini ve alevlendiğini gördüm. Bu an, onu Tharken'de eğittiğim zamanki gibiydi. O baş döndürücü adrenalin hâlâ kanında atıyor, onu çılgına çeviriyordu. Hâlâ Lygath'ı ele geçirmenin coşkusundaydı.

Sırıttım ama sertti. "Ne istediğini tam olarak biliyorum."

Çenesi kalktı. "Sen de mi?"

İpi orman zeminine sarkıttı, kıvrılan bir yılan gibi kıvrıldı. Elleri binicilik pantolonunun bağcıklarına kaydı.

"Benden çaldın," diye hırıltılı bir sesle bağırdım, penisimin sertleşmesini, kanın hızla atmasını, keskin ve cezalandırıcı bir arzunun onunla birlikte yükselmesini izlerken. "Gecenin bir vakti sıradan bir hırsız gibi gizlice kaçtın."

Yutkundu ama parmakları bağcıkları nazikçe çözmeyi bırakmadı. Aletim heyecanla nabız gibi atıyor, karnım serbest düşüşteymişim gibi iniyordu.

"Kocan olabilirim Klara Dirak'zar, ama aynı zamanda Karath'ınım. Kralınım. Yoksa unuttun mu?" diye sordum onu izlerken usulca.

Dili dışarı fırladı. Yavaşça çizmelerini çıkardı ve binicilik pantolonu düştü. Kumaştan çıktı ve sonra elleri bir önceki gece yatağıma giydiği elbiseye gitti, narin kumaşı başının üzerinden geçirerek önümde çıplak kalana kadar çekti.

Çaldığı binicilik bileziği dışında çıplaktı. Tenine değiyordu ve onu görmek beni daha da çılgına çeviriyordu. Bakışlarım ona kaydı. Parmaklarını dudaklarına götürüp kızarmış etini ovduğunda elleri titriyordu. Meme uçları sımsıkı, omuzları inip kalkıyor, kalçalarının ve göğüslerinin kıvrımları baştan çıkarıcıydı.

"Peki kralım benden ne isteyecek?"

Bu şehvetli sözler karşısında neredeyse inleyecektim. Öfkem giderek şehvete dönüşüyordu ama yine de oynayacaktım. Onunla oynayacaktım. Ona eşlik edecektim. Çünkü işimiz bittiğinde o da benim öfkemle uğraşmak zorunda kalacaktı ama en azından birbirimize karşı biraz öfkemizi önceden çözebilecektik.

"Diz çök," diye emrettim ona.

Yutkunduğunu duydum ama dediğimi yaptı ve yumuşak orman zeminine indi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık ama hayalini kurmuştum, ağzının üzerimde nasıl hissettireceğini, dilinin kızgın kırbacını hayal ediyordum.

Dikkatimi dağıtmayı mı düşünüyordu? Öfkemi sikip atmayı mı?

İşe yarayabilir, diye itiraf ettim öne doğru adım atarken, pantolonumun belini sıkıca çekiştirerek. Klara'ya ulaştığımda pantolonumu aşağı itti, aletin öne fırlaması ile.

Elini belime doladığında ve onun kavrayışına karşı koyduğumda tısladım.

Tereddüt ettiğini gördüm. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ama coşkusu ve merakı apaçık ortadaydı. Gözleri ormanın sınırına kaydı, ama sonra gözlerindeki ateşli ateşi gördüm. Bundan hoşlanmıştı. Yakalanma fikri onu tahrik etti ve bu gerçeğin farkına varınca aletim irkildi, bakışlarını üzerime çekti.

Ancak benden yeni bir emir beklemedi.

Neredeyse utangaç bir tavırla penisimin ucunu yaladı, bu da beni sıkı yumruğunda savurdu. Titrek bir nefes verdim, bana yaşattığı cehennemi düşündüm... ve önümüzdeki birkaç dakika içinde bana yaşatacağı tatlı, tatlı cehennemi.

"Em beni karıcığım," diye homurdandım, sabrım taşmıştı, özellikle de başparmağını, penisimin kökündeki hassas çıkıntı olan, dakke dediği yerin üzerinde gezdirdiğinde. İçine bastırdı ve ağzımdan sert bir inilti

çıktı. Elim saçlarının arasında yumruk gibi oldu. "Yeterince tahrik oldum. Diline boşalmak, rahatlamak ve senin rahatlamana izin vermemek istiyorum. Belki de seni böyle cezalandırırım."

Başını eğdi ve ağzının sıcaklığı gözlerimin neredeyse başımın arkasına dönmesine neden oldu. Göz kapaklarım kapandı, boynum uzadı.

"Ah, siktir, aralye," diye soludum. Alt dudağımı yaladım ve yanaklarının çukurlaştığını hissettiğimde derin bir nefes aldım; bu çekme hissi neredeyse dizlerimi titretiyordu. Ağzı benimle doluydu; öyle ki, dilinin yakıcı izini, gidecek hiçbir yeri olmayan penisimin alt tarafında hissettim. Uzunluğum altında hareket edip titredi ve nefes nefese kaldım, saçlarını daha da sıkı kavrarken ona doğru süründüm.

Geri çekildiğinde tekrar küfrettim, dudaklarını hassas ucun üzerinde gezdirdi, dilinin sıcak yalaması dikiş yerindeki önceden ıslatılmış sıvının damlasını buldu.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordum, burun deliklerim genişledi, göğsüm kabardı.

Gözleri bilmiş bilmiş bana baktı. "Kitaplar, Karath," diye takıldı.

Kitaplar.

Neredeyse inleyecektim. Kitaplar onu ancak bir yere kadar götürebilirdi. Bu içgüdüsel bir şeydi ve Muron'da o bunun için yaratılmıştı. Benim için yaratılmıştı.

Nefesimi tekrar kestiğinde homurdandım, beni derin derin içine çekti, dudaklarının arasına ne kadar sığdırabileceğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Başparmağı dakke'me bastırdı; alay ediyor ve okşuyor, dilinin sıcak darbesini taklit ediyordu.

Bu eylemin, birbirimiz üzerindeki gücümüzü dengelemek için olmasını istemiştım. O benden almıştı, ben de ondan alacaktım. Bencilce, onun bana zevk vermesini, ben alırken onun vermesini istiyordum. Bu anın kontrolünün bende olmasını istiyordum.

Sadece... Tam tersi olabileceğine dair çıldırtıcı bir his vardı içimde. Özellikle de diğer elinin bacaklarının arasında hareket ettiğini gördüğümde, uyarılmasının ıslak kayganlığını ve yumuşak, çaresiz iniltisini penisimin uzunluğu boyunca gürlediğini duyduğumda.

Ve bu durum benim için hiç de önemli değildi.

Lishara'nın tapınağında ona duyduğum arzunun, şimdiye kadar hissettiğim en kötü şey olacağını düşünmüştüm. O pençe gibi, çaresiz ihtiyaç akıl almazdı. Şiddetinin -onu sahiplenme, kendimi tamamen kaybedene kadar bedenimi onun bedenine gömme ihtiyacının- kalp taşı büyüsünün etkisiyle ortaya çıktığını düşünmüştüm.

Ama ben sadece yükseldiğini, eskisinden daha da güçlendiğini hissetmiştim. Bu arzu tamamen bize aitti. Lishara'nın bunda hiçbir rolü yoktu. Sadece biz vardık, bu dağ ormanının derinliklerinde.

Kesemin sıkıştığını hissettim ve boğuk bir inilti çıkardım. Bencilce, şaşkınlık sesini duyarak dudaklarının arasından pompalamaya devam ettim. Bir, iki kez içine girdim, sonra aniden geri çekildim ve kesik kesik nefeslerini duydum.

Orman zeminine inerken yanına gittim, bacaklarını bana doğru açarken onu geriye doğru ittim. Şu anda ona ihtiyacım vardı. Cinsel organının sıkı kılıfını etrafımda hissetmek istiyordum. Ancak o zaman kendimi yeniden topraklanmış, aklı başında hissedebilirdim.

İçine daldığımda çığlıkları havayı doldurdu. O kadar ıslak ve sıcaktı ki, çırpınıp penisimi sıktı. Eğilip ısırıp ısırıldıktan sonra bir meme ucunu sertçe emdim. Ellerim onunkileri buldu, onları kendi ellerimin içine aldı, parmaklarımızı birbirine geçirip başının üzerine getirdi. Kendini bu şekilde savunmasız ve savunmasız hissediyordu; sanki ona istediğimi yapabilirmişim gibi, kanımı ateşe veriyordu.

"Sarkin," diye nefes nefese söyledi. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Yanakları kıpkırmızıydı, gözleri zevk ve ihtiyaçla cam gibiydi. Beni daha da sıkı sarıyordu.

"Mmm, Sorrina'm, benim için daha da ıslanıyor," diye mırıldandım, kalçalarımı daha sert bir şekilde içine sokarak, dakke'min klitorisine bastırıldığını hissedene kadar olabildiğince derine indim. Sırtı kavislenerek, parmaklarıyla parmaklarımı sıkarak bağırdı.

En son sevişmemizin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Dağ köyünden ayrıldığımızdan beri sevişmemiştik. Onunla geçirdiğim birkaç gün, aylar gibi geliyordu.

"Öp beni," diye yalvardı. "Boşalmamı sağla."

Başımı eğip ona öpücüğümü verdim. Beni çılgına çevirdiğini bildiği ağzıma memnuniyetle iç çekti. Tadı enfes, dili yumuşaktı. Öpüştükçe... daha da nazikleşti. Kalçalarımın ritmi yavaşladı, bunun yerine ikimizin de nefesini çalan derin vuruşlara odaklandı, her geri çekilişim beni ürpertiyordu.

Sevişmemiz birdenbire güçle, korkuyla, adrenalinle ve onu yanımda olmadan o uçurumdan atlarken hissettiğim o keskin kırılganlıkla ilgili olmaktan çıktı. Cezalandırmayla ilgili olmaktan çıkıp... yeniden bağlanmayla ilgili oldu.

Son birkaç gündür onu özlemiştim. Bunu özlemiştim. Bu bağlantıda beklenmedik bir erotiklik vardı, şaşırtıcı bir keşif gibi hissettiren bir şey.

İkimiz de orgazm olduğumuzda, nefes kesici, sürekli bir haz dalgasıydı bu; derin, çok derin bir tatmin. Bununla birlikte, illa'rosh sırasında yaşanan tüm olayların serbest bırakılması da söz konusuuydu. Kendimizi yeniden toparlamamızı, parçalanmalarımızı ve gözyaşlarımızı pekiştirmemizi sağladı.

Bittiğinde, ağırlığımın yarısının yere basmasına dikkat ederek üzerine yığıldım. Başımı boynuna gömdüm, titremesini ve cinsel nabzının penisimin etrafında attığını hissettim, orgazmımın sonunu getirdim. Kalp atışlarımız hızlandı, yavaşlama belirtisi göstermedi. Elleri elimden kurtuldu ve başımın arkasına geldi. Parmakları saçlarımın arasından geçti ve avucunu kafatasımın arkasına koyup,

sanki geri çekileceğimden korkuyormuş gibi beni kendine bastırdı.

İşe yaradı, diye düşündüm. Boşalmayla birlikte tüm öfke bedenimden uçup gitmişti. Kendimi kemiksiz hissediyordum, sabahın paniği beni yormuştu.

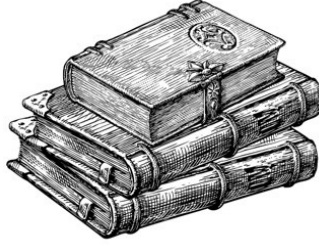
Hala bileğinde olan binici kelepçem başımın arkasına değdi. Boynuna doğru, "Beni mahvettin aşkım," diye mırıldandım.

Saçlarımdaki eli durdu.

"Öyleyse," diye mırıldandım, inleyerek geri çekilirken, ellerimi başının iki yanına koyup ona bakabilecektim, "Bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum. Şimdi dinliyorum."

BÖLÜM 4I

KLARA

Sarkin beni izlerken giyindim, thalara gövdesi kadar kalın bir ağacın yanındaki yakındaki bir kayaya yaslanmıştım. Sevişmemiz sırasında tek bir parça bile çıkarmamıştı; geceliğimi düzelterip ayaklarımı çizmelerime geri soktuğumda hissettiğim erotik heyecan beni şaşırttı.

Dokunuşunun anısıyla bedenim hayatla uğulduyordu.

Ama bana kızgındı ve açıklama istiyordu. Sevişmemiz belki öfkesini yatıştırmıştı ama tamamen geçmemişti. Yaptığım şeyden incinmiş olabileceğini bile düşündüm. Evet, bu anlaşılabilir bir durumdu. Kelepçesini ve ejderhasını çalmıştım... hepsi de açıkça seçmememi istediği bir Elthika'yı elde etmek içindi.

Bileğimdeki sürücü kelepçesini açtım ve kocama yaklaştım. Bileğine uzanıp kaydırdım ve ait olduğu yere geri koydum. Mandalı sıkıca bağladım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Ellerimizi birleştirdim ve dudaklarımı eklem yerlerinde ileri geri gezdirerek en iyi nasıl açıklayacağımı düşündüm. O sırada, rengarenk gözlerinin üzerine düşen koyu, kıvrıkcık saç tutamlarıyla beni izliyordu.

"Senin için utanç kaynağı olmayacağım," dedim sonunda.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Babanın yaptığı..." diye iç çekerek başladım, "kalbi yerinde olsa bile, eylemleri seni rahatsız etti ve yıllarca peşini bırakmadı. Acımasızca meydan okunuyordu. Baban ve Tyzar'la olanları öğrenmeden önce bile... sürünün beni kendilerinden biri olarak kabul etmesinin ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Zaten bir yabancıydım - denizaşırı bir Dakkari. Ama bir Elthika'ya sahip çıkamayan bir yabancı olmak? Sarrothian için bu kabul edilemezdi."

"Sana söylemiştim," diye homurdandı Sarkin, "onların ne düşündüğünü umursamadım. Sana Elthika'yı alıp almama seçeneğini verdim. Ben. Onlar değil. Eğer illa'rosh'u yapmak istemeseydin, o sabah hiç düşünmeden seni kendim aşağı indirirdim."

"Ama bundan daha fazlası vardı Sarkin," diye fısıldadım, ne söylemeye çalıştığımı anlamadığı için sinirlenmişim.

"O zaman söyle bana."

"Kendime bir Elthika'ya layık olduğumu kanıtlamam gerekiyordu!" diye haykırdım, boğazımın düğümlendiğini hissederek. "Kendime ve sana kanıtlamam gerekiyordu. Sürünün gözünde senin yanında durmaya layık olduğumu."

Çenesi kasıldı, gözleri parladı. Tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ama ne söyleyecekse susturmak için diğer elimle dudaklarını okşadım.

"Annem öldüğünden beri kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Karak'a gelmeden çok önce. Göz ardı edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Görmezden gelinmenin. Hakkınızda fısıldaşmanın, başkalarının daha onlarla konuşmadan değerini yargılamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedim babamın sarayında geçirdiğim onca yılı düşünerek. Dannik beni korumaya çalışmıştı ama ancak bu kadarını başarabilmişti. "Sonra buraya geldim ve halkının gözünde yeniden yargılanıyordum. Hayatımı burada her zamanki gibi hissetmeyeceğim. Görmezden gelinmeyeceğim. Kendimi küçük hissettirilmeyeceğim. Ve bu yüzden, kendimi kanıtlamak için gereken buysa, her yıl

Tharken uçurumlarında olurdum. Buna inanmam gerekiyordu. Senin de buna inanman gerekiyordu. Senin ordun senin her şeyin Sarkin. Seni hayal kırıklığına uğratamazdım çünkü bu benim için de bir hayal kırıklığı olurdu."

"Artık her şeyimsin, aptal," dedi, öylesine kayıtsızca ki bir an için onu doğru duymadığımı sandım. "Bunu göremiyor musun?"

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

Sarkin elini yüzünü ovuşturdu. Yorgun göründüğünü fark ettim. Onu ilk kez bu kadar yorgun görüyordum. Bitkin.

"Bugün daha önce hiç hissetmediğim bir korku hissettim," diye itiraf etti, kelimeler dilinden dökülürken gözleri gözlerime yanıyordu. "Seni o çıkıntıda görünce, bir şeyler ters giderse seni kurtaramayacağım ihtimaliyle karşı karşıya kaldım."

"Ama ben—"

"Hayır, şimdi sıra bende," dedi hırıltılı bir sesle. Dilimi ısırdım. "Bugün beni korkuttun Klara. Öyle korkuttun ki, seni kaybedebileceğim bir gerçeklikle yüzleştim. Ve bu beni korkuttu. Her şeyden çok."

Kalbim aynı anda hem çarpıntıya hem de ağırlaşmaya başladı. "Gerçekten mi?"

"Kendimi çok çaresiz hissettim," dedi sertçe, elini dağınık saçlarının arasından geçirerek. "Bu sabah, kalbim dediğim bu soğuk, buruşuk şeyi bir şekilde çalmayı başardığını fark ettim... tıpkı Elthika'mı çaldığın gibi, seni küçük hırsız."

Gülümsemeyi uygunsuz buldum ama o kadar huysuz görünüyordu ki, küçük olanın kaymasına engel olamadım.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım, gözlerim yaşardı.

Sarkin gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Göz kapaklarının altında ileri geri hareketlerini izledim ve diğer elimi göğsünün ortasına koymak için öne uzandım. Şaşırtıcı

bir şekilde, kalbi hızla atıyordu, avucumun altında güm güm atan bir davul gibiydi.

"Zaridan, ondan istediğin her şeyi yapardı," dedi sonunda. Gözleri fal taşı gibi açılıp bana baktı. "Ben de yapardım."

Yumuşak ve nazik bir farkındalık patlaması, ateşten yayılan sıcaklık gibi yayıldı. Sadece dilemeye cesaret edebileceğim bir şeydi.

"Beni seviyorsun," dedim.

Başını eğdi. "Muron'da öyle. Seni seviyorum aralye."

Sırıttım, sanki vücudumun her damarında sevinç kıvılcımları çakıyordu. Sarkin, hissettiklerini tam olarak ifade edebilecek bir erkek olmayabilirdi. Ne de olsa bir Sarrothian'dı. Bir kraldı. Düşünceli ve mesafeli olabilir, duygularının çoğunu -zorunluluktan ve eski yaralarından kaynaklanan- içselleştirebilirdi. Ama aynı zamanda tutkulu ve şehvetli bir şekilde cesur da olabilirdi. Keskin ama çekici. Hepsi onu o yapan özelliklerdi ve bunları hiçbir şeyle değiştirmem.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, görüşüm bulanıklaşsa da gülümsedim, "tamamen belli olmasa gerek."

Kollarımı boynuna dolamak için uzandım. Rahatlatıcı ve sıcaktı, bana karşı sağlam bir varlık ve sarsılmaz bir destek direği. Ona nasıl aşık olmazdım ki?

Derin bir nefes alıp bana sarıldı.

"Seni dinlemeliydim Klara," dedi yumuşak bir sesle. "Bana Lygath'tan bahsettiğinde."

Gözlerine bakabilmek için geri çekildim. "Lütfen şunu bil Sarkin. Lygath'ın beni tekrar reddedeceğine inansaydım, senin neler hissedeceğini bile bile hayatımı asla riske atmazdım. Sana bunu yapmazdım. Senin hakkında ne kadar eminsem, onun hakkında da o kadar emindim."

"Nereden bildin?" diye sordu.

"Lygath'ı rüyalarımda buldum. Bu sabahın erken saatlerinde. Yıldız kaymasını izlediğimiz çayırdı. Sanırım

o gece bizi orada görmüş olabilir. Sanırım beni yanına çağırды, bir işaret fişegi gibi oraya götürdü."

"Rüyada yürüyebilirsin," dedi. Sesinde bir hayranlık vardı.

Yutkundum. "Mümkün. Atam Vienne... ölü olsalar bile rüyalarında başkalarıyla konuşabiliyordu. Bir şeyler görüyordu. Yeteneğinin bir kısmının artık benim de olması, nesilden nesile geçmesi mümkün."

"Peki Lygath'a ne oldu?"

"Az önce onunla konuştum," dedim. "Çok... yalnızdı. İntikamcı ya da öfke dolu biri değil. Üzgün. Ama bağı hissetti. Bana sy'asha'sını vermeye başladı. Babanı anlattıktan sonra ne yapmam gerektiğini anladım. Sürünün gözünde eşit olarak görülene kadar asla rahatlamayacaktım. Lygath da bana o bağı hediye etti. Tharken'e geldiğinde seçimini çoktan yapmıştı. Yani, anlıyor musun, hiçbir zaman tehlikede olmadım."

Alnını alnıma dayadı. "Bir daha asla böyle gizlice kaçma Klara. Lütfen. Evet, seni dinlemeliydim. Bana ne yapman gerektiğini söyleyemeyeceğini hissettin ve ben de bunun suçluluğunu sonsuza dek hissedeceğim. Ama bundan sonra birbirimizden hiçbir şey saklamayacağız, Lysi?"

Kendini suçlu hissetmesinden hoşlanmamıştım ama başka türlü duymayacağını biliyordum. Bu yüzden başımı ona doğru salladım. Dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Lysi," diye fısıldadım onaylayarak. "Sana bunu garanti edebilirim."

Rahatlaması hissediliyordu.

"Sarkin mi?" diye mırıldandım.

"Hmm?"

"Lo rune tei'ri," dedim, gözlerine bakarak, içlerindeki farklı renklerdeki tüm telleri görerek. Yeşiller, altınlar ve kahverengiler. Sırıtırken kalbim göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. "Dakkari'de seninim demek."

Kıkırdamaya başladı, sesi başlı başına bir ödöl gibiydi, ama sonra bir Elthika alçaktan uçtu, yüksek bir kükremeyele

ormanı salladı, bizi ayırdı.

Sarkin kaşlarını çatarak gölgeye baktı.

"Bir binici mi?" diye sordum, ejderhayı takip etmek için dönerken. İlla'rosh'tan sonra bile gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen, ışıltılı koyu kırmızı bir renkteydi.

"Grym'den bir Karath," diye düzeltti Sarkin. "Bu Samryn, onun Elthika'sı."

"Bir Karath daha mı?" diye soludum.

"Muhtemelen seni tebrik etmeye geldim Sorrina'm. Her illa'rosh bir Vyrin'e ait değil," dedi. Lygath'la olan karmaşık geçmişine rağmen, sesindeki o küçük, sessiz gurur zerresini duymak içimdeki her şeyi şenlendirdi. "Gel. Onunla tanışmak için geri dönmeliyiz. Ha, ya Klara?"

"Evet?"

"Lo rune tei'ri," diye tekrarladı, kelimeleri fısıldarken dudaklarını kulağımın hassas kemiğine sürttü. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sözlerini şakağıma bir öpücükle mühürledi.

Elimi tuttuğunda gülümsememle yüzümün çatlayacağını sandım. Ormandan çıkmadan önce tüm kıyafetlerimin yerli yerinde olduğundan emin oldum. Sarkin'in boşalmasının hâlâ içimde olduğunun ve ikimizin de biraz yıpranmış görüldüğünün farkındaydım. Ama elden bir şey gelmiyordu.

Ve ben umursamayacak kadar çılgınca mutluydum.

Uzun bir süre sonra ormandan çıktığımızda, iniş alanında tüneyen kırmızı Elthika'yı gördüm - kan kırmızısı, insan kanı kırmızısı. Zaridan'dan bile büyüktü ve Karath tek başına gelmiş gibi görünse de Sarrothian'ın mesafeyi koruduğunu fark etmemek elde değildi. Elthika'sının başı onu görüş alanından gizlediği için bu açıdan onu göremiyordum, ama Sarkin beni öne çektiğinde, ejderha sırtında oturmuş, beklediğini gördüm.

Sadece heybetli bir figür olduğu izlenimini edindim, Elthika'sından kayıp taşınmeden önce gümüş grisi

saçlarından bir anlığına gördüm, çömelmiş bir şekilde ayağa kalktı.

Sonra yanıma geldi ve bakışlarının üzerimde gezindiğini, beni süzdüğünü hissettim. Belki de daha önce hiç Dakkari görmemişti, tabii memleketimizde devriye gezen Karathlardan biri değilse.

İlk izlenimim doğruydu: Heybetliydi. Sarkin'den sadece biraz daha yaşlı görünüyordu ve neredeyse saçlarıyla aynı renkte, keskin çenesinden boynuna doğru kıvrılan gümüş bir yara izi vardı. İnsan saçı yaşla birlikte böyle gümüşlenip grileşmişti, ama fiziksel olarak kesinlikle yaşlı değildi; ancak gözlerindeki ışıltı, bana kadim gibi gelen bir ruhu gizliyordu.

Güçlü bir kalp taşının parıltısı gibi, delici mavi gözler.

Karşımda durdu ve ona bakabilmek için başımı uzatmak zorunda kaldım.

"Sorrina," diye mırıldandı selamlayarak. "Lygath'ı ele geçirmenizden dolayı sizi tebrik ederken Grym'lere saygılarımı sunmaya geldim." Bir dudağının kenarı kıvrıldı ve Sarkin öne doğru eğilmesine rağmen gözlerini benden ayırmadı. "Böyle bir Vyrin'i ele geçirmek için korkunç bir yaratık olmalısın, Klara Dirak'zar."

Yutkundum, dilim ağzımda ağırlaştı. Tıpkı Sarkin gibi, korkutucu ve hafiften kırıcıydı. Onu anlayamamıştım, bu yüzden babamın maiyetindekilerle karşılaştığımda her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar verdim; onların beni anlamaya çalıştıklarını biliyordum.

Gülümsedim. Yumuşak ama mesafeli.

"Kakkira vor," dedim Dakkari dilinde. Teşekkür ederim. "Adımı biliyorsun."

"Elbette," dedi. "Uzun zamandır tüm Karag'da çok konuşuluyorsun." Gözleri Sarkin'e kaydı. "Elysom'da bile."

Lygath'ı sahiplenmenin, Sarkin'in beni sevdiğini bilmenin verdiği coşkuyla hâlâ sarhoştum. Hiçbir şey, bu erkek bile, bu coşkuyu söndüremezdi.

"O zaman adını bilmediğim için kendimi dezavantajlı hissediyorum, Karath," diye cevap verdim.

Dudağının kenarı kıvrıldı, yara izinin olduğu taraf.

"Ben Samryn binicisi Alaryk Arn'dyne'im," dedi ve nefesimi neredeyse kesen Elthika'sının canlı kırmızı bakışlarıyla karşılaşabilmem için bir adım geri çekildi, "ve Grym'in Karath'ıyım."

Doğuda, biliyordum. Doğru hatırlıyorsam, Hartanlarla sınır paylaşan bölge. Son savaşın yaşandığı yer.

Karag'lar, Dakkari'lerin henüz farkında olmadığı bir şeyin peşindeydi.

İsimlerden korkulmalı, saklanmamalı. Ve bu Karath'ın da tıpkı kocam gibi korkutucu bir ismi vardı.

"Alaryk Arn'dyne, tanıştığımıza memnun oldum," diye cevapladım. Gözlerimi onun üzerinden ayırıp, "Ve Elthika'n, Samryn," diye ekledim.

"Ordumuz yakında yola çıkıyor," dedi bakışlarını Sarkin'e çevirerek. "Ama seninle konuşmak istediğim başka bir konu daha vardı. Tharken'e doğru yola çıkmadan kısa bir süre önce Elysom'dan bir haberciyle karşılaştım."

O mesajın ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum.

Sarkin, kendi sürüsünün sürekli tetikte olan gözlerinin fazlasıyla farkında olarak başını ormana doğru daha da çevirdi. Daha özel bir yere gittik ve Samryn tarafından korunduğumuzda, biri çok yaklaşırsa, Alaryk sordu: "Dakkar'da canlı bir thalara ağacı olduğu doğru mu?"

Sarkin bana işaret etti. Alaryk'in karşılık veren bakışları deliciydi.

"Evet, gördüm," dedim sessizce. Alaryk'in kaşları çatıldı. "Rath Drokka ve Rath Serok soylarım sayesinde kalp taşı büyüğü konusunda bir yeteneğim var. Ormanlarımızdan birinin derinliklerinde bir thalara ağacı gördüm. Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Eskiden Ölü Topraklar dediğimiz yerin yakınlarında."

Alaryk derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı. Sarkin'e baktı. "Dakkar'a gitmeyi mi planlıyorsun?"

Bu konuyu konuşmamıştık ama ben bile Sarkin'e baktım. İla'rosh'tan önce Elysom'a uçtuğunu, babamla müzakerelere nasıl en iyi şekilde yaklaşılabileceği konusunda konsey ile planları görüşmek üzere geldiğini biliyordum. Zamanın aleyhimize işlediğini biliyordum ama İla'rosh'a o kadar kapılmıştım ki son birkaç gündür neredeyse tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Evet," diye yanıtladı ve avucumu tutmak için uzandığında bana baktı. "İkimiz de gidiyoruz. Birkaç Elysom konsey üyesi ve güvendiğim bazı binicilerle birlikte."

Nefesim kesildi. Umut da öyle. Evimi tekrar görecektim. Kardeşimi.

"Ben de sana katılacağım," dedi Alaryk.

Sarkin'in burun delikleri genişledi. "Dakkarilerle olan ilişkilerimizin hassas yapısı göz önüne alındığında, atlı ordusunu küçük tutmanın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Elysom'ın onayını alacağım," dedi Alaryk, yumuşak sözlerinden hafif bir kibir -ya da belki de özgüven-fışkıırıyordu. "Niyetlerimi sana şahsen bildirmek istedim."

Sarkin alaycı bir tavırla güldü. Ama sonra sırtıttı. Arkadaş olup olmadıklarını, birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmadıklarını, burada bir geçmiş olup olmadığını anlayamadım. Ama çoğu kral gibi, başkalarının topraklarına girmesini istemezlerdi. İşte tam da bu Karath'ın yaptığı buydu.

"Hartanlar yine huzursuzlanmaya başladı," diye bilgi verdi Alaryk, Sarkin'e. "Bunu bilmen gerektiğini düşündüm çünkü ikimiz de Elysom'ın bu konularda ne kadar gizli kalmayı sevdiğinin farkındayız."

Kocam sustu. "Belediye biliyor mu?"

"Evet," dedi. "Casuslarım bana Hartanların denizin ötesinden gelen kalp taşı söylentilerini, söylentileri duyduklarını söylüyor. Dakkar'ın onları ele geçirdiğini biliyorlar. Sizinle gitmemin amacı, özellikle de savaştan beri sınırı savunan benim bölgem ve süvarilerim olduğu

için, Grym'in bu müzakerelerde göz ardı edilmemesini sağlamak. Bize büyük bir bedel ödeterek."

"Biliyorum," dedi Sarkin. "Niyetim seni asla dışlamak değildi. Özellikle de seni, Alaryk. Bunu biliyorsun."

"Hâlâ orada olmayı talep edersem beni affedin," dedi Karath. "Durum tam tersi olsaydı, siz de aynısını yapardınız."

Sarkin sessiz kaldı. Sonra, "Yapardım," dedi.

"Ne zaman gidiyorsun?"

Sarkin bana kısa bir bakış attı. Sonra Alaryk'e, "Seni bekleyeceğiz. Hâlâ Arsadia'dayız. Birkaç gün içinde Rysar'da buluşalım. Dakkar'a birlikte uçacağız." dedi.

Alaryk öne doğru bir adım atıp kolunu uzattı. Sarkin'in ön kolunu kavrayıp onları birbirine yaklaştırmasını izledim. "Orada olacağım."

Sonra Grym'li Karath geri çekildi. Bana baktı. Çenesini indirdi. "Sorrina."

"Karath," dedim.

Dudakları tekrar yukarı kalktı, gözleri üzerimde gezindi.

Çoğundan daha fazlasını görüyor, diye düşündüm. Acaba onda da kalp taşı büyüğü mü vardı? Karar veremedim.

Sonra Elthika'sına doğru geri yürüyordu, geldiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşıyordu.

Sarkin, "Sana söylemeliydim. Dakkar'ı." diye sordu.

"Sormadım," dedim ona bakarak. Kalabalığının önünde bile -çünkü gözlerini hâlâ hissedebiliyordum- yüzümü avuçlarının arasına alıp çenemi yukarı kaldırdı, böylece gözlerine tam olarak bakabildim. "İlla'rosh konusunda biraz gergindim," diye itiraf ettim.

"Dikkatinizi dağıtmak istemedim," diye itiraf etti. "Ama Elysom'daki son toplantıda kararlaştırmıştık."

"Peki gidebilir miyim?" diye sordum, emin olmak istiyordum.

Sarkin'in dudakları kıvrıldı. "Sanki geride kalacaktın, aralye?"

"İyi bir nokta."

"Lygath'ı alacaksın. İlk uçuşun. Ona memleketini göstereceksin."

Dudaklarım aralandı. "Olmaz... Lygath yapmaz..."

"Ne oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Haden'dan sonra..." dedim. İfadesi bir anda aydınlandı, kaşları çatıldı. "Lygath'ın şu anda ordunun arasında olması hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum."

"Daha önce ne olduysa... oldu. Değiştiremem. Bu yüzden yeniden başlamalıyız. Başlamalıyız. Bu da bir seçim ve ben bunu yapmaya çoktan karar verdim. Bizim için. Senin için."

Onu seviyorum, diye düşündüm sessizce. Benim için yapmaya hazır olduğu fedakarlık göğsümü sızlattı.

Sonra ifadesi değişti. Bir anlık hüzün.

"Haden'ın aramızdan ayrılalı, onu tanıdığımdan bile daha uzun yıllar olduğunu yeni fark ettim. Bu garip değil mi?" diye sordu Sarkin.

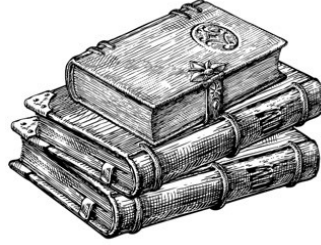
"İnsanlar hayatınıza girer ve sizi sonsuza dek değiştirirler," dedim. "Onları ne kadar uzun süredir tanıdığınız önemli değil; her zaman orada olacaklar."

Tıpkı Sarkin'in her zaman yanımda olacağı gibi.

Sonsuza dek.

Bölüm 42

KLARA

Lygath'ın sırtında neredeyse dört gün boyunca yolculuk ederken öğrendiğim bir şey var mıydı?

Yeni koşum takımlarının alışması uzun zaman alıyordu.

Bir de kocamın, özellikle de konu ben olduğumda, tam anlamıyla, etrafımızda dolanan biri olması vardı. Zaridan'ı sıkıca arkamızda tutuyordu, böylece beni her zaman görüş alanında tutabiliyordu. Feranos, Alaryk'in kan kırmızısı Elthika'sı Samryn'in yanında, en önde başı çekiyordu.

Sarkin, Lygath'ın Sarrothian ordusundaki varlığını kabul edip benimle bağ kurmaya karar vermiş olabilirdi. Bu, ona henüz güvendiği anlamına gelmiyordu.

Bir Elthika ile aramızdaki ilişki ve bağ yıllar içinde kurulmuştu. Lygath ve ben hâlâ birbirimize alışmaya çalışıyorduk. Eğitimde öğrendiğim temel uçuş komutlarını bilmiyordu ve Arsadia'dan ayrılıp Dakkar'a uzun yolculuğumuza başlamadan önce eğitim için yeterli zamanımız olmamıştı. Zaridan gerektiğinde kardeşiyle iletişim kurmuş, bu da nispeten akıcı bir şekilde uçmamızı sağlamıştı. Ama koşum takımı onu kaşındırıyordu, tıpkı tüm yanlış yerlerime sürtündüğü gibi. Onun da alışması gereken bazı şeyler vardı.

Ama uçuşumuzda Lygath'ın neredeyse mutlu görüldüğü anlar da vardı. Zaridan'ı gördüğünde veya daha önce hiç gitmediği bir yerin üzerinden alçaktan uçtuğumuzda, başını çılgınca sallayıp ne görebileceğini gördüğünde. Daha güneye doğru giderken Sarroth'un üzerinden uçtuğumuzda, sanki yeni evinin nerede olduğunu biliyormuş gibi kükredi. Belki de Zaridan söylemişti. Elthikan dilini taklit etmemiz imkânsızdı ve Karaglar arasında hâlâ büyük bir gizemdi. Ama yine de iletişim kuruyorlardı. Lygath'la birlikte, kız kardeşi de yakınlardayken, konuşuyorlardı.

Ve seyahat grubumuzdaki diğer Elthika'nın ara sıra kulak misafiri olduğunu fark ettiğimde tamamen büyülenmişim, ta ki Zaridan çenesini şaklatıp Vyrin tarafından azarlanarak daha da uzağa uçana kadar.

Elthika söz konusu olduğunda her zaman bir gizem olabilir. Karag ne kadar süredir onlarla asimile olmuş olursa olsun.

Yaklaşık dört gün boyunca aralıksız seyahat etmenin bir diğer dezavantajı nedir?

Sarkin'i özledim.

Yakınımızda olmasına rağmen, Elthika'mız gibi uçuş sırasında birbirimizle konuşamıyorduk. Ara sıra, sanki bana bakmak, bana hayran olmak istiyormuş gibi, yan yana uçabilmemiz için Zari'nin adımlarını hızlandırıyordu. Ve her seferinde, o sırtıp Lygath'ın arkasındaki yerine dönene kadar aptal, âşık bir aptal gibi sırtıyordum.

Gece kamp yaptığımızda, birbirimizden ayrı, sıkı sıkıya sarılıyorduk... ama şafak sökene kadar sahip olduğumuz tek zaman buydu.

Biraz daha, diye düşündüm, gözlerimi uzakta görebildiğim kara parçasına dikerek.

Son gün boyunca gördüğüm tek şey Drukar Denizi'ydi; altımızdaki her ısıltılı, pırıltılı dalga, saçlarımı karmakarışık etse de ferahlatıcı deniz meltemi. Bir zamanlar, daha küçükken, amcamın sürüsü Güney Toprakları'nda kıyıya yakın bir yerde kalırdı. Her sabah tuzlu havaya uyanır ve

annemle uçurumlarda yürüyüş yapardım, eğer rüya görmüşse genellikle erken kalkardı.

O zamanlar denize baktığımda dünya bana çok geniş, çok uçsuz bucaksız görünüyordu.

Artık öyle olduğunu biliyordum.

Görmediğim çok şey vardı. Dakkar'ı bile. Karak'ı bile. Peki o denizlerin ötesinde ne vardı?

Dakkar kıyılarını geçtiğimizde kalbim hızla çarpmaya başladı. Uykumda bile çizebildiğim tipografinin üzerinden uçarken kalbim hızla çarpıyordu. Ve altımızda Batı Toprakları'nın tepeleri varken bile, ormanlara ve uçsuz bucaksız vahşi ovalara yol veren kalbim hiç yavaşlamadı.

Ve Dothik'i uzaktan gördüğümde, içimde tuhaf bir heyecan, kabullenme ve keder duygusu hissettim.

Sarkin, babama ve konseyine gelişimizi haber vermek için önden bir haberci göndermemizi söylediğimde tavsiyemi dinlemişti. Bu mesajın onlara saldırı amaçlı bir saldırı düzenlemeleri için zaman kazandırma ihtimali her zaman vardı... ama Zaridan'ın eshrall'ını gördükleri göz önüne alındığında, bunu deneyeceklerini sanmıyordum. Sarkin bizi bununla korkutmakta haklıydı. Bu, Karag'ın ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesi olarak itaati garantiliyordu.

Ama barışçıl bir müzakereye varabileceğimizi umuyordum. Özellikle Dannik oradaysa, özellikle de onunla konuşabilirsem.

Kardeşimi görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Ona güvende olduğumu, mutlu olduğumu, artık benim için korkmasına gerek olmadığını, çünkü onun da korktuğunu bilmesini.

Ve belki bir gün, Dakkari ve Karag barışa ulaşırsa, Sarroth'a gelebilirdi. Arsadia'ya. Ona göstermek istediğim, Karak'ta geçirdiğim süre boyunca yaşadığım fantastik şeylerden paylaşmak istediğim çok şey vardı.

Dothik'in ışıldayan kuleleri, batan güneşte işaret fişekleri gibi parlıyordu. Ayrıldığımda olduğu gibi, Doğu

Kapısı'nın açık olduğunu, vahşi topraklarda bir grubun toplanıp gelişimizi beklediğini görebiliyordum. Çoğunluğu muhafız olmak üzere yaklaşık otuz Dakkari bekliyordu, ancak neyse ki surlarda okçu görmedim. Sarkin, şehir kapılarının yakınına inmeme izin vermezdi.

Lygath, Sarkin'in kya'rassa'sı Alaryk Arn'dyne ve Grym'den seçtiği komutan ile iki Elysom konsey üyesinden oluşan seyahat grubundaki diğerleri gibi hemen karaya çıkmadı. Neyse ki ikisi de Sarkin'in teyzesi Kethra değildi. Bunu Elysom ile yaptığı anlaşmanın bir şartı haline getirmişti.

Yumruğumu Lygath'ın yan tarafına üç kez vurdum. Hâlâ birlikte uçmayı öğreniyor olmamıza rağmen, Lygath emrimle aşağı doğru daireler çizmeye başladı ve sonunda Zaridan'ın yanına indi.

Gözlerim hemen Dakkari grubuna kayd, tanıdık bir his vardı.

Dannik.

Lygath'ın kanadına vurduğumda tüm Dakkariler bana bakıyordu. Biraz uğraştıktan sonra kanadını açtı ve uzun uçuşumdan sonra bacaklarım biraz titreyerek aşağı indim.

"Klara," diye seslendi Sarkin uyarırcasına, ama yüreğim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Sulanan gözlerim kardeşiminkilerle buluştuğunda sırttım ve yere iner inmez ona doğru koştum.

Çok tanıdık giyinmişti. Altın iplikle, dönen Dakkari stilinde işlenmiş, ütülü siyah bir tunik. Antrenman sahalarındaki uzun günlerinden kalma deri pantolon. Uzun altın rengi saçları yüzünden geriye doğru taranmış, kılıcının kabzası sırtının arkasından görünüyordu. Çarpıştığımızda, altın boncuklar saçlarında melodik bir şekilde şarkı söylüyordu.

"Klara," diye hırıltılı bir sesle konuştu, kolları hemen etrafıma dolandı. "Lanet olası bir ejderhan var."

Sesinde inanmazlık vardı. Güldüm. Kokusu tam hatırladığım gibiydi, pazarda satılan sabun gibi.

Parmaklarım kılıcının metaline değdi.

"Evet," dedim. "Seni çok özledim, Dannik."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve geri çekilip ona baktım. Kardeşimin yüzünde ciddi bir ifade vardı, gözleri üzerimde geziniyor, beni inceliyor ve sınıflandırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu bana, o kadar kısık bir sesle ki, kimsenin bizi duyamayacağını biliyordum.

"Tamamdan da öte," diye cevap verdim, cevabımın onun için özellikle önemli olacağını bilerek.

Kaşları çatıldı. Gözleri, vahşi topraklarda konuşlanmış Elthika ordusuna kaydı. Lygath bana doğru sinsice yaklaşıyordu, bu da Dakkari muhafızlarını biraz tedirgin ediyordu. Aramızdaki bağ yeni olmasına rağmen, Elthika'm beni korumak, beni gözetlemek ve bana yönelik hiçbir tehdit olmadığından emin olmak için elinden geleni yapacaktı.

Sarkin de öyle, diye düşündüm, göz ucuyla kocamın belirliğini, elinin belime gittiğini görünce.

"Mutluyum Dannik," dedim ona, altın rengi gözlerinin derinliklerine bakarken sözlerim dile getirilmemiş anlamlarla doluydu. Elimi Sarkin'in yanağına bastırdım. "Kocam Sarkin."

"Hatırlıyorum," dedi Dannik, yanımda duran Karag erkeğine bakarak, gözlerinde bir parıltıyla.

Sarkin, kardeşimin bakışlarını yakaladı. İki erkek arasındaki tavır karşısında neredeyse iç çekecektim. "Konuşmamız gereken çok şey var."

"Lysi, var," diye onayladı Dannik.

Bakışlarım, Dakkariler arasında bize yaklaşan tek kişi olan ve gardiyanların güvenliğini aşip yanıma gelen kardeşimin ötesine kaydı. Babama, üvey anneme baktım. Alanis buradaydı ama Lakkis yoktu ve arkamdaki Elthika'ma kaşlarını çatarak bakıyordu. Muhtemelen daha önce hiç Elthika'ma bu kadar yakın olmamıştı.

Babam her zaman tetikteydi. Gözleriyle karşılaştığımda, orada pek az duygu olması canımı acıttı. Ne bir rahatlama,

ne de bir mutluluk. Sanki bir yabancıymışım gibi boş bir bakış. Her zaman böyle değildi ama annem Kuzey Toprakları'nda öldüğünden beri babam gittikçe daha da kopuklaşmıştı.

Ona bu kadar benzediğimi düşünürsek, bana bakmanın canını acıtıp acıtmadığını merak ettim. Bir zamanlar onu çok sevmişti.

Kardeşimin elini tuttum, onun Dakkar'ın geleceği olduğunu biliyordum. Gerekirse babamın başını döndürebilirdi. Bunu Alanis bile yapamazdı. Ve bu hepimiz için iyiye işaretti. Dannik mantıklıydı. Ona neyin tehlikede olduğunu ve müzakerelerimizin sadece Dakkari halkına fayda sağlayabileceğini anlatabilirdim.

Grym'li Karath'ın yakınımnda olduğunu hissettim. Dikkatle izliyordum. Dinliyordum. Kardeşimin bakışlarını, arkasındaki kırmızı Elthika'sına çevirmeden önce ona doğru baktığını gördüm.

"Gidelim mi?" diye sordu Dannik, Doğu Kapısı'nı işaret ederek.

"Şartlarla," dedi Sarkin beni elinde tutarak. "Biz müzakereler sırasında binicilerim burada kamp kuracak. Kimse Elthika'mıza yaklaşmasın. Okçuların veya muhafızların yaklaştığını görürsek, kendimizi savunmak için ethrall kullanacağız."

Dannik dudaklarını birbirine bastırdı. "Dothik halkını tehlikeye atacak kadar aptal değilim."

"Ben sadece kendi halkımın ve Elthika'mızın güvenliğini sağlıyorum. Anlayacağınıza eminim," diye yanıtladı Sarkin, her zamanki sabırlı tavrıyla. "Karıma gelince, şehirdeyken yanında sürekli bir muhafız istiyorum."

"Sence içimizden biri ona zarar vermeye çalışır mı? O bir Dothik prensesi ve kız kardeşim. Ona zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüm."

"O zaman ortak noktamız bu," diye yanıtladı Sarkin. İç çektim. "Dothik'te başımın çaresine bakabilirim."

Sarkin bana baktı. "Hayır. Her zaman yanında ol. Güvenliğini riske atmayacağım. Pazarlık konusu değil, Klara."

Göz göze geldik. Ciddiydi ve pes etmiyordu. Bunu açıkça görebiliyordum ve onunla bu konuda tartışacak değildim.

"Peki," dedim bileğini sıkarak.

Dannik, konuşmayı dikkatle izliyordu. Gördüğü her neyse, rahatlamış gibiydi.

"Sarayda mı kalacaksınız?" diye sordu Sarkin'e. "Odalarımız hazır."

"Karımla kalıyorum," diye yanıtladı Sarkin. Elini iki Elysom konsey üyesine, Alaryk'e ve komutanına doğru işaret etti. "Nerede uyumak istediklerine onlar karar verebilir."

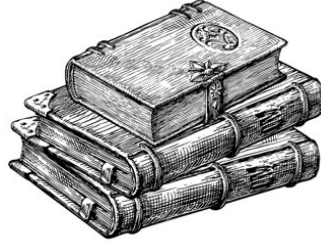
Dannik başını eğdi. "Öyleyse başlayalım. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Bu konuda anlaşabiliriz, Dakkari," dedi Sarkin.

Önümüzdeki birkaç gün uzun olacaktı.

BöLüm 43

KLARA

Sarkin, kadim kılıcın içine yerleştirilmiş olanı incelerken kısık sesle, "Bu, geriye kalan son kalp taşı mı?" diye sordu.

Babamın sarayının altında, sanki benden bir parçaymış gibi bildiğim bir odadaydık.

Varışımızın ertesi günüydü. Bitmek bilmeyen tartışmalardan, babamın konseyiyle toplanıp şartlarımızı görüşmesini beklemekten yorulmuş olsak da, yine de Sarkin'i buraya getirmek istiyordum. Thalara ağacı hakkında söylediklerimizi dinledikten sonra verecekleri kararı bekliyorduk. Dannik de Elysom konsey üyeleri gibi onlarla birlikteydi. Alaryk, görünüşe göre etrafta dolaşıp Dothik'i yakından inceliyor, gittiği her yerde büyük bir heyecan yaratıyordu, en azından Sarkin öyle söylemişti.

"Evet," diye cevapladım. "En sonuncusu."

Gücü tükenirken, en son gördüğümde bile daha sönüktü. Kalptaşları zamansız değildi ve bu taş daha önce Ölü Topraklar'daki sisi yok etmek için kullanılmıştı. Ayrıca, kadim bir ordu kralı olan Bekkar'ın Dothik'i şu anki krallığına dönüştürmesine yardım etmişti.

"Eskiden hep burada otururdum," diye mırıldandım, sırtıma kalıcı olarak kazınmamış olmasına şaşırdığım taş banka doğru yürürken. "Burada her zaman sakın

hissederdim. Şehirdeyken bile kan bağlarıma daha bağlıydım."

Sarkin yanıma oturdu, parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdi ve elimi dudaklarına götürdü. Öpücüğü rahatlatıcıydı. Bu tür müzakerelerin ne kadar stresli olacağını tahmin etmemiştim. Babam ve konseyi ne kadar güvensiz olacak, taht odasındaki herkes tüm gücün Karag'da olduğunu bilmesine rağmen her fırsatta bize karşı savaşacaklardı.

Dakkarilerin taleplerini düşünerek, "Böyle olacağını mı bekliyordunuz?" diye düşündüm.

"Evet," diye yanıtladı Sarkin. "Her zaman böyledir. Bu bir dans, başka bir şey değil. Sadece hareketleri yapmamız gerekiyor."

Biliyordur herhalde.

Dakkar sınırları içindeki bir kalp taşı ağacının yerini bildiğimizi söylediğimizde, odadaki belirgin değişimi hissetmiştim. İlk başta ağaç karşılığında kendilerine ait Elthika'yı istemişlerdi. Güç dengesi bu kadar çarpıkken eşit olamayacaklarını, müttefik olamayacaklarını savunmuşlardı. Onlara Elthika'yı verirsek, belki kendilerini daha güvende hissederlerdi.

Sarkin ve Alaryk düpedüz gülmüşlerdi. Müzakerelerde iki Karag kralının bulunması... ilginçti. Babamın ve danışmanlarının pek şansı olduğunu düşünmüyordum.

Elysom temsilcileri -Sarroth'tan tanıdığım yaşlı bir erkek, Gevanth adında ve keskin bakışlı bir kadın olan Harnek- sakince bunun uzaktan yakından bir seçenek olmadığını açıklayanlar olmuştu. Elthikalar kendi ırklarındandı. Karag'lara ait değillerdi. Onların müttefikleriydiler ve mal veya mülk gibi takas ve ticarete yanaşmıyorlardı.

Dothikkarlar ve üvey annem, kraliçe, sanki buna inanmıyormuş gibi homurdanmışlardı.

Cesaretlenip baskı yaptıklarında Sarkin yerinden fırlayıp uzun masanın karşısındaki babama dik dik bakarken,

Dannik de taht odasının sütunlarından birine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde onu izliyordu.

Kocam sakın ama buz gibi bir sesle, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Dothikkar. Biz buradayız, saygıdan dolayı, kalp taşları için pazarlık yapmak için, zorunluluktan değil. Hartanlar, bize ait olmayan Elthika'yı almaya çalışan son ırktı. Onlara ne olduğunu biliyor musun? Savaşa girdik ve neredeyse şehirlerini yerle bir ettik. Şimdi Karag'a -ve Elthika'ya- diz çöküyorlar ve artık ne istediklerini sormuyoruz." diye dik dik bakmıştı. Biz burada tek bir şey için varız. Kalp taşları. Eğer o kalp taşlarını paylaşmak istiyorsan, sana teklif ettiğimiz şey bu. Sana müttefik olarak barış teklif ediyoruz, çoğunlukla da karım yüzünden, çünkü sen onun babasısın ve bunlar da onun halkı. O artık Sarrothian'ın kraliçesi ve unvanı, akrabalarına saygı gösterilmesini gerektiriyor. Ama buradaki her son kişi, sonunda tam olarak istediğimiz şeyle buradan ayrılacağımızı bildiğinden, bu taleplerden bıkmaya başladım.

Babam ve konseyi bir araya gelince toplantı hızla sona erdi.

Taşlarla kaplı spiral merdivenlerden aşağı inen ayak seslerini duydum. Bir an sonra Dannik belirdi.

"Bir haber var mı?" diye sordum, doğrularak.

"Söyleyeceklerimi söyledim. Şimdi bekleyeceğiz. Babamız hâlâ Dothikkar ve ne karar verirse o geçerli," dedi Dannik. Gözleri Sarkin'e kaydı. "Kız kardeşimle konuşmak istiyorum. Yalnız."

Sarkin bana baktı. Başımı salladığımda, başını eğip ayağa kalktı. "Zaridan ve Lygath'ı kontrol edeceğim... ve kya'rassamı güncelleyeceğim. Birazdan dönerim."

Sarkin, Dannik'in yanından merdivenlerde geçerken, "Ona göz kulak ol," dedi.

"Ben her zaman öyle yaptım," diye cevapladı kardeşim kaşını kaldırarak.

Gülümsememi bastırdım. Sürekli atışmalarına rağmen, birbirlerine saygı duyuyor olabileceklerini düşündüm. Başka bir hayatta arkadaş bile olabilirlerdi. Ya da birbirlerini öldürebilirlerdi. Sanırım her ikisi de mümkündü.

Sarkin yanımdan ayrıldı, Dannik yanıma oturdu.

"En son burada birlikte olduğumuz zaman," diye başladım gülümseyerek, "o geldiğindeydi. Her şeyin değiştiği geceydi."

"Ve her şey yine değişiyor," diye yanıtladı Dannik. İçini çekti. "İstediğin bu mu? Bunları sadece Karag sana öyle diyor diye mi söylüyorsun yoksa—"

"Dannik," dedim yalvaran bir sesle. Koltukta ona döndüm ve bana dikkatle baktı. "Ayrıldığımda ne düşündüğünü biliyorum. Benim için ne kadar korktuğunu biliyorum."

"Klara, uyuyamadım. Haftalardır. En kötü şeyleri hayal edip durdum. Ve senin için gerektiği kadar savaşmadığımı hatırladım. Kendimi bunun için asla affedemem."

"Peki ne yapacaktın? Bir Elthika'ya karşı koyamazsın. O gece hepimizin ne yaptığını gördün. Tek seçeneğin kendi kararımı vermeme ve onlarla gitmeme izin vermektir," dedim. "Keşke sana iyi olduğumu söyleyebilseydim. Sarkin... beklediğim gibi biri değil. Halkına karşı iyi bir lider. Onları önemsiyor ve neredeyse her zaman kendi istek ve ihtiyaçlarının önüne koyuyor. Ama konu ben olmadığımda," diye düzelttim. "O, senin hayal ettiğin gibi bir kötü adam değil. Tam tersi."

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu Dannik, kaşlarını çatarak beni süzerken.

"Evet," dedim rahatlıkla. "Kolaylaştırdı. Dannik... Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama inan bana, bu şartlar Dakkariler için en iyisi. Bunu babamıza anlatmalısın. Gerçekten kenarda durup halkımıza yardım etmeye çalışmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"İstediğiniz şey... rahibelerin gücünü bağlayacak. Onlar boş durup buna izin vermeyecekler," dedi Dannik.

Şartları Sarkin'e açmıştım ve o da sunmuştu. Talara ağacının ve hâlâ toprağa kök salmış olan kalp taşlarının yarısının yeri karşılığında babam, Kuzey Toprakları'ndaki rahibelerin güçlerini ellerinden almayı kabul etmek zorunda kalacaktı. Tapınağa ayak basmasına izin verilen tek kişilerin, hayatlarını tanrıçamız Kakkari'ye adamayı seçen rahibeler olduğu eski geleneklere geri dönmek zorunda kalacaktı.

Artık kalp taşı büyüğü belirtisi gösteren herkesi serbest bırakmayacaklardı. Artık deneysel yöntemlerle kalp taşı yaratmaya çalışıp bu süreçte masum insanları öldürmeyeceklerdi. Yapmalarına izin verilen şey tam bir iğrençlikti. Babam, büyüyen, açgözlü güçlerini uzun zamandır görmezden gelmişti. Eğer şimdi kontrol altına alınıp sınırlanmazsa, neler olacağından korkuyordum.

"En iyisi bu," diye tekrarladım. "Bunu biliyordursun herhalde."

"Evet. Ama güçleri çok uzaklara uzanıyor, Klara. Dothik'teki her orduda, her karakolda, her bölgede nüfuzları var. Etkilerini tamamen yok etmek kolay olmayacak," diye belirtti Dannik iç çekerek.

"Bu bir başlangıç olacak," dedim. Sesimi alçaltarak, "Ve tahta çıktığında, açgözlülük ve güç tarafından yönlendirilmeyen güçlü bir kral olacağını biliyorum," dedim.

"Ya istemezsem?" diye sordu Dannik sessizce, sesindeki tuhaf ton beni doğrulttu.

"Ne?" diye fısıldadım, hızlı ve keskin bir şekilde.

Gülümsedi ama gözlerine tam olarak ulaşamadı. Ben kaşlarımı çatarak ona bakarken o ayakta durdu, kalbim göğsümde hızla atıyordu.

Ben... Ben ona hiç tahtı isteyip istemediğini sormamıştım. Sanırım her zaman öyle varsaymıştım çünkü tahta çok yakışıyordu.

"Kral Arik ve Kraliçe Kara'nın tahtın her zaman soydan geçmesini amaçladığını mı düşünüyorsunuz? En başından

beri çözmeye çalıştıkları düğümlü karmaşa bu değil miydi?" diye sordu Dannik. "Belki de Dothik halkının kralını veya kraliçesini seçmesinin zamanı gelmiştir. Belki de bu konuda Karaglar gibi olmalıyız. Ya da yüzyıllardır zorluklara göğüs geren ve yine de gelişmeyi başaran vahşi topraklarımızdaki ordular gibi."

Ayağa kalkıp ellerini ellerimin arasına aldım. "Eğer istediğin buysa," diye içtenlikle cevapladım. "Belki bu değişimi gerçekleştirmene yardımcı olabiliriz, ama bunun kolay olacağını sanmıyorum."

"Nik," diye yanıtladı. Hayır. "Olmaz. Beni dinleme. Sanki gidişinin üzerinden yıllar geçmiş gibi. Ben sadece... yorgunum. Ve yorgun olma lüksüm yok."

"Sarkin bazen böyle oluyor," dedim ona. "Bu kadar çok insan sana güvenince, yükü ağırlaşıyor."

"Nasıl dayanıyor buna?"

Güldüm. "Belki bir eşe ihtiyacın vardır. Ona yardım ettiğimi söylüyor."

"Belki de öyledir," dedi Dannik, dudağının kenarı kıvrılrsa da ifadesinin geri kalanı ciddiliğini korudu. "Ne olursa olsun, kalp taşlarının işe yarayacağını düşünüyorum. Çünkü bu öldüğünde..." Arkasını işaret etti. "Olacaklardan korkuyorum."

"O zaman Baba'yı etkile," dedim, tanıdık avucunu sıkarak. "İlerlemenin tek yolu bu. Daha güçlü bir Dakkar'a giden tek yol bu; Karag'la ittifak kuran bir Dakkar. Hepimiz için yeni bir çağ olacak."

Gözleri parlıyordu. "Öyle olurdu," diye onayladı.

Gülümsedim. "Ve ben, şahsen, bunu görmeyi çok isterdim."

BÖLÜM 44

SARKIN

Bir hafta sonra...

Antik Korular adı verilen ormanın derinliklerinde, Klara'nın yanında duruyordum ve thalara'nın geniş gövdesine bağlanmış Dakkari çelik zincirlerini izliyorduk.

Güzel bir ağaçtı; zarif, asil dalları olan siyah bir ağaçtı ve mavi damarlarla vurgulanmış beyaz, kadifemsi yaprakları vardı.

Yaşlı bir thalara ağacıydı. Ve şimdiye kadar incelediğim tüm ağaçlardan farklıydı. Gördüğüm en yaşlı ağaç olabilirdi ve ondan yayılan ham gücü hissedebiliyordum. Çevresinden enerji çekiyor, köklerindeki ölmekte olan kalp taşlarını büyütme için ondan besleniyordu.

Açıklığın karşısında, Dothikkarlar Dannik'le birlikte duruyordu. Eski kral ve muhtemelen yeni kral. Konsey üyelerinden birkaçı da oradaydı. Gevanth ve Harnek yakınlardaydı. Alaryk da kalmıştı, ancak komutanını Grym'e geri göndererek Elysom'a, artık Kalptaşı Anlaşmaları olarak bilinen anlaşmanın Dakkarilerle imzalandığını iletmesini sağlamıştı.

Bu anlaşmalarda bizim mutabakatlarımız vardı.

Her ulus, kalp taşı veriminin yarısını alacaktı. Her verimin yüzde yetmişi, tıpkı Arsadia'da yetişen ormanlar gibi, özenle oluşturulmuş thalara bahçelerine yeniden dikilecekti. Karak'tan bir avuç uzman, Dakkari'lere yetiştirme ve bakım konusunda yardımcı olmak ve ağaçların yüzyıllar boyunca kalp taşı verimini sürdürebilecek kadar sağlıklı olmasını sağlamak için gelecekti.

Kalan kalp taşları istediğimiz gibi kullanılabilirdi. Ama Dothikkarlar sonunda Kuzey Toprakları'ndaki rahibelerin gücünü sınırlamayı, özellikle de ona böyle bir şeyin mümkün olmadığını söyledikten sonra kalp taşı yaratmaya çalışmaktan vazgeçmeyi kabul etmişti. Bunun olacağına inanıyor muydum?

İsterdim. Ama on yıllardır, hatta önceki kraldan tahta çıkmadan önce Sarroth'ta bile açgözlülük görmüştüm. Özellikle yabancıların vaatleri söz konusu olduğunda, biraz fazla bıkmıştım.

Ancak bu Klara için önemliydi ve sadece bu nedenle Karag, Dakkari'nin bu konudaki ilerleyişini izleyecek ve anlaşmaların yerine getirilmesini sağlayacaktı.

Karag'ın karşılığında, kalp taşları Dakkari topraklarında yetiştiği için, çoğunluğu savaşçılardan oluşan küçük bir nüfusun Karag'ın arasında yaşamasına izin verecektik; Klara da alimler talep etmişti. İsterlerse binici eğitimine katılabilir, eğitimi geçerlerse illa'rosh'a katılmayı seçebilir ve kendi Elthika'larını talep edebilirlerdi. Elthika'nın, her zaman olduğu gibi, binicilerine karar vermesine izin verecektik.

Sarroth ve Grym toprakları, Alaryk'in onayıyla, Dakkar'dan yeni vatandaşları kabul edecek ilk bölgeler olacaktı. Ancak zamanla Elysom, Elarin ve Kyloth'a da yayılabilir.

Eğer Dakkari bir Elthika ile bağ kurmak istiyorsa... bunu hak etmek zorundaydı.

Bugün anlaşmamızın ilk günü ve bu, gönöl taşlarını sökmekle başlayacak.

Klara derin bir nefes aldı. Bana fısıldadı: "Ya orada değillerse?"

Neredeyse kıkırdayacaktım. Acaba endişelendiği şey bu muydu?

"Ya korkunç bir hata yaparsam ve neredeyse bir hafta boyunca hiçbir şey için pazarlık yaparsak?"

Elim kalçasına gitti. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu Sarroth'a geri götürmek için sabırsızlanıyordum. Onu yatağımıza almak, artık onun olan, Arsadia'daki dağ köyünde olmadığımız zamanlarda yılın yarısından fazlasını geçireceğimiz toprakları ona göstermek için sabırsızlanıyordum.

En azından bir süreliğine de olsa onu tamamen kendime ayırmayı sabırsızlıkla bekliyordum. Yataktan kalkmak için vakit ayırdığımız, tembellik ettiğimiz sabahları hayal ediyordum. Sadece birbirimizle olacağımız sabahları.

Ama görev her şeyden önce geliyordu. En azından şimdilik.

"Orada olacaklar," dedim, gardiyanların zincirleri sıkmasını izlerken kulağına eğilip mırıldandım.

Zaridan, yakınlardaki küçük bir açıklıkta, tam da inebileceği kadar büyük bir alanda bekliyordu. Zincirler koşum takımına bağlıydı ve ağacı kökünden sökecek olan da kendisi olacaktı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Karımın güzel gri gözlerine baktım, çenesini kaldırdım. Renkleri, sisli sabahlarda Sarroth'un üzerine çöken, sakinleştirici ve huzur verici sisi hatırlatıyordu. Yavaşça, "Çünkü öyle dedin. Ve sana inanıyorum. Bu kadar basit," dedim.

Hafifçe nefes verdi ve memnun gülümsemesini ve elmacık kemiklerinin üst kısmında oluşan kızarıklığı gizlemeye çalıştı. Bazen o kadar güzeldi ki, canım yanıyordu.

Yüzünün yan tarafına doğru kıvrılan yara izine küçük bir öpücük kondurdum ve sonra dikkatimi tekrar ağaca çevirdim. Sessizleşti, ama zihninin hızla çalıştığını anlayabiliyordum.

"Geçmiş burada iç içe geçiyor," diye fısıldadı. Sırtımdan aşağı hafifçe bir ürperti yayıldı. "Her yerimizde. Sadece onu dinlememiz gerek. Duyuyorum."

"Atanız Vienne'i mi düşünüyorsunuz?"

Başını salladı. "Bunu izlemek beni üzüyor, en iyisi olduğunu bilsem de. Çünkü bu ağaç bir zamanlar onun ve kocasının, sürüsünün kralının hayatını kurtarmıştı. Ona halkını kurtarma gücünü veren kalp taşı hediye etmişti. Burada tarih var. Ve bu ağacı gören son kişilerin Rath Drokka'lı Vienne ve Davik olması beni hiç şaşırtmazdı," dedi. "Bunda... hayranlık uyandıran, ilham verici bir şey var. Muhteşem ve alçakgönüllü. Geçmişimiz hayal ettiğimizden daha yakınmış gibi. Yüzyıllarca ayrılmış değil, daha çok bir köprü gibi. O geçmişe bir köprü... ve tam burada."

Zihninin çalışma biçimine aşıktım çünkü benden çok farklı düşünüyordu. Benim hiç bakmayı düşünmediğim yerlerde güzellik görüyordu. Benim sadece görev ve zorunluluk gördüğüm bu hayatın kıvrımlarında sanat buluyordu.

"Bazen yaratmak için yok etmek gerekir, aralye," dedim kalçasını sıkarak ve onu kendime doğru çekerek. "Buna üzülme. Ataların bize bu hediye verdiğini. Bu yerin nerede olduğunu biliyordun, bu ağacın soyundan gelenlerin anlattığı hikayeleri biliyordun. Bu bir tesadüf değildi. Kaderdi. Tüm bu bilgiler sadece yırtık parşömen parçaları. Hikayenin tamamını görebilmen için bir araya getirilip yeniden düzenlenmiş. Soyların sayesinde ikimizin de bir şansı daha var. Bu, var olan son thalara ağacı olabilir ve sen onu tam olarak nerede bulacağını biliyordun. İşte bu sihir ve tarih. Belki de aynı şeydir."

Klara, kelimeleri sindirirken dudaklarını aralayarak bana baktı. "Bu düşünceyi çok sevdim," dedi.

Tam o sırada, Dakkari muhafızlarından birinin yanındaki Feranos, "Ekipteyiz. Hazırız, Karath," diye seslendi.

Karşıdan Dannik'in gözlerine baktım. Başını eğdi.

"Zaridan," diye seslendim.

Antik Korular sık, yabancı otlarla kaplı bir orman olduğu için onu göremiyordum ama varlığını hissedebiliyordum. Ayaklarını yere vurduğunda yerin sallandığını hissediyordum.

"Thryn'ar!" diye emrettim. Uçan bir emir.

Elthika'm uçuşa geçtiğinde ağaçlar bir kükremeye sarsıldı. Yavaş gitmesi gerektiğini biliyordu... ama kadim bir ağacı kökünden sökmesi sadece birkaç dakikasını aldı.

"Faryn," diye emrettim. Dur.

Yere geri düştüğünde ağaçlar sallandı, siyah Dakkari çelik zinciri şangırdadı.

Klara nefes nefese kalmıştı, gözleri yan yatmış thalara ağacıdaydı, ağacın köklerinin altından mürekkep gibi siyah toprak dökülüyordu.

Kalp taşlarının aniden beliren mavi parıltısı, açıklığı doldururken neredeyse kör ediciydi.

"İşte," dedim sonunda, tepkisini daha iyi görmek isteyerek. "Haklıymışsın Klara. Onlar buradaydı. Bunca zaman."

Sulu bakışlarını bana çevirdi. Duygularının rahatlamadan, mutluluktan... ama aynı zamanda kederden kaynaklandığını biliyordum. Annesi, yüzyıllardır Dakkari toprağının altında olan şeyi yaratmaya çalışırken öldürülmüştü. Bu onu uzun süre derinden yaralayacaktı. Asla bitmeyebilirdi ve onu bu acıdan koruyabilmeyi çok isterdim.

Ama... bakışlarında umut da vardı. Yeni bir gelecek umudu. Halkımızın birlikte çalışacağı, daha sıkı bağlar kuracağı, bizi birlikte daha büyük hedeflere doğru iteceği bir gelecek. Bana Dannik'in kendi kaderinin çağrısıyla,

onun ağırlığıyla boğuşuyor olabileceğini söylemişti... ama onun o geleceğin bir parçası olduğunu biliyordum. Onsuz başarılı olamayacağımızı.

"Sarkin."

"Hmm?"

Açıklıkta hayat fışkırırken Klara kollarıma döndü. Muhafızlar ve kya'rassam, yani bu günü yazmak için burada bulunan alimler arasında heyecanlı bir sohbet vardı; aralarında arkadaşı Sora, Dothikkarlar, Dannik, Gevanth ve Harnek de vardı. Bir kutlamaydı. Unutulmaz bir gündü.

"Burada hâlâ yapmamız gereken işler olduğunu biliyorum," dedi bana. "Ama bittikten sonra... eve gitmek istiyorum."

Yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. "Peki ev nerede?"

Sırıttı. "Sarroth, ama doğrusu... neredeysen orası."

Kısaca göğsümde çırpınan yüreğimi ovuşturdum.

"Lysi?" diye sordum alaycı bir ses tonuyla, sonra kollarımı sırtına doladım.

"Lysi. Eve dönmek için can atıyorum. Seninle, senin yanında bir hayata başlamak için. Lygath'ı eğitmek için. İlk Dakkari ordularını kayıt altına almaya başlamak için. Sarrothian'a Sorrina olmak hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için. İstedğim bu. Bu yüzden..."

Arkasında Dannik'in thalara ağacının köklerine çömeldiğini gördüm. Elini uzattığında yüzü sihirden mavi bir ışıkla parlıyordu. Gözlerim tekrar Klara'ya döndü.

"Ee?" diye sordum sessizce, eğilip dudaklarımı dudaklarına sürttüm, bir öpücük çalmaya karşı koyamadım.

"Beni eve götürür müsün?" diye sordu.

"Evet, aralye," diye cevap verdim.

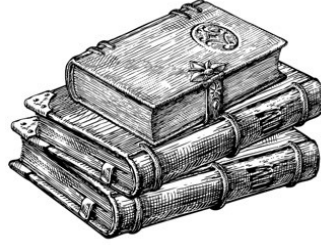
Dannik'in yumruğu, ölmekte olan thalara ağacının köklerinden kopardığı kalp taşını kavradı ve ilk yumruğunu attı.

Yeni bir çağ başlamıştı.

"Hadi eve gidelim" dedim.

SONSÖZ

KLARA

Lygath, kendisine çok yaklaşan yabani bir koyuna keskin dişlerini şıklatıyordu.

Koyun yavrusu bir Elthika yumurtasından daha büyük değildi ve yumuşak kahverengi kürkle kaplıydı; püsküllü pençeleri kürkün altından görünüyordu. Vyrin'den pek de korkmuyor gibi görünen küçük memeli Lygath'a giderek daha da yaklaşıyordu, ancak uzun kulakları yaklaşırken dikleşip seğiriyordu.

Lygath ve ben bir orman açıklığındaydık. Gizli, sessiz ve huzurlu. Lakir'deki görüşmelerim bittikten sonra öğleden sonra rutinimiz haline gelmişti. Ben notlarımı gözden geçirirken, Lygath keyifle uyukluyordu.

Kirpiklerimin altındaki koyun postuyla olan biteni izlerken sırtımmı bastırmaya çalıştım. Lygath başını kaldırıp bana baktığında -sanki bu küçük sorunla başa çıkmamı söyler gibi- bakışlarımı kucağımda açık duran deftere, kalemim parşömenin üzerinde aceleyle gezinirken buldum.

Lygath homurdandı. Sonra homurdandı, boğazının derinliklerinden gelen gırtlaktan bir ses. Yine de, bağlı olduğum Elthika biraz öngörülemez bir tehlike olarak görülse de -ya da en azından eskiden öyleydi- onun bir

böceğe bile zarar verdiğini hiç görmemiştim. Bu yüzden koyunun hayatından endişe etmiyordum.

Baş döndürücü ama bir o kadar da sert bir tezattı. Binicilerin ölüme düşmesine izin veriyordu -kocamın arkadaşı da onlardan biriydi- ama etkileşimde bulunduğunu gördüğüm yaratıklara karşı son derece dikkatliydi.

Hâlâ öğrendiğim şey, Elthika'yı asla tam olarak anlayamayacağımızdı. Elysom'daki bilim insanları onlar hakkında sonsuz kitaplar yazabilirdi; hatta Dakkar'ın tüm tarihini anlatan kitaplarla boy ölçüşebilecek kadar kalın ciltler. Varoluşlarının tek bir yönü hakkında sempozyum ve konferanslar verebilirlerdi: çiftleşme alışkanlıkları ve gelenekleri, vahşi doğumu mu yoksa yumurtalarını bir kuluçkahaneye mi emanet ettikleri, kur yapmaları, uçuş dansları... Ve yine de her zaman bir gizem olarak kalacakları yaygın olarak kabul gören bir gerçektir.

Bizim tarafımızdan anlaşılmalrı amaçlanmamıştı. Tam olarak değil. Anlaşılabilirliklerine inanmak kibirliydi. Ve bunu Lygath ile her gün, özellikle de devam eden eğitimi sırasında öğrendim.

Elthika'm, kuyruğunu koklayan küçük hayvana gözlerini kıstı. Burnundan kırmızı bir duman çıktığını gördüm - bu görüntü midemi bulandırdı - ama sadece bir iç çekişti. Sonunda, koyunu görmezden gelmeye karar verdi ve kendimizi gizlediğimiz koruya hayranlıkla bakmak için başını çevirdi.

Sis dağılırken rahatlardım. Bu manzaraya asla alışamayacaktım. Ne kadar güçlüydü. Ne kadar büyük bir yıkım yaratabilirdi. Bunun sorumluluğu beni alçakgönüllü kılıyordu.

Sanki düşüncelerimle alay etmek istercesine, koyun Lygath'ın ölümcül pençelerinin yanına kıvrıldı, kendi güvenliğini hiçe sayarak, sanki sık sık yaptığım gibi, Elthika'ma onu incelemekten memnunmuş gibi bakıyordu.

Kıkırdadım ve Lygath bana sert ve küstah bir bakış attı.

"Bir arkadaş edindin," dedim sırtarak ve defterime bakıp eğlenerek başımı salladım.

Sayfalar, benden başka kimsenin okuyamayacağı karalanmış notlarla doluydu. Sarkin öyle söylemişti. El yazılarının korkunç olduğunu söylemişti, ama bunu dolgun dudaklarının belirgin kıvrımıyla, gözlerinde sanki bu keşiften büyülenmiş gibi sinsi ama nazik bir bakışla söylemişti.

Elbette röportajlarımdan notlar ve hikâyeler kaydederken yazım berbattı. Köylülerle yaptığım tartışmaları bölmeden not alabilmek için bir dizi sembol ve yarım yamalak kelimeler uydurmuştum. Sarkin, verimliliği takdir etse de dağınıklıktan yakınıyordu.

Kürklü yatağımızda, yazdıklarım hakkındaki saçma yorumlarına gülerek bir akşamdan fazla zaman geçirmiştik... ve sonunda, altında kıvrılırken uydurduğum sembollerini diliyle vücudumun her yerine sürtmüştü. Tenime dokunarak kıkırdamış, çizdiği şeyi tahmin etmemi istemişti.

Boğazımı temizledim, yaslandığım ağaca doğruldum, o anıyı hatırladıkça karnımda yanmaya başlayan o acı sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım.

Acımasız bir erkek, diye düşündüm, gülümsememi bastırarak. Kocama tamamen bağımlıydım ve bunu ona yüksek sesle söylediğimde, sanki her gün belli olmuyormuş gibi, sadece sırtırdı.

Sonraki iki ay döngüsü boyunca araştırmam için güneydeki Lakir köyüne odaklanacaktım. Sammenth ve Ryena'nın büyüdüğü yer. Lakir'e ilk adım attığımda, doğru başlangıç noktası olduğunu biliyordum. Dakkari kanı orada güçlüydü, ziyaret ettiğim diğer güney köylerinden, ülkenin yüzyıllar önce kayıp orduların Karak topraklarına ayak bastığı söylenen kısmından daha güçlüydü.

Araştırmamda kesin bir ilerleme kaydetmek için yaklaşık üç yüz yıl geç kaldığımdan korkuyordum. En son oraya gittiğimizde kontrol ettiğim Dothik kayıtlarında bile, üçüncü Dothikkar döneminde ortadan kaybolan orduların

isimleri yoktu. Yine de orduların buraya geldiğine dair kesin kanıtlar vardı. Burada yaşamışlar, burada gelişmişlerdi.

O yıpranmış anıları onarmayı kendime görev ve amaç edinmiştim. Röportajlarımı elimden geldiğince, çoğunlukla yaşlı köylülerden çocukluk hikayelerini, atalarını, nesilden nesile aktarılan hikâyeleri, tarifleri, kıyafetleri, aile yadigarlarını, kısacası her şeyi anlatmalarını istedim.

Bunu yaparken, Dakkari ve Karag arasında bir köprü kurmaya yardımcı olabileceğimi umuyordum. Aslında, Heartstone Anlaşmaları'ndan sonra zaten kurulmuş olan bir köprüydü bu, ama ben onu güçlendirmek ve sağlamlaştırmak istiyordum.

Lygath boğazının arkasından tanıdık bir ses çıkardı.

"Zaridan mı?" diye sordum, defterimi kapatırken. Defterim o kadar çok gevşek nota ve plakla doluydu ki, uzun bir deri kordonla bağlamak zorunda kaldım.

Başka bir ses daha çıkardı, gırtlaktan ve kısa. Onaylayıcı bir ses. Lygath ayağa kalkarken gözlerim gökyüzüne kaydı. Arka bacaklarındaki cesur koyun postu nihayet etrafımızı saran ormanın serin karanlığına doğru hızla kaçıyordu. Birkaç saattir buradaydık, güneş batmaya başlıyordu.

Gökyüzünde, Lygath'ın kız kardeşinin tanıdık silüetini gördüm. Bizi görünce tiz ve tiz bir çığlık attı. Sarkin onu, bizi kaleye geri getirmesi için göndermişti.

Gülümsememi bastırdım. Endişelendi. Lakir, Sarroth'tan çok uzakta değildi ama yine de gün batımında evde olmamı istiyordu. Özellikle de bu gece.

"Sanırım evimiz deniyor," dedim Elthika'ya yaklaşırken, defterimi dikkatlice deri çantama yerleştirirken.

Benim emrim olmadan Lygath kanadını açtı ve ben yükseldim.

Akymor için hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu.

Lygath bizi Sarroth'un üzerinden u ururken, bu sabah ayrıldı ımdan beri bölgedeki tüm yolları kaplayan fenerlerin belirdi ini gördüm. G ne  batarken, teker teker yakılıyorlardı. Güzel ve sıcak bir ışık, patikaları aydınlatıyor, Sarroth'un merkezinden ba layıp her yöne uzanan geniş bir yol ağını gözler önüne seriyordu: tarım arazileri boyunca, nehrin üzerinden, vadilerden kıvrılarak, hatta küçük bir köyün saklı olduğunu bildiğim da lara kadar.

Akymor, Elthika'ların çiftleşme mevsiminin sonunu müjdeleyen, Karak çapında bir kutlamaydı.   lenler ve partiler gece geç saatlere kadar devam ederdi. Sarkin, birkaç ay önce Elysom'dan bana hediyeler getirdiğinde bundan bahsetmi ti. Bu hediyelerden biri de bir elbiseydi; bu geceki  enliklerde giymek için saklad ı ım bir elbise.

Sarroth'lu Karath ve Sorrina olarak ak am boyunca tüm köylerde g r nmemiz bekleniyordu. Ancak tatil bu gece, Sarkin'in kya'rassa'larıyla ak am yemeği yiyece imiz kalede ba layacaktı. Kyavor da bu vesileyle Arsadia'dan u mu tu.

Lygath kalenin terasına doğru inerken, Sarkin arka basamaklarda beni bekliyordu. Da dan indikten sonra Lygath'ın yanına gittim ve parmak uçlarımı gözlerinin hemen altına bastırdım.

"Sen endrassa," diye mırıldandım ona. "Gecenin tadını çıkar dostum."

Lygath burnunu bana doğru uzattı. D nd   mde, fırlatı ının gücünü arkamda hissettim. Yüzümü geriye doğru e ip, iki kardeşin gökyüzünde bir araya gelişini izledim.

Sonra gözlerim sadece ta  duvara yaslanmış oturan kocama kaydđ.

"Ho  geldin karı ı ım," diye mırıldandı, o rengarenk gözleri bana doğru ısınıyordu.

"Biraz geciktiğim için özür dilerim," dedim, hevesli gülümsemem yüzümde genişlerken. Koşarak kollarına atıldım. Etrafıma toplandılar ve "Burası evim." diye düşündüm. Nerede olduğumuzun bir önemi yoktu; Sarroth'ta, Arsadia'da, Dothik'te.

Sarkin evdeydi ve utanmadan kokusunu içime çektim, sıcaklığının ve inatçı bedeninin rahatlatıcı dokunuşunun tadını çıkardım. Onu daha bu sabah görmüş olsam da - Lygath'la buluşmak için kaleden fırlayıp bir günlük röportajlar için can atarken yanağına bir öpücük kondururken - sanki çok uzun zaman geçmiş gibi hissettim.

Dudakları dudaklarımla buluşurken ellerim saçlarını okşadı. Parmaklarım koyu renkli saç tellerini kavradı, kalçalarım yapışıp beni kendine çekti. Çaresizlik yükseliyordu. Bütün gün onu düşünmüştüm. İkimizin de paylaştığı küçük bir delilik. Sık sık uyluklarımın arasında uyanır, göğüslerimin üzerinden tatlı ama şeytani öpücükler alırdım... Yine de birbirimizi hep istiyormuşuz gibi hissediyordum. Bu ihtiyaç asla tatmin olmayacaktı.

"Ah," diye bir ses duydum ve birinin gizlice bize yaklaştığını fark edince birbirimizden ayrıldık. Bu, kaledeki ev hizmetlilerinin başı Droshin'di.

Sarkin, kendi konforları söz konusu olduğunda minimalistti. Benden önce, Sarroth'taki kaledeki evi sadece uyumak için kullanılıyordu. Zamanının çoğunu Sarroth köylerinde, oradaki konseylerle veya Zaridan ve atlılarıyla birlikte, bölgeler arasında seyahat ederek ve memleketini devriye gezerek geçiriyordu.

Ama Arsadia'dan döndüğümüzde kadroyu genişletmişti... ve bunun sadece benim için olduğunu biliyordum. Daha fazla temizlikçi tutmuştu - çünkü büyük bir evdi, henüz keşfetmediğim odaları olan bir evdi - iki aşçı ve yardımlarına ihtiyacım olursa diye bana yardımcı olacak kişisel yardımcılar.

"Özür dilerim Karath, Sorrina," dedi Droshin, ama son birkaç ayda bizi zor durumlarda bulmaya alışkındı.

"Ne oldu?" diye sordu Sarkin, benden daha çabuk kendine gelerek, ama ellerini kalalarımından hiç ayırmadı. Kale görkemli olsa ve ne kadar gizli olsalar da tek bir canlıya bile nadiren rastlasak da, evinde olabildiğince az insan olmasını tercih ettiğini biliyordum. Arsadia'daki Rysar'daki evimize daha çok düşkündü. Dağın eteğindeki tepede, ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar mahremiyete sahip olduğumuz şirin küçük meskenimize.

"Brear, bu akşam Grym şarabını mı yoksa Elarin'in ikisini mi tercih ettiğınızı bilmek istiyor."

Kocamın bu tür kararlardan en çok nefret ettiğini biliyordum ve Droshin'e gülümsedim. Kyavor şaraptan ziyade birayı tercih ederdi ve bu geceki onur konuğumuz oydu.

"İki iyi olacak. Teşekkür ederim Droshin," diye cevapladım.

Başını eğdi, sanki bizi rahat bırakmak istiyormuş gibi, ben de gittikten sonra kıkırdadım.

" ay daha," diye iç çekti Sarkin, yine kendimizi kaptırmamak için dudaklarıma daha masum bir pk kondurarak. "Ve sonra Arsadia'ya döndüğümüzde kesintilerden endişe etmeme gerek kalmayacak."

Yakında yeni bir binicilik sezonu başlayacaktı.

"Her zaman kesintiler olacak Karath," diye mırıldandım, kendimi kollarından kurtardıktan sonra elimi onunkine doladım ve onu kalenin arka kapısından içeri çektim. "Ama bu seni elde etmek anlamına geliyorsa, o zaman umursamıyorum."

"O zaman misafirlerimiz gelene kadar kendi odamıza kapanalım," diye önerdi. "Bu gece uzun olacak. Tadını ıkarabildiğim kadar çıkarmak istiyorum."

Lygath böyle şeyler söylediğinde hep sırtından dşyormuşum gibi hissederdim. Karnımda hissettiğim oşku ve telaş tatlı, heyecan verici bir heyecan gibiydi.

"Tamam," diye fısıldadım, heyecanım giderek artıyordu ve bizi kalenin özel bölümüne götürdü; Droshin bile

kesinlikle gerekmedikçe bizi rahatsız etmezdi.

Sarroth'taki odalarımız bir zamanlar... bomboştu. Onları ilk gördüğüm gece, Lygath'ı rüyamda görüp uçurumdan düştüğüm geceydi. Sarkin beni buraya yaralarımı sarmak ve uyurken kendisine bağlamak için getirmişti. Şöminenin yanındaki bir masa, epeyce kullanılmış büyük, minderli bir sandalye ve yatak dışında, her zaman hareket halinde görünen Sarroth kralına yakışır şekilde, bomboştu.

Ancak bu benim için işe yaramamıştı ve Sarkin, gerekli gördüğüm her şeyi değiştirmem için bana serbestlik tanımıştı.

Son birkaç aydır Sarroth'un dört bir yanından çeşitli alışverişler yapmıştım. Odaya renk ve canlılık katmada epey yol kat etmiş olan taş zeminler için pürüzsüz ve yumuşak halılar, pencere süsleri, güneş ışığında parıldayan tablolar ve cam mozaikler, bana Arsadia'yı hatırlatan çiçekler ve yeşilliklerle dolu dekoratif gümüş vazolar. Burada yeni bir ayak taburesi. Orada ustaca dokunmuş bir battaniye.

Sarkin, bizim kanattaki yeni mobilyaları sık sık yumuşak ama şaşkın bir eğlenceyle incelerdi; gri duvarlardaki yeni dekoru ya da pazaryerinden aldığım ve şöminenin üzerinde gururla sergilediğim bir bibloyu gördüğünde kaşlarını çatarak bana bakardı.

Kocam satın aldığım belirli eşyalar hakkında asla yorum yapmaz veya fikrini belirtmezdi... ama onları görmekten keyif aldığını biliyordum. Bir keresinde bana "yuva kurmamı" sevdiğini söylemişti. Evimizi sevdiğim şeylerle doldurmamı. Evimizde bıraktığım izi, hayatımıza girdiğimin kanıtını görmekten hoşlanıyordu. Onu sık sık edindiğim küçük parçaları incelerken yakalardım; yüzünde tuhaf ama memnun bir ifade vardı.

Ancak, kanadımıza en sevdiğim ekleme, şöminenin yanındaki oturma odamızdaki kitap duvarıydı. Kalenin kendine ait bir kütüphanesi vardı ve bu beni çok mutlu etti. Biraz sevgi ve ilgiye ihtiyacı vardı; görüşmelerimin çoğunu Lakir'de tamamladıktan sonra odaklanmayı planladığım bir

projeydi bu. Ancak kitapların çoğu Karag'daydı ve en yakın köyde kocamın anadilinde bana yardımcı olması için bir öğretmenle çalışsam da, evrensel dildeki tüm kitapları güvenli bir şekilde saklamak için odalarımıza taşımaya karar vermiştim.

Sarroth'a vardığımda, mürekkebine değer her iyi akademisyenin yapacağı gibi, duvarlara raf yaptırmak ilk projelerimden biriydi. Evrensel dildeki kitapların çoğu, garip bir şekilde, köyden köye ticaret defterleriydi, ama yine de neredeyse hepsini okumuştum. Ancak diğerleri, çoğunlukla çocuklar için yazılmış masallar olan Elthika hikâyelerinin çevirisiydi. Ama bazıları, Sarkin'in Elysom'dan bana hediye ettiği kitap gibi, Elthika ve Karag tarihi üzerine faydalı ciltlerdi. Araştırmalarım ara vermem gerektiğinde veya kocam Sarroth'tan uzakta olduğunda sürekli başvurduğum kitaplar bunlardı.

"Yine kitaplarını düşünüyorum," dedi Sarkin, düşüncelerimi bölerek. Beni kollarına alırken, kısa ama özel bir anımız olmuştu, gözlerimi raflardan kaçırdım. "Bunu ne zaman yaptığını hep anlarım. Onları kıskanmalı mıyım?"

"Elbette hayır. Seni ne kadar sevdiğimi bildiğin halde nasıl kıskanabiliyorsun?" diye takıldım gülerek.

"Mmm," diye mırıldandı, dudaklarıma bir öpücük kondururken. "Ne kadar?"

Dokunuşunun dikkatimi dağıtmaması için çabalayarak düşündüm. Aklıma gelen gerçek beni mahcup etti. "O kadar ki, bir daha asla başka bir kitaba dokunmamak için seni seçerdim."

Benim gibi biri için bu gerçeklik çok acı vericiydi.

Ama onu bu kadar çok seviyordum.

Sarkin boğazının arkasından bir ses çıkardı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Kaşlarını çattı, dudaklarını hafifçe araladı ve sonra sessizce, "O zaman iyi ki hiç yapmak zorunda kalmayacaksın. Çünkü ben senin için asla böyle bir şey istemem aşkım," dedi.

Sırıttım, bakışlarım dudaklarına kaydı. Yukarı uzanıp işaret parmağımı dudaklarının tam yumuşaklığına bastırdım. Böylesine yoğun ve göz korkutucu bir erkek için böylesine yumuşak dudaklar, diye düşünmeden edemedim.

Parmak uçlarımda yükseldim, onun tadına bakmak için can atıyordum. Öpücük aç ve canlıydı. Parmakları içime girdi ve ben de olabildiğince yakınlaştım, sanki içine tırmanmaya çalışıyormuşum gibi.

Bu, aylar önce Lishara tapınağında bizi ele geçiren aynı acıydı. Sadece şimdi kalp taşı kaynaklı değildi.

Lishara'nın duasının bir vaat olduğunu fark ettim, geleceğimizin erken gelen bir anlık görüntüsüydü.

Sarkin beni duvara yaslayıp kafese kapattığında nefesim kesildi. Karnıma değdiğinde, aletin sertleştiğini hissettim.

Tam binicilik zırhının tokasını açmıştım ki -ki bunda oldukça ustalaşıyordum- inledi, "Bekle, aralye. Kana."

İnledim. "Anlamadın mı?"

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle söyledi, alnını alnıma doğru eğdi, parmakları binicilik pantolonumun beline batmaya başlasa da. Tenimi çileden çıkararak okşadı. "Sina hâlâ yaprakları kurutuyor. Bir sonraki partinin iki günden önce hazır olmayacağını söyledi."

Kana'nın hem Dakkar'da hem de Karak'ta yetişen bir bitki olduğunu keşfetmiştim. Ortak bir amacı olan ortak bir bitkiydi. Koyu yeşil yaprakları soyulup kurutularak hamileliği önlemek için çay yapımında kullanılırdı. Sonuncusunu dün sabah kullanmıştım.

İkimiz de umutsuz bir bakış paylaştık.

"Sabırsızlanıyorum," diye yalvardım. Döngümün bu aşamasında hamile kalmam pek olası değildi. İmkansız değil, ama olası da değil.

Sarkin'in bakışları alev alevdi, parmakları kalçalarımda esniyordu. İçinde riske girmeyi seven ilkel bir taraf vardı. Beni çocuğuyla ağırlaştırmış halde görmek için can atan o taraf. Fantezilerinden, derinlere gömülü isteklerinden

bahsetmişti ve bu, sevişirken sık sık yaşadığımız bir fanteziydi.

Sözlerim onu, tahmin ettiğim gibi ateşlendirdi ve daha ne olduğunu anlamadan pantolonumu indirdi, parmakları ıslak ve ağrıyan bir şekilde beni buldu. Derin bir nefes verdi ve beni çevirdi, kollarım duvara yaslanana ve sırtım düz, kığım ona bakana kadar beni yere bastırdı.

Pantolonunun bağcıklarını yırttığında nefes nefese kaldığım bir an oldu... ama sonra bana hızlı bir hamleyle çarptığında çığlık attım.

Sonra durmadı. Kalçalarının her güçlü vuruşunda dişlerim birbirine çarpıyordu. Çığlık atmamak için ön kolumu ısırarak ona doğru geri çekildim.

Eli sertçe kıçıma indi. "Duymama izin ver. Bunu benden asla saklama, Klara."

İnledim ama dişlerimi etimden çektim. Bir sonraki yüce hamlesinde, bana yaptıklarını ona duyurmaya çalıştım ve her an misafir bekliyor olsak bile, kimin duyduğu umurumda değildi.

Sevişmemiz hızlı, çaresiz ve muhteşemdi. Görüş alanımda küçük ışık noktalarının parlamasına neden olan acıyı biliyordu ve çok geçmeden ona daha sıkı sarıldım, orgazm beni parçalarken zevkten haykırdım. Bacaklarım titriyordu ama o beni sabit tuttu, her zaman benim dayanağım oldu, köklenmemi sağladı.

"Çok mükemmelsin, aşkım," diye inlediğini duydum. "Ah, seni hissedebiliyorum. Tanrım, beni mahvedeceksin..."

Sözleri nefesinin kesilmesiyle kesildi. Sonra hamleleri düzensizleşti, hazzını kovaladı ve onun sıcak kırbaçlarının içimde döküldüğünü hissettiğimde zaferle neredeyse inledim.

Sonrasında, ortalığı temizledikten sonra bile bacaklarım titremeye devam etti. Sarkin'in alçak, derin kahkahasını duydum. Omurgamda yankılandığını hissettim ve beni kitaplarımın yanındaki, sönmüş şöminenin yanındaki

yumuşak sandalyeye çekti, kucağına aldı, bacaklarım kenardan sarkıyordu.

Vücudum hâlâ karıncalanıyor, nefes nefese kalıyordum. Elmacık kemiğime tatlı bir öpücük kondurdu, parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Gülümsedim ve daha da sokuldum.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordum, sevişmemizin ardından fazla uykulu olmamaya çalışarak.

Sarkin homurdandı. "Bizi bekleyebilirler. Seni bir süre burada tutayım. İkimiz de çok meşguldük."

"Biliyorum," dedim elimi göğsüne koyarak. Ona baktım, gözlerim göğsünü burkan yakışıklı yüzünün keskin hatlarını ve sert kıvrımlarını takip etti. "Bu akşamki kutlamaları dört gözle beklerken, bir süreliğine hepinizin bana kalmasını daha da çok dört gözle bekliyorum."

"Tamamen senin olacağım," diye söz verdi Sarkin. "Bir daha Elysom'a veya Grym'e gitmek yok. Arsadia'ya gidene kadar burada kalacağım."

Cevabından memnun kalarak gülümsedim.

"Ve belki de bu binicilik sezonundan sonra Arsadia'dan döndüğümüzde," diye devam etti, başparmağını dudaklarımda gezdirirken, "bir daha kana çayı içmeye gerek kalmaz."

Karnımda mürekkep gibi yayılan bir sıcaklık ve sevgi havuzu, tüm boşluklarımı doldurdu, öyle ki patlayacak gibi oldum.

"İstediğin bu mu?" diye sordum. "Gerçekten mi?"

Sarkin başını eğdi. "Tam da istediğim bu, aralye."

Sırıtişım o kadar genişti ki yanaklarım acıdı. "O zaman Sarroth'a döndüğümüzde artık kana yok."

Sözlerimin onda uyandırdığı tepki apaçık ortadaydı. Vücudu buna karşı gerilmişti, sonra homurdanarak beni daha da kendine çekti. Kollarımı boynuna doladım ve öpücüğü beni tüketirken güldüm.

İlk çocuğumuzu beklemeye karar vermiştik; Sarroth'a yerleşip yeni kraliçeleri ben olacaktım. Lygath'ın hâlâ eğitime ihtiyacı vardı ve hamileyken ejderha binmek

neredeyse imkânsız olurdu. Aramızdaki bağ henüz çok yeni olduğundan, beklemenin en iyisi olacağını düşündük. Üstelik Heartstone Anlaşmaları da yürürlüğe girdiğine göre, Sarroth ve Grym önümüzdeki aylarda ilk yeni sakinlerini kabul edeceklerdi. Hâlâ yapılacak çok şey vardı.

Yani... yeni hayatımıza alışana kadar beklemeye karar vermiştik. Ve eğer hazır olmadan hamile kalırsam, olsun. Bunu birlikte başaracaktık.

Ama bu, gelecekteki bir tarih hakkında konuştuğumuz ilk seferdi. Bir plan. Sarkin'in çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini görünce şaşırdım. Ama şüphesiz, harika bir baba olacağından emindim.

"Arsadia'ya gittiğimizde," dedim öpücüğünden uzaklaşarak, "beni kuzeye götürebilir misin ki Tyzar'la tanışabileyim?"

Sarkin'in kaşları çatılmış olsa da bakışları ısındı. Bir parmağının tersiyle yüzümü okşadı. "Şimdi bunu nereden çıkardın?"

"Çok da uzak olmayan bir gelecekte bir çocuğunuz olacak," diye gülümseyerek başladım, "kendi çocukluğunuzu düşünüyordum. Tyzar'ın sizin için ne kadar önemli olduğunu ve Sarroth'a dönmesi için duyduğunuz umutları. Eğer o değilse, anılar ona çok acı veriyorsa, belki çocukları. Belki de çocuğumuz, isterlerse, kan bağıyla doğmuş olur ve belki de sizin ve Tyzar'ın soyu yeniden birleşebilir."

Alnını alnıma dayadı. Kocam duygularını kolay kolay belli eden biri değildi ama sözlerimin onu ne kadar etkilediğini gördüm. Omuzları çökmüştü ve isteksizlik yüzünden kıpırdamadan duruyordu.

"Bana sadece bir rüya gibi görünen bir gelecekte bahsediyorsun," diye fısıldadı gözlerini kapatarak. Yanağını avuçlayıp onu sıkıca tuttum. "En tatlı rüyalar. Ve umut edeceğim bir gelecek. Hevesle."

"Rüyaların gerçeğe dönüşme gibi bir özelliği vardır," diye hatırlattım ona. "En azından benim deneyimime göre."

"Evet," diye cevapladı gözlerini açarak. "Ve öyle olacak kraliçem."

Gülümsedim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Sarkin. "Her geçen gün bu sevginin ne kadar büyüdüğüne şaşıyorum."

"Bırak gitsin," dedim ona, "çünkü sana olan aşkım vahşi bir şey ve onu evcilleştirmeye çalışmaktan vazgeçtim."

Dudaklarına kasıtlı olarak iffetli bir öpücük kondurdum.

"Şimdi gerçekten misafirlerimize hazırlanmamız gerek," diye takıldım.

Kocam kıkırdadı. "Gerekirse, eralye. Ama daha sonra, sabahın erken saatlerinde, tamamen benimsin. Lysi?"

"Lysi."

Sarkin ve Klara hakkında özel bir BONUS SON SÖZÜ
okumak ister misiniz?

İndirme bağlantınızı almak için bültenime kaydolun!

**Eğer bültenime abone olduysanız, tüm bonus
içeriklere buradan ulaşabilirsiniz:**

<https://zoeydraven.com/bonus-icerik/>

TEŞEKKÜRLER

Drukkar Denizi'nin ötesinde ne olduğunu hep merak etmişimdir... ve bu yüzden bu kitabı yazdım. 2022'de Horde Kralı'nın Tahtı'nı bitirdiğimde, seriyi tamamlarken bir hüznün hissettim. Ama aynı zamanda heyecan da vardı çünkü Dakkar dünyası hakkında anlatacak daha birçok hikâyem olduğunu biliyordum. Gölge Horde Kralı sadece bir başlangıç.

Günümüzde bir kitabı yayınlamak için küçük bir köye ihtiyaç var. Gölge Kralı Horde benim 25. romanım ve bunu başarmamda bana destek olan birçok insanla birlikte olduğum için çok şanslıyım.

Naomi, sensiz nasıl idare edebildiğimi bilmiyorum. Sen süperstar bir asistansın ve bu kitaba olan sürekli coşkun beni her zaman ilerlemeye itti. "Hiç baskı yok... ama biraz baskı" kesinlikle bir tişörtün üzerine basılmalı! Bir yazarın isteyebileceği en iyi asistan olduğun için teşekkür ederim, harika bir arkadaş olmanın yanı sıra.

Editörüm Mandi Andrejka'ya kocaman bir teşekkür. Kısacası, kitaplarımı daha iyi hale getiriyorsun. Kartal gözlerinle en ufak şeyleri bile fark ediyorsun ve yazıların arasına serpiştirdiğin tepki GIF'lerini her zaman çok seviyorum. Birlikte çalıştığımız yıllar boyunca (!!) çok nazik, cömert ve yardımsever oldun.

Yapımcım, anlatıcım ve arkadaşım Marcio Catalano'ya, yalnızca destekleyici bir güç olduğu için değil, aynı zamanda beni yaratıcılığın farklı yollarını keşfetmeye ve

Özellikle sesli kitaplar söz konusu olduğunda alışılmışın dışına çıkmaya teşvik ettiği için teşekkür ederim.

İki yazar arkadaşım Emma Hamm ve Juliette Cross'a, her sabah ikinizden gelen sesli mesajlarla uyanmak her zaman sabahımı güzelleştirir. Yayıncılıkla ilgili her konuda rehberliğinizi ve fikirlerinizi paylaştığınız ve harika arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Gerçek hayattaki aileme ve arkadaşlarıma -merhaba Hayley, Pierce, Katrina ve Beth- duygusal destek kokteylleri, kedi bakıcılığı ve bir teslim tarihine yetişmeye çalışırken dağılan beynime katlandığınız için teşekkür ederim.

Son olarak, okuyucumuz SİZE büyük bir teşekkür. Geçtiğimiz yıl imza günlerinden veya kongrelerden birinde sizinle tanışmaktan onur duymuş olsam da, kitaplarıma ilk kez rastlayan biri olsanız da, desteğiniz için teşekkür ederim! Siz olmasaydınız, bu kadar sevdiğim şeyi, yani hikaye anlatmayı yapamazdım.

ZOEY İLE BAĞLANTI KURUN

TELEFONUNUZLA QR KODU TARAYIN VE
BAĞLANTILARA ULAŞIN:

*Ben çoğunlukla takılıyorum
Instagram. Gelip merhaba de!*

AYRICA ZOEY DRAVEN TARAFINDAN

Luxiria Savaşçıları

Uzaylının Ödülü

Uzaylının Eşi

Uzaylının Sevgilisi

Uzaylının Dokunuşu

Uzaylının Rüyası

Uzaylının Takıntısı

Uzaylının Baştan Çıkarması

Uzaylının İddiası

Dakkar'ın Horde Kralları

Horde Kralı'nın Tutsağı

Horde Kralı tarafından talep edildi

Horde Kralının Deliliği

Horde Kralı tarafından kırıldı

Horde Kralı tarafından alındı

Horde Kralı Tahtı

Rozun Savaşçısı

Kötü Esir

Kötü Eş

Everton'un Krave'si

Kraving Hiva

Ateş Taşları Prensi

Kraving Dravka

Kraving Tavak

Kylorr'un Gelinleri

Kanındaki Arzu

Kanında Özlem Var

Bağımsızlar

Luxirian tarafından kurtarıldı
Gece Yarısı Oku

The Horde King of Shadow'u beğendiniz mi?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar, sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı olur... Sarkin ve Klara hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum!

Yorum bırakmak için bu bağlantıya tıklayın!

Çok teşekkür ederim!

Aşk,
Zoey

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven, hatırlayabildiği kadarıyla hikâye yazıyor. Romantik türe olan aşkı, büyükannesinin eski Harlequin ciltsiz kitaplarıyla başladı ve o zamandan beri devam ediyor. Amazon Top 50'de çok satan bir yazar olarak, şimdi sonsuza dek mutlu yaşadılar hikâyelerini yazıyor - elbette uhrevi bir dokunuşla! Dakkar'ın Horde Kralları ve Kylorr'un Gelinleri serisi gibi Bilimkurgu ve Fantastik Romantik kitapların yazarıdır.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen bir fincan fazla kahve içiyor, sekoya ormanlarında yürüyüş yapıyor veya ailesiyle vakit geçiriyordur.

Web sitesi: www.ZoeyDraven.com

Facebook grubu: Zoey'nin Okuyucu Bölgesi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

